Charlotte Lucas

ANUL TĂU PERFECT

O POVESTE INTELIGENTĂ ȘI EMOTIONANTĂ,
SEMNATĂ DE O AUTOARE DE SUCCES.

Cuprins

PARTEA ÎNTÂI
1 Jonathan Luni, 1 ianuarie, ora 7:12
2 Hannah Cu două luni în urmă Duminică, 29 octombrie, ora 8:21
3 Jonathan Luni, 1 ianuarie, ora 8:18
4 Hannah În urmă cu două luni, Duminică, 28 octombrie, ora 12:47
5 Jonathan Luni, 1 ianuarie, ora 9:20
6 Hannah În urmă cu două luni, Duminică, 28 octombrie, ora 13:24
7 Jonathan Marți, 2 ianuarie, ora 11:27
8 Hannah În urmă cu două luni, Luni, 30 octombrie, ora 10:47
9 Jonathan Marți, 2 ianuarie, ora 15:10
10 Hannah În urmă cu două luni Luni, 30 octombrie, ora 16:53
11 Jonathan Marți, 2 ianuarie, ora 16:04
12 Hannah În urmă cu două luni Luni, 30 octombrie, ora 19:23
13 Jonathan Luni, 2 ianuarie, ora 18:56
14 Hannah În urmă cu două luni Luni, 30 octombrie, ora 19:53
15 Jonathan Marți, 2 ianuarie, ora 20:17
16 Hannah În urmă cu 14 zile, Marți, 19 decembrie, ora 16:47
17 Jonathan Miercuri, 3 ianuarie, ora 9:11
18 Hannah În urmă cu 15 zile Marți, 19 decembrie, ora 19:56
19 Jonathan Miercuri, 3 ianuarie, ora 10:47
20 Hannah În urmă cu 15 zile, Marți, 19 decembrie, ora 21:23
21 Jonathan Miercuri, 3 ianuarie, ora 16:44
PARTEA A DOUA

21 Jonathan Miercuri, 3 ianuarie, ora 16:44
22 Hannah Cu 15 zile mai înainte Marți, 19 decembrie, ora 23:17
23 Jonathan Miercuri, 3 ianuarie, ora 17:04
24 Hannah Cu 15 zile în urmă, Marți, 19 decembrie, ora 23:52
25 Jonathan Miercuri, 3 ianuarie, ora 17:46
26 Hannah În urmă cu 14 zile Miercuri, 20 decembrie, ora 1:01
27 Jonathan Miercuri, 3 ianuarie, ora 18:32
28 Hannah Cu 4 zile în urmă Duminică, 31 decembrie, ora 23:59:59
29 Jonathan Joi, 4 ianuarie, ora 10:07
30 Hannah În aceeași zi, Joi, 4 ianuarie, ora 10:53
31 Jonathan Joi, 4 ianuarie, ora 11:16
32 Hannah În aceeași zi, Joi, 4 ianuarie, ora 16:14
33 Jonathan Joi, 4 ianuarie, ora 16:56
34 Hannah Vineri, 5 ianuarie, ora 6:53
35 Jonathan Vineri, 5 ianuarie, ora 6:15
36 Hannah Miercuri, 10 ianuarie, ora 23:51
37 Jonathan Duminică, 14 ianuarie, ora 9:11
38 Hannah 14 ianuarie, duminică, ora 17:14
39 Jonathan Duminică, 14 ianuarie, ora 18:23
40 Hannah Duminică, 14 ianuarie, ora 18:48
41 Jonathan Duminică, 14 ianuarie, ora 18:50
42 Hannah Luni, 15 ianuarie, ora 8:05
43 Jonathan Luni, 15 ianuarie, ora 8:33
44 Hannah Luni, 15 ianuarie, ora 9:59

45 Jonathan Luni, 15 ianuarie, ora 12:03
46 Hannah Luni, 15 ianuarie, ora 13:19
47 Jonathan Luni, 15 ianuarie, ora 18:08
48 Hannah Miercuri, 24 ianuarie, ora 12:03
49 Jonathan Vineri, 16 martie, ora 14:23
50 Hannah Vineri, 16 martie, ora 14:17
51 Jonathan Vineri, 16 martie, ora 14:51
52 Hannah Vineri, 16 martie, ora 15:23
53 Jonathan Vineri, 16 martie, ora 15:11
54 Hannah Vineri, 16 martie, ora 15:47
55 Jonathan Vineri, 16 martie, ora 17:33
56 Hannah Luni, 19 martie, ora 8:17
57 Jonathan Luni, 19 martie, ora 18:23
58 Hannah Luni, 19 martie, ora 23:07
59 Jonathan Luni, 30 aprilie, ora 9:03
60 Hannah Vineri, 11 mai, ora 19:53
61 Jonathan Vineri, 11 mai, ora 19:55
62 Hannah Vineri, 11 mai, ora 21:20
63 Jonathan Sâmbătă, 12 mai, 8:30
64 Jonathan Duminică, 20 mai
65 Jonathan Marți, 2 octombrie, ora 11:08
66 Jonathan Marți, 2 octombrie, ora 12:23
67 Jonathan Marți, 2 octombrie, ora 21:34
68 Hannah Luni, 24 decembrie, ora 12:28
69 Jonathan Joi, 27 decembrie, ora 17:28
70 EPILOG Hannah Luni, 31 decembrie, ora 18:28
Mulțumiri

CHARLOTTE LUCAS

ANUL TĂU PERFECT
Vol. 1-2

Traducere din limba germană Cornel Stoenescu
Titlul original: *Dein perfektes Jahr,* 2016

Editura RAO, 2017-2018

Versiune ebook: v1.0, aprilie 2021

PARTEA ÎNTÂI

Dragi librari,

Aveți în fața dumneavoastră noul meu roman Anul tău perfect. *Sau, cel puțin, fragmente din el, deoarece după cum desigur știți, noi, autorii, nu respectăm*[1] *niciodată (niciodată! niciodată! NICIODATĂ!) termenul fixat, așa că în acest moment – în timp ce dumneavoastră citiți – încă mai scriu la finalul cărții. Pregătiți-vă însă, pentru că va fi unul fulminant, cu surle și trâmbițe!*

Pentru mine acest roman este special, fiindcă l-am scris într-o perioadă în care s-a petrecut ceva ce ar marca pe oricine: moartea mamei. Pe neașteptate, după o scurtă și grea suferință. Mda… și de atunci mă tot gândesc la sensul ori lipsa de sens a vieții. Ce este aceasta? Ce contează cu adevărat? De unde vin și încotro mă îndrept? Am vreun țel? Poate vă sunt cunoscute și dumneavoastră aceste gânduri care mi se tot învârtesc în cap… în acest context i-am plăsmuit pe Jonathan, Hannah, Simon și Lisa, personaje care au și ele cam aceleași probleme.

Sper ca noul meu roman să vă placă! Dacă nu, vă rog să nu faceți acest lucru cunoscut.

A dumneavoastră Charlotte Lucas
alias Wiebke Lorenz
(Charlotte Lucas este numele stră-străbunicii mele din partea tatei.)

Mamei mele, Dagmar Helga Lorenz,
08.03.1945–20.10.2015

Și tatălui meu, Volker Lorenz

„Vieții nu îi mai poți adăuga zile,
dar zilelor le poți da mai multă viață.”
Din înțelepciunea chineză

„O *înțelepciune cam banală*”
Jonathan N. Grief

Către Hamburger Nachrichten
Redacția/Departamentul de Relații cu cititorii
Per e-mail
Hamburg, 31 decembrie

Stimat colectiv redacțional,

Înainte de a vă ura succes în noul an, aș dori să menționez câteva greșeli din actuala dumneavoastră ediție.

La pagina 18 scrieți despre noul film Epoca glaciară *cu Henning Fuhrmann: „Henning Fuhrmann (33 ani), care în ultima vreme și-a putut face un nume ca actor de seriale…"*

Aș vrea să vă spun că Henning Fuhrmann, conform Wikipedia, își sărbătorește ziua de naștere astăzi, deci pe 31 decembrie. Astfel că nu mai are vârsta de 33, ci de 34 de ani, ceea ce evident v-a scăpat din vedere. În plus, în formularea dumneavoastră nu este corectă forma verbală, corect ar fi „…care în ultimii ani și-a făcut un nume ca actor de seriale".

De asemenea, pe ultima pagină, la rubrica Elbphilharmonie *este titlul:* Jetzt gehen sie auf's Ganze. *Aici, firește, „aufs" trebuie scris fără apostrof!*

Duden consemnează în acest caz:

1. La contopirea uzuală a prepoziției cu articolul, de regulă nu se pune apostrof.

— ans, aufs, durchs, fürs, hinters, ins, übers, unters, vors

— am, beim, hinterm, überm, unterm, vorm

— hintern, übern, untern, vom, zur.

Ca totdeauna, cu cele mai respectuoase salutări,

Jonathan N. Grief

1
Jonathan
Luni, 1 ianuarie, ora 7:12

Jonathan N. Grief era nemulțumit. Ca în fiecare dimineață, și-a încălțat pantofii de jogging la ora 6:30, a încălecat mountain bike-ul și a plecat să-și facă alergarea zilnică în jurul lacului Aussenalster.

Ca de obicei de 1 ianuarie, nu era posomorât doar la vederea resturilor de petarde, rachete și pocnitori chinezești, care formau cu zăpada cenușie un amestec alunecos pe trotuare, pistele pentru biciclete și pentru alergare; nu îl enervau doar sticlele de șampanie sparte și murdare, care în timpul nopții fuseseră folosite ca rampe de lansare și pe care, evident, nimeni nu considerase necesar să le arunce apoi în containerele speciale; nu îl supăra doar aerul greu și cețos pe care petrecărețiii hamburghezi – iresponsabili după Jonathan Grief – îl transformaseră prin focuri de artificii prostești într-un coșmar de praf fin, care asemenea unui clopot de pâclă plutea deasupra orașului hanseatic, împiedicându-l pe el în acest moment să respire cum trebuie.

(Bineînțeles, chefliii revelionului zăceau acum mahmuri, ca în comă, în paturile lor, după ce la un minut după miezul nopții își expediaseră în vânt, cu rachete asurzitoare, intențiile pentru noul an: de a bea mai puțin și de a se lăsa de fumat. Până la primele ore ale dimineții petrecuseră dezlănțuit, fără să îi intereseze că fac praf o sumă cu care bugetul federal s-ar fi putut salva imediat.)

Nu, nici măcar acesta nu era cel mai mare motiv de enervare pentru Jonathan Grief.

Cel mai mult îl indigna faptul că ex-soția lui, Tina, nu pierduse ocazia nici anul acesta, ca în cursul nopții să îi atârne la ușă o figurină din ciocolată – un coșar –, împreună cu o felicitare pe

care, ca întotdeauna, scrisese: „Un an nou cu succese și noroc!”

Un an nou cu succese și noroc! Când trecu grăbit peste Krugkoppelbrücke, după care se făcea o alee ce ducea la Alsterpark prin fața Red Dog, prinse o viteză de 14 kilometri pe oră și fiecare pas scotea un zgomot sec pe aleea cu nisip.

Un an nou cu succese și noroc! Aplicația pentru alergare de pe smartphone-ul lui Jonathan arăta o viteză de 16 kilometri pe oră și o frecvență cardiacă de 156 bătăi pe minut, ceea ce însemna că astăzi va stabili un record pe distanța de 7,4 kilometri. Până acum cea mai bună performanță a sa era de 33,29 minute, pe care o va doborî, dacă o ținea tot așa.

Pe colina de la Clubul Anglo-German mai reduse viteza. Era o prostie. De ce ar trebui să se ambaleze gândindu-se la „atenția” Tinei, să își pună sănătatea în pericol și să facă o întindere musculară? Oricum erau despărțiți de cinci ani și un banal coșar din ciocolată nu trebuia să-l tulbure atât.

Da, o iubise pe Tina. Chiar foarte mult. Și ea îl părăsise pentru (pe atunci) cel mai bun prieten al său, Thomas Burg, punând capăt unei fericite căsnicii de șapte ani. Totdeauna Jonathan gândise că ei fuseseră fericiți. Se pare că Tina nu văzuse lucrurile tot așa, altfel nu s-ar fi întâmplat povestea asta cu Thomas.

Atunci ea îl asigurase ferm că nu era vina lui, a lui Jonathan, dar, în fond, oricine judecă logic știe că *totuși,* într-un astfel de caz unul din cei doi este vinovat.

Jonathan se mai întreba și astăzi cum de se putuse întâmpla. În definitiv, el îi oferise Tinei raiul pe pământ în cel mai adevărat sens al cuvântului. Cumpărase pentru ea o casă frumoasă chiar lângă Innocentiapark, în Harvestehude, și o reamenajase după placul ei (îi făcuse și un refugiu propriu, care avea chiar și baie și dressing!), îi

dăduse posibilitatea să-și lase slujba (pe care o ura) de graficiană la o agenție de publicitate și să ducă o viață liberă, exact cum își dorea ea.

Îi ghicea din priviri aproape orice dorință. Indiferent că era vorba despre o rochie drăguță, o poșetă șic, o bijuterie ori un automobil nou. Era suficient ca Tina să spună că îi place ceva și acel „ceva” era al ei.

Aveau o viață lipsită de griji și fără obligații. Editura Griefson & Books, pe care Jonathan o preluase de la tatăl lui, era condusă strălucit de un manager, așa că el mai trecea pe acolo doar când și când, de formă. Făcuseră cele mai scumpe excursii în cele mai exclusiviste țări, erau considerați bine-veniți la orice eveniment din societatea orașului hanseatic și nu le păsa dacă viața lor privată ar putea cădea victimă presei bulevardiere.

Tina trăise din plin viața alături de el. Totdeauna propusese destinațiile turistice cele mai exotice, purtase modele create de cei mai rafinați designeri și își redecorase periodic toate camerele vilei.

O întreba uneori și dacă nu se plictisește, când venea din nou cu aceleași obiecte.

Tina căuta un „mai mult” pe care mult timp nici nu l-a putut numi, în orice caz nu față de Jonathan. Încercase cursuri de limbi străine, grupuri de alergare (la recomandarea lui Jonathan), cursuri de chitară, tenis, Qigong și diverse alte activități, fără a se opri mai mult timp asupra uneia. Ajunseseră chiar și la discuții serioase pe tema copiilor (și nu doar atât, trecuseră și la fapte), deși Tina susținuse solemn că ei se simțeau perfect în doi.

În cele din urmă ea a mers la o terapeută.

Ce discuta acolo în timpul ședințelor săptămânale era ceva ce Jonathan nu știa nici astăzi. Nu considerase necesar să îi împărtășească acest lucru. Dar despre orice o fi fost vorba, era evident că Tina găsise acel indefinibil „mai mult” al ei la Thomas, pe care Jonathan îl cunoștea încă

din școală și care era responsabil de marketing la Griefson & Books.

După despărțire, Thomas amână să demisioneze din postul de la editură, o trimise pe Tina înapoi la agenția de publicitate și locuiau amândoi în cartierul Schanze, într-un apartament cu trei camere.

Gândindu-se la ei, Jonathan clătină sceptic din cap privindu-și fix pantofii sport Nike galben-neon. Ce viață ratată în numele iubirii! Și tocmai Tina îi ura lui „Un an nou cu succese și noroc”? Culmea ironiei!

Jonathan pufni zgomotos și în dreptul gurii i se formă un norișor de aburi. El *avea* succese și *era* – fir-ar să fie! – norocos!

Mări ritmul pașilor și în apropiere de locul rezervat pentru câini aproape că se poticni, evitând în ultimul moment fecalele uneia dintre javrele lăsate aici libere de stăpâni.

Se opri respirând greu, scoase din borsetuța-sport fixată deasupra cotului o pungă mică din plastic, o înfășură pe mână, ridică murdăria cu vârful degetelor și o aruncă în primul coș de gunoi. Nu că i-ar fi făcut plăcere, dar cineva trebuia să facă și asta.

Încă o problemă care îl irita teribil pe Jonathan Grief. Toți acești mari „iubitori de animale”, care țineau în condiții nepotrivite un Dog german ori un Weimaraner în casele lor vechi și elegante, dar care nu se osteneau să le strângă rahații, când bietele animale se smuceau prin zonă pentru cele cinci minute obligatorii.

Începuse deja să scrie în minte un nou e-mail către redacția ziarului *Hamburger Nachrichten,* pentru că această gravă problemă trebuia neapărat rezolvată! Legiuitorul trebuia să intervină grabnic și să prevadă sancțiuni dure, pentru ca și ultimul om să priceapă că propria libertate trebuia să înceteze acolo unde ea aducea prejudicii altuia. Iar rahații pe pantof, în concepția lui Jonathan,

reprezentau cu siguranță o prejudiciere a drepturilor. Una care putea oribil.

În timp ce alerga din nou ușor, aruncă o scurtă privire asupra aplicației pentru alergare de pe smartphone și se enervă văzând că se dusese naibii toată socoteala lui. Își dori ca delincventul cu câinele să îi cadă în mână, că ar avea el ce să-i spună!

După care gândurile îi reveniră la Tina și la Thomas. Tina și Thomas probabil că își spuneau unul altuia „Tini" și „Tommy", dar și „Șoricel" și „Ursuleț", cine știe?

Își imagină cum aceștia stăteau împreună la o sticlă de vin roșu de la reduceri, în camera lor de zi de doi bani, mobilată de la Ikea, în timp ce fata lor Tabea – da, da, daaa, evident că viața în doi nu fusese întruchiparea perfecțiunii, dacă Tina, la treizeci de secunde după anunțarea legăturii ei amoroase cu Thomas, adusese pe lume un bebeluș – moțăia liniștită în patul-leagăn din zadă bio, confecționat manual. Tini, Tommy și Tabbi sau, la fel de bine, Tick, Trick și Track.

Tick, Trick și Track în șandramaua lor din Schanze. Iar Tick și Trick se gândesc la Jonathan și la cât de bine îi merge lui. Asta până când Tick zice că mai vrea să meargă o dată la Penny, unde tocmai au băgat niște coșari din ciocolată atât de dulci, încât ar putea și ea să cumpere unul, pe care să îl agațe de ușa ex-ului, împreună cu o felicitare, că tot îl părăsise pe acesta atât de josnic și îi rupsese inima.

— Bună idee, Tick! strigase Trick. Și mai ia, te rog, o sticlă de Chateau de Clochard, care este la ofertă, pentru că vom sărbători diseară!

Pulsometrul indică 172 de bătăi pe minut și Jonathan trebui din nou să își încetinească alergarea pentru a-și menaja sănătatea. Nici el nu știa ce era cu el în dimineața aceasta și, scrâșnind din dinți, fu nevoit să accepte că încă nu reușea să nu se mai gândească la Tina și la noua ei viață.

Și asta cu toate cele douăzeci de ore petrecute la psiholog, care îl asigurase că poate stârpi răul în cel mult două-trei ședințe. Iată încă un incompetent din pricina căruia Jonathan putea să se enerveze, dacă voia. Individul a mai avut și nerușinarea să îi reproșeze cooperarea slabă, atunci când Jonathan se plânsese de ineficiența terapiei.

În mod surprinzător – gândi Jonathan în timp ce tropăia prin fața debarcaderului Bodo's Bootssteg (și aici apostroful era eronat utilizat, cum să nu înnebunești!) – după despărțire, Tina nu pretinsese absolut nimic de la el. Nici bani, nici pensie alimentară, nici dreptul la casă. Nimic, nimic.

Deși, după avocații lui Jonathan, ar fi putut cere toate acestea, ba chiar ceva mai mult. Dar ea plecase exact așa cum venise cu opt ani înainte – fără avere și cu o slujbă de graficiană plătită sub medie. Refuzase chiar și automobilul Mini primit cadou de la el, ca și toate bijuteriile, în ciuda protestelor lui.

Psihologul lui Jonathan fusese atunci de părere că Tina dovedise stil și demnitate, pentru că *ea* voise despărțirea. Dar pe lângă faptul că îl plătea pe psiholog ca să îl scape cât mai rapid de povara aceasta, și nu ca să îi asculte opiniile necalificate referitoare la comportamentul fostei, Jonathan văzuse până acum situația puțin altfel: renunțarea Tinei la tot ce i s-ar fi cuvenit legal nu era o despărțire demnă, ci doar o malițiozitate perfidă, prin care voia să arate că nu avea nevoie de el. Nici de banii lui. Nici măcar de asta.

Douăzeci de minute mai târziu, Jonathan ajungea asudat și gâfâind ca niciodată la Trimm-Fit-Circle în Schwanenwik. În fiecare dimineață își încheia aici turul cu un program de exerciții de treizeci de minute pe o porțiune scurtă, pe care la această oră de obicei nu se mai afla nimeni în afară de el. Cu atât mai mult în prima dimineață a anului, când el părea unicul om de pe suprafața pământului.

Făcu mai întâi cincizeci de flotări, apoi cincizeci de exerciții pentru abdomen, urmate de cincizeci de tracțiuni la bară. Repetă procedura de trei ori, după care se simți pregătit fizic pentru zi. Și când la exercițiile de întindere se privi de sus în jos, constată ca de atâtea ori cu bucurie că programul sportiv zilnic merita cu vârf și îndesat.

La cei patruzeci și doi de ani ai săi era într-o formă foarte bună. La fitness ar fi putut concura, fără nicio problemă, cu orice bărbat aflat în cel de-al treilea deceniu al vieții. Cu optzeci de kilograme la o înălțime de 1,90 metri, era mai suplu decât majoritatea bărbaților de vârsta sa. Spre deosebire de Thomas, care încă din anii de școală vădea o tendință de îngrășare la nivelul coapselor.

Și tot spre deosebire de „marea dragoste" a Tinei, Jonathan avea părul negru și des, cu doar câteva șuvițe cărunte la tâmple, formând un interesant contrast cu ochii lui albaștri, după cum spunea mereu fosta lui soție.

Un contrast ce nu părea să o mai intereseze, pentru că sărmanul Thomas căpătase deja, înainte de a împlini treizeci de ani o chelie frontală strălucitoare, pe care o puteai numi „început de chelie" doar însoțind cuvintele cu o privire iubitoare. Și în plus, ochii săi erau de o culoare ce oscila între maro-fad și verde-sticlos.

Jonathan surâse când se gândi cât de des fusese nevoie să îl încurajeze pe cel care pe atunci îi era cel mai bun prieten, când acesta o dădea în bară cu femeile.

Cu atât mai nedreaptă era acum situația. Numai când se gândea la ce îi spusese Thomas: „Hm… Jonathan, nu o lua în tragic. Cel mai bun câștigă!" Cel mai bun – pfui! De când demisionase, Thomas câștiga în calitate de „consilier independent de marketing" venitul net al unui șomer; deci de un succes nici nu putea fi vorba în cazul lui.

Înainte să înceapă din nou să se frământe de ce îl părăsise Tina pentru acest individ în mod

obiectiv calificat ca „inferior”, Jonathan ridică din umeri și se îndreptă spre bicicleta pe care, ca întotdeauna, o lăsase la intrarea în Trimm-dich-Parcours.

Când văzu punga neagră care atârna de ghidonul bicicletei sale, înmărmuri. Cum ajunsese aceasta acolo? O uitase cineva? Dar de ce tocmai pe bicicleta lui? Ciudat. Nu cumva era și asta un fel de „atenție” din partea Tinei? Îl spiona în timpul antrenamentelor matinale?

O apucă de mâner și o scoase de pe ghidon. Părea relativ ușoară și la o privire mai atentă văzu că era, de fapt, doar o pungă de cumpărături ceva mai pretențioasă din nailon, cu fermoar, dintre acelea care se pot strânge portofel și se găsesc la orice casă de supermarket.

Jonathan se întrebă dacă se cuvenea să o deschidă, din moment ce nu îi aparținea. Se gândi că poate să o facă, pentru că, în definitiv, fusese pusă pe ghidonul bicicletei lui, așa că trase fermoarul cu o mișcare rapidă și aruncă o privire înăuntru.

Era o carte groasă legată în piele albastră-închis. Interesat, Jonathan o luă în mână și o răsuci într-o parte și în alta. Cartea era nouă, pielea lucrată cu artă, cu cusături albe, asigurată cu o clapă cu buton.

O agendă filofax, pe care în era iPhone-ului și a Blackberry&Co. doar puțini oameni o mai utilizează, în orice caz dacă sunt mai tineri de cincizeci de ani.

Jonathan era nedumerit. De ce i-ar atârna lui cineva de bicicletă o pungă cu o agendă de modă veche?!

2
Hannah
Cu două luni în urmă
Duminică, 29 octombrie, ora 8:21

Hannah Marx se trezi și își dădu seama că era îndrăgostită. Dar habar nu avea de cine. Știa doar atât: nu era vorba – ceea ce o irita și mai mult – în niciun caz de prietenul ei Simon Klamm, din partea căruia aștepta de mai mult timp o cerere în căsătorie. Desigur că în secret. Nu îi spusese niciodată și nici nu îi sugerase așa ceva. Dar pentru că formau o pereche de mai bine de patru ani, după părerea lui Hannah era și timpul ca acesta să o ceară de soție.

Îndoi cuvertura, se așeză pe ea și se frecă la ochi confuză. Ce era cu visul acesta ciudat pe care tocmai îl avuse? Simțea încă furnicăturile plăcute care îi străbătuseră trupul și, uitându-se în oglinda de lângă pat, văzu că avea obrajii îmbujorați. Buclele ei roșii erau răvășite, de parcă toată noaptea s-ar fi tăvălit între perne, ba chiar și buzele îi străluceau roșii și pline, ca după un giugiulit îndelungat.

Nu mai încăpea nicio îndoială, se îndrăgostise în somn. Nu, nu fusese un vis erotic cu un străin oarecare. Și niciun vis cu cineva pe care îl cunoștea, cu vreun fost coleg, vecin sau cu cineva din cercul ei de cunoștințe.

De fapt, nu își putea aminti de vreun bărbat care să îi fi apărut în vis. Doar de un sentiment. De un sentiment neechivoc de dragoste. De căldură și protecție, de fluturi în stomac, de râs și chicoteală, de mare bucurie și exuberanță, de nebunie. Și de fericire.

Oftând, își trecu picioarele peste marginea patului și rămase un moment așa. Clătină din cap în speranța că va putea să își facă ordine în gânduri și să alunge nebulosul vis. Oricât de plăcut fusese

sentimentul, în această dimineață avea nevoie de o minte limpede, pentru că în sfârșit avea în față o zi importantă pentru ea.

Timp de aproape o jumătate de an, împreună cu cea mai bună prietenă și colegă a ei, Lisa, renovase și adaptase un spațiu comercial prăpădit din Eppendorfer Weg, întocmise un proiect de business, depusese cerere pentru înființarea unei firme, se conectase la internet și în urma unei campanii de strângere de fonduri reușise să colecteze un capital de pornire considerabil (aici contribuiseră puțin și părinții lor), făcuse planuri pentru marketing și reclame în spațiul public, tipărise fluturași, imprimase pe vechiul microbuz VW logoul propriu etc., etc., etc…

Astăzi, la ora 14:00, era inaugurarea. Urmau să deschidă firma Rasselbande-Evens – Agenție de Petrecere a Timpului Liber pentru Copii cu o mare petrecere pentru cei mici!

Într-o formă vagă, ideea zăcuse o veșnicie în capul lui Hannah. Mai exact, visase la așa ceva de mai bine de zece ani; din ziua în care ea și Lisa începuseră în aceeași grupă instruirea ca educatoare într-o grădiniță cu program prelungit.

Salariul foarte modest și programul lung de muncă nu le-au convenit de la început, dar Hannah era și mai nemulțumită de starea jalnică a grădiniței lor: nu existau niciodată bani destui pentru jucării ca lumea, pentru materiale necesare la lucrul manual, pentru excursii și activități suplimentare, precum gimnastică pentru copii sau cursuri de muzică; lada cu nisip din curte era mai tot timpul goală, leagănul hodorogit era un adevărat pericol pentru copii.

Părinții micuților erau de acord să contribuie financiar, însă dintr-un motiv care pentru Hannah și Lisa rămăsese și acum un mister, conducerea grădiniței se opusese recurgerii la asemenea mijloace.

Trecerea pe la trei alte grădinițe nu le-a adus nicio satisfacție. Se pare că peste tot erau aceleași probleme. Astfel crescuse încet, dar hotărât în Hannah dorința de a întreprinde ceva pe cont propriu. Fără a depinde de conducerea grădiniței ori de un manager. Voia să facă ceva care într-adevăr să îi bucure pe cei mici. Pentru a-și vedea copiii ocrotiți cu dragoste, părinții vor fi gata să cheltuiască bani.

Și astfel, după ce frământase ideea îndelung în minte, Hannah îi destăinuise Lisei în urmă cu o jumătate de an planul ei și o convinse să încerce să îl realizeze împreună. Trebuiau să își dea demisia și să atace planul „Gașca celor mici”. Altfel nu ar fi putut să descopere dacă ar fi avut succes. Și, în definitiv, se știe că la capătul vieții nimeni nu regretă lucrurile pe care le-a făcut, ci numai pe cele pe care *nu* le-a făcut.

Simon calificase intenția lor, după ce aflase de la Hannah, drept „o mare prostie”, ceva „de care lumea nu are nevoie”. În plus, acesta era de părere că a-ți da demisia dintr-o slujbă sigură doar pentru că ai niște „gărgăuni în cap” era „o acțiune kamikaze”. După el, „a atrage” în asta și o prietenă este chiar „culmea iresponsabilității”.

Uneori și Hannah fusese pe punctul de a-i da dreptate. Mai ales după o zi istovitoare, când după program trebuia să se lupte și cu planul de business. Ori când brusc o cuprindea teama că în cazul unui eșec își compromitea nu numai propriul viitor, ci îl punea în pericol și pe al Lisei.

Însă cu timpul, Hannah se convinsese pe sine însăși și îl convinsese și pe prietenul ei înclinat spre pesimism că, deoarece țara tocmai intrase într-o criză a mediei – de care Simon, ca proaspăt redactor concediat de la *Hamburger Nachrichten*, era direct atins (șeful lui folosise formularea elegantă de „disponibilizat”) –, ideea ei cu agenția de evenimente pentru copii era totuși genială.

Oricum, înainte de a-și fi depus demisiile, împreună cu Lisa trimisese un chestionar la mai mult de două sute de perechi de părinți și aflase ce anume și-ar fi dorit mămicile și tăticii pentru progeniturile lor. Și cât ar fi fost dispuși să plătească, pentru a-și putea vedea fără griji de serviciu ori de perfecționarea aptitudinilor pentru golf.

Rezultatele sondajului și succesul senzațional în campania de strângere de fonduri îl impresionaseră în cele din urmă și pe Simon, care se văzu nevoit să recunoască în fața lui Hannah că, dacă ideea ei ar fi avut măcar jumătate din succesul așteptat, ar scoate-o astfel lejer mai bine la capăt decât cu amărâtul de salariu primit ca educatoare.

În fond, planul era simplu: Lisa și ea vor oferi program după-amiaza, seara și mai ales în weekend, adresându-se astfel familiilor care doresc sau sunt nevoite să își lase copiii sub supraveghere și după programul grădinițelor. Cu un preț pe oră imbatabil, de șase euro de copil, ar deveni mai convenabile decât orice babysitter și ar oferi și mai mult decât un „urmărit plătit al programelor la TV” ori doar o „depozitare” a copilului, care trece drept un succes dacă nu moare nimeni.

Gașca trebuia să ofere altceva în privința distracției și activităților. O dată pe lună, sâmbătă spre duminică, s-ar putea organiza chiar o „sărbătoare cu rămânere peste noapte”, spre a oferi astfel părinților posibilitatea de a ieși undeva la o petrecere și apoi să se odihnească. Dacă asemenea acțiuni vor avea căutare, ar putea avea loc și mai des.

Cam așa își imaginau Hannah și Lisa treaba. Cu o grupă de cel mult șaisprezece copii între trei și șase ani – deci opt copii la fiecare educatoare; o ofertă de asistență cu adevărat de lux, pentru că la fostele locuri de muncă trebuiau să supravegheze câte douăzeci ori chiar mai mulți ștrengari – puteau realiza lucruri frumoase: excursii în

parcurile de aventură, la cerbii din rezervația Niendorfer Gehege, la pompieri sau la poliție, la bibliotecile din Hamburg, pe plaja Elbei (cu transport gratuit pentru copii), vara la minibazinele publice din Stadtpark și câte și mai câte.

Iar în caz de vreme urâtă, inevitabilă la Hamburg, în centrul din Eppendorfer Weg există destul loc pentru activități. Pe lângă partea din față unde erau recepția, garderoba, chicineta și toaleta cu masă pentru înfășat, punctul central pentru Gașcă era marea încăpere pentru joacă de aproape patruzeci de metri pătrați. Lisa și Hannah petrecuseră aici multe ore în ultimele săptămâni, pentru a transforma încăperea într-un adevărat paradis al copiilor. Cu spaliere și saltele groase pentru gimnastică, un magazin și o bucătărie în miniatură, un castel feudal cu tobogan, colț în care cei mici să se simtă foarte bine, cu pături, perne, CD-player și cărți cu poze, cort de prințesă, ladă cu costume, mașinuțe, cuburi din lemn și instrumente pentru lucrul manual, farduri pentru machiaj și multe altele.

În curtea mică din spate fuseseră instalate o ladă cu nisip, care se putea acoperi, și un leagăn nou-nouț. Tot pentru acest loc părinții lui Hannah donaseră un hamac, iar părinții Lisei câteva piese de mobilier miniaturale de grădină și o mulțime de jucării pentru nisip.

Cea mai mare reușită pentru Hannah, de care era foarte mândră, era faptul că de două luni lua lecții de chitară, ca să poată face muzică cu cei mici. Între timp Lisa se ocupase de „Mini-Disco”, studiase și își însușise cântece îndrăgite ca „Veo veo”, „Cowboy Jim din Texas” și „Cântecul despre mine” câteva coregrafii simple, din cele cunoscute de animatori din Club-Hotels.

Pe scurt: cele două se gândiseră la tot, chiar la tot ce își putea dori un copil. Și credeau cu tărie în succesul Găștii, adică nu credeau, ci erau convinse.

— Te poți implica și tu! îi propusese entuziasmată Hannah lui Simon. Acum ai oricum timp. Și dacă ne va merge bine, așa cum ne imaginăm, mai devreme sau mai târziu vom avea nevoie de oameni.

— Să mă implic în ce calitate? întrebase el. Să îmi perfecționez abilitățile în materie de pictură pe față? Ori de mâine să apar în costum de clovn?

— Nu numai! ripostase Hannah râzând. Ai fi bun mai curând pe post de Pennywise, de care copiii fug plângând și țipând.

Și se scutură ea însăși cu gândul la clovnul din romanul horror *It* al lui Stephen King.

— Asta ce vrea să însemne? întrebase Simon ofensat. Mie îmi plac copiii.

— Da, mai ales când dorm. Sau urmăriți prin binoclu de la foarte mare distanță.

— Oh! o cuprinse el cu ambele brațe și o trase cu putere. Când vom avea propriii noștri copii, îți vei da seama ce tătic fantastic sunt!

— Crezi? îl întrebase Hannah și chicoti, pentru că îmbrățișarea lui o excita.

De fapt inima ei parcă se oprise pentru o clipă. „Propriii copii." Vorbise serios? Până acum nu discutaseră niciodată despre căsătorie sau măcar despre mutarea împreună. În urmă cu o jumătate de an, el îi înmânase doar ceremonios cheia de la apartamentul lui din Hohenfelde.

— Da, răspunse scurt Simon dându-i un pupic pe vârful nasului. Sunt convins de asta.

— Chiar că sunt curioasă.

— În orice caz în privința Găștii, schimbă spre regretul ei Simon discuția, vă sunt alături cu sfatul și cu fapta și preiau cu plăcere relațiile cu presa pentru voi. Dar prefer să caut un nou post de redactor.

— Ori îți scrii, în sfârșit, bestsellerurile.

— Acum nu îmi stă capul la asta!

— De ce nu? voise să afle Hannah. Eu găsesc momentul ideal.

— Ideal?

— Da, deocamdată nu ai nimic de făcut, dar îți primești încă o jumătate de an salariul. Adunat cu îndemnizațiile, îți ajung banii chiar pentru un an. Cred că ești un norocos!

— Un norocos?

Simon o privise uluit.

— Să stai plătit un an acasă și să poți să scrii la romanul tău? La așa ceva visează oricine!

— Cu ideea ta fixă că „orice ajută la ceva”, mă calci uneori teribil pe nervi, ripostase Simon puțin supărat. Tu nu știi ce înseamnă să fii pe drumuri cu o profesie atinsă de criză ca a mea.

Hannah nu mai răspunsese, deși socotea puțin nedrept faptul că Simon uita complet cât de des se aflase ea în ultimii ani la pământ din cauza situației de la grădiniță. Și că el însuși, până de curând, afirmase sincer că serviciul ei cerea mult mai multă responsabilitate decât serviciul lui și era nedrept că primea pentru acesta atât de puțini bani.

Renunță și să îl mai întrebe dacă nu ar fi timpul să se orienteze spre altă profesie, dacă situația în domeniul media era atât de dramatică. Era adevărat: ea nu avea idee ce însemna să îți pierzi orice speranță, având o slujbă sigură. Ea era „doar” educatoare și nu avea nici măcar bacalaureatul. Avea, în schimb, un optimism de neclintit.

Și acesta se manifesta printre altele și prin faptul că Hannah era ferm convinsă că atunci când închidea în urma ei o ușă, deschidea o alta deseori mai bună. Nu îi spusese lui Simon, pentru că își imaginase că acesta ar fi ripostat cel mult cu un botos „Scutește-mă, te rog, de maximele tale extrase de prin calendare!”

Nu, Simon trebuia să iasă singur din depresie. Și până atunci era nevoie să fiarbă în suc propriu sau să accepte preventiv chiar și un costum de clovn…

Găsirea unei slujbe la un ziar, la o revistă ori la o redacție online s-a dovedit până acum într-adevăr foarte dificilă. Deși încercase și la cele mai mici

fițuici, de săptămâni întregi se alegea doar cu refuzuri. Ceea ce nu îi îmbunătățea dispoziția și crea o atmosferă încordată între el și Hannah.

În timp ce ea trudea cu tot elanul și entuziasmul la pregătirea agenției, dispoziția lui Simon devenea tot mai întunecată cu fiecare zi petrecută acasă fără slujbă. În sinea ei tânjea după perioada de început a relației lor, când Simon o fermeca pur și simplu cu glumele lui, cu șarmul și cu felul lui drăgăstos de a fi.

Hannah îl cunoscuse la grădiniță, când el își luase odată de acolo finul. Fusese un *coup de foudre* și, în săptămânile care au urmat, brusc Simon venise tot mai des să ia băiatul de la grădiniță.

Întâmplare ori intenție? Mai curând ultima, pentru că după vreo două luni o întrebase dacă ar putea să se întâlnească cu el și după muncă.

— Dacă trebuie să am copii pentru a te vedea mai des, s-ar putea să mai dureze ceva, spusese el. Și în plus momentul perfect pentru noi ar fi depășit.

Cu gândul la cererea originală a lui Simon de a-i acorda o întâlnire, Hannah surâse.

Amintirea primei întâlniri, când Simon o invitase la un picnic, o făcu să îi bată inima mai puternic. Fusese extraordinar! În acea minunată zi de mai soarele strălucea la fel ca Simon. Au stat de dimineață până târziu în noapte pe malul Elbei, pe pătura lui impermeabilă, pentru camping, au privit vapoarele și s-au delectat cu delicatesele aduse de Simon în două genți supradimensionate: vin alb și șampanie la gheață, sucuri de fructe și apă, fructe și brânzeturi, ciabatta, salată, fricadele preparate cu mâna lui (cu-mâna-lui!), pata negra, scampi în ulei, diverse antipasti – Simon apelase la întreaga ofertă catering pentru a o impresiona pe Hannah.

Adusese și pahare, farfurii, tacâmuri și șervețele textile, iar la căderea serii aprinsese două torțe cu

răşină. Hannah se simţise ca la un dineu. Da, ca la o masă de gală servită pe nisip.

Apoi primul sărut al lui Simon… Atât de stângaci şi de plăcut, atât de emoţionat şi de tremurat, după care inima ei bătuse atât de sălbatic încât o simţise.

Şi când nu se sărutau, el povestea. Vorbise fără întrerupere despre captivanta lui slujbă la ziar, despre planurile pentru o călătorie în lume, pe care să o întreprindă cândva, când va avea timp. Râsese, făcuse glume şi o câştigase. Atât elan, atâta pasiune, atât entuziasm!

Dar, după scurt timp, mama lui Simon murise de cancer – cu câţiva ani mai înainte acesta îşi pierduse tatăl – şi după ce îşi mai revenise puţin după acest şoc, începuse criza în domeniul media.

Simon devenise nesigur, arţăgos şi neîncrezător faţă de orice coleg care ar fi putut să îl înlocuiască la redacţie, până când i se adeverise şi cea mai gravă temere. Fusese concediat. Hannah chiar se gândise că şi-o făcuse singur, la cât de mult se lamentase.

Şi de atunci se tot sfădea cu viaţa lui, cu soarta lui şi cu sine însuşi. Era convinsă că Simon, prin atitudinea lui, alesese o cale complet greşită. El considera asta o prostie, dar Hannah era sigură că optimismul atrage binele, pesimismul atrage răul şi că universul îi serveşte negativistului ce se aşteaptă.

După Hannah, Simon nu avea niciun motiv să se lamenteze, obiectiv privind situaţia! În fond era tânăr şi sănătos, avea un acoperiş deasupra capului, avea ce mânca şi alături avea o parteneră iubitoare – multor oameni în lumea aceasta le mergea mult mai prost! Spera sincer că îşi va reveni imediat ce va găsi de lucru.

Telefonul sună tulburându-i gândurile la Simon. Sări de pe pat şi se năpusti spre holul micii ei locuinţe cu două camere din Lokstedt, la aparatul aflat pe comoda de lângă uşă.

— Bună dimineața! auzi ea glasul Lisei imediat ce ridică receptorul.

— Bună dimineața! răspunse Hannah abia stăpânindu-și un căscat.

— Oh, îmi pare rău, te-am trezit?

— Nici gând! Sunt trează de ore întregi, inventă repede o minciună.

— Atunci este bine, deja îmi făcusem griji…

— Nu, totul este în regulă, își întrerupse ea prietena.

— Și? Ești gata?

— Cum altfel? De-abia aștept!

— Atunci ne întâlnim la ora zece la sediu?

— Mai bine la nouă și jumătate. Eu sunt aproape gata.

— Bine, mă voi grăbi și eu. Să iau ceva pe drum?

— Dacă ajungi înaintea mea, ai putea să iei fursecurile de la Werncke.

Aceasta era brutăria aflată vizavi de sediul Găștii.

— Așa voi face, zise Lisa. Altceva?

Hannah se gândi o clipă.

— Nimic, totul este acolo. Lăzile cu băuturi, butelia cu heliu pentru baloane și vesela de unică folosință sunt în mașina lui Simon.

— El când vine?

— Spunea că va fi acolo pe la unsprezece.

— OK, zise Lisa. Deci ne vedem în curând!

— Bine. La revedere!

Hannah nici nu apucă să pună bine în furcă receptorul, că simți iarăși acele furnicături neobișnuite din timpul somnului. Zâmbi ușurată, pentru că acum știa, în sfârșit, despre ce era vorba. Se îndrăgostise în cursul nopții, era clar.

Și anume de faptul că din acest moment nu mai era o angajată neînsemnată și prost plătită, ci Hannah Marx, mândra proprietară a firmei Rasselbande-Events!

3
Jonathan
Luni, 1 ianuarie, ora 8:18

Jonathan privi în jur pe furiș, simțindu-se vinovat. Ceea ce, firește, era o prostie. Totuși el avea ciudata senzație că îl urmărea cineva.

Dar nu era nimeni. Cât vedeai cu ochii de-a lungul Alsterului nu era țipenie. Doar dincolo, pe șosea, circulau încet câteva automobile.

Tocmai se pregătea să se ocupe din nou de agendă, când cu coada ochiului sesiză o mișcare. Era *totuși* cineva! Jos, pe mal, pe jumătate ascuns de Alsterperle, zări o siluetă fantomatică. Fără să mai stea pe gânduri, porni spre ea ținând strâns punga și agenda.

Nu se înșelase, chiar pe malul apei netede ca oglinda stătea cineva cu spatele la el.

— Alo! strigă Jonathan cu respirația tăiată.

Nu se întâmplă nimic, silueta rămase în continuare nemișcată, privind pierdută în gânduri suprafața Alsterului.

— Hei! strigă mai tare Jonathan, dar nici de data aceasta nu provocă nicio reacție.

Își mai domoli alergarea și văzu că era vorba despre un bărbat înalt și suplu.

Observă cu mirare că acesta purta doar un tricou cu mânecă scurtă, cu dungi roșii și albe, pantofi de sport și pantaloni jeans. Nu era chiar echipamentul potrivit pentru o plimbare de Anul Nou pe malul Alsterului, când erau câteva grade sub zero.

— Alo? zise Jonathan încă o dată și îl bătu ușor pe umăr pe individ.

Bărbatul tresări și se întoarse. Îi păru tânăr, cam de treizeci și ceva de ani. Îl privea speriat, cu ochii larg deschiși. Ochelarii cu ramă nichelată îi făceau ochii verzi să pară și mai măriți.

— Cu mine vorbiți?

— Da, răspunse gâfâind Jonathan.

— Ce doriți de la mine?

— Acestea sunt ale dumneavoastră?

Jonathan îi vârî omului sub nas agenda și punga. Și imediat gestul i se păru nebunesc. Ce putea înțelege omul acela? Un jogger cu respirația tăiată se repede la el și îi întinde niște lucruri. Cu siguranță că îi va părea bizar.

Așa cum era de așteptat, bărbatul clătină din cap la început încet, apoi mai energic.

— Nu, nu sunt ale mele.

— Ăă… păcat, spuse Jonathan simțindu-se obligat să dea o explicație. Le-am găsit pe bicicleta mea. Adică punga era atârnată de ghidon și în ea se afla această agendă. Ca dovadă, mai arătă o dată obiectele. Apoi adăugă: Și pentru că nu am mai văzut pe nimeni pe aici în afară de dumneavoastră, m-am gândit să vă întreb dacă nu…

Nu își mai găsea cuvintele.

— …le-aș fi agățat de ghidonul bicicletei dumneavoastră? completă tânărul ideea lui Jonathan și zâmbi.

— Hm… da, exact.

Din nou omul clătină din cap, de data aceasta vizibil amuzat.

— Îmi pare rău. Eu nu am uitat nimic pe ghidonul bicicletei dumneavoastră.

Spuse și zâmbetul i se lărgi într-un rânjet.

Ochelarii lui cu ramă nichelată și părul negru puțin răvășit în jurul chipului tineresc îl făcură pe Jonathan să se gândească imediat la Harry Potter.

Pentru o fracțiune de secundă în minte îi apăru imaginea tatălui său, Wolfgang, care până în momentul când îl îngenunchease demența și fusese nevoit să îl interneze într-un cămin pentru bătrâni vorbise mereu despre marea rușine a vieții lui: pe la sfârșitul anilor ’90 refuzase indignat publicarea manuscrisului despre vrăjitorul-învățăcel, cu toate că toți cei care îl lecturaseră se pronunțaseră pozitiv. Wolfgang Grief calificase atunci succesul de milioane al lui *Harry Potter* ca „semn al

decăderii culturale a Occidentului!” și „o pată rușinoasă pe obrazul literaturii apusene”.

Chiar și acum, în puținele lui momente de luciditate, mai vorbește despre asta, când fiul său îl vizitează din două în două săptămâni la luxosul cămin de pe Elba. În sinea lui, Jonathan găsea cam straniu faptul că tatăl său, chiar și în situația în care se afla, nu are nimic mai bun de făcut decât să se înfurie pentru o carte nevinovată pentru copii. El spera că în cazul lui lucrurile vor sta altfel.

Atât în ceea ce privea demența, cât și regretul unei șanse pierdute.

De fiecare dată Jonathan își liniștea tatăl în clipele de dureroasă amintire, spunându-i că volumele pentru tineret ale firmei Griefson se vând excelent și fără *Harry Potter* – o minciună sfruntată, deoarece la sfatul managerului său, Markus Bode, Jonathan renunțase complet de trei ani la colecția „Copii & tineret”. Bode îi explicase că aceasta le afecta imaginea. Era de preferat să se concentreze pe domeniul care le aducea cele mai importante câștiguri, cel al literaturii sofisticate și al cărților non-fiction valoroase, pe care negustorii de carte și publicul cu putere financiară știau să le aprecieze atât de bine.

Bode sublinia mereu cât de profitabilă se dovedise concentrarea asupra „lucrurilor cu adevărat importante”, iar Jonathan nu putea decât să îl aprobe. Afacerile mergeau, rentabilitatea creștea.

— Totul este în regulă?

Vocea tânărului îl trezi pe Jonathan la realitate. De data aceasta la o realitate de-a dreptul rece, pentru că el stătea nemișcat pe malul expus la curent al Alsterului.

— Da, da, se grăbi el să îl asigure. Eu… ăă… deci mie doar mi se pare ciudat că cineva mi-a pus punga pe bicicletă.

Bărbatul continuă să zâmbească și ridică din umeri.

— Poate că este un dar de Anul Nou?

— Da, răspunse Jonathan nu prea convins. Poate că da. Deci, numai bine… Mai rămase o clipă pe loc și dădu aprobator din cap. Deci… scuzele mele! Vă urez un An Nou fericit!

— Vă urez și eu același lucru!

Bărbatul nici nu apucă să termine propoziția că se și întoarse spre Alster pentru a face ceea ce făcuse și mai înainte – să privească mut suprafața netedă a apei.

Încet, Jonathan se urni spre bicicletă.

— Păcat!

Fusese ca o șoaptă, așa că Jonathan nu era sigur că o auzise într-adevăr. Se opri și se întoarse. Bărbatul de pe mal îl privea din nou.

— Poftim? întrebă Jonathan.

— Este păcat, nu-i așa? întrebă cel care semăna lui Harry Potter.

— De ce este păcat?

Jonathan făcu iarăși câțiva pași către străin. Acesta arătă cu capul către Alster.

— Păcat că lebedele au plecat.

— Lebedele?

— Acum toate sunt la adăpostul de iarnă din Mühlenteich și vor fi readuse abia la primăvară. Oftă și adăugă: Este dezolant.

— Hm…

Mai mult Jonathan nu fu în stare să spună. Dar pentru că interlocutorul lui avea o atitudine atât de întrebătoare, se simți obligat să confirme:

— Într-adevăr păcat.

— Știți? Mie îmi face plăcere să privesc lebedele.

— Da. Jonathan confirmă, deși nu înțelegea. Sunt păsări frumoase.

— S-au reîncarnat suflete în ele, spuse Harry Potter atât de încet încât Jonathan abia îl auzi. Simbolizează lumina, puritatea și desăvârșirea, reprezintă transcendența.

— Hm… mormăi iarăși Jonathan fascinat.

Fu gata să îl întrebe pe tânăr de unde știe asta, când înțelese brusc de ce acesta stătea aici atât de subțire îmbrăcat.

Droguri!

Era evident că petrecuse bine de revelion și încă nu-și revenise. Jonathan se gândi dacă nu cumva era datoria lui de cetățean să sune la salvare sau la poliție, ca acest individ să fie preluat înainte să se aleagă cu o răceală gravă sau să facă vreo prostie. Dar respinse imediat ideea – bărbatul părea lucid. Deși spunea lucruri bizare și era cam palid, nu arăta a fi complet dus cu pluta.

— Ați putea să mergeți la Mühlenteich, îi propuse el. Asta dacă vă place atât de mult să priviți lebede. Nici nu este departe de aici.

Bărbatul clătină din cap și continuă să zâmbească.

— Da, da, este o idee cu adevărat bună.

Apoi se întoarse tăcut și se îndepărtă cu pași apăsați, fără a-i spune lui Jonathan dacă va merge ori nu la Mühlenteich.

Un moment, Jonathan rămase pe loc privind în urma ciudatului. Ceea ce făcuse Harry Potter îl surprinse.

Apoi porni gânditor la pas spre bicicletă. Lebede! Reîncarnare! Transcendență! Smintit!

Abia când ajunse la bicicletă, băgă de seamă că mai ținea în mână punga și agenda. Ce ar trebui să facă cu ele?

Se mai uită o dată cercetător în jur, dar cu excepția tânărului care tocmai se cățăra în apropiere pe povârnișul care mărginea strada, nu se mai vedea niciun suflet.

Jonathan se duse la una dintre bănci și se așeză. Apoi netezi cu ambele mâini coperta din piele moale a agendei.

Șovăi un moment. Dar în cele din urmă apăsă butonul încuietorii și o deschise.

Anul tău perfect

Exact asta era scris pe prima filă, de mână, cu stiloul, cu litere arcuite. Altceva nimic. Niciun nume și nicio adresă, cum se obișnuiește la asemenea agende.

Jonathan răsfoi mai departe și ajunse la data de 1 ianuarie a anului care tocmai începea. Structura calendaristică era generoasă, fiecare zi având rezervată o pagină întreagă, iar prima pagină fiind complet scrisă. Cu aceeași scriere frumoasă de mână, ca a titlului:

1 ianuarie
Vieții nu îi mai poți adăuga zile,
dar zilelor le poți da mai multă viață.
Din înțelepciunea chineză

Era contrariat. Ce maximă banală de calendar! Mai proastă putea fi doar *Carpe diem!* Sau afirmația lui Charles Chaplin des citată și de aceea perimată, conform căreia o zi în care nu ai râs este o zi pierdută. Ca înfiorătoarea lirică de pe cănile inscripționate! Dar era foarte curios, așa că citi până la capăt însemnarea pentru această zi:

Dormit până la ora 12.00. Micul dejun în pat cu H. Apoi: Plimbare pe Alster, inclusiv vin fiert la Alterperle.

După-amiaza: Maraton DVD. Filme posibile:

P.S.: Te iubesc
Ultimele dorințe
Jurnalul
Tăcerea mieilor

Alternativă: toate episoadele din Nord și Sud

Seara: Tagliatelle cu tomate și parmezan ras, plus o sticlă bună de Rioja.

Noaptea: alintări, privit la stele, vise șoptite.

Pe Jonathan îl umflă râsul. Ce mai selecție de filme! Cum se potrivesc visele șoptite după *Tăcerea mieilor*? Și chiar era greu ca după toate episoadele din *Nord și Sud* să îți mai ardă de dezmierdat, mâncat sau de altceva, când, după câte știa el, serialul era infinit de lung.

Cu ani în urmă, Tina îl forțase ca săptămână după săptămână să vizioneze siropoasa poveste de dragoste dintre Orry și Madeline și, din câte își amintea, fusese la fel de torturat ca după zece filme cu masacre cu drujba.

Frunzări curios agenda în continuare. Cu toate că îi era clar că nu ar fi trebuit, pentru că era ca și cum ar fi cotrobăit prin jurnalele personale ale unor străini –, dar „dacă nu este plângere, nu este nici sancțiune”. În timp ce parcurgea pagină după pagină, simțea cum se înfiripă în el un sentiment evident de admirație. Pentru că cineva se străduise să scrie câte ceva în fiecare zi a anului. Toate paginile erau pline până la 31 decembrie. În ciuda numeroaselor platitudini demne de albumele cu amintiri, cu care începea fiecare însemnare („Limpede nu poți vedea decât cu inima. Ochii nu pot pătrunde în miezul lucrurilor.” – Antoine de Saint Exupéry), existau planuri care îi rețineau atenția.

Unele planuri erau extraordinare, precum cel din 25 august:

> *De închiriat o rulotă pentru camping și deplasare la St. Peter-Ording, căutat scoici, făcut grătar și dormit în aer liber. A nu se uita muzica!*

Mai erau și planuri mai modeste, precum cel de pe 16 martie:

> *Ziua mea de naștere!*

După amiază la Petit Café din Hegestraße –

Vom mânca prăjituri până când ni se va face rău.

La 21 iunie era scris:

Începutul verii! Soarele răsare la ora 4:40 – de admirat de pe malul Elbei!

În timp ce dădea pagină după pagină, pe Jonathan îl cuprindea tot mai mult tristețea.

Mai întâi, pentru că acest calendar nu era gândit pentru el. Nici măcar nu cunoștea o sau un „H”! Asta dacă făcea abstracție de vecina din stânga, Hertha Fahrenkrog. Dar chiar dacă aceasta ar fi fost născută pe 16 martie, cu siguranță că avea peste nouăzeci de ani și trăia doar pentru pudelul ei regal, Daphne. Ca ea să se fi apucat, săptămâni întregi, să umple filă după filă un calendar pentru Jonathan cu scriere Sütterlin tremurată (nu era așa, dar s-ar fi potrivit pentru Hertha Fahrenkrog) îi părea imposibil.

Apoi tocmai scrisul de mână era al doilea motiv al acestui ciudat sentiment de melancolie, care îl cuprinse pe Jonathan.

A avut nevoie de ceva timp să înțeleagă despre ce era vorba: literele arcuite îi aminteau de mama sa, Sofia, care se despărțise de tatăl lui, pe când Jonathan avea zece ani.

Și ea scria așa, prelungind literele mult în jos. Jonathan nu se mai gândise la ea de o veșnicie, dar, citind în grabă însemnările, își aminti cu o claritate dureroasă de toate scrisorile și biletele pe care aceasta i le lăsa peste tot prin casă.

„Bună dimineața, comoara mea, să ai parte de o zi frumoasă!” – pe masa cu micul dejun, alături de farfuria cu ouă-jumări și șuncă. Iar mai târziu, când despacheta la școală sendvișul în pauză, pe hârtia de împachetat scria de fiecare dată „Poftă

bună!”, urare alături de care era desenată o inimă cu creionul roșu. „Nu te întrista, următoarea lucrare va fi mai bună!” – scria pe bilețelul prins cu agrafa în caietul cu testul slab la matematică. „Îți doresc vise plăcute!” – îi vâra în fiecare seară sub pernă această urare.

Dar toate aceste bilete nu schimbaseră cu nimic faptul că mama lui Jonathan își abandonase nu doar soțul, ci și unicul copil. Că plecase înapoi la Florența, pe care o părăsise împotriva voinței după ce îl cunoscuse pe tatăl lui, aflat la studii în Italia la sfârșitul anilor ’60.

A fugit în patria ei caldă în urmă cu peste treizeci de ani și Jonathan a rămas în nordul cel rece, cu tatăl lui tot atât de rece.

Era secretul bine păzit al lui Jonathan faptul că „N” din numele lui era inițiala lui „Nicolo”. Parcă o și auzea pe mama sa șoptindu-i la ureche „Nicolino, sufletul meu”. *Ti amo molto, molto. Molto, molto, molto!*

Păi da, *molto* încoace, *molto* încolo, și plecase. Și după trei ani de corespondență ocazională, discuții telefonice și vizite reciproce, în perioada de vârf a pubertății lui, Jonathan o anunțase printr-o carte poștală că, din partea lui, putea rămâne acolo unde cresc lămâi.

Mai târziu află cu mirare că ea îl luase în serios – și nu a mai auzit nimic de ea până în ziua de azi.

Cu toate acestea, Jonathan rămăsese cu privirea pe scrierea care îl neliniștea amintindu-i de ea.

O picătură de ploaie căzu pe filă și întinse puțin cerneala. Jonathan trecu uimit cu degetul mare peste pată, dar constată și mai uimit că nu plouă. Ce ridicol!

Închise agenda grăbit, o băgă în pungă și trase fermoarul. Cel mai bine ar fi să lase agenda aici, pe bancă, și atunci proprietarul ei o va găsi cu siguranță când o va căuta. Probabil că punga stătuse aruncată undeva pe drum și un trecător

atent o atârnase de ghidonul bicicletei lui, în ideea că acolo ar fi fost mai ușor de descoperit.

Mâna lui Jonathan tremura când formă cifrele combinației de la dispozitivul de blocare a bicicletei. Nici nu era de mirare, pentru că era epuizat și nici nu mâncase nimic. Era timpul să se ducă acasă și să înfulece un mic dejun consistent! Sări pe bicicletă și începu să pedaleze – după doar câțiva metri pulsul avea o frecvență de 175 de bătăi pe minut.

Trei minute mai târziu puse brusc o frână care fu cât pe ce să îl arunce din șa. Nu. Greșit. Să lase punga pe bancă pentru a o lua cineva – asta era o invitație adresată oricărui trecător!

Așa că întoarse. Va lua acasă punga cu agenda și va încerca în liniște să dea de urma posesorului legal. Da. Asta va face. I se părea singurul lucru corect pe care îl putea face.

4
Hannah
În urmă cu două luni,
Duminică, 28 octombrie, ora 12:47

— Dacă nu ridici receptorul imediat, sun la poliție! Ori fac atac de cord! Poate ambele!

Hannah strigă atât de tare, încât Simon ar fi trebuit să o audă din locuința lui din Hohenfelde și fără să ridice receptorul.

— Spune-i că îi trimitem pe cap mafia rusească! se auzi din fundal și strigătul Lisei. Și pe albanezi pe deasupra!

— Auzi? urlă Hannah. Asta a fost Lisa, care numai amuzată nu este!

Așteptă un moment în tăcere, timp în care la robotul telefonic se auzea doar zgomotul de fond. Nu răspunse nimeni la telefonul fix și nici la apelurile repetate pe mobil. Nimic, *nada*, *niente* – prietenul lui Hannah nu putea fi contactat nicicum.

Într-o oră, primii oaspeți se vor afla în fața ușii pentru sărbătoarea de deschidere a Găștii. Totul era pregătit: păpușarul sosise și își dezmorțea afară picioarele, cele două fete pe care Lisa și Hannah le angajaseră pentru pictură pe față își aranjau ustensilele pe o masă din colț, mica trambulină pentru sărituri fusese instalată în parcare, lângă intrare, din difuzoare răsunau hiturile lui Rolf Zuckowski & Co., bufetul era doldora cu prăjituri și dulciuri de tot felul, pe care prietenii și părinții lui Hannah și ai Lisei le aduseseră din timp. Însă cele cinci sute de baloane, pe care fusese imprimat logoul, zăceau moi într-o pungă și băuturile lipseau. În afară de apa de la robinetul aflat în mica nișă-bucătărie și de sticla Lisei de Cola Light, călduță și pe jumătate goală, nu era nimic, în plus, era neapărată nevoie de pahare și de veselă de unică folosință.

— Nicio grijă, cel târziu la ora unsprezece sunt acolo și voi umfla imediat baloanele! îi promisese Simon lui Hannah aseară, când ea i se plânsese că el nu voia să petreacă noaptea dinaintea „zilei celei mari” la ea, ci, ca de atâtea ori în ultimul timp, preferase să se ducă la el acasă.

— Cred că m-am pricopsit cu o ușoară răceală, așa că mai bine mă culc mai devreme, cu o buiotă cu apă caldă alături, pentru ca mâine să fiu în formă.

În formă! Asta vedea acum Hannah. Pe Simon parcă îl înghițise pământul. Asta nu era un lucru bun, dar faptul că luase cu el butelia cu heliu pentru baloane, vesela și toate băuturile pentru deschidere era catastrofal!

Hannah nu mai înțelegea nimic! Fără discuție, Simon era un om pe care te puteai baza și chiar se bucurase când el se oferise să cumpere toate acestea de la Metro, unde avea acces în baza legitimației sale de presă.

— Acolo prețurile sunt mult mai mici, spusese el, și nu va mai trebui să cărați nimic. Mă ocup eu de asta. Voi plăti eu. Este cadoul meu cu ocazia deschiderii.

— Acum ce ne facem? o întrebă Lisa pe Hannah răvășindu-și cu amândouă mâinile părul scurt și negru, gest prin care reuși să schimbe coafura ei obișnuită stil „Furtună” cu cea stil „nepieptănat”.

Hannah ridică din umeri.

— Habar nu am.

— Tu crezi că Simon o să-mi ia în nume de rău chestia cu mafia rusească și cu albanezii? Ce să fac? Mi-a scăpat.

Hannah își dădu ochii peste cap.

— Doar nu-ți faci griji că s-ar fi supărat din cauza vorbelor tale?

— Nu, sigur că nu, ripostă Lisa.

Hannah știa însă că nu așa stăteau lucrurile. Așa era ea.

— Ok. În loc să ne gândim la sensibilitatea lui Simon, mai bine am rezolva problema noastră cu băuturile.

— Aș putea să văd dacă găsesc sucuri și apă vizavi, la Werncke, propuse prietena ei. Poate că au și farfurii și pahare din plastic.

— Știi cât costă astea? Acolo plătim câte doi euro pentru fiecare băutură Capri-Sonne!

— Ai o idee mai bună?

Hannah cugetă câteva clipe.

— Da, spuse ea ducându-se grăbită la chicinetă și luându-și pardesiul din cuier. Mă duc cu mașina la Simon să văd unde s-a ascuns, zise ea strecurându-se prin fața Lisei spre ieșire.

— Și eu ce fac între timp? strigă Lisa în urma ei. Nu mă poți lăsa singură aici!

— Începe să umfli baloane! Dacă te grăbești, reușești să dai gata cincizeci de bucăți!

Un sfert de oră mai târziu, Hannah oprea bătrânul ei Twingo, scrâșnind din cauciucuri, în fața locuinței lui Simon din Papenhuder Straße. Deschise nervoasă portiera și vru să sară afară, dar un capăt al șalului i se înfășură pe volan și fu gata să se stranguleze.

— Calm, Hannah, își șopti ea în timp ce încerca să desprindă obiectul buclucaș de pe semnalizator.

Zece secunde mai târziu reuși, coborî – de data aceasta mai ușor – închise portiera și se îndreptă grăbită spre clădirea cu fațadă din cărămidă aparentă, în care locuia Simon.

Puse degetul pe tăblița cu inscripția „Sonerie” și sună. Mai sună o dată. A treia oară apăsă tare și îndelung. Nu se întâmplă nimic, la fel când sună a patra, a cincea și a șasea oară. Simon plecase de acasă? Unde naiba se dusese? Îi spusese doar că nu se simte bine și se va culca cu o buiotă cu apă caldă alături!

Ori… – ideea îi trezi în minte o groază neașteptată – … Simon nu avea o „răceală”, ci

altceva? Dacă se lăfăia între perne cu ceva cald, dar nu cu o pungă de cauciuc umplută cu apă fierbinte?

Nu, era exclus – clătină Hannah din cap cu hotărâre. Nu era Simon tipul ăla. Nu era adeptul unei aventuri spontane sau, mă rog, destul de spontane! Cu ea avusese nevoie de câteva săptămâni până să îi propună o întâlnire. Nu făcea parte din categoria celor din trupele de intervenție rapidă.

Și dacă nu era o „aventură spontană", ci cineva cunoscut de multă vreme? răsună în capul lui Hannah o voce slabă, dar răutăcioasă. Nu, era o prostie. Între ea și Simon totul fusese în ordine, până când acesta își pierduse slujba. Pe lângă asta, este sigură că nu i-ar face așa ceva tocmai când era pe punctul de a lua startul în noua ei carieră. Simon avea stil, era manierat, nu era genul acela.

„Ești prea suspicioasă!" i-ar fi spus în această situație mama ei, Sybille, de la care Hannah moștenise atitudinea pozitivă în viață. Tatăl ei, Bernhard, în schimb, la fel ca Simon, avea tendința de a vedea un tâlhar după fiecare tufiș. Chiar așa era formularea folosită de mama ei, care râdea cu plăcere când soțul ei se grăbea să presupună tot felul de teorii ale conspirației, în pașnicul lor cartier Rahlstedt.

De exemplu, Bernhard Marx suspectase familia Müller că are ceva cu el, doar pentru că atunci când îl întâlnise pe vecin la supermarket, acesta nu îl salutase la fel de cordial ca de obicei – pentru ca după câteva zile să afle că *Herr* Müller își rătăcise ochelarii și nu-l recunoscuse.

Odată tatăl lui Hannah susținuse cu convingere că poștașul din pură răutate întârzia să îi aducă un pachețel pe care îl aștepta cu nerăbdare. După puțin timp, mama lui Hannah vorbise la telefon cu expeditorul și aflase că acesta nici nu apucase să îi trimită pachețelul. Imediat după care ea i se

plânsese fiicei – cu prefăcută indignare – de „tipul imposibil” care de o viață „o scoate din minți”.

Înainte să mai dezvolte amintirile referitoare la foarte diferiții ei părinți, Hannah mai apăsă a șaptea oară pe butonul soneriei. După care decise că fusese suficient de politicoasă și avea tot dreptul să descuie ca să vadă ce s-a întâmplat cu prietenul ei.

În timp ce urca grăbită scările spre apartamentul lui, un simțământ neplăcut de îngrijorare i se amesteca cu furia. Se gândi că din moment ce nu răspunsese nici la telefonul fix, nici la cel mobil și nici la sonerie, Simon era ori plecat, ori mort.

5
Jonathan
Luni, 1 ianuarie, ora 9:20

După ce bău un shake proteic (cu gust de vanilie) și mâncă două felii de pâine proteică, pe care puse piept slab de curcan, Jonathan se așeză în comodul fotoliu din piele și admiră peisajul hibernal, oferit de fereastra bovindoului cu vedere la Innocentiapark.

Parcul era astăzi inundat atât de mizeria de după noaptea revelionului, cât și de resturile de hârtie și alte materiale reciclabile revărsate din tomberoanele lui și ale vecinilor. Asta deoarece în cartier recipientele erau golite doar o dată la două săptămâni, lunea. Acest lucru se întâmplase în lunea de dinaintea Crăciunului. După aceea muncitorii de la salubritate se strânseseră, evident, cu toții sub bradul de Crăciun și cântaseră „O, brad frumos!” Sigur că fiecare trebuia să se bucure de sărbători și de o pauză, dar nici chiar așa!

Clătinând din cap, Jonathan N. Grief se ridică din fotoliu, se duse la birou, se așeză și își scoase notebook-ul. După câteva minute deschise pagina-start a serviciului de salubritate al orașului, apăsă butonul „Contact” și începu să scrie.

Stimate doamne și stimați domni,

Chiar de la începutul anului aș dori să mă adresez dumneavoastră pe această cale, pentru a vă atrage atenția că situația tomberoanelor din frumosul nostru oraș este în momentul de față intolerabilă. Acestea pur și simplu dau pe dinafară, o carte de vizită nu prea atractivă pentru Hamburg!

Cunosc faptul că din cauza zilelor de sărbătoare au apărut întârzieri în golirea tomberoanelor, dar aș aprecia dacă în această situație ați găsi o soluție provizorie

potrivită atât pentru cetățenii plătitori de taxe din acest oraș, cât și pentru dumneavoastră și angajații dumneavoastră.

Cu salutări prietenești,
Jonathan N. Grief
(domiciliat în Innocentiastraße,
cu tomberoanele pline în ușă)

Reciti textul, apoi îl trimise și clătină din cap. Da. Perfect. O problemă recunoscută este o problemă rezolvată.

Reveni în fotoliul său comod și luă în mână agenda. Avea un sentiment plăcut când rezolva lucrurile repede și practic. Această eficiență îl făcea să se simtă un om corect.

În loc să mai piardă vremea cu scrisul de mână și diferitele însemnări, Jonathan se concentră pe căutarea de informații care să îl conducă la identificarea proprietarului agendei.

Zadarnic. Nu găsi nimic în afară de ziua de naștere datată 16 martie. Ici și colo mai existau câteva chestii concrete, ca de exemplu pe 2 ianuarie (ora 19:00 Dorotheenstraße 20, a doua sonerie de jos), dar nu se putea să începi cu așa ceva. Numai dacă nu ar fi gata ca mâine-seară la ora 19:00 să pândească în Dorotheenstraße, cu speranța ca cineva să umble pe acolo bezmetic țipând după o agendă.

Pe urmă îi veni ideea să se uite la sfârșit, pentru că majoritatea agendelor aveau acolo pagini pentru adrese. Poate sunt scrise acolo nume și numere de telefon la care să poată suna! Era posibil să găsească pe cineva care cel puțin să îl cunoască pe proprietarul agendei și să știe de pierderea ei. Sau ceva de genul acesta.

Din nou nimic. După pagina zilei de 31 decembrie, fasciculul „Note” avea doar pagini goale până la coperta din piele. Jonathan remarcă însă un foșnet ușor. Pe coperta interioară a agendei

era un fel de buzunar din care ieșea colțul alb al unei hârtii. Jonathan o trase afară și se trezi ținând în mână un plic pe care scria *Păstrează-l pentru mai târziu!* Situația devenea palpitantă.

Deschise plicul – care oricum nu era lipit! – și trase adânc aer în piept. Ce bine că nu lăsase punga pe bancă! Numără repede – în plic erau cinci sute de euro, în bancnote de cincizeci, douăzeci și zece euro.

Jonathan recapitulă în gând: exista deci această agendă, pe care cineva o completase din prima până în ultima zi a anului și pe care ulterior o pierduse, o aruncase sau intenționat o agățase de ghidonul bicicletei lui. Mai exista și acest plic cu cinci sute de euro. În rest – nimic. Niciun număr de telefon, nicio adresă, niciun indiciu privind proprietarul.

Deci cu ce să înceapă Jonathan N. Grief? Era clar că nu putea să păstreze pur și simplu agenda, pe care cineva cu siguranță o căuta cu disperare.

Biroul pentru obiecte găsite! îi trecu imediat prin cap. Ar putea duce punga și agenda acolo – era soluția cea mai simplă! Pentru că biroul pentru obiecte găsite era făcut tocmai pentru aceste situații. Cineva pierde ceva, altcineva găsește acel ceva și proprietarul reintră în posesia lui – foarte simplu!

Jonathan se pregătea să se ridice și să se ducă la notebook, pentru a căuta adresa și programul biroului pentru obiecte pierdute, când se opri brusc.

Era o idee bună? Totuși, agenda părea să aibă o valoare personală. Și, în plus, exista și o sumă mare de bani! Cinci sute de euro nu erau un mizilic. Cât de demni de încredere erau acei oameni care lucrau într-un birou pentru obiecte găsite? Vor depozita și vor păstra agenda conform instrucțiunilor până când se va prezenta cel căruia îi aparținea?

Ori își vor însuși banii, iar agenda va fi aruncată cu dispreț pe un raft, unde odată cu alte articole pierdute și găsite se va prăfui și va fi uitată cu timpul? Cât câștiga un angajat al unui birou pentru obiecte găsite? Cu siguranță că nu câștiga o avere, așa că o asemenea pleașcă financiară nesperată reprezenta mai mult decât o ispită.

Nu, biroul pentru obiecte găsite nu era o idee bună. Oricum punga fusese atârnată de ghidonul bicicletei lui, deci el era cvasiresponsabil ca agenda să ajungă în siguranță în mâinile celui căruia îi aparținea!

Se ridică totuși și se așeză la computer pentru că avea o idee strălucită.

Către Hamburger Nachrichten
Redacția/Departamentul de Relații cu cititorii
Per e-mail
Hamburg, 1 ianuarie

Stimat colectiv redacțional,

De această dată mă adresez dumneavoastră cu o rugăminte personală. În timp ce alergam pe malul Alsterului în această dimineață, am găsit în dreptul centrului de antrenament Höhe Schwanenwik o pungă cu o agendă în ea. Nu aș dori să vă furnizez amănunte suplimentare pentru a nu tenta vânătorii de „ocazii”.

Dacă se va prezenta la dumneavoastră posesorul legal al obiectelor, solicitați-i o descriere exactă a agendei și a pungii, date pe care mi le veți expedia, iar eu voi trimite cu plăcere redacției obiectele.

Ar fi foarte amabil din partea dumneavoastră dacă ați putea tipări acest anunț în prima ediție a ziarului!

Ca totdeauna cu cele mai respectuoase salutări,

Jonathan N. Grief

PS: încă o dată „La Mulți Ani!”

6

Hannah
În urmă cu două luni,
Duminică, 28 octombrie, ora 13:24

Simon nu era mort. Dar nici prea bine nu arăta când, două minute mai târziu, Hannah stătea în dormitor, lângă patul lui. De sub maldărul de pături de care era acoperit i se zărea doar fața palidă, înconjurată de batiste folosite. Pe noptieră erau adunate siropuri de tuse și tablete contra durerilor de gât, iar printre ele și un termometru.

— Ce se întâmplă aici?! exclamă Hannah.

Prietenul ei clipi de câteva ori și scoase un vag și mirat „Hannah", de parcă tocmai i se arătase Sfântul Duh. Se ridică cu greu și se sprijini în coate pe pernă.

— Cum ai ajuns aici? o întrebă cu o voce tremurândă.

Deși era încă speriată de starea mizerabilă în care se găsea Simon, grija ei se transformă rapid în supărare. Ușurată că nu dăduse colțul, îi smulse păturile de pe el. De sub acestea apăru suferindul în bluză cu mânecă lungă și pantaloni pentru schi.

— Hei! se plânse el și își acoperi pieptul cu ambele brațe.

— Nu îmi vine să cred! Vocea lui Hannah tremura, dar de furie. Chiar vrei să știi cum am ajuns aici? Ai uitat că astăzi inaugurăm sediul Găștii?

Simon se făcu și mai palid decât era.

— Gașca? Oh, nu!

Și se lăsă să cadă înapoi pe perne.

— Oh, ba da!

— Îmi pare rău! Simon se ridică iarăși gemând și își trecu mâna prin părul dezordonat și lipicios. Am vrut să trag doar un pui de somn, dar se pare că am adormit de-a binelea. Eu… eu…

Părea zdrobit și încercă un zâmbet, dar nu îi reuși.

— Într-adevăr, eu… îmi pare rău.

— Și mie! se mai domoli Hannah, dar tot furioasă.

Nu mai era chiar atât de pornită, pentru că Simon arăta jalnic. Hainele i se lipiseră de trup; era ud de transpirație.

Tot mai îngrijorată, Hannah îl acoperi cu păturile și se așeză alături de el pe pat.

— Peste o jumătate de oră începe, iar eu te aștept de la ora unsprezece.

Ceea ce ar fi trebuit să fie un reproș răsună până și în urechile ei ca o dezamăgire. Cum să pună la punct pe cineva, care părea atât de bolnav ca prietenul ei?

— Peste o jumătate de oră?

Simon se pregăti să se pună pe picioare, dar Hannah îl împinse cu blândețe înapoi.

— Stai întins. Îmi dau seama cât de rău te simți.

— Din păcate. Oftând și gemând, Simon se întinse din nou. Pleoapele îi tremurau. Adăugă: Am și febră.

— Ce temperatură ai?

Hannah căută cu privirea termometrul de pe noptieră.

— Azi-dimineață aveam 38,2.

— Mda… nu putu să își ascundă nemulțumirea. Apoi adăugă: Cred că te descurci. Nu putem să chemăm imediat un elicopter de la Salvare.

— Dar transpir întruna.

Suna ca o justificare, dar una slabă.

— Și eu aș transpira sub trei pilote.

— Tot gâtul îmi este inflamat, privește! spuse el ducând ambele mâini sub bărbie.

Hannah se aplecă și îi pipăi gâtul. Într-adevăr, era cam inflamat.

— Așa este, zise ea și se încruntă. Doare?

— Nu prea tare. Dar am luat deja zece tablete pentru dureri de gât.

— Așa de rău a fost?

El negă:

— Mai mult preventiv.

— Aha!

Se întreba dacă era tipic pentru Simon sau mai degrabă era tipic bărbătesc să înghiți o jumătate de cutie de medicamente dacă nu este cazul. Oricum câteva bomboane cu salvie nu aveau cum să îi facă prea rău, dar nici de mare folos nu îi puteau fi.

Simon continuă să se tânguie:

— Mă simt foarte slăbit. Mă dor toate și amețesc. Abia am reușit să ajung la toaletă, așa de tare mă clatin.

— Atunci mai bine culcă-te la loc, zise ea și se ridică. Nu avea timp să îl mai compătimească, mai ales că deșteptătorul lui arăta puțin peste ora unu și jumătate. O să iau cheile mașinii tale ca să mut lucrurile într-a mea.

— Nu, așteaptă! zise el și se ridică din nou, și mai greu decât data trecută. Dă-mi zece minute și vin cu tine!

— Simon – Hannah îl privi cu un amestec de îngrijorare și severitate. Nu mai am zece minute, iar în starea asta nu îmi ești de niciun folos. Chiar tu ai spus că nici nu poți sta în picioare. Deci este mai bine să rămâi aici.

— Ești sigură?

— Da, absolut. Iar acum trebuie să plec.

— Ar fi mai simplu să iei mașina mea. Nu ar mai trebui să muți lucrurile.

— Mașina ta?

Crezu că nu a auzit bine. Automobilul Ford Mustang era pentru Simon ca o vacă sfântă. Firește, ca mașină, nu ca vacă.

— Evident, răspunse el, ca și cum ar fi fost cel mai normal lucru din lume să îi permită lui Hannah să urce la volanul sanctuarului său.

Până acum nu făcuse acest lucru decât o dată. Acum o jumătate de an, când a sărbătorit 35 de ani și a încercat, împreună cu cel mai bun prieten al

lui, Hauke, și cu Niels, să lase fără băutură barul Hans-Albers-Eck de pe Reeperbahn. Dar nu au reușit.

În orice caz, când Simon a sunat-o și a rugat-o să îl ia pe el și pe amicii lui, pentru că nu putea sub nicio formă să își părăsească Mustangul în Kiez, se părea că era pe punctul de a reuși.

Asta se întâmpla la ora patru și jumătate dimineața, adică la două ore după ce ea ajunsese acasă singură cu metroul. Chemase totuși un taxi, zburase ca vântul până pe Reeperbahn, îl urcase pe prietenul ei beat mort, împreună cu tovarășii de chef în Mustang și îi dusese acasă la acesta, ca să se dezmeticească după un somn bun.

Nu făcuse caz când toți trei se plângeau de dureri de cap a doua zi, când ea veni cu o pungă mare cu chifle și trei litri de suc de portocale. Îl anunțase doar pe Simon că anul viitor, când va sărbători împlinirea a treizeci de ani, se va revanșa cum se cuvine.

Dar nu se supărase cu adevărat pe el, pentru că era foarte rar exuberant și nesocotit. De cele mai multe ori era prudent și se asigura de cinci ori înainte să facă ceva, lucru pentru care Hannah își dădea de multe ori ochii peste cap. Nimeni nu ar fi putut bănui că, trei luni mai târziu, el avea să își piardă slujba…

— Chiar cred că te simți rău, constată ea.

— Mai rău decât rău, spuse el și mai încercă un zâmbet slab. De data aceasta reuși. Apoi adăugă: Așa că mai bine pleacă înainte să redevin lucid și să înțeleg ce fac acum.

— OK, te voi anunța când terminăm, răspunse grăbită Hannah.

— Mai bine te sun eu, poate că dorm până mâine-dimineață, ca să mă refac repede.

Pentru o clipă Hannah rămase nedumerită. De ce să nu îl sune ea? Avea totuși ceva de ascuns și nu voia să fie deranjat?

Acesta fusese însă un gând prostesc. Era de ajuns să își arunce o privire asupra chipului palid, ca să își dea seama că prietenului ei nu îi trecea altceva prin cap decât să doarmă bine.

Hannah se aplecă iarăși spre el și îl sărută de plecare. În următoarea secundă era deja la ușă, de unde sprintă pe scări în jos. Mai avea doar douăzeci de minute. Acum căluțul lui Simon trebuia să arate ce avea sub capotă!

Domnului
Jonathan N. Grief
Per e-mail

Stimate domnule Grief,

Vă mulţumim pentru urările de Anul Nou şi sperăm că şi dumneavoastră aţi intrat cu bine în acest an.

Suntem mereu bucuroşi să avem cititori atenţi – printre care vă socotim şi pe dumneavoastră de multă vreme –, care să ne ofere un feedback la munca noastră şi să ne semnaleze diverse erori care pot interveni în activitatea cotidiană deseori agitată a redacţiei.

Am transmis direct departamentului corectură observaţia pe care aţi făcut-o referitoare la apostroful pus greşit.

În ceea ce priveşte solicitarea dumneavoastră privind punga, respectiv agenda, ne pare rău că trebuie să vă spunem că în ziarul nostru nu avem o rubrică pentru aşa ceva. Însă puteţi să daţi un anunţ. Datele de contact pentru departamentul Anunţuri, precum şi o listă cu preţurile sunt anexate acestui e-mail.

Eu personal v-aş recomanda să predaţi biroului local pentru obiecte găsite atât punga, cât şi agenda. Pe internet puteţi lua cu uşurinţă legătura cu respectivul birou.

Cu salutări cordiale,

Gunda Probst
Departamentul Relaţii cu cititorii
Hamburger Nachrichten
De la locuitorii Hamburgului – pentru locuitorii Hamburgului!

7
Jonathan
Marți, 2 ianuarie, ora 11:27

Așa… așa… deci „pentru așa ceva” la *Hamburger Nachrichten* nu există rubrică? În timp ce Jonathan analiza în trecere omisiunea virgulei la paragraful doi, îl mâncau degetele să îi răspundă acestei gâsculițe de Gunda Probst de la „Departamentul de Relații cu cititorii” și să o întrebe cum trebuia înțeles exact sloganul ziarului ei „De la locuitorii Hamburgului – pentru locuitorii Hamburgului!”, dacă nu prin preocuparea lor pentru probleme asemenea celei ridicate de el?

Dar treacă de la el – și își închise e-mailul. La biroul pentru obiecte găsite! De fapt, drept cine îl ia pe el această doamnă?! De parcă lui nu i-ar fi venit ideea aceasta mai înainte!

Trânti capacul notebook-ului și, gânditor, examină agenda aflată alături. O mai deschise o dată.

Scrisul ăsta de mână! Nicolino.

Îi veni o idee. Una înspăimântătoare. Aproape fantastică.

Închise repede agenda. Era o prostie! De ce să îi fi atârnat mama lui punga cu agenda de ghidonul bicicletei? După toți acești ani de tăcere absolută? Asta însemna nu doar că ea se afla în Hamburg, ci și că îl urmărise, îl pândise.

Nu, nu, erau prostii.

Jonathan N. Grief își împinse scaunul înapoi și se ridică. Acum avea lucruri mai importante de făcut. Markus Bode, managerul lui, îl aștepta la ora 12:00 la o discuție.

Secretara lui Bode îl sunase deja de dimineață și conveniseră asupra acestei „întâlniri urgente”. Jonathan se întreba ce putea fi atât de urgent, că doar fusese la editură în urmă cu patru săptămâni

la sărbătoarea de Crăciun. Ce se putuse întâmpla în acest interval și mai ales în aceste zile libere?

Punctual ca de obicei, Jonathan intră în vila de pe Elba, construită în stil Gründerzeit, care se afla de generații în proprietatea familiei și în care lucraseră până acum cam șaptezeci de angajați ai firmei Griefson & Books.

Aici înființase editura stră-străbunicul său, cu aproape o sută cincizeci de ani în urmă. Ca întotdeauna când urca treptele pe care era așternut un covor albastru, pe Jonathan îl încerca un sentiment combinat de respect profund, mândrie și jenă.

În capătul de sus al scării, acolo unde portretele în ulei ale predecesorilor săi – Ernest Grief, străbunicul Heinrich, bunica Emilie (la vremea respectivă în sala de nașteri se așteptase un „Emil", care după prima surpriză fusese redenumit flexibil) și tatăl Wolfgang – apăreau în toată splendoarea lor, acest sentiment atingea punctul culminant, dar se volatiliza în spatele ușii din sticlă, care în stânga dădea în biroul editorului (deci al lui).

— Un an nou fericit, *Herr* Grief! fu el întâmpinat de secretară, Renate Krug, care tocmai curăța de praf un ficus.

Femeia părăsi pomișorul și cârpa pentru praf, se îndreptă spre el și îi întinse mâna dreaptă, în timp ce cu stânga își potrivi ochelarii, după care, cu un gest agil și discret, își verifică linia taiorului albastru-închis și apoi coafura.

Ca de obicei, părul ei alb ca zăpada era meticulos ridicat într-un coc stil banană. Renate Krug trecuse deja de vârsta de șaizeci de ani, dar acest lucru nu schimba cu nimic faptul că fusese o femeie foarte, foarte frumoasă.

— Vă doresc la fel și dumneavoastră, *Frau* Krug! răspunse Jonathan și îi prezentă cel mai prietenos zâmbet al său, înainte de a-i face un

semn cu capul și a intra în biroul lui spunând: *Herr* Bode poate să vină.

— Îl anunț, spuse ea și Jonathan o auzi cum ridică receptorul.

De când se știa el – și era timp îndelungat de când se știa – Renate Krug a lucrat pentru tatăl lui. După retragerea acestuia, Jonathan o preluase ca asistentă și uneori chiar îi părea rău că nu avea ce să îi dea de făcut. Cu toate că vinerea putea pleca la prânz și lunea avea zi liberă, săptămâna ei de lucru de 28 de ore se compunea din cel mult cincisprezece ore de muncă propriu-zisă. Sau mai puțin.

În plus, Renate Krug se afla în prag de pensionare, așa că se putea bucura de ultimii ani ca angajată… de exemplu ștergând de praf ficușii. Iar în rest admirând minunata panoramă a Elbei.

Exact asta făcea și Jonathan acum, în așteptarea managerului său. Privea prin marile ferestre cu șprosuri apa, pe care tocmai trecea un uriaș vas cu containere. Câțiva pescărușI zgomotoși însoțeau vaporul spre locul de vărsare al Elbei și Jonathan se întreba încotro s-ar fi putut îndrepta. Pentru scurt timp avu impresia că vede jos, pe mal, o pereche de lebede.

Privind mai atent văzu că acele păsări erau, de fapt, două pungi albe de plastic, așa că se întoarse ridicând din umeri și luă loc la birou.

Cioc! Cioc! Markus Bode apăru cu geanta pentru documente sub braț și ciocănea în rama ușii.

Jonathan se ridică din nou și se îndreptă către el.

— Vă doresc un an nou fericit! spuse Bode în timp ce își strângeau cu putere mâinile.

— Și dumneavoastră!

Jonathan observă că managerul părea mai grăsuț. De obicei, acest bărbat în vârstă de treizeci și unu de ani se prezenta ca scos din cutie, ba chiar exagerat de aranjat în costumul care îi venea ca turnat, cu părul blond pieptănat cu cărare. Acum

însă lui Jonathan îi atrase atenția barba lui nerasă de trei zile, pungile bine reliefate de sub ochi și cămașa ușor mototolită. Pe scurt: nu arăta bine, ba chiar deloc bine. Și părea să aibă ceva pe suflet.

— Hm… trecu el direct la subiect, avem o problemă!

— Și care ar fi aceea?

Bode deschise geanta cu documente, scoase din ea un teanc de hârtii și i le puse lui Jonathan pe birou.

— În timpul sărbătorilor, explică el, am revăzut rezultatele ultimelor trimestre și m-am ocupat în plus și de planificarea pe următoarele luni.

— De ce faceți așa ceva?

El îl privi pe Jonathan nedumerit.

— La ce vă referiți?

— Mă refer la faptul că în timpul sărbătorilor vă gândiți la muncă. În această perioadă trebuie să vă recreați și să petreceți timpul cu familia.

— Ah… Markus Bode se uită și mai nedumerit la el. Păi, eu sunt managerul Griefson & Books. Asta este slujba mea.

— Sigur, îl aprobă Jonathan. Dar gândiți-vă la sănătatea dumneavoastră. Și un manager trebuie să se destindă.

— Nu și când constată că nu s-a realizat cifra de afaceri în proporție de treizeci la sută în ultimul trimestru. Tuși, coborî privirea în pământ și adăugă ceva mai încet: Și, dacă a fost părăsit de soție și copii, nici nu are nevoie de zile libere.

— Oh!

Acum era rândul lui Jonathan să îl privească nedumerit.

— Hm… asta este.

— Nu este bine.

Chiar și în urechile lui Jonathan comentariul sună înfiorător de stângaci. Și nici nu știa ce să spună. Între Markus Bode și el erau raporturi bune, dar strict profesionale, iar această declarație de natură personală îl depășea.

— Așa este.

Bode păru că se prăbușește și mai mult în sine însuși.

— Păi, să…

Jonathan se opri neștiind ce să mai afirme. Ce se spune într-o asemenea situație? Ce îi spuseseră prietenii lui, când le vorbise despre sfârșitul căsniciei cu Tina?

Nimic… – își aduse el aminte. El nu vorbise cu nimeni despre acest lucru, ci își rezolvase singur problema. Nu era cu nimeni atât de intim, încât să fi simțit nevoia să îl facă părtaș la eșecul lui personal. Poate că doar Thomas ar fi făcut excepție. Dar în situația aceasta el era exclus din motive lesne de înțeles.

Abia mai târziu, când despărțirea se înfăptuise, câteva cunoștințe se interesaseră de chestiune, când era vorba în special despre reglementări financiare între Tina și el. Și care în sine nu mai erau deloc problematice.

Markus Bode îl privea întrebător, evident așteptând ca șeful său să își încheie fraza începută cu „Păi, să…”.

— Păi, să… – o luă de la început Jonathan căutând febril cuvintele potrivite – … să ieșim la o bere?

— La o bere?

— Da, la o bere!

Cu toate că Jonathan nu bea alcool – sau când totuși o mai făcea, era vorba de un pahar de vin bun roșu – i se părea că această propunere era corespunzătoare. Că bărbații părăsiți de soțiile lor ies la o bere, nu?

— Este abia ora douăsprezece!

— Corect, îl aprobă Jonathan.

Se pare că ideea nu fusese una bună.

— Eu mă gândeam că ar trebui mai curând să discutăm despre cifre.

Bode se îndreptă și brusc nu mai păru atât de pleoștit.

— Bine.

Jonathan respiră ușurat, prefera cifrele unei discuții ca între bărbați.

— Așa cum spuneam, suntem în urma planului cu treizeci la sută. Managerul bătu cu palma teancul de documente de pe birou. Ceea ce este aproape o catastrofă.

— Ați putut analiza deja motivele?

— Parțial, răspunse Markus Bode. După cum știți, întreaga branșă se confruntă cu scăderea vânzărilor. La asta se adaugă faptul că vânzările celui mai important autor al nostru, Hubertus Krull, scad treptat și, în plus, acesta nici nu va mai scoate alte titluri pentru că este grav bolnav.

Jonathan dădu gânditor din cap. Pe Krull îl racolase bunica lui, Emilie, care recunoscuse în el la acea vreme o speranță a literaturii germane postbelice și îl promovase internațional ca autor de bestselleruri.

— Și în afară de asta, ne-am înșelat grav în privința câtorva titluri.

— Înțeleg, spuse Jonathan. Care anume?

— De exemplu… – Bode luă teancul de hârtii, îl răsfoi și scoase din el o singură filă – … acesta.

Îi întinse șefului său fila.

Jonathan aruncă o privire asupra ei.

— *Singurătatea Căii Lactee?!* Exclamă el surprins. Dar asta a fost nominalizată anul trecut pentru premiul cărții germane!

— O fi fost, replică impasibil managerul. Doar că noi am cumpărat titlul cu un preț mult prea mare, după nominalizare am tipărit treizeci de mii de exemplare și mai avem în depozit douăzeci și șapte de mii. Și primii librari deja ne trimit remitendele.

— Hm… Pe ce motiv?

— Pentru că oamenii nu vor să o citească, aș zice eu.

— Dar este un roman grandios!

Jonathan citise manuscrisul, pentru că Bode voise să îi afle părerea înainte de dobândirea drepturilor. Și fusese absolut convins că *Singurătatea Căii Lactee* era o importantă operă literară, scrisă după toate regulile artei.

— Așa vedeți dumneavoastră lucrurile și așa le văd și eu, dar cititorii preferă *Fifty Shades of Grey* sau un Grisham. Oftă, apoi adăugă: Când mă gândesc noaptea la Germania, nu pot să adorm.

— Așa este.

Jonathan renunță să îi mai atragă atenția lui Bode că acesta – ca mulți alții – cita din poezia *Nachtgedanken* a lui Heinrich Heine într-un context greșit. Poetul scrisese aceste versuri în timpul exilului la Paris și în ele își exprimase melancolia și mai ales dorul pentru mama sa, nu voise să critice situația politică din Germania.

— Deci ce propuneți? întrebă Jonathan.

— Asta voiam să vă întreb, de fapt, pe dumneavoastră.

— Pe mine?

— Da, dumneavoastră sunteți editorul.

— Iar dumneavoastră sunteți specialistul, reacționă din reflex Jonathan.

Bode tuși într-un acces de jenă amestecată cu mândrie.

— Așa este. Doar că eu nu pot stabili de unul singur calea viitoare a firmei Griefson & Books.

— Ușurel, ușurel, ripostă Jonathan. După cum cu o floare nu se face primăvară, tot așa un insucces nu este o prăbușire. Deci nu trebuie să vorbim imediat de „o nouă foaie de drum”.

— De un insucces nu poate fi vorba, din păcate. Managerul îi puse pe masă șefului său mai multe hârtii și adăugă: Este implicat întregul nostru program. Și asta se petrece deja de o vreme, doar că până acum am găsit explicația în oscilațiile obișnuite în branșă. Și în afară de asta întotdeauna ne-am putut salva cu Hubertus Krull. Acum însă este nevoie urgent de o strategie nouă.

— Hm… Jonathan se sprijini de speteaza fotoliului. Dacă așa ziceți dumneavoastră… Doar că asupra chestiunii ar trebui să mai meditez o vreme.

— Desigur, eu nu zic să modificăm întreg portofoliul nostru de azi pe mâine. Dar consideram că este neapărată nevoie să vă informez asupra situației actuale. Pentru a o ține sub observație și a putea reacționa la timp.

— Da, da, foarte bine. Acum sunt la curent.

O vreme rămaseră în tăcere, fiecare cu gândurile lui. În mod ciudat Jonathan își aminti de tânărul bărbat de pe malul Alsterului, la care îl frapase asemănarea cu Harry Potter. Ce i-ar fi plăcut acestuia să citească? Poate că ar fi trebuit să îl întrebe!

— Acum… rupse după un timp Markus Bode tăcerea și se ridică. Eu din nou am să… Documentele vi le las să le vedeți.

— Este în regulă, spuse Jonathan și făcu și el același lucru. Vă mulțumesc pentru că m-ați informat.

Cei doi își strânseră mâinile. Ceva mai lung decât de obicei. Și din nou Jonathan se întrebă dacă ar trebui să mai spună ceva.

— Atunci sper că lucrurile se vor aranja în ceea ce vă privește, spuse el în cele din urmă și cu mâna liberă îl bătu stângaci pe umăr pe Markus Bode.

— Vă mulțumesc, zise Bode. Eu sper ca soția mea să nu se întoarcă.

— Poftim?

— A fost o glumă.

Clătinând din cap, Jonathan își privi managerul ieșind din birou.

Bizar umor!

8

Hannah
În urmă cu două luni,
Luni, 30 octombrie, ora 10:47

— Mai întâi vestea bună: mașina este în bună stare, fără nicio zgârietură, în fața ușii casei tale.

— Oh, nu! strigă Simon și o îmbrățișă scurt pe Hannah. Îmi pare atât de răăău! – îi suspină el în ureche strângând-o atât de tare, încât aceasta abia mai putea să respire. Nici nu îți pot spune cât îmi pare de rău!

Ea se eliberă din brațele lui.

— Cum așa? Ar fi trebuit să ți-o fac praf?

Cu mare greutate reuși să își înăbușe râsul.

— Nu la asta mă refeream! răspunse prompt Simon. Dar dacă asta este vestea bună, atunci dă-i drumul la cea rea, aceea că deschiderea a fost un eșec total. Ce idiot sunt!

— Nu. A fost un succes deplin! zâmbi ea din toată inima.

— Dar tocmai ai spus că începi cu vestea bună!

— Corect! După care urmează cea foarte bună! zise Hannah râzând fericită.

— Aha! Atunci să mergem la bucătărie, tocmai am pus de un ceai.

În halat de baie și papuci Simon se strecură prin fața ei în hol, făcând – în ciuda ținutei potrivite pentru „Ajutor-sunt-bolnav!” – o impresie cu mult mai bună decât cu o zi în urmă. Acum se ținea drept și putea să meargă nesprijinit. Era bine, pentru că Hannah avea un plan legat de el.

— Așadar, povestește-mi, îi ceru Simon în timp ce Hannah lua loc pe unul din scaunele lui Charles-Eames, iar el îi turna o ceașcă cu ceai.

— Pe toată ziua au fost mai mult de o sută de copii cu părinții lor! relată ea entuziasmată. Avem toate locurile ocupate până de Crăciun, va trebui să renunțăm la planul nostru cu programul de după-

amiază și să trecem direct la programul de dimineață. Cererea este incredibil de mare. Oamenii ne-au smuls pur și simplu din mână formularele de înscriere!

— Este grozav! Trebuie să recunosc că la asta nu mă așteptam!

— Eu m-am așteptat că tu nu te-ai așteptat!

— Cum așa?

— Ghicește!

— Nebunatico!

— Iar „a recunoaște” are o tentă oarecum negativă, speculă ea.

— Poftim?

— Părerea mea este că tu trebuie să recunoști că nu te-ai așteptat.

— Nu pricep.

— Uită. Ea făcu cu mâna un gest de „lasă” și râse din nou. Copiii au fost încântați de baloane.

Simon respiră ușurat.

— Adică ați reușit să le umflați?

— De unde? răspunse Hannah. Am ajuns prea târziu la sediu, abia am avut timp să aruncăm vesela de unică folosință pe masă și să punem deoparte cutiile cu băuturi înainte să vină primii vizitatori.

— Dar…

— A fost genial! povesti ea mai departe. Am umflat baloanele împreună cu copiii – ăsta a fost punctul culminant. Toți așteptau să le vină rândul la butelia cu heliu! Și când au descoperit că puteau să imite vocea lui Mickey Mouse cu ajutorul baloanelor, au devenit de neoprit. Hannah își modifică vocea și ciupindu-se de mărul lui Adam (de fapt inexistent) rosti: Alo, eu sunt un șoricel!

— Deci nu a fost rău că nu am reușit să vin? interveni Simon și o privi nesigur, ca și cum s-ar fi așteptat acum la partea proastă.

— Din contră, mai bine nici că s-ar fi putut întâmpla!

Zâmbi și el.

— De unde și teza ta preferată, că totul are un rost.

— Exact, comoara mea. Se aplecă spre el și îi aplică un sărut zgomotos pe nasul roșu. Și în plus nici nu ne-ai stat în cale și nu ai zădărnicit totul. S-a creat astfel o situație în urma căreia toată lumea a fost mulțumită.

— Asta ce vrea să însemne? se prefăcu el jignit.

— Nimic. Îl mai sărută o dată, de data asta direct pe gura îmbufnată. Pur și simplu sunt foarte bucuroasă că totul a ieșit atât de bine. Lisa și cu mine trebuie să căutăm imediat unul sau două ajutoare, pentru că singure nu putem face față cererilor.

— Nu exagera totuși, zise Simon, o cerere nu înseamnă și un angajament financiar ferm.

— Răule! își dădu Hannah ochii peste cap și îl lovi cu pumnul în umăr. Iarăși! Scutește-mă de emanațiile tale negative. Tu strici aerul!

— Eu sunt doar de părere că în toată această euforie nu trebuie să depășiți măsura.

— Nicio grijă. Te am pe tine să ne pui bețe în roate.

— Ha, ha! Mulțumesc!

— Acum să vorbim serios… – îi luă ea mâinile și i le strânse – … nu îți face atâtea griji.

— Eu nu îmi fac griji, îi mângâie el degetul mare apoi continuă: Dar nici nu vreau să ai dezamăgiri. Și asta se poate întâmpla atunci când vezi doar partea bună.

— Este tipic pentru tine. Eu îți povestesc cât de super a fost tot, iar tu îmi vorbești de dezamăgiri.

— Oh, da! ridică el brațele în semn de scuză. Probabil că sunt un ticălos.

— Așa cred și eu. Și de aceea consider că trebuie să acționăm energic pentru a schimba situația. Deci, hai! zise ea ridicându-se.

— Unde?

— La duș și pe urmă la Gașcă!

— Acum?! o privi el încremenit.

— Da, răspunse ea scurt. Te-am menajat destul și deja ți-am spus că avem urgent nevoie de ajutor.

— Hannah, eu încă sunt răcit!

— Nu face nimic, nouăzeci și nouă la sută dintre copiii mici răcesc de până la zece ori într-un an, așa că nu vei bate la ochi! Și avem o mulțime de cutii cu batiste de unică folosință.

— Bănuiesc că asta vrea să fie o glumă!

— Câtuși de puțin. Ai nevoie de ceva care să te scoată din starea asta. Râse și adăugă: Trebuie să de distrezi puțin, așa că nu te mai comporta astfel și vino cu mine la Gașcă. Are să îți facă bine, vei vedea!

— Aha. Și acolo ce ar trebui să fac?

— Mai întâi vei face curățenie cu mine și cu Lisa și pe la ora două chiar avem nevoie de un clovn!

9
Jonathan
Marți, 2 ianuarie, ora 15:10

Jonathan avea de gând să îi facă tatălui său vizita de Anul Nou abia joi, însă după discuția cu Markus Bode se hotărâse brusc să treacă chiar astăzi pe la căminul de bătrâni Sonnenhof.

Era conștient că nu va putea discuta cu tatăl lui despre situația editurii – mai întâi, pentru că Wolfgang Grief nu mai era mental capabil de o asemenea discuție, iar apoi pentru că aceasta l-ar fi iritat mult prea tare, chiar dacă ar fi fost apt să o poarte. Dar după ce stătuse în fața portretului tatălui său o jumătate de oră și vorbise în gând cu el, în speranța unei idei salvatoare, Jonathan se simțise brusc cuprins de un fel de nostalgie după vechiul lui șef.

Așa că acum își conducea Saab-ul gri-închis pe aleea lată din pietriș alb care ducea la Sonnenhof. Moderna clădire făcea cinste denumirii sale: în cea mai grozavă lumină pe care ți-o puteai imagina pentru o zi de ianuarie în Hamburg, palatul din sticlă trona pe un povârniș de pe malul Elbei, razele soarelui oglindindu-se în numeroasele lui geamuri panoramice, scânteind din loc în loc. Pe o asemenea vreme se putea vedea până departe, pe celălalt mal al fluviului, spre stânga terenurile Airbus, iar spre dreapta întinse plantații cu pomi fructiferi.

Jonathan se întrebase de multe ori dacă tatăl lui mai era în stare să își dea seama de frumusețea locului unde trăia. Pentru că de cele mai multe ori acesta stătea într-un fotoliu în camera lui și asculta la căști, cu ochii închiși, compoziții de Beethoven, Wagner și Bach.

Era înconjurat acolo de relicvele vremurilor trecute. Interiorul din vila editorului fusese mutat la cămin bucată cu bucată de o firmă de expediții;

meseriașii montaseră mobilierul Biedermeier și anticul secretar la care Wolfgang Grief nu mai stătea; fixaseră polițele înalte și aranjaseră biblioteca ticsită cu sute de volume, pe care el nu mai voia ori nu mai putea să le citească, și îi instalaseră pe căminul fals fotografiile înrămate la care nu se mai uita.

Wolfgang Grief mai folosea doar vechiul pat și vechiul său fotoliu. După ce bătu la ușă și intră, Jonathan încercă să îi atragă atenția tatălui său. De fiecare dată când îl găsea șezând acolo, ascultând concentrat muzică, ezita să îl deranjeze. Bătrânul părea atât de pașnic, de destins, parcă plecat din această lume. Nici urmă de bărbatul pe care el și alți angajați îl numeau odinioară pe la spate „Despotul" sau „Patriarhul nebun".

Nu, bărbatul care ședea acum în fotoliu, cu ochii închiși, nu părea decât un bunic inofensiv, care cu degetele tremurătoare scotea bomboana din poleială pentru nepotul său (inexistent). Părul lui des se reliefa alb ca zăpada pe tapițeria fotoliului. Purta un pulover pe gât și o jachetă tricotată în carouri, pantaloni din cord bej, iar în picioare papuci de casă din pâslă cenușie.

Wolfgang Grief măsura odinioară un metru nouăzeci, acum avea ceva mai puțin, iar poziția în care stătea nu lăsa să se vadă că încă îi depășea în înălțime pe majoritatea bărbaților de vârsta sa. Rămăsese la fel de suplu ca în tinerețe și acum, la șaptezeci și trei de ani, arăta doar ușor trecut.

Jonathan se simți cuprins de tristețe. El cum va arăta la peste șaptezeci de ani? Va fi și el atins de demență și va ajunge într-un cămin? Cu fiul lui – sau Renate Krug, devotată încă fostului ei șef și în lipsă – ca singur vizitator care să mai treacă pe la el când și când.

Nu, adevărul era și mai deprimant, căci până acum nimic nu prevestea că Jonathan va primi în viitor măcar vizita vreunui fiu. Ori a vreunei fiice. Sau măcar a Renatei Krug. Deodată existența lui

Daphne, cățelușa Herthei Fahrenkrog, i se păru mai explicabilă.

— Bună, papa, spuse el încet și îl atinse cu grijă pe umăr pe Wolfgang Grief înainte ca el să se adâncească în gânduri tulburi.

Tatăl lui deschise ochii. Erau clari și de un albastru-oțel, ca și ai lui Jonathan, și nu lăsau să se întrevadă harababura gândurilor.

Pentru o fracțiune de secundă Jonathan se simți ca în copilărie, când se temea de privirea severă a tatălui său. Și acum se simțea scrutat de ochii acestuia până în cel mai îndepărtat colț al sufletului.

— Cine sunteți? întrebă mirat Wolfgang Grief în timp ce își scotea căștile cu mâinile a căror piele era acoperită cu petele maronii ale bătrâneții.

Din căști răzbăteau ușor acorduri din *Air* de Bach. Imaginea tocmai evocată a părintelui sever, cu mină neîndurătoare, explodă pe loc ca un balon de săpun.

— Sunt Jonathan, răspunse el trăgând un scaun pe care se așeză. Fiul tău.

— Dar asta știu și eu! se răsti morocănos tatăl, de parcă nu ar fi întrebat tocmai același lucru.

— Atunci este bine.

— Și ce cauți aici?

— Te vizitez.

— A venit deja prânzul? Și continuă încruntându-se: Sper că nu este iarăși terciul de ieri! Dacă este așa, îl poți mânca dumneata, în niciun caz eu nu mă mai ating de el!

— Nu, papa! Nu eu îți aduc masa de prânz. Și oricum ora prânzului a trecut de mult. Eu sunt fiul tău și vreau doar să te vizitez.

— Sunteți medicul cel nou? îl întrebă Wolfgang Grief privindu-l neîncrezător.

Jonathan clătină din nou din cap.

— Nu, eu sunt fiul tău Jonathan.

— Fiul meu?

— Da.

— Eu nu am fiu.

— Ba da, papa, ai.

Tatăl întoarse capul spre fereastră și privi Elba. Un timp rămase așa, tăcut, cu gândurile lui, sugându-și buza inferioară. Apoi se întoarse iarăși către Jonathan.

— Sunteți medicul cel nou?

— Nu, sunt fiul tău.

— Fiul meu? întrebă Wolfgang Grief cu voce nesigură. O secundă mai târziu surâse puțin tâmp. Da, firește, fiul meu! zise și mângâie cu palma mâna lui Jonathan.

— Exact, respiră ușurat Jonathan și răspunse identic mângâierii, cu toate că gestul îi păru ciudat. Și am vrut să te vizitez. Astăzi este 2 ianuarie, a început un nou an. Voiam doar să știu dacă ești bine.

Pe chipul bătrânului se citi surprinderea. Care în momentul următor se transformă în groază.

— Ce? strigă el atât de furios, încât Jonathan tresări speriat. Un nou an?

Wolfgang Grief se pregăti să se ridice din fotoliu.

— Șezi, îi zise Jonathan și îl împinse ușor de umeri înapoi.

— Dar trebuie să plec! strigă bătrânul împotrivindu-se.

— Unde vrei să te duci?

Jonathan făcea eforturi să își rețină tatăl în fotoliu.

— La editură, firește! Mă așteaptă acolo toți!

Și încercă iarăși să se ridice.

— Nu, papa! spuse Jonathan și îl prinse mai bine de umeri. Totul este în regulă, nu îți face griji.

— Vorbești prostii! Dacă eu nu sunt acolo, cum poate fi totul în regulă?

— Am fost eu mai înainte la editură, îi explică Jonathan cât putu de calm. Renate Krug și Markus Bode țin totul sub control.

— Ah, Renate… Pe cât de repede se ambalase Wolfgang Grief, tot atât de repede se liniști și zâmbi pașnic. Ce om bun…!

Jonathan îl aprobă:

— Da, chiar așa!

— Trebuie să îmi aduci aminte să îi cumpăr flori, îi spuse tatăl și îi făcu cu ochiul. Renate Krug primește la fiecare început de an un buchet de flori de la mine, și asta de ani de zile. Garoafe albe, acestea îi plac ei în mod special.

— Știu.

Și îngrozit își aminti că astăzi uitase complet de această tradiție preluată de la tatăl lui. Își propuse să își repare greșeala cât mai repede posibil.

— De asta mă ocup eu.

— Bine, bine.

— Vezi deci că totul este bine și nu există motive de îngrijorare.

Spunând aceste vorbe se simți un ipocrit, având în vedere ceea ce îi dezvăluise Markus Bode cu doar câteva ore în urmă. Dar ce ar fi trebuit să facă? Evident că nu putea discuta cu tatăl lui despre asta. Wolfgang Grief nu ar fi putut ajuta editura chiar dacă nu l-ar fi luat pe Jonathan drept noul medic ori drept îngrijitorul care îi aducea mâncarea.

O idee răutăcioasă îi trecu prin minte făcându-l aproape să chicotească – ar fi putut să îi vorbească tatălui său despre problemele de la Griefson & Books, ba chiar să le zugrăvească în culori și mai întunecate. Pentru că știa că bătrânul lui șef va uita oricum totul în următoarele trei secunde. Demența nu era *doar o* pacoste, câteodată era chiar o binefacere.

Dar nu, firește că Jonathan nu ar face asta, firește că nu. În definitiv el era un om moral.

O vreme rămaseră așa, unul în fața celuilalt. Privită din exterior era o scenă frumoasă: tată și fiu în aproape prima zi din an. Asta dacă nu luai în

considerare faptul că Jonathan își bătea capul cu întrebarea ce *ar putea să spună în continuare*?

Se afla acolo de nici zece minute și i se părea nepoliticos să își ia deja rămas-bun, ba chiar lipsit de inimă. Chiar dacă nu știa dacă tatălui său îi făcea plăcere prezența lui sau îi era indiferent dacă rămânea ori nu singur. Nu știa nici măcar dacă acesta nu ar prefera să rămână în singurătatea sa și să-și asculte muzica.

Era ca în fața unui pacient în comă, despre care nu se știa dacă își dădea seama că lângă patul lui se aflau prieteni sau rude. Mda… comparația cam șchiopăta, pentru că oricum Wolfgang Grief era conștient încă. Totuși, acesta nu mai era de mult prezent. Și de curând Jonathan se surprinsese vorbind la trecut despre tatăl lui.

— Vorbiți-i tatălui dumneavoastră despre ceva în timpul vizitei… îl sfătuise odată doctorul Marion Knesebeck, medicul de specialitate – spre indignarea lui Wolfgang Grief, mărturisită în repetate rânduri, el era în grija unei femei! – … ceva captivant, ceva din viața dumneavoastră de zi cu zi. Despre lucrurile normale pe care le faceți. Implicați-l în viața dumneavoastră. În situația sa, asta este foarte important.

Hm… Mai ușor de spus decât de făcut, pentru că Jonathan nu avea idee despre ce ar putea să îi vorbească. Viața sa era săracă în evenimente, plată, fără suișuri și coborâșuri. Și acest lucru nu îl deranja, ba dimpotrivă. La urma urmelor, anecdotele nu se prea potriveau cu rutina lui zilnică.

Căuta în continuare o temă potrivită pentru o discuție inofensivă de familie. Excluse ceea ce îi relatase Markus Bode. De asemenea, că Tina îi trimisese urări de Anul Nou. Wolfgang Grief nu fusese niciodată un mare fan al nurorii lui – și nici ea un fan al lui.

— Ah, pe-asta trebuie să ți-o spun! strigă în sfârșit Jonathan lovindu-se zgomotos cu palmele

peste coapse, atât era de încântat că găsise ceva despre care îi putea povesti tatălui său. Ieri-dimineață mi s-a întâmplat ceva bizar.

— Da?

Tatăl îl privi răbdător și pentru un moment chiar păru că iese din letargie. Ca atunci când într-o cameră întunecată se aprinde o lumină, privirea lui vădi o atenție firească.

Jonathan clătină din cap încă entuziasmat că descoperise o poveste plină de mister, care îi oferea șansa unei discuții destinse timp de câteva minute cu bătrânul lui tată.

— Așadar, am făcut un tur ca totdeauna pe malul Alsterului și, când l-am încheiat și am revenit la bicicletă, de ghidonul ei era agățată o pungă străină.

Făcu o pauză fără să știe dacă tatăl lui era un public potrivit pentru o finețe dramatică.

— Și ce era în ea? vru să afle Wolfgang Grief răsucindu-se imperceptibil în fotoliu, ca un copil aflat în primul rând la teatrul de păpuși, în așteptarea marionetelor.

— O agendă! făcu Jonathan să explodeze bomba.

— O agendă?

Tatăl îl privi dezamăgit, evident că se așteptase la cu totul altceva. Eventual la un teanc de bancnote, poate chiar la lâna de aur. Ori la un pachet care ticăia suspect. Dar Jonathan era departe de a-și fi încheiat povestea.

— Da, continuă el hotărât. O agendă completată în întregime! Pentru tot anul acesta!

— Hm… Wolfgang Grief nu părea prea impresionat. O agendă veche?

— Nu, îl corectă Jonathan. Tocmai asta este. Nu este una veche, de anul trecut, ci una nouă, pentru acest an!

— Ei, și?

— Dar, papa, asta este ciudat! Cineva și-a planificat tot anul acesta, a notat totul în agendă și

mi-o atârnă mie de ghidon?!

— Probabil că a pierdut-o cineva, a găsit-o un trecător și s-a gândit că a căzut de pe bicicleta ta, presupuse Wolfgang Grief.

— Se poate. Dar atunci se pune interesanta întrebare: Cine a pierdut punga cu agenda?

Tatăl ridică din umeri și făcu o mină plictisită.

— Asta nu te privește pe tine. Du obiectul la biroul pentru obiecte găsite și gata. Desigur că ai lucruri mai bune de făcut decât să îți bați capul cu prostia asta.

Privirea lui era perfect clară. Perfect clară și dezaprobatoare.

— Avea în ea un plic cu cinci sute de euro, plusă Jonathan. În coperta interioară.

— Nu ai nevoie de ei.

— Nici nu mă gândesc! zise începând să lupte cu dezamăgirea ce se prefigura, cu senzația de neputință în fața unui tratament ce i se aplica precum unui băiețel prostuț.

Își spuse însă că era vorba doar de a putea schimba câteva vorbe coerente cu tatăl lui, indiferent de formă ori conținut.

Dar încercarea nu dădu rezultate și rămase cu dezamăgirea. Așa că insistă să îl convingă pe Wolfgang Grief de caracterul neobișnuit al întâmplării.

— Pe de o parte, punga cu agenda nu se afla undeva pe drum, ci era atârnată de ghidonul bicicletei mele. De parcă ar fi pus-o cineva acolo intenționat.

— Așa cum ziceam, a fost vorba de un trecător oarecare.

— Poate că nu. Jonathan nu voia să se dea bătut atât de ușor și continuă: Pe de altă parte… Ezită un moment dacă era bine să îi spună tatălui de ce chestiunea cu agenda îl afecta atât de mult. Dar în cele din urmă acesta era un detaliu important… Pe de altă parte, scrisul pare a fi al mamei.

„Pare” avu în mintea lui o importanță minoră, dar în vorbire sună mai bine.

Wolfgang Grief nu spuse nimic. Își privea fiul cu sprâncenele ridicate, având pe chip încremenită o grimasă de surprindere, de parcă suferise un șoc. În clipa următoare întoarse capul spre fereastră, se uită afară și reîncepu să își morfolească buza inferioară.

— Papa?

Nicio reacție.

— Mă auzi?

Îl atinse pe tatăl său cu mâna pe umăr.

Nimic.

Nu mai discutaseră până acum despre mama lui Jonathan. Niciodată, de mai multe decenii. După ce ea își părăsise soțul, Wolfgang Grief demonstră, tăcând cu înverșunare, că această temă pentru el nu mai exista. După cartea poștală expediată de Jonathan și tăcerea completă ce a urmat din partea mamei, numele ei nu mai fusese rostit niciodată.

Jonathan continuă neajutorat:

— Este mai mult decât ciudat. Cred, știu că este doar o coincidență că cineva are același scris ca mama… dar tocmai pe ghidonul bicicletei mele…

— Sofia.

Jonathan tresări când tatăl lui murmură numele interzis. Acesta încă mai privea pe fereastră cu o mină impasibilă.

— Exact, îl aprobă Jonathan nesigur. Asta m-a intrigat pe mine în primul moment.

— Sofia, repetă Wolfgang Grief, apoi închise ochii și își morfoli mai repede buza.

— Ei, da, și acum mă întrebam dacă nu ar trebui să încerc să descopăr cui îi aparține agenda.

Tăcere.

— Chestiunea cu biroul pentru obiecte găsite… Nu știu, dar mie nu mi se pare calea cea bună. Acolo agenda are să dispară în final. Ori proprietarului nu îi vine ideea să se intereseze în acel loc, îi împărtășești el tatălui gândurile sale.

Nicio reacție.

— În orice caz, eu m-aș bucura dacă aș pierde așa ceva și cineva ar face efortul de a mi-l restitui.

Liniște.

— De aceea mă gândesc să încerc să îl găsesc pe proprietar. Jonathan băgă de seamă că vorbea din ce în ce mai repede – un monolog stângaci, neauzit de nimeni. Ieri am scris chiar la *Hamburger Nachrichten* să văd dacă ei nu ar publica un anunț, dar ignoranții aceia m-au refuzat scurt, răspunzându-mi că nu pot primi un anunț neplătit, imaginează-ți! După ce râse forțat, adăugă: Mă refer la mottoul lor „De la cetățenii Hamburgului – pentru cetățenii Hamburgului". Și când un cetățean al Hamburgului are o solicitare, el este respins. Poate că am să le scriu din nou, dar direct redactorului-șef.

— Ea a fost aici, îl întrerupse tatăl.

— Papa, ascultă-mă! Nu era pregătit ca și de data aceasta să se lase deturnat grosolan de la tema discuției, așa cum făcea Wolfgang Grief deseori de când se îmbolnăvise. Aș putea firește să achit un anunț.

— Ea-a-fost-aici!

Wolfgang Grief îl întrerupse atât de energic, încât pe Jonathan îl trecu un fior de spaimă.

— Cine?

— Sofia. Tatăl se întoarse din nou către fiul lui și îi zâmbi, în timp ce ochii îi străluceau. Sofia a fost aici.

— Ce? Jonathan înghiți în sec și fu cuprins din nou de un fior. Crezu că nu a auzit bine. Mama a fost aici?

Tatăl lui confirmă.

— Aici? În Sonnenhof? De curând?

— Da. De fapt, mă vizitează chiar foarte des.

— Ăăă…

Jonathan vru să spună ceva, dar parcă era sugrumat.

— Când vine, vorbim mult, continuă să relateze Wolfgang Grief. Despre cum era înainte.

— Îmi pare rău, papa, spuse Jonathan ceva mai stăpân pe sine. Dar nu se poate așa ceva.

— Ea m-a iertat pentru tot, continuă să vorbească bătrânul, ca și cum nici nu îl auzise pe fiul său.

— Ce ți-a iertat?

— Sunt mulți ani de atunci, acum amândoi suntem bătrâni, nu mai contează.

— Ce tot spui acolo? *Ce* ți-a iertat mama?

Capul îi vâjâia. Nu doar că tatăl lui fabula, dar Jonathan nu avea nici cea mai mică idee despre ce vorbea acesta. Odinioară mama lui își părăsise familia pe neașteptate, iar dacă cineva astăzi trebuia să ierte altcuiva ceva, situația era mai curând invers. Dar în loc de un răspuns Jonathan se alese doar cu un surâs vag.

— Papa, îmi poți spune, te rog, despre ce vorbești? Mama a plecat de ani de zile. Nu am mai auzit despre ea nimic de o veșnicie. Tu spui prostii.

Zâmbetul lui Wolfgang Grief luă o tentă întrebătoare:

— Sunteți noul medic?

După care privirea lui se îndreptă către fereastră și rămase fixă.

10
Hannah
În urmă cu două luni
Luni, 30 octombrie, ora 16:53

Eu am un micuț papagal – PAPAGAL!
Care face toată ziua mult scandal – MULT SCANDAL!

Muzica asurzitoare difuzată de CD-player se stinse cu un sunet sec. Simon își ridică brațele în aer și rămase astfel, în timp ce nouă copii care chicoteau și țipau făcură același lucru.

Hannah urmărea bucuroasă scena. Prietenul ei chiar nu era un clovn prost, deși costumul multicolor cam flutura pe el, peruca roșie îi stătea puțin într-o parte, iar machiajul de pe chipul asudat începuse să se cam înmoaie.

Nici nu era de mirare, pentru că de douăzeci de minute se zbătea ca un derviș prin încăperea pentru joacă și „dansul-stop" părea să îi placă la fel de mult ca ștrengarilor. Deci Hannah avusese dreptate bănuind că Simon se va simți mult mai bine după ce se va pune pe picioare.

Jocul în sine era simplu. Când muzica mergea, copiii trebuiau să danseze pe ritmul ei. Când se oprea, ei trebuiau să înghețe în poziția în care erau surprinși. Cine se mișca ori își pierdea echilibrul ieșea din joc. Ceea ce nu era rău, pentru că eliminații puteau merge cu Lisa la bucătărie ca să facă pop-corn, din care să confecționeze lanțuri, folosind ac și ață.

La instruire Hannah învățase un aspect important în munca cu copiii mici: nu trebuia să existe perdanți adevărați, altfel lacrimile și accesele de furie erau inevitabile. Așa că dansatorii eliminați se repezeau cu entuziasm la colega lui Hannah aflată în bucătărie, ba chiar unii cădeau intenționat pentru a ajunge acolo.

Din tavanul încăperii atârnau deja metri de șerpi albi, care ar fi fost și mai lungi dacă jumătate din boabele de pop-corn nu ar fi ajuns în burticile copiilor.

Hannah apăsă din nou pe „play” și cântecul cu papagalul răsună iarăși, iar Simon execută figuri de care și regina aerobicului, Sydne Rome, ar fi fost mândră în cele mai bune timpuri ale ei.

— Scuză-mă că intervin, i se adresă Lisa prietenei sale în timp ce fixa următorul „șarpe” pe peretele din spatele acesteia, dar nu crezi că ar trebui să mai facă și o pauză?

— Este în vervă, ripostă Hannah, iar copiii se distrează grozav.

— Eu cred că e gata să se prăbușească în orice moment. Uită-te la fața lui cum îi curge transpirația. Și pun pariu că sub machiaj este roșu ca un avertizor de incendiu. Scuză-mă că o spun, însă este părerea mea.

— În felul acesta scapă de răceală, ripostă Hannah.

— Este răzbunarea pentru ieri? vru să afle Lisa.

— Ce înseamnă „răzbunare”? râse candid Hannah. Simon ne-a lăsat baltă ieri, iar astăzi recuperează. Este corect și cu toții ne alegem cu ceva. Și în plus a fost ideea lui să facă pe deschizătorul balului.

— Probabil pentru că încă mai are conștiința încărcată. Eu aș avea-o.

— Poate scăpa de ea imediat, ripostă Hannah râzând. Eliberându-se de toate sentimentele negative adunate.

Lisa îi aruncă o privire pe care ea nu o putu descifra și se reîntoarse la bucătărie. Mai murmură ceva ce Hannah nu înțelese, ceva de genul „prietenă groaznică”.

Cu o mișcare energică, apăsă iarăși tasta „stop” a CD player-ului. Respirând cu greu, Simon și copiii se opriră. Doar un băiat, pe nume Finn, se lăsă să cadă cu zgomot pe turul pantalonilor și o

luă de-a bușilea către bucătărie. Când îl privi mai atentă pe prietenul ei, Hannah fu nevoită să recunoască faptul că Lisa avusese dreptate. Într-adevăr acesta arăta extenuat, deci runda următoare va fi ultima.

Porni pentru ultima oară muzica. Peste câteva minute cântecul se va termina și Simon va fi liber. Asta se va întâmpla la ora cinci fără câteva minute, vor mai confecționa încă o jumătate de oră șerpi din pop-corn și în final, se vor apuca de curățenie, timp în care vor sosi și părinții unul câte unul pentru a-și lua odraslele.

Hannah putea deja să considere această după-amiază drept o reușită deplină. Micii ei clienți se amuzaseră copios și participaseră euforici și entuziaști la toate jocurile. Fără certuri și urlete și fără zbierete ca „Vreau la mama!” – și, ce era cel mai important: fără niciun accident.

Mulțumită lui Simon în loc de șaisprezece copii putuseră să aibă grijă de douăzeci și patru, așa că nu fuseseră nevoite să refuze nicio solicitare. Pentru Hannah era extrem de important ca la început să nu aibă de-a face cu solicitanți dezamăgiți.

Ca să nu mai vorbim de încasări, pentru că la patru ore pe copil, cu șase euro ora, făcea… de douăzeci și patru de ori douăzeci și patru… deci… și pe urmă înmulțit cu doi… ba cu trei… firește, înainte de impozitare… făcea…

— Aoleu!

Hannah își ridică privirea de pe degetele mâinilor ei, cu care încercase să socotească suma finală. Ochii îi căzură pe fețele înspăimântate ale copiilor, care priveau cu toții în aceeași direcție. Făcu și ea la fel. Și surprinse exact momentul în care Simon – cu mâna dreaptă apăsată pe piept – se prăbușea la podea.

O clipă privi fix clovnul inert întins cu fața în jos în mijlocul încăperii. După care auzi un țipăt sfâșietor. Un țipăt scos chiar de ea:

— Siiiiimon!

11
Jonathan
Marți, 2 ianuarie, ora 16:04

După o jumătate de oră, timp în care încercase zadarnic să îl determine pe tatăl lui să vorbească, Jonathan se afla la volanul mașinii. Răscolit și frustrat. Nu era în stare nici măcar să își adune puterile ca să pornească motorul, atât era de năucit și zguduit. Perplex.

Deși era conștient că din cauza demenței Wolfgang Grief era de mult timp pe altă lume, afirmația că ar fi fost vizitat regulat de Sofia îl debusolase. Oricum era vorba despre mama lui!

Înainte de a pleca de la Sonnenhof vorbise din nou cu *Frau* doctor Knesebeck și cu două îngrijitoare, pe jumătate încrezător, pe jumătate speriat că îi vor confirma povestea spusă de tatăl său. Dar, așa cum era de așteptat, ele îl asiguraseră că nu auziseră despre o anume Sofia Grief. Și nici despre o Sofia Monticello, numele de fată al mamei lui.

Nu, în niciun caz nu ar fi avut cum să le scape niște vizite regulate, că doar Sonnenhof nu era „sala de așteptare a unei gări”, în care lumea intră și iese „cum are chef”, ci „cel mai bun hotel din zonă”. În final, *Frau* doctor Knesebeck repetase chiar ceva ce în urechile lui Jonathan sunase ca o justificare a sumei consistente pe care ea o trecea pe nota de plată în fiecare lună.

Și totuși… umbra unei îndoieli, un dram de nesiguranță rămânea.

Ca și la alte case mai mari – azilul pentru bătrâni nu era totuși Fort Knox – Jonathan mai umblase în voie pe coridoare goale, iar la vremea prânzului azilul Sonnenhof părea o clădire de birouri părăsită. În plus, tatăl lui vorbise atât de clar și de firesc despre Sofia și despre vizitele ei,

încât pentru un om sănătos era greu de crezut că acestea erau doar plăsmuiri de bolnav.

Și, firește, mai exista și această agendă pe care Jonathan o avea acasă pe birou și a cărei existență acum, după discuția cu tatăl lui, îi părea cu atât mai misterioasă.

Era posibil? Era într-adevăr posibil?

Nu, Jonathan respingea încă această idee. Chiar dacă mama sa decisese ca după aproape treizeci de ani de tăcere totală să reintre în scenă, existau căi de contact pe departe mult mai puțin complicate. Ea ar fi putut să telefoneze, de exemplu. Sau să trimită o scrisoare. Ori, mai simplu, să treacă pe la ei.

Vocea lui interioară, devenită între timp foarte puternică, îi avertiză că *acum, în cazul în care tatăl lui spunea adevărul, ea trecuse cel puțin pe la Wolfgang Grief.*

Oricât ar părea de absurd, Jonathan *trebuia* să lămurească problema aceasta, altfel nu va mai avea pace.

Cu o mișcare energică, apăsă butonul cu micul receptor telefonic verde de pe computerul de bord al mașinii și solicită legătura cu Renate Krug. Dacă exista cineva care știa cu siguranță dacă tatăl lui fusese sau nu fusese vizitat de fosta soție, atunci acel om era asistenta acestuia, de atât timp în slujba lui.

— Alo, *Herr* Grief, răspunse serviabilă Renate Krug, care recunoscuse imediat numărul telefonului mobil al șefului ei.

— Da, alo, *Frau* Krug!

— Cu ce vă pot ajuta?

— Spuneți-mi… tuși el, apoi continuă: Eu tocmai am fost la tatăl meu…

— Este totul în regulă cu dumnealui? se auzi speriată vocea femeii.

— Ce? Ah, da, firește, totul este bine. Dar aș avea o întrebare cam ciudată.

— O întrebare ciudată? repetă ea. Spuneți!

— Cum spuneam, sună într-adevăr cam bizar, dar știți întâmplător dacă tatăl meu a primit în ultimul timp vizita mamei mele?

Renate Krug tăcu.

— Mai sunteți la telefon?

— Da. Dar mă tem că nu am înțeles bine. Întrebați de mama dumneavoastră?

— Exact, confirmă Jonathan. La Sofia Grief mă refer. Sau Monticello, s-ar putea și așa.

— Cum de v-a venit ideea?

— Papa mi-a spus că ea a fost acolo.

Din nou o scurtă tăcere. Urmată de un „Ah, Jonathan”. Ea nu i se adresa niciodată cu prenumele, oricum nu după ce trecuse de optsprezece ani. Renate Krug era de modă veche. Dar acum părea că discută cu un copilaș.

— Doar știți cum stau lucrurile cu tatăl dumneavoastră.

— Sigur că știu, o asigură el în grabă și în aceeași clipă i se păru că era de neconceput că o întrebase pe Renate Krug despre asta. Voiam doar să fiu sigur, deoarece papa a… Părea atât de lucid, nu părea deloc pierdut.

— Da, acesta este lucrul tragic la demență. O auzi el cum suspină. Pentru bolnav ceea ce trăiește pare absolut adevărat, pură realitate.

— Deci nu știți dacă mama a fost sau este în Hamburg?

— Nu, Jonathan, cu siguranță nu este.

— Dumneavoastră ați… Deja procedase ca un idiot, mai rău de atât nu se putea oricum. Și continuă:… în ultimii ani ați auzit ceva despre ea sau ați văzut-o?

— Nu. Nu mai mult decât dumneavoastră sau tatăl dumneavoastră.

— Știți unde locuiește acum?

— Din câte știu eu, la Florența, în Italia.

— Da, asta știu și eu. Mă gândeam că poate aveți adresa ei actuală.

— Dacă nu mai este valabilă adresa veche, îmi pare rău, nu. Ați încercat adresa veche?

— Nu. Până acum nu am avut de ce.

— Și acum aveți?

— De fapt nu. Doar… mda… după ce tatăl meu a spus că l-a vizitat des la Sonnenhof…

— Deci, dacă vă faceți gânduri în privința asta, îl întrerupse Renate Krug, vă pot asigura sută la sută că acest lucru nu este posibil. Ea făcu o pauză, ca și cum ar fi meditat asupra chestiunii dacă într-adevăr poate exclude situația. Apoi adăugă: De unde să fi știut Sofia unde se află tatăl dumneavoastră? În orice caz cu mine nu a luat legătura. Poate cu dumneavoastră?

— Nu, firește că nu.

„De mulți, mulți ani”, își spuse el în gând.

— Vedeți, deci nu este doar improbabil, ci este imposibil ca mama dumneavoastră să fi fost la cămin.

— Hm… da… bine. Mulțumesc!

— Cu plăcere. Ea ezită, apoi întrebă: Vă mai pot ajuta cu ceva?

— Nu. Vru să încheie convorbirea, dar în acel moment îi mai veni o idee: Ba da!

— Da?

— Tatăl meu spunea că mama i-ar fi iertat ceva. Bănuiți la ce se referea?

— Câtuși de puțin.

— Nu știți nimic despre o ceartă sau ceva de genul acesta? Ceva intervenit atunci între ea și tatăl meu?

— Nu, Jonathan, nu a existat nimic. Ea nu a fost fericită aici, în nord, și voia să revină în patrie. Asta-i tot.

— V-a spus ea asta dumneavoastră atunci?

Renate Krug izbucni în râs.

— Nu tocmai. Noi nu eram prietene. Ea era doar soția șefului meu. Dar tatăl dumneavoastră mi-a spus și nu văd de ce m-aș îndoi de spusele lui.

Nu văd de ce m-aș îndoi de spusele lui. Între timp situația se modificase.

— Mda… – spuse Jonathan. Probabil că este vorba despre ceva petrecut numai în capul lui.

— Mă tem că da.

— Este totuși năucitor, spuse Jonathan. El nu a mai vorbit niciodată despre ea în toți acești ani. Și brusc acum susține că ar fi văzut-o chiar des? Este ciudat!

— Nu mai puneți lucrul acesta la inimă, răspunse Renate Krug. La demență oamenii trăiesc mai mult în trecut decât în prezent, este absolut normal. Brusc, ceea ce s-a petrecut cu mulți ani în urmă li se pare mai apropiat decât ceea ce se petrece acum.

— Știu.

Se gândi un moment dacă să îi vorbească asistentei tatălui său despre misterioasa agendă, dar respinse ideea. Nu erau atât de intimi, deși o cunoștea de când era mic.

— Oricum vă mulțumesc.

— Cu plăcere.

— Pe curând.

Se salutară și încheiară discuția telefonică. Singur în „Saab”-ul său, Jonathan bătea darabana cu degetele pe volan, simțind o senzație ciudată în zona stomacului.

12
Hannah
În urmă cu două luni
Luni, 30 octombrie, ora 19:23

— Da, da și încă o dată da! Ai avut dreptate. Sunt o prietenă îngrozitoare. De fapt, sunt cea mai îngrozitoare. Ești mulțumită?

Hannah stătea pe un scaun în sala de așteptare de la Secția Primiri Urgențe a Clinicii Universitare Eppendorf, ca o biată păcătoasă înaintea bisericii, cu capul sprijinit în mâini și cu coatele pe genunchi.

— Nu o lua așa în tragic! ripostă Lisa, care ședea alături de ea așteptând apariția medicului de gardă. Îmi pare rău că ți-am spus. Nu cred asta. Sigur că nu ești îngrozitoare. Și aici nu este vorba dacă eu sunt mulțumită. Este vorba despre Simon.

— Da, firește, oftă Hannah. Să sperăm că nu este ceva grav!

— Nu cred că este. Lisa își trecu brațul pe după umerii prietenei și o trase spre ea. Probabil că a fost puțin cam mult pentru el.

— Este teribil! se lamentă ea. Nu aveam cum să știu că se va prăbuși!

— De știut nu puteai, replică Lisa schițând un zâmbet. Dar puteai bănui, după cum arăta. Eu m-am cam speriat când l-ai târât după tine la prânz la Gașcă. Mi se părea că ar fi fost mai bine să rămână în pat decât să intre în mijlocul unei hoarde de copii zgomotoși.

— Ai fi putut să spui asta, murmură Hannah îmbufnată.

— Cu voia dumneavoastră, *am spus-o!* continuă prietena ei zâmbind. Sau cum ai înțeles tu „Aoleu, dar arată rău de tot!”

Hannah ridică din umeri.

— Probabil nu am auzit.

— Și de aceea ai răspuns că nu se vede dacă îl machiezi?

— Da, bine! Dar tu știi că Simon are tendința să exagereze.

— Da, confirmă Lisa. Știu. Dar știu și că tu ai tendința să vezi totul mult mai frumos decât este. La fel crezi și despre lume. Și o înghionti pe Hannah. Scuze că ți-o spun, dar așa ești tu.

— Este mai bine decât să pui numai răul în față, se apără ea.

— Depinde de împrejurări.

— Adică?

— Păi da, dacă se termină cu aterizarea la urgențe, după părerea mea asta nu înseamnă neapărat mai bine.

— Omule! zise Hannah ridicându-se brusc în picioare și încrucișându-și brațele pe piept. Ți-am spus doar că sunt îngrozitoare.

— Nu o lua de la capăt cu asta. *Sorry.* Înainte să începem să batem câmpii, hai să vedem ce se întâmplă.

— OK.

O vreme rămaseră în tăcere una lângă cealaltă, adâncite în gânduri. Hannah aruncă priviri furișe spre ceilalți oameni din sala de așteptare. Cei mai mulți păreau a fi însoțitori, ca și ele, însă erau și persoane cu pansamente sau cu cârje. Undeva în spate, într-un colț, o mamă ținea în brațe o fetiță, care își pusese capul pe umărul acesteia și, din când în când, suspina de ți se rupea inima.

Nu putu să nu se gândească la faptul că nu erau într-o situație tocmai plăcută, dar cel puțin nu se aflau aici pentru un copil. Nici nu își imagina ce s-ar fi întâmplat dacă încă din prima zi ar fi trebuit să ajungă la spital cu un copil din Gașcă! Nu ar fi fost deloc o carte de vizită bună pentru ele.

Chemarea ambulanței pentru Simon, care apăru cu alarma vuind exact în momentul în care primii părinți veneau în Eppendorfer Weg, a avut mai degrabă ceva comic.

În orice caz copiii s-au alarmat și au urmărit cu ochii mari, foarte interesați, cum veselul lor clovn fusese mai întâi examinat de un asistent, apoi transportat de acesta împreună cu un coleg pe o targă în ambulanță. Ce mai, ca la spectacol!

Hannah mersese cu Simon. Lisa venise o jumătate de oră mai târziu, după ce își liniștise clienții și aceștia plecaseră. Simon, gemând, fusese dus undeva de asistenți și de atunci ele stăteau aici, așteptând cu nerăbdare vești.

Hannah o auzi pe Lisa pufnind.

— Ce este? o privi întrebător.

Aceasta făcu un gest de renunțare cu mâna.

— Oh, nimic.

— Hai, spune!

— Tocmai mă gândeam la scena cu ambulanța.

— Și eu, mărturisi Hannah chicotind.

— Nu a fost deloc un început rău pentru prima noastră zi.

— Poți să o spui mai tare!

— Oricum suntem cunoscute acum în tot cartierul. Nu în fiecare zi este luat cu ambulanța un clovn aproape inconștient, pe deasupra și înconjurat de un alai agitat.

— Tu crezi că asta ne va afecta imaginea?

— Doar în cazul în care moare clovnul.

— Lisa!

— Scuze, zise ea imediat. A fost o glumă proastă. Apoi puse împăciuitoare mâna pe brațul lui Hannah. Totul va fi bine. Le-am spus părinților că prietenul tău testa o dietă nouă, de-aia a cedat.

— O dietă?

— Altceva nu mi-a trecut prin minte la repezeală. Sau ar fi fost bine să le spun că prietena lui l-a folosit ca animator, deși avea febră și frisoane?

— Ha, ha!

— Tocmai. În orice caz nu trebuie să îți faci griji. Mâine după ora 14:00 avem iar casa plină.

— Să sperăm că și Simon se va simți mai bine până atunci.

— Doar nu vrei să îl angajezi iar?! o privi Lisa uimită.

— Ba da, răspunse ea cât putu de serioasă. Atât timp cât poate sta în picioare, trebuie să facă treabă.

— Atunci sper pentru el să nu se pună pe picioare prea repede, că altfel îl omori!

Râseră amândouă atât de tare, încât cei din sala de așteptare le priviră mirați. Lui Hannah îi era însă indiferent. Îi făcea bine să se mai poată destinde un moment.

— *Frau* Marx?

Un bărbat tânăr, în halat alb, se apropiase de ele neobservat și acum le privea prin niște ochelari cu rame subțiri din metal.

Încercând să-și ascundă râsul, Hannah chicoti strident.

— Ah, da? reuși totuși să articuleze.

— Sunt doctorul Robert Fuchs, iar dumneavoastră sunteți… – scoase de sub braț dosarul subțire și aruncă o curtă privire în acesta – … soția lui *Herr* Klamm?

Hannah confirmă dând din cap sub privirile piezișe ale Lisei. Declarase la recepție că este soția lui Simon pentru că se temuse că, dacă situația era mai gravă, nu ar fi avut acces la prietenul ei. Știa din serialele *Camera de gardă* și *Anatomia lui Grey* că bietele prietene erau nevoite să aștepte pe hol, în timp ce iubiții lor erau supuși unor operații foarte periculoase pe creier. Fără să aibă acces la informații, ignorate și demoralizate.

— Puteți să îl vedeți. Vreți să mă urmați?

Hannah se ridică imediat.

— Sigur!

Lisa se ridică și ea și, înainte ca medicul să apuce să îi spună ceva, Hannah îl lămuri:

— Ea este sora lui *Herr* Klamm.

— Este mai bine așa, îi șopti Lisa când porniră după doctorul Fuchs.

— Că ești sora lui Simon? o întrebă Hannah tot în șoaptă.

— Nu. Că tu ai hotărât să îți păstrezi numele de fată. Îmi pare rău, dar Hannah Klamm nu sună bine!

Ea își stăpâni un chicotit și o împunse ușor cu pumnul între coaste pe Lisa. Apoi mai apucă doar să îi prezinte doctorului Fuchs un acces isteric de râs de soție îngrijorată.

Îl urmară pe medic prin nesfârșite culoare albe, printre oameni care așteptau și printre pacienți. Spitalul părea arhiplin. În unele locuri, paturile pe care dormeau sau stăteau oameni triști erau înșirate și pe culoare.

Hannah avu o strângere de inimă. Nu prevăzuse ca după-amiaza să se sfârșească așa. Lăsând deoparte faptul că nimeni nu vine de plăcere la o clinică, retrăi brusc momentul petrecut cu patru ani în urmă, când împreună cu Simon mersese aproape zilnic aici.

Pe atunci mama lui era pe moarte, după ce luni de zile luptase zadarnic cu un cancer. Operația, chimioterapia, iradierea nu o ajutaseră cu nimic. Avea o tumoare urâtă la plămâni. Agonia durase câteva săptămâni, timp în care spusese de mai multe ori că nu mai suportă și că vrea să fie eliberată.

Pe atunci Simon și Hannah se cunoșteau doar de trei luni. La puțin după picnicul de pe malul Elbei, medicii o informaseră pe mama lui că nu mai puteau face nimic pentru ea. Cu toate că relația lor era recentă, Hannah îl însoțise pe Simon la vizite cât putuse de des și încercase să îi fie acestuia alături în acele clipe grele. Mai ales că își pierdea acum și ultimul părinte. Tatăl lui murise cu mai mult de zece ani în urmă de aceeași boală necruțătoare.

Se spune că băieții suferă enorm când își pierd mamele. La moartea Hildei, Simon era deja un bărbat matur – avea treizeci și unu de ani –, dar la înmormântare plânsese ca un copil. Chiar luni de zile după aceea izbucnea uneori brusc în lacrimi, Hannah nemaiștiind cum să îl consoleze.

Nu voia să îi spună banalități de genul „Timpul vindecă toate rănile" sau „Cu toții murim odată", dar ceva mai bun nu îi trecea prin minte. Așa că de cele mai multe ori se mărginise să îl strângă în brațe, să îl mângâie pe cap și să aștepte până când își învingea lacrimile. Uneori se gândea că ar fi fost mai simplu dacă Simon ar fi avut surori, cu care să împartă tristețea, dar ca și ea era singur la părinți.

În timp ce mergea grăbită cu Lisa după doctorul Fuchs, amintindu-și de acele vremuri, își propuse cu hotărâre ca pe viitor să nu îl mai judece atât de aspru pe Simon. Pentru că, trebuia să recunoască, acesta avusese de înfruntat câteva situații dificile și nu era drept ca ea, Hannah, să treacă peste ele cu un lapidar „Iar…!"

Părinții ei încă trăiau și se bucurau de o sănătate de fier. Ba chiar bunicii din partea mamei – Hilda și Rolf, de optzeci și cinci de ani ea și de optzeci și șapte de ani el – lăsau impresia că intenționau să mai cutreiere frumoasa noastră planetă câteva decenii de acum înainte. Și mama tatălui lui Hannah, Elisabeth, la cei exact nouăzeci de ani ai ei era un model de vitalitate și robustețe.

— Am ajuns, îi întrerupse medicul gândurile lui Hannah, oprindu-se în fața unei uși albe.

Apăsă pe clanță și intră urmat de cele două femei.

13
Jonathan
Luni, 2 ianuarie, ora 18:56

Nu era cine știe ce ispravă. Jonathan va suna la ușa de la adresa respectivă, se va prezenta politicos și va spune despre ce este vorba. Iar în câteva minute chestiunea va fi definitiv rezolvată. Cel pe care îl va întâlni la ora 19:00 la adresa Dorotheenstraße nr. 20 – un el ori o ea – se va bucura că și-a regăsit agenda, iar Jonathan se va convinge că aceasta nu era de la mama sa. Simplu. Chiar nu era cine știe ce.

Cu toate acestea, plimbându-se prin fața casei *fin de siècle*, unde fix la ora 19:00 trebuia să apese pe butonul celei de-a doua sonerii de jos, simți că mâinile îi erau umede de transpirație. Neplăcut. Și complet deplasat. Pentru că nu avea de ce să fie nervos.

Jonathan murmura acest lucru ca pe o mantra, în timp ce bălăngănea punga cu agenda la înălțimea genunchiului drept. Dar nici porii și nici bătăile inimii nu se lăsau impresionate. Ultima dată se simțise așa înainte de susținerea examenului de absolvire a studiilor de filosofie și literatură. Și de fapt nici atunci, pentru că se pregătise foarte bine și trecuse toate probele cu brio.

Limba mare a ceasului de mână sări în dreptul ultimului minut înainte de ora șapte, Jonathan N. Grief urcă cele trei trepte de la casa cu numărul 20 și căută cu privirea soneria. Da, a doua de jos, „Schulz”.

Înainte să mai aibă timp să se răzgândească, apăsă pe buton și după trei secunde se auzi zgomotul broaștei electrice. Fără niciun „Da?” sau „Cine este?”. Evident că cineva era așteptat la ora 19:00. Sau locatarul ori locatara avea mare încredere în Dumnezeu. Ar fi putut fi oricine. În această perioadă, spre exemplu, obișnuiau să sune

gunoierii ca să ceară o mică donație. Lucru la care de regulă nu există obiecții. Dacă în cursul anului își făcuseră treaba bine – de ce nu?

Își aduse aminte de e-mailul pe care îl trimisese serviciului de salubritate. Nu primise niciun răspuns și se întreba ce urmări va avea. Tomberoanele din fața ușii lui nu fuseseră golite. Dar acum nu trebuia să pară nerăbdător. Și nu era cazul să-i zboare gândul la deșeurile de hârtie!

Cu pași măsurați urcă la etajul al doilea, unde bănuia că va da de *Herr* ori de *Frau* Schulz. Mergea încet pentru că nu voia să se prezinte sus cu respirația tăiată sau asudat.

Casa scărilor era largă, luminoasă și prietenoasă, cu pereții acoperiți cu faianța originală în stil neobaroc, cu ornamente policrome în partea superioară mărginită de o mulură. O casă îngrijită, fără îndoială. Mamei lui i-ar fi plăcut. Din câte își amintea, avea gusturi sigure, tipice italienilor.

Și, în plus, această clădire veche se afla în centrul Hamburgului, în cartierul Winterhude, la un pas de numeroase cafenele și prăvălii. În casa de pe Elba, la marginea orașului, Sofia se simțise departe de agitație și se plictisise. Deseori visase la străzile pline de viață ale Florenței și mai ales la piața micii localități Fiesole, de unde se trăgea.

Jonathan își amintea vag cum tatăl lui îi răspundea la aceste plângeri, dând vina pe situația catastrofală a parcărilor în oraș. Chiar el își lungise acum gâtul căutând un sfert de oră un loc de parcare legal și corespunzător ca dimensiuni pentru Saab-ul său. L-a găsit doar că era un maestru al parcării, deoarece direct în fața lui se afla un Golf, al cărui șofer considerase că era absolut în regulă să parcheze la o distanță de cincizeci de centimetri de un arbore.

În urma efectuării unor viraje extrem de strânse, Jonathan reușise să ocupe spațiul gol din spatele Golfului, concepu pe notesul ce îl avea permanent

asupra sa un bilet și îl fixă sub ștergătorul de parbriz al mitocanului.

Stimate participant la trafic,

Ați parcat complet lipsit de scrupule, mașina dumneavoastră blocând două locuri de parcare! Cu greu am reușit să intru în spatele dumneavoastră. Dacă ați fi parcat puțin mai în față, ați fi ușurat viața concetățenilor dumneavoastră.

Cu salutări prietenești,
Jonathan N. Grief

Ca și cum toate acestea nu ar fi fost de ajuns, Jonathan fu nevoit să plătească un preț scandalos de mare pentru tichetul de parcare. Patru euro pe oră! De parcă nu ar fi închiriat locul, ci l-ar fi cumpărat! Iată încă o temă pentru *Hamburger Nachrichten.* Poate o să semnaleze redacției printr-un e-mail aceste metode moderne de tâlhărie folosite de oraș. Și chiar formulă în gând textul:

Stimată echipă redacțională,

În calitate de cetățean automobilist al frumosului nostru oraș hanseatic, mă adresez astăzi dumneavoastră cu rugămintea de a aborda odată tema „Tâlhăriei la drumul mare a taxelor pentru parcare”…

Dar nu voia să se mai enerveze. Trebuia să se concentreze în special asupra chestiunii cu agenda, pentru că, în fond, pentru asta se afla aici.

Ajuns la etajul al doilea, constată că era deja așteptat de o doamnă zâmbitoare. Jonathan se gândi imediat la cântăreața Cher, pentru că această femeie era la fel de frumoasă, dar din fericire nu tot atât de operată. Părea cam de patruzeci și ceva de ani, dar putea fi foarte bine și cu zece ani mai tânără sau mai în vârstă. Era greu de spus.

Părul negru și lung îi cădea pe umeri, avea trăsături oarecum indiene, purta un costum antracit cu pantaloni mulați, care se asorta de minune cu ochii ei negri. Ce mai, era o apariție cu totul deosebită. Cu clasă – așa ar caracteriza-o un scriitor.

Jonathan își drese glasul, în timp ce se apropie de ea și îi întinse mâna.

— Bună ziua, *Frau* Schulz. Numele meu este…

— Pssst! îl întrerupse femeia, ducându-și arătătorul la buze, continuând să zâmbească, dar de data aceasta mai conspirativ. Fără nume! adăugă ea încet.

Vocea îi era gravă și ușor voalată. Dacă Jonathan ar fi trebuit să îi caute femeii o voce sincronă, ar fi ales-o exact pe a ei. Oricum nu i se potrivea deloc numele „Schulz”.

— Intrați.

Îi deschise ușa și făcu un pas într-o parte.

— Ah, da… – se bâlbâi Jonathan în vreme ce tot frământa sub pantofi covorașul pentru ștersul tălpilor – … așadar, *Frau* Schulz…

— Sarasvati, îl întrerupse ea din nou.

— Saras-watt?

— Eu mă numesc Sarasvati.

— Ah, da? Sarasvati Schulz?

Femeia râse zgomotos și perlat.

— Cam așa ceva. Sarasvati este numele meu spiritual. Numele ezoteric.

— Spiritual, oh, da!

Jonathan se lupta cu impulsul de a-și lua rămas-bun și a-și vedea de drum. Pe cât de frumoasă era femeia aceasta, pe atât de ciudată i se părea.

Imediat gândul îl duse la Harry Potter de pe malul Alsterului, care bâiguise și el ceva de „suflet”. Apa de băut din Hamburg avea ceva special? Sau aici se întâmpla ceva?

Însă Jonathan era prea curios. Și avea sentimentul că tocmai trăia o aventură.

— Sarasvati este zeitatea indiană a înțelepciunii și a erudiției, explică *Frau* Schulz în timp ce îl conducea pe Jonathan în camera de zi.

Încăperea era aranjată foarte elegant, cu piese de mobilier moderne, deschise la culoare, și piese vechi, din lemn de nuanță închisă. Sărea în ochi o pendulă cu sculpturi filigranate. La cele trei ferestre mari erau atârnate draperii albe. Un covor gros cu modele africane și lampa marocană creau un cadru intim și comod.

Frau Schulz alias Sarasvati arătă către unul dintre scaunele aflate în fața unei mese din lemn de tec, pe care trona un sfeșnic cu șase brațe. Alături erau o carafă din cristal cu apă și două pahare goale; un pachet cu cărți de joc se afla în mijlocul mesei.

— Luați loc, vă rog!

— Cred că este o neînțelegere, zise Jonathan fără să se așeze. Nu la dumneavoastră voiam să ajung.

— Nu vă place?

Sarasvati ridică una din sprâncenele ei perfect pensate.

— Ba da, dar eu vreau doar să vă dau ceva.

— Acum? Atunci dați-mi.

Și femeia întinse mâna.

Instinctiv Jonathan strânse punga la piept cu putere cu ambele mâini.

— Nu, nu se poate așa, nu este pentru dumneavoastră!

— Nu este pentru mine? Ridică și a doua sprânceană și adăugă: Atunci nu înțeleg de ce ați venit. Îmi păreți cam tulburat, tinere.

— Dați-mi voie să vă explic.

Acel „tinere” îl deranjă, pentru că știa că era un mod de adresare cam disprețuitor, dar trecu peste asta și îi povesti lui *Frau* Sarasvati despre alergarea lui matinală pe malul Alsterului și despre descoperirea care îl adusese acum aici.

— Înțeleg, zise ea imediat ce acesta termină și îl privi amuzată. Puteți lăsa liniștit la mine agenda. I-o voi preda clientului meu în momentul în care va trece pe aici.

— Clientului dumneavoastră?

Jonathan N. Grief își plimbă din nou privirea prin încăpere, încercând să mascheze gândul ce-i trecu prin minte.

Degeaba. Sarasvati râse iarăși.

— Nu este ceea ce gândiți dumneavoastră! Arătă către masă: Eu dau în cărți.

— În cărți?

Femeia confirmă.

— Sunteți deci clarvăzătoare?

— Eu prefer termenul de consilier pentru probleme de viață.

— Aha!

Următorul gând care apăru în mintea lui Jonathan fu doar puțin mai măgulitor decât cel dinainte. Era despre „șarlatanie” și „hocus-pocus”.

— Nu știți nimic despre asta, nu?

Oricum dama părea să aibă anumite aptitudini de clarvăzătoare.

— Hm… nu m-am ocupat niciodată cu așa ceva.

— Ar trebui să o faceți! Este fascinant!

— Mda… zise decis să ignore sugestia femeii. Dar să revenim la problema mea: Eu vreau doar să fiu sigur că agenda ajunge în mâinile cui trebuie.

— Și considerați că mâinile mele nu sunt cum trebuie?

— Cum v-a venit această idee?

Dama cu cărțile ridică din umeri.

— Nu voiați să îmi lăsați agenda, deși vă asigurasem că o voi preda proprietarului.

— Nu mi-o luați în nume de rău, răspunse Jonathan, dar pe dumneavoastră nu vă cunosc deloc.

Se gândise la cei cinci sute de euro din copertă și nu avea de gând să mărturisească faptul că nu

avea o părere prea bună despre clarvăzătoare. Chiar dacă era o prejudecată – asta era situația.

— Nu mi-o luați nici dumneavoastră în nume de rău, dar nici eu nu vă cunosc, i-o întoarse Sarasvati. Cu toate acestea vă aflați în locuința mea.

— Dumneavoastră m-ați lăsat să intru!

— Pentru că am crezut că sunteți un client.

— Vedeți, aduse el argumentul hotărâtor fără a-și putea stăpâni un rânjet, tocmai de aceea în viață trebuie să fii sigur!

Ea clătină din cap.

— Pentru mine dumneavoastră sunteți un oarecare!

— Cum așa?

Ea făcu un semn de negație cu mâna:

— Nu contează. Arătă iarăși către unul dintre scaune: Atunci vom proceda astfel – dumneavoastră luați loc și așteptați până când apare misteriosul proprietar al agendei.

— Nu vă deranjez?

— Nu, deloc. În următoarele trei ore nu am nimic programat și ne putem pierde timpul împreună, până când vine clientul.

— Trei ore?! se miră Jonathan în timp ce se așeză la masă și își puse punga cu agenda alături de scaun. Atât de mult durează?

— Pentru o primă consiliere, îi răspunse Sarasvati și luă și ea loc în fața lui. S-ar putea să fie vorba și de cinci ore.

— Cinci?! strigă Jonathan înmărmurit. Ce s-ar putea discuta în cinci ore?

— Viața, îi replică ea scurt. Și credeți-mă, mulți clienți vin din nou, pentru că existența noastră este atât de complexă. O singură consiliere nu este suficientă.

— Cât câștigați din asta? îi scăpă lui din prea mare curiozitate.

— Și dumneavoastră cât câștigați din slujba pe care o aveți? îi întoarse ea întrebarea. De fapt, cu

ce vă ocupați?

— Scuze. Jonathan simți că roșește și adăugă: Nu se întreabă așa ceva. Dar imediat deveni și mai îndrăzneț: Oricum, dacă sunteți clarvăzătoare, ar trebui să știți ce fac.

— Consilieră în probleme de viață, îl corectă ea.

— Nu are importanță. Nu am vrut să fiu indiscret, doar mă interesa cam cât se câștigă în… specialitatea – abia în ultimul moment reuși să înlocuiască cuvântul „meserie" – dumneavoastră.

— Depinde, răspunse cu amabilitate Sarasvati.

— De ce depinde?

— De omul care are nevoie de sfatul meu.

— Decideți în funcție de simpatie?

— Și de simpatie, confirmă ea. Și mai depinde de ce își poate permite clientul.

— Există așadar un sprijin social?

— S-ar putea numi așa. Mai este în funcție și de dificultatea problemei respective. Ea îi făcu cu ochiul și adăugă: La dumneavoastră cu siguranță că suma nu va fi mică.

— Nu știți nimic despre mine! protestă el ofensat.

— Deja știu suficient, ripostă ea zâmbind. Este suficient să vă privesc.

— Așa? Jonathan își încrucișă brațele pe piept. În mod surprinzător nu se mai simțea ofensat. Era mai curând… fascinat. Chiar dacă totul era o prostie, această Sarasvati avea ceva care te vrăjea. Vreți să îmi dezvăluiți și ceea ce vedeți mai exact? Și cum funcționează asta?

— Nu este nimic de dezvăluit, răspunse ea. Pur și simplu știu. Este un har pe care îl ai ori nu îl ai.

— Și pentru ce mai aveți nevoie de cărți? arătă el spre teancul de cărți de joc din mijlocul mesei.

— Sunt uneltele mele, așa cum un dulgher are nevoie de ciocan ori pictorul de pensulă.

— Ciocan și pensulă?

— Mă ajută în munca mea. Prin ele eu pot să cunosc cum evoluează lucrurile.

Jonathan se aplecă peste masă spre interlocutoarea lui.

— Îmi pare rău, dar îmi este greu să vă cred.

— Puteți crede ce vreți.

— Acestea sunt cărți absolut normale, nu?

Nu voia să cedeze, chestiunea chiar îl interesa foarte mult.

— Sunt cărți pentru tarot, da.

— Iar dumneavoastră le amestecați, le puneți pe masă și pac! – știți ce se întâmplă în viitor?

Râsul ei răsună din nou ca o cascadă de perle.

— Dacă așa vreți dumneavoastră, da. În orice caz, nu eu amestec cărțile, ci clientul meu. Și apoi eu nu văd viitorul, ci posibilitățile.

— Aha!

Asta știa și el! Posibilități! Da, posibile erau multe. Este posibil ca mâine, imediat după ce va ieși pe ușă, să îl calce un autocamion. Se poate întâmpla orice.

— Dați-mi voie să vă explic ceva mai amănunțit, îi ceru Sarasvati. Luă cărțile și începu să le așeze în fața lui Jonathan. La tarot este vorba despre „legea analogiei”. Puse cărțile una după alta cu un lipăit ușor pe masă, apoi continuă: Toate sentimentele noastre, gândurile noastre, tot ceea ce sperăm, bănuim sau de care ne temem se explică printr-o imagine.

— OK, zise Jonathan. Până aici este clar.

— Bun.

— Ceea ce încă nu pricep este cum de știu cărțile ce sper, ce simt eu și de ce îmi este teamă.

— Nu cărțile știu asta. Dumneavoastră știți. Subconștientul dumneavoastră reacționează la simbolurile imaginilor ca la explicarea viselor.

Jonathan dădu sceptic din cap. Nu era convins.

— Dar dacă eu amestec cărțile și trag una – rezultatul este pur întâmplător și nu are nimic de-a face cu conștiința și subconștientul meu!

— În viață nimic nu este întâmplător, spuse Sarasvati. Toate lucrurile se leagă între ele,

interiorul corespunde mereu exteriorului.

Jonathan se sprijini de speteaza scaunului.

— Mă tem că nu vă mai pot urmări.

— Să vă arăt?

— Adică?

— Uitându-mă în cărți pentru dumneavoastră.

— Ce? El ridică mâinile într-un semn de apărare. Oh, nu, nu este pentru mine! Eu sunt aici doar pentru a preda agenda, asta este tot.

— Cum doriți.

— Exact. El aruncă o privire pendulei care arăta ora șapte și un sfert. Nu mai poate dura mult.

— Doriți un pahar cu apă? luă ea carafa. Este tratată cu minerale cu puteri vindecătoare.

Abia acum Jonathan observă că pe fundul carafei din cristal se aflau câteva pietricele lila.

— Nu, mulțumesc, refuză el.

Cine ar fi putut să spună ce conțineau lăturile acelea? În cel mai bun caz doar niște bacterii obișnuite.

Ea își turnă apă în pahar și luă două înghițituri bune înainte de a-l lăsa jos.

— Ah, face bine!

— Hm…

Jonathan nu știa ce să mai spună. Atmosfera până atunci degajată deveni brusc apăsătoare și el spera că clientul nu se va mai lăsa mult timp așteptat. Era chiar o nerușinare să întârzie atât de mult. La o întâlnire convenită pentru o oră – mai ales la o întâlnire profesională, așa cum era ea pentru *Frau* Schulz. Jonathan considera că și sfertul de oră academic era nepotrivit.

Pe clarvăzătoare se părea că asta nu o deranja deloc. Stătea total detașată pe scaunul ei, bea din apa tămăduitoare și îl privea pe Jonathan prietenoasă. Niciunul din ei nu scotea o vorbă, doar ticăitul pendulei umplea încăperea.

Puțin înainte de ora șapte și jumătate, Jonathan decise să încerce o gură de apă și împinse paharul lui către Sarasvati.

— Aș vrea totuși să beau ceva.

Ea îi turnă apă în pahar zâmbitoare, el duse paharul la buze și fu surprins de cât de proaspătă și bună era apa „tratată” sau nu. În niciun caz nu era mai proastă decât apa lui preferată, Evian.

Opt fără un sfert. Jonathan se juca cu paharul gol.

— Se pare că clientul dumneavoastră nu va mai veni, constată el.

— Nu este nicio problemă.

— Dar dumneavoastră i-ați rezervat trei ore!

Cum putea să fie atât de calmă și degajată? El s-ar înfuria peste măsură dacă cineva i-ar irosi timpul.

— Orele au fost deja plătite.

— Dumneavoastră primiți plata anticipat?

— Paypal, îi explică ea.

— Asta ce este?

— Un sistem de plată prin internet.

— Oh!

— Este foarte practic. Clientul poate să trimită bani simplu de la adresa lui de e-mail la adresa mea de e-mail.

— Bani prin e-mail? Cum să îmi imaginez asta? Anexează bancnotele?

— Nu, râse ea. Prin adrese se administrează un cont, asta-i tot.

— Atunci cunoașteți și cum se numește clientul dumneavoastră, concluzionă Jonathan.

— În acest caz nu, îi răspunse spre dezamăgirea lui Jonathan. Adresa de e-mail cu care se face plata nu conține nume. În afară de asta, ședința a fost înregistrată pe site-ul meu, unde se pot vedea și alege orele mele libere.

— Aveți și site?

— Firește. Trebuie să fiu în pas cu timpul.

— Da, firește, zâmbi el. Păreți o clarvăzătoare foarte modernă, adăugă el pe un ton laudativ.

— Consilieră pentru probleme de viață.

— Asta voiam să zic.

Și din nou se așternu tăcerea. Doar limbile pendulei se târau chinuitor de încet.

După ce bătu grav ora opt, Sarasvati rupse tăcerea:

— Se pare că ați avut dreptate că nu mai vine nimeni. Mai departe nu vă pot ajuta. Și dacă nu vreți să îmi lăsați mie agenda…

— Nu există nicio posibilitate să aflați cine și-a programat o întâlnire cu dumneavoastră? o întrerupse Jonathan.

Dar sesiză imediat cât de disperată era intervenția sa și că era penibil să-și piardă stăpânirea de sine. Mai ales că nici nu își putea explica vehemența reacției sale.

Frau Schulz miji ochii privindu-l cu atenție.

— De ce este atât de important pentru dumneavoastră acest lucru? vru ea să știe. Doar nu aveți nimic de-a face cu proprietarul agendei.

— Este adevărat, dar…

Da, dar ce? Agenda ar putea proveni de la mama mea? Toată chestiunea aceasta pare importantă? În viața mea nu se întâmplă multe și acum este prima dată după mult timp când…

— Oh, nici asta nu știu, cedă el. Cel mai bun lucru ar fi să dau agenda biroului de obiecte găsite și să nu îmi mai fac alte gânduri.

— Chiar credeți asta?

Femeia îl fixă atât de intens cu ochii ei migdalați, încât lui Jonathan i se făcu cald. Ba chiar îi transpirară palmele.

— Dacă proprietarul nu apare și nici dumneavoastră nu știți cine este el sau ea… O idee îl făcu să abandoneze continuarea frazei. Dumneavoastră puteți trimite un e-mail la adresa de unde s-a făcut plata! Astfel ați putea să-i comunicați ei ori lui că eu am găsit o agendă. Iar eu vă las numărul meu de telefon.

— Aș putea să fac asta, fu de acord *Frau* Schulz. Dar de ce aș face-o?

— Hm… întrebarea îl lăsă un moment fără replică. Apoi spuse: Pentru că sunteți o femeie amabilă?

— Asta așa este. Rostind aceste cuvinte, femeia radia. Și fiind o femeie amabilă, vă mai rog încă o dată să priviți cărțile. Oricum întâlnirea este plătită.

— Nu, nu, nu este de mine, respinse el din nou invitația.

Femeia nu se dădu bătută.

— Dacă vă veți gândi o secundă că în viață nimic nu este întâmplător și apoi vă veți întreba de ce vă aflați tocmai în fața mea, nu este așa că va fi palpitant să vedeți ce ar ieși de aici?

— Oh… El ezită o clipă… Nu?

Ceea ce se voia o afirmație sună ca o întrebare.

— Nu vă cred.

— Iar eu nu pricep de ce insistați să îmi citiți viitorul!

— Posibilitățile care vă stau la dispoziție, îl corectă Sarasvati.

— Nu mă interesează.

Pentru a da mai multă greutate cuvintelor lui, lovi cu palma tăblia mesei și se pregăti să se ridice de pe scaun.

Interlocutoarea lui se sprijini de spetează și îl privi clătinând din cap.

— Spuneți-mi de ce vă este atât de frică!

— Frică? zise el și se lăsă să cadă înapoi pe scaun. Nu îmi este frică deloc!

14
Hannah
În urmă cu două luni
Luni, 30 octombrie, ora 19:53

— Bună!

Când ei intrară în încăpere, Simon, care ședea pe un pat la fereastră, ridică mâna și schiță un zâmbet slab. Era încă foarte palid și din brațul stâng îi ieșeau două tubulețe care duceau la o pungă din plastic transparent ce atârna de un stativ lângă pat. La vederea prietenului ei sleit de puteri, lui Hannah i se înmuiară genunchii. Inima începu să îi bată mai repede și mai că i se făcu rău de la stomac.

— Comoara mea! strigă ea și, trăgându-și un scaun lângă el, se așeză și îl luă de mână. Ce ai pățit!?

Zâmbetul lui deveni unul mucalit:

— Problema este ce ai pățit tu cu mine!

— Îmi pare nespus de rău, repetă Hannah ceea ce îi spusese și Lisei. Dacă aș fi bănuit…

— Lasă, o întrerupse el. Am supraviețuit. Îl privi pe medic și adăugă: Conform spuselor doctorului Fuchs, am avut un fel de criză de slăbiciune, deci să nu dramatizăm.

— Da, confirmă medicul. Dar acest lucru nu trebuie ignorat, adăugă el și îi privi cu severitate profesională pe cei din cameră. V-ați suprasolicitat, ceea ce în cazul unei boli infecțioase poate deveni de-a dreptul periculos.

Făcu o pauză ca vorbele lui să își facă efectul asupra celor prezenți. Și asupra lui Hannah își făcură, aceasta parcă micșorându-se pe scaunul ei. Lisa, care rămăsese lângă ușă, avea o privire vinovată, deși nu avusese nicio contribuție la această situație.

Doar Simon în patul lui parcă se mai înveseli. Se înșela ea sau se putea citi pe chipul acestuia un

„Ți-am spus eu!”.

— Cei tineri și plini de vitalitate subapreciază efectele unei simple răceli, rosti savant doctorul Fuchs. În cazul cel mai rău virusurile atacă alte organe. Se poate ajunge la inflamația miocardului, care, în funcție de circumstanțe, duce la deces.

Cei trei traseră cu putere aer în piept speriați.

— Acum să nu exagerăm! spuse Hannah cu o nuanță de reproș imediat ce își mai reveni.

— Departe de mine acest gând, ripostă medicul oarecum nemulțumit. Eu nu bat câmpii, vorbesc despre ce trăim noi, medicii, zi de zi.

Simon întrebă respirând cu greutate:

— Zi de zi?

— Nici chiar așa, dădu înapoi doctorul Fuchs și își drese glasul. Dar destul de des pentru a vă prescrie odihnă deplină și menajare în zilele următoare. Acesta răsfoi dosarul medical al pacientului și se încruntă: Deci, *Herr* Klamm, tensiunea arterială v-am stabilizat-o. Imediat ce perfuziile își vor face efectul, sora va îndepărta aparatul pentru a putea să dormiți liniștit. Mâine-dimineață vă facem externarea.

Doctorul continuă să răsfoiască dosarul, apoi adăugă:

— Tensiunea dumneavoastră este foarte mică, ceea ce nu mi se pare de mirare. Oricum prezintă unele oscilații și va trebui să mai treceți pe la medicul de familie.

— Oscilații? interveni Simon.

Medicul închise dosarul și îl privi pe Simon în față.

— Mai întâi, probele inflamatorii din analiza sângelui sunt ridicate, motiv pentru care alături de soluția de clorură de sodiu vă vom mai administra și un antibiotic. Arătă către una din cele două pungi din plastic de pe suport și continuă: Medicamentul îl veți lua în următoarele șase zile acasă, sub formă de tablete, pe care le veți primi la externare.

Simon confirmă ascultător.

— În plus, mai aveți o ușoară anemie, după părerea mea este o anemie infecțioasă.

— Anemie infecțioasă? întrebă Hannah.

— O urmare a răcelii, pe care aș clasifica-o ca o infecție gripală. Din fericire, am exclus o pneumonie.

— Aha, zise Hannah și se simți mai rău decât înainte.

Deci a fost o gripă – și ea îl silise totuși pe Simon să poarte un costum de clovn!

Dar nu a fost o pneumonie. Bine, nu?

— Probabil că va trece de la sine. La vârsta dumneavoastră nu ar trebui să fie o problemă, explică doctorul Fuchs. Vă recomand totuși ca peste câteva săptămâni, când vă veți simți mai bine, să vă prezentați la medicul de familie. Ar trebui să vă ia sânge pentru analize.

În timp ce medicul vorbea despre ce va trebui să facă Simon, Hannah era nemulțumită de modul bombastic de exprimare al acestuia. Să se prezinte, ce afectat! „Bună ziua, îmi permiteți să mă prezint? Numele meu este Klamm.” Pfui, atât de tânăr și deja atât de mucegăit, *Herr* doctor!

— …dar cea mai importantă este și rămâne odihna absolută în zilele următoare, își încheie monologul semizeul în halat alb.

— Atunci aș prefera să rămân aici, în spital, concluzionă Simon.

— Poftim? întrebă iritat medicul.

— Deci, dacă am nevoie de liniște, aș prefera să nu mă duc acasă, răspunse prietenul lui Hannah, în timp ce pe ascuns îi strângea mâna acesteia. Acolo nu am să mă pot odihni, ci voi fi supus la cele mai teribile munci de către stăpâna mea personală de sclavi. La dumneavoastră, în spital, m-aș simți mai sigur, cam ca într-un fel de arest preventiv.

— Arest preventiv?

Doctorul Fuchs părea debusolat, Lisa făcea mari eforturi să nu o umfle râsul, iar Simon mima cu

mare greutate un rânjet de satisfacție.

— Termină! bolborosi Hannah. Mesajul l-am recepționat de mult, nu mai trebuie să mă mai pisați!

— Haide, comoara mea… – zise Simon și o strânse din nou de mână, de data aceasta ca să tacă – … puțină glumă nu strică. Doar asta spui și tu mereu.

— Depinde despre ce este vorba! se arătă ea încă ofensată.

— Hm… tuturor le vine rândul, comentă Lisa.

— Oricum… – interveni și medicul – …eu vă las. Mâine-dimineață vine la vizită colegul meu, doctorul Hausmann, și dacă totul este în ordine, așa cum prevăd, puteți pleca acasă.

Șovăi un moment, de parcă s-ar fi gândit să adauge și un „Dacă asta vreți…”. Dar nu mai spuse nimic, înclină din cap și plecă.

— Pfui! izbucni Lisa imediat ce ușa se închise în urma doctorului. Asta da. A fost o apariție!

— Chiar așa, o aprobă Hannah. M-am simțit ca la judecata de apoi, unde a trebuit să îmi recunosc toate păcatele.

— Dacă ar fi fost așa, nu am fi scăpat atât de ușor, spuse Simon și izbucni în râs.

Hannah îi aruncă o privire supărată, dar el ridică mâna liberă în semn de apărare.

— Deci mie doctorul mi se pare foarte cumsecade. Iată cineva care mă ia și pe mine în serios!

— De parcă eu nu te-aș lua în serios! spuse Hannah.

— Ah, vino încoace și lasă-mă să te sărut, femeie imposibilă!

O trase spre sine și începu să îi acopere fața cu sărutări. Ea se supuse râzând.

— Păi, eu mai bine plec, interveni și Lisa. Cineva trebuie să strângă și după Gașcă.

— Așteaptă! îngăimă cu greutate Hannah sub sărutările lui Simon. Vin și eu imediat!

— Lasă. Nu mai este mare lucru de făcut, mai bine rămâi cu pacientul nostru.

— Ești sigură?

— Normal că sunt sigură.

Lisa era deja la ușă zâmbind larg.

— Ne vedem mâine? întrebă Hannah.

— Firește, dacă Simon poate să renunțe la tine.

— Eu mă refac, interveni el. Am nevoie de LINIȘTE!

— Ce să zic! exclamă Hannah.

Lisa își luă rămas-bun și ei rămaseră singuri.

— Ah, comoara mea, spuse Hannah și se cuibări la pieptul lui Simon. Ce mai zarvă!

El o cuprinse cu brațul pe după umeri.

— Îmi place să fiu îngrijit de tine, spuse el mângâind-o pe cap.

— Știi, zise ea închizând ochii și bucurându-se de atingerea lui Simon, m-am speriat grozav când te-ai prăbușit.

— Chiar așa?

— Da. Mi-a fost frică pentru tine.

— Prostii, ripostă el jenat. Iarba rea nu piere.

— Foar bine. Vocea ei tremura: Să știi că te iubesc. Când mă gândesc că te-aș putea pierde…

— Psst! El îi puse pe buze degetul arătător, apoi zâmbi, se aplecă și o sărută cu multă atenție, gingaș. Și eu te iubesc. Să nu îți faci griji, nu scapi de mine așa repede.

— Sper!

— Cu siguranță nu scapi!

— Nu?

— Nu, sigur nu. El își drese glasul: Tocmai mi-a trecut prin minte ceea ce voiam să te întreb mereu.

— Da?

Inima lui Hannah se opri pentru o secundă, dar numai pentru ca în secunda următoare să înceapă să bată sălbatic. Urma întrebarea tuturor întrebărilor, pe care ea o aștepta de atâta vreme? Aici? La spital? Dar în cele din urmă nu conta locul în care Simon îi făcea cererea. Ceea ce conta

era faptul că o făcea, în sfârșit! Poate că spaima prin care el trecuse după-amiază îl făcuse să își dea seama că era timpul? Că viața este scurtă și se și termină și că lucrurile importante pentru cineva nu trebuie să aștepte până când va fi prea târziu?

— Deci, chestiunea este… El se opri, apoi continuă: Ah, nu, nici nu știu cum să o spun.

— Spune-o simplu, îl încurajă ea.

El trase adânc aer în piept, apoi reluă ideea:

— Tot timpul am vrut să te întreb…

— Așa, *Herr* Klemm!

Ușa camerei se deschise larg și se lovi cu zgomot de perete, lăsând să intre o soră medicală zdravănă, al cărei păr strâns în coadă de cal se balansa energic dintr-o parte într-alta.

— Vă deconectez de la aparatul de perfuzie. Ați terminat cu perfuzia.

Îndepărtă cu mișcări rutinate canula din brațul lui Simon și îi aplică un plasture pe locul respectiv. Pe urmă îi salută pe Simon și pe Hannah cu o mișcare a capului și plecă cu aparat cu tot. Hannah privi cum în urma ei se închidea ușa. Un spirit rău, cu o apariție scurtă, dar eficientă. Îi venea să o ucidă pe madame Coadădecal! De ce tocmai în această clipă? DE CE ACUM?

— Continuă, îi ceru Hannah lui Simon imediat ce rămaseră singuri.

— Nu, mai bine nu, răspunse el spre marea ei dezamăgire. Și căscă cu poftă. Sunt mort de oboseală și am urgent nevoie de un somn bun.

— Ești sigur? Ea se strădui să nu lase impresia unei mari dezamăgiri, dar deja simțea că i se umplu ochii de lacrimi. Aș putea să aștept până tragi un pui de somn.

— Ce drăguț din partea ta. Îi surâse în timp ce se lăsa mai comod în perne. Dar dacă mă pun pe dormit acum, nu mă mai trezesc până mâine-dimineață.

— Nu mă deranjează, insistă Hannah. Rămân aici.

— Nu fi absurdă. Ai și tu nevoie de somn.

— Dorm aici.

— Unde? În incomodul scaun pentru vizitatori?

— La nevoie mă întind pe jos.

Ea însăși își dădu seama ce nerozii debita, pentru că în fond nu era nevoie să stea de veghe ca la un muribund.

— Liniștește-te, răspunse Simon așa cum era de așteptat și căscă din nou cu poftă. Mi-ar prinde bine să fiu puțin singur acum.

— Tu nu vrei să… Ezită puțin, dar nu se liniști. Ce voise el să o întrebe? Ce? Trebuia să știe! Fusese aproape să o facă, atât de aproape! Așa că îl iscodi totuși: Nu vrei să pui întrebarea ta?

— Am să o fac altă dată. OK?

Pleoapele lui începură să tremure și Hannah își dădu seama că trebuia să se dea bătută.

— Este în regulă, comoara mea. Îi mai dădu un sărut ușor pe buze. Revin mâine-dimineață și te iau, da?

În loc de un răspuns auzi doar un sforăit ușor.

15
Jonathan
Marți, 2 ianuarie, ora 20:17

— Ce văd aici este foarte bine! Vă așteaptă o viață lungă și fericită!

Jonathan N. Grief se uită sceptic la cele treisprezece cărți pe care le trăsese cu mâna stângă și care fuseseră aranjate apoi pe masă de Sarasvati după o regulă misterioasă. Ceea ce ea numea „o Cruce celtică" pentru el putea să reprezinte la fel de bine „un sat din Boemia".

Jonathan bătu cu degetul arătător al mâinii drepte pe imaginea de sus, care reprezenta clar un schelet în armură de cavaler, călare pe un cal bălan.

— Nu aș vrea să vă contrazic, dar eu văd în primul rând moartea… Chiar aici!

La atingerea cărții un fior îi străbătu tot trupul.

— Așa este, răspunse ea înfiorându-l și mai mult. Dar moartea nu trebuie luată în sens propriu. Ea reprezintă aici dezlegarea, o schimbare profundă. O transformare.

— Ei, în cazul acesta m-am liniștit, zise Jonathan înghițind în sec. Cred că atunci când mori chiar treci printr-o schimbare profundă. Dar este o schimbare pe care aș mai lăsa-o să aștepte o vreme.

— După cum v-am mai spus, cărțile vă arată o viață lungă și cu împliniri.

— Ce frumos!

— Dar…

— Aha, aici este clenciul!

Frau Schulz îl reduse la tăcere cu o privire severă.

— Dar… – reveni ea și se aplecă asupra cărților întinse pe masă – …trebuie să fiți pregătit să acceptați aceste schimbări.

— Și care anume ar fi acestea?

Dădu nemulțumită din mână, ca și cum ar alunga o muscă, apoi degetele ei se plimbară ușor de la o carte la alta.

— Văd că vă faceți griji.

— Cine nu își face în situația actuală a lumii?

Ea ridică privirea plescăind nemulțumită.

— Dacă mă întrerupeți la fiecare frază, garantat nu ajungem niciunde.

— Stau cuminte.

Aplecându-se din nou asupra cărților de tarot continuă:

— Da, aici văd clar. În dumneavoastră mocnește o teamă mare, care vă paralizează.

Jonathan renunță să repete că el *chiar nu* avea nicio teamă. Nu în acest moment, situație care firește că în următoarea oră și jumătate se putea schimba.

— Trebuie să renunțați la rigiditate și să acceptați lucrurile așa cum sunt. Bătu cu degetul cartea reprezentând „Nebunul”, un tânăr care se balansa pe marginea unei prăpăstii, gata să sară. Cărțile vă invită la mai multă indiferență. Lăsați deoparte greutățile și necazurile, nu vă mai agățați de suferință, debarasați-vă de tot balastul.

— *Nu am* necazuri! îi scăpă totuși lui Jonathan. Și în plus, dacă îmi permiteți să remarc, tânărul de pe cartea aceea pare gata să se prăbușească în abis.

Sarasvati scoase o exclamație de indignare și se rezemă de speteaza scaunului.

— Îmi pare rău, dar așa nu mai merge. Mai bine renunțăm. Nu mai are niciun sens.

Și se pregăti să strângă cu ambele mâini cărțile înșirate pe masă.

— Nu, nu! strigă speriat Jonathan și grăbit se aplecă în față și își puse mâinile pe ale ei. Când îi observă însă privirea tăioasă își drese jenat glasul și își retrase mâinile: Îmi pare rău. De acum voi sta liniștit. Promit!

— Bine, zise clătinând din cap ca și cum s-ar fi gândit dacă merită să asculte rugămintea lui

Jonathan. În final degetele ei alunecară din nou deasupra cărților. Acesta este „Cavalerul de bâte”, îi explică ea arătându-i o carte pe care era desenat un bărbat cu armură, la fel ca „Moartea”, călare pe un cal. Ținea în mână o bâtă sau mai curând o ramură, pe care privind-o mai atent Jonathan descoperi muguri verzi. Vă cere să negociați, vă anunță că trebuie să se întâmple ceva. Ramura simbolizează elementul foc, el dă putere vieții și mobilitate. Da, este momentul pentru o cale complet nouă.

Jonathan ar fi vrut să întrebe despre ce cale era vorba, dar nu mai avea curajul să deschidă gura.

— Nu va trebui să mergeți singur pe această cale. Veți fi susținut, îi spuse bătând cu degetul o carte care reprezenta o femeie stând pe un tron, cu o coroană pe cap și îmbrăcată într-o rochie galbenă, având de asemenea în mână o ramură lungă. Și continuă: Cineva vă va da primul impuls, vă va arăta calea cea bună.

— O femeie? interveni totuși Jonathan, gândindu-se imediat la mama lui.

— Posibil. În orice caz aveți un însoțitor puternic, îi spuse arătându-i o altă carte: Aici se află regina cupelor. Această cupă ascunde un secret în legătură cu sentimentele și sufletul dumneavoastră.

— Un secret? Ce fel de secret?

— Asta rămâne de aflat. În orice caz este o carte extrem de emoțională, care vă cere să vă ascultați mai mult sentimentele decât rațiunea.

— Hm…

Mesajele vagi ale lui Sarasvati începeau să îl enerveze. Puteau să însemne orice sau nimic.

— Ascultați-vă intuiția, îl sfătui ea. Dacă vă veți uita bine, veți recunoaște semnul și îl veți putea interpreta.

— Aha!

Se pare că și ea observase că Jonathan era nemulțumit, pentru că adăugă:

— Este foarte simplu: cei mai mulți oameni trec prin viață cu ochelari de cal și nu sesizează când soarta le dă semn după semn. Deschideți-vă ochii și inima, și fiți pregătit să apucați pe căi noi și neumblate. Atunci veți primi și răspunsuri la toate întrebările care vă frământă.

— Aha! repetă el. Și asta îi suna găunos. Nu ați putea fi puțin mai concretă? Până acum nu pot să reține mare lucru din tot ce mi-ați povestit.

Se temu că iarăși o necăjise pe Sarasvati, dar aceasta doar clătină din cap zâmbind.

— Vă rog, spuse ea și își plimbă degetele pe trei cărți grupate. Chiar în acest an veți realiza o legătură foarte strânsă și rodnică.

În sfârșit devenea interesant!

— O legătură foarte strânsă? Ce fel de legătură? Una profesională?

De mai mult timp se gândise să îl promoveze pe Markus Bode de pe postul de manager pe cel de asociat. Era capabil și ultima lor discuție îi demonstrase cât se simțea de legat de Griefson & Books. Era oare acesta modul potrivit de a-și recompensa angajatul?

— Hm, mustăci ea. Nu aș putea fi sigură sută la sută, dar privind combinația cărților, aș spune că în curând vă veți căsători.

Jonathan izbucni într-un râs strident.

— Să mă căsătoresc? Asta aș fi știut-o și eu!

— Subconștientul nostru știe lucruri pe care noi nici nu le bănuim.

Râse iarăși zgomotos. Aproape isteric.

— OK, știți ceva? Aveți dreptate! Până acum nu aveam nicio temere, dar dacă îmi spuneți că anul acesta eu… Atunci chiar mi se face frică. Chiar foarte tare.

— Nu aveți pentru ce să vă faceți griji.

— Nu îmi fac. Pentru că afirmația dumneavoastră este o prostie absolută. Nici măcar nu am o prietenă.

Și îi aruncă femeii o privire triumfătoare. Cu siguranță că ea nu se așteptase ca el să fie un celibatar convins, aflat la milioane de ani lumină de vreo legătură.

Dar *Frau* Schulz rămase calmă, impasibilă.

— Anul este abia la început, constată ea.

— Credeți-mă, spuse el continuând să surâdă superior, că, dacă ieșind de aici, aș da peste cea mai grozavă femeie din lume, cu siguranță că nu m-aș căsători cu ea în acest an.

— Da? De ce nu?

— Pentru că ar fi total irațional.

— Uneori iraționalul devine rațional.

— Sună foarte frumos, însă este inaplicabil în viața reală.

— Se pare că dumneavoastră vă pricepeți cel mai bine la asta!

— La ce?

— Mda… la treaba cu *viața reală,* îl imită ea. Cred că aveți peste patruzeci de ani. Iar dacă până acum nu v-ați găsit încă o parteneră, atunci nici că se va mai întâmpla.

— Am fost și căsătorit!

— Cu accentul pe *am fost.* Trebuie să existe un motiv pentru care nu ați putut să rețineți doamna.

— Vreți să mă jigniți?

— Da.

— Vă mulțumesc mult.

Un moment se priviră fix, timp în care Jonathan se simți cuprins de niște furnicături și observă aproape niște descărcări electrizante între el și atractiva *Frau* Schulz. Nu își putea aminti când mai simțise așa ceva ultima dată. Sau măcar dacă simțise vreodată; vremurile trăite cu Tina rămăseseră la mii de ani în urmă.

Nu se simțea neplăcut, dimpotrivă. Pătruns de această dispoziție neobișnuită, Jonathan își permise o remarcă îndrăzneață:

— Se pare că nici dumneavoastră nu ați găsit pe cineva, așa că amândoi ne aflăm în aceeași barcă.

— Ah! De unde știți asta? Acum *dumneavoastră* sunteți clarvăzătorul?

— Consilier pentru probleme de viață, o corectă Jonathan.

— *Touché!*

Izbucniră amândoi în râs.

— Aveți pe cineva? o întrebă Jonathan după ce se liniștiră.

Nu își putea explica de ce se comporta ca un adolescent impertinent, dar constată că faptul îl binedispunea teribil.

— Da, zise ea simplu, dar nu despre mine este vorba acum. Cred că în viața dumneavoastră există suficiente aspecte de care v-ați putea ocupa.

Jonathan se rezemă de speteaza scaunului și își încrucișă brațele pe piept.

— Dacă îmi este permis să rezum: stau la coadă câteva modificări drastice. Voi realiza o colaborare strânsă și poate chiar mă voi căsători. Va trebui să fiu atent la eventuale semne și să le urmez.

— Da, s-ar putea zice și așa.

— Problema este cum să recunosc semnele.

— Este relativ simplu.

— Cum?

— Învățați pur și simplu să spuneți „da”.

— „Da”? Nu înțeleg.

— Cu dumneavoastră chiar trebuie să o iau de la Adam și Eva, zise ea dându-și ochii peste cap.

— Ce are a face Biblia cu asta?

Sarasvati scoase o exclamație de enervare și continuă:

— Chiar o faceți bine.

— Ce?

— Ei, da… faceți intenționat pe prostul.

— Îmi pare rău, nu o fac intenționat.

— Bine, vă explic. Testați ce se întâmplă dacă în perioada următoare, la tot ce vi se zice, veți răspunde cu „da”, și nu cu „nu”. Poate fi, de exemplu, vorba despre o invitație pe care în mod normal nu ați accepta-o.

— La ce ar fi bun acest lucru?

— Ca să aveți parte de noi experiențe, să vă lărgiți orizontul, să îi oferiți o șansă sorții ori întâmplării, ori cum i-ați zice dumneavoastră. Asta se poate face numai spunând „da”.

— Vă referiți, de exemplu, la faptul că în mod neașteptat agenda m-a condus la dumneavoastră și așa am ajuns să îmi citiți viitorul în cărți?

— *Evrika!* A priceput!

— Nici nu a fost atât de greu, dădu înapoi Jonathan contrariat.

— Mai trageți o carte, îi ceru Sarasvati schimbând subiectul. Concentrați-vă asupra a ceva ce vreți să aflați.

— OK.

El trecu cu mâna peste cărțile oferite, întrebându-se de unde provenea agenda și ce trebuia să facă cu ea. Surprinzător simți o mâncărime ușoară în degete, așa că arătă cartea aflată în dreptul lui.

— Asta!

— Bine. Întoarceți-o!

Așa făcu și împreună cu Sarasvati priveau acum cartea „Roata destinului”.

— Perfect! strigă clarvăzătoarea și bătu bucuroasă din palme. Mai clar nici nu se putea!

— Nu?

— „Roata destinului” indică sensul vieții. Ea se rotește neîntrerupt. Acum femeia părea emoționată, aproape euforică. Spuneți-mi data nașterii dumneavoastră.

I-o spuse.

— Știam eu! strigă Sarasvati după ce notă data și o introduse într-un calcul de neînțeles pentru Jonathan. Cifra anului dumneavoastră este, de asemenea, un zece!

— De asemenea?

Ea arătă cu degetul „X”-ul de pe cartea trasă de el.

— „Roata destinului” poartă, de asemenea, cifra zece în marile secrete ale tarotului. Noul an se află deci nu doar sub semnul marii schimbări, ci și al fericirii. Tot ce întreprindeți în acest an vă va reuși.

— Puteți calcula asta? vru să știe Jonathan mirat. Grozav!

— Da, așa este. Eu aș zice că aveți în fața dumneavoastră un an perfect! Trebuie doar să aveți curaj să îl trăiți.

— Un an perfect?! se aplecă spre ea neîncrezător. *Anul tău perfect.* Nu pomenise ce se afla scris pe prima pagină a agendei. Asta nu mai putea să fie o întâmplare, ci părea ceva aranjat! Spuneți-mi, sunteți absolut sigură că nu știți cui aparține agenda?

Ea clipi iritată.

— Nu, chiar nu știu. Cum de v-a venit ideea aceasta?

— Doar așa… Jonathan îi examină chipul în speranța că va descoperi ceva care să o trădeze, dar nu află nimic. Bănuiala lui să fi fost o greșeală? De ieri-dimineață i se întâmplau cele mai bizare lucruri, poate că și ce se petrecea aici făcea parte din ele? apoi adăugă: Hm… în orice caz se pare că sunt cât se poate de înarmat pentru acest an.

— Aveți și alte întrebări? Mai avem puțin timp la dispoziție.

— Aș avea o mulțime de întrebări. Dar în seara aceasta nu le vom putea clarifica.

— Ați putea solicita o a doua ședință.

El ridică mâinile în semn de apărare.

— Oh, nu, mulțumesc mult! Aceasta a fost o excursie foarte amuzantă în lumea transcedentală, dar pentru început îmi este de ajuns.

Frau Schulz oftă.

— Tot nu ați înțeles nimic. Experiența de aici nu are nimic cu transcedentalul. Socotiți-o mai mult ca pe un dialog, ca o privire în interiorul subconștientului dumneavoastră, ca pe o oglindă a ceea ce vă animă cu adevărat.

El aruncă o privire ceasului de mână și zise:

— Oricum este vremea să plec. Tichetul meu de parcare este deja expirat de mai mult de o oră și în afară de asta mai am de rezolvat și alte chestiuni.

Era o minciună, însă nu avea niciun chef să îi dezvăluie lui Sarasvati că de cele mai multe ori la ora zece se afla în pat, cu o carte bună în mână. Își putea imagina comentariul ei cu privire la acest lucru fără să o mai asculte.

— Și ce veți face acum cu agenda?

— Cred că o voi preda la biroul de obiecte găsite. Ar fi cel mai rezonabil lucru.

— Cel mai rezonabil lucru poate s-a și petrecut.

— Ce vreți să spuneți cu asta?

— Gândiți-vă la asta.

Când Jonathan reveni la mașina constată că:

a) „Golf”-ul dispăruse;

b) avea un tichet pentru timpul de parcare scurs;

c) sub ștergătorul de parbriz era un al doilea bilet.

Smulse bucățica de hârtie și citi:

Stimate Jonathan N. Grief,

Și eu vă urez o zi minunată și o viață plină de fericire și dragoste, în care bagatele precum un loc de parcare mai strâmt joacă un rol atât de neînsemnat, încât vă vor trece neobservate. În ce privește taxa pentru parcare depășită – îmi pare rău pentru dumneavoastră!

Salutări cordiale,

Mitocana participantă la trafic

Oftând, Jonathan scoase de sub ștergătorul de parbriz înștiințarea de amendă. O mototoli în mână și, spre propria surprindere, îl umflă un râs zgomotos.

16
Hannah
În urmă cu 14 zile,
Marți, 19 decembrie, ora 16:47

— Oho, afară este așa de frig, încât am devenit un țurțur umblător. Cu toții avem nevoie, și încă imediat, de o cacao fierbinte!

Obrajii Lisei erau îmbujorați când intră pe ușă poticnindu-se împreună cu șapte copii care tremurau. Fusese cu ei pentru o oră în Eppendorfer Park, pentru că picii insistaseră să ia parte la o bătălie cu bulgări de zăpadă – iar acum, deși aveau căciuli, fulare și salopete termoizolante, erau înghețați, dar toți aveau pe chipuri zâmbete mulțumite.

La vederea lor Hannah surâse. Pentru micuți trântitul în zăpadă rămăsese cel mai grozav lucru. În privința aceasta nimic nu se schimbase din copilăria ei. Înarmați cu bulgări bătătoriți, chiuind de bucurie când țînteau bine și nimereau un „adversar” în spate, uitau de frig și nu îi deranja dacă le înghețau picioarele. Și ea, ca fetiță, se entuziasmase la prima zăpadă a iernii. De fiecare dată părinții îi scoteau din pivniță sania de lemn, o puneau pe ea și o trăgeau până în primul parc, unde purta cu tatăl ei adevărate bătălii cu zăpadă.

— Alo! Pământul către Hannah, noi ceruserăm cacao!

Lisa era în fața ei și o măsura amuzată cu privirea.

— *Sorry.* Eram undeva departe.

— Am băgat de seamă, aveai o privire sticloasă. Lisa îi făcu cu ochiul și adăugă: Ia să ghicesc. Era vorba de Simon?

— Eroare. Erau amintiri.

— Înțeleg. *Memories, memories.*

— Exact. Arătă către bucătărie. Cacaua este pregătită.

— Super! Lisa își frecă mâinile. Atunci poate avem noroc să scăpăm fără degerături.

Își scoase canadiana, o atârnă în cuier și se apucă să dezbrace copiii unul după altul de echipamentul de iarnă.

Hannah se întoarse în încăperea unde la o plăcută temperatură de douăzeci și două de grade, împreună cu o grupă de opt copii, meșterea la niște stele de Crăciun și îngerași din hârtie satinată aurie. O a treia grupă, de care se ocupa mama lui Hannah, Sybille, plecase la prânz ca să viziteze o secție de poliție și urma să apară în Eppendorfer Weg din clipă în clipă.

Prognoza optimistă a celor două tinere se îndeplinise, ba chiar mai mult. Enormul interes de la deschidere nu pălise, ci dimpotrivă, se amplificase. Evident că reclama de la om la om funcționase excepțional, iar cele patru articole despre Gașcă, plasate de Simon – din păcate fără să primească bani –, le atrăseseră nu doar telefonul acru al ultimei lor șefe („Ați fi putut să spuneți și voi ceva!” – „Am făcut asta, dar nu ne-ați ascultat.”), ci și copii din cartiere mai îndepărtate ale orașului, ca Blankenese și Sasel. Prin urmare, nu putuseră face altceva decât să consoleze părinții și să întocmească liste de așteptare.

Pe lângă propriile lor mame – Sybille și Barbara, mai lucrau acum ca ajutoare și niște studenți la pedagogie și educatoare în curs de formare profesională, deoarece funcționau nu doar după-amiaza, ci în urma numărului mare de cereri organizau la fiecare două săptămâni și petreceri noaptea. Pe scurt: Gașca era un succes deplin. Conceptul lovise ca o bombă! Cât privește banii pentru Crăciun, lucrurile în acest an se arătau a fi substanțial mai bune decât în anul trecut. Lisa și Hannah își permiseseră să dea fiecărui colaborator câte un mic stimulent de sărbători de cincizeci de euro.

Uneori Hannah se surprindea gândindu-se ce păcat era că nu avuseseră curajul de a traduce în fapte ideea cu mult mai înainte –, dar nu se amăra cu adevărat din cauza aceasta. Mai bine mai târziu decât niciodată. Ea își făurise chiar niște planuri de extindere, pe care însă nu le împărtășise lui Simon ori Lisei, ci le păstrase doar pentru sine. Nu voia să fie luată de megalomană și era mai bine să aștepte să vadă dacă acest tip de afacere era într-adevăr viabil.

Și în plus, oricât era succesul de frumos, faptul că Simon nu participa îi mai atenua entuziasmul. Din păcate, de când leșinase în urmă cu câteva săptămâni, prietenul ei nu îi pusese nici întrebarea rămasă deschisă din spital și nu își găsise nicio nouă slujbă, odată cu care să își fi redobândit și buna-dispoziție.

Și nici în ceea ce privea starea sănătății nu făcuse progrese substanțiale. Majoritatea timpului stătea acasă, pe sofa, vizionând seriale TV, trimițând când și când, fără chef, câte o solicitare de serviciu, în rest lamentându-se că încă nu s-a pus ca lumea pe picioare. Să te-apuce plânsul!

Firește că Simon, ca majoritatea bărbaților, se pricepea foarte bine să își plângă singur de milă și nici nu îi trecea prin cap să suporte consecințele și, așa cum îi recomandase clar doctorul Fuchs, să solicite sfatul medicului.

Hannah bănuia ce se întâmplase, de fapt, cu el. Era sigură că avea o depresie din care nu găsea calea să iasă.

Suferințele lui fizice erau doar un simptom al stării sufletești și în același timp un perfect pretext pentru a se da lovit.

Ieri-dimineață, după o altă noapte petrecută fără Simon, pentru că acesta voise să doarmă singur în patul lui, ea cedă. Fără prea multe discuții îl dusese la medicul lui de familie, ca să îi facă mai multe analize înainte de Crăciun. Avea să primească rezultatele în această dimineață și Hannah aștepta

acum de ore bune să o sune și să îi povestească deprimat că medicul îi prescrisese câteva vitamine și îi mai recomandase să dezbrace hainele de casă și să înceapă să trăiască.

Dar el nu suna și ea începea să se enerveze. Nici nu concepea să îl sune ea. Destul îl bătuse la cap și nu era câtuși de puțin dispusă să devină „o babă enervantă” și cicălitoare.

— Poți să mai rămâi puțin? o întrebă Lisa pe la ora șase și jumătate, când împreună cu mama lui Hannah își luau la revedere de la ultimii copii și în fugă făceau puțină ordine în haosul din încăperi. Mă gândeam că am putea să mai discutăm planul pe săptămâna viitoare. Firește, dacă ești de acord.

Hotărâseră să nu închidă grădinița de sărbătorile de la sfârșitul anului, după ce văzuseră că tocmai în acea perioadă, stresați de forfota din timpul Crăciunului și Anului Nou, clienții ar fi fost foarte recunoscători să își scoată măcar pentru câteva ore copiii din fața televizoarelor. Bineînțeles că Hannah și Lisa ar fi lucrat o săptămână fără ajutoare, pentru că acestea își luaseră deja la revedere pentru vacanța de sărbători. Iar Simon…

— Clar. Nu am niciun plan, răspunse Hannah și nu își putu reține un oftat.

— Oh, asta nu sună bine deloc! Ce s-a întâmplat?

— Ah, nimic, o liniști Hannah. Dar peste o secundă adaugă: Hm… îmi cam fac griji din cauza lui Simon.

— Se simte iarăși rău?

— Nu tocmai. Dar nici mai bine nu se simte.

— A mai fost încă o dată la doctor?

— Ieri-dimineață, răspunse Hannah. L-am dus eu. Astăzi trebuia să primească rezultatele analizelor de sânge, dar până acum nu m-a sunat.

— Atunci înseamnă că nu este nimic deosebit, concluzionă scurt Lisa. Tu spui mereu că nicio veste este o veste bună.

— Da. În orice caz m-ar fi bucurat dacă mi-ar fi comunicat mie această *nicio veste.* Aștept de ore întregi să o facă.

— Bărbații! își dădu Lisa ochii peste cap. Trăiesc în alte sfere decât noi, femeile. Este un lucru cunoscut. Cu siguranță că se află în Nirvana computerului ori a televizorului și nici prin cap nu îi trece că prietena lui arde de nerăbdare.

— Asta este! ridică Hannah din umeri. Probabil că ai dreptate.

Era clar că părea cam nefericită, pentru că imediat pe chipul Lisei apăru o expresie de compătimire.

— Îmi pare rău. A fost o glumă cam răutăcioasă. Tu chiar ești îngrijorată din cauza lui, nu?

— Ei, asta-i bună…

Hannah scutură mâna dreaptă parcă pentru a-și alunga gândurile neplăcute.

— Este ciudat însă că se simte istovit de atât timp.

— Dar abia ai spus că nu are nimic.

— Da, dar… Dacă mă întrebi pe mine, o întrerupse hotărât Hannah pe prietena ei, pe el îl deprimă în primul rând că este șomer. Asta-i tot.

— Corelația între „fără slujbă” și „o boală după alta” nu o pot deduce imediat.

— Totul se leagă.

— Exact. Prietena ei schiță un zâmbet. Amin!

Telefonul mobil al lui Hannah sună și aceasta se năpusti la jacheta din cuier și smulse aparatul din buzunar.

— Ehei! strigă ea cu ochii la display. Vorbești de lup și lupul…! apoi răspunse la telefon cu „Alo, lupule!”

— Alo, vocea lui Simon sună înăbușit.

Un singur cuvânt. Și acesta rostit foarte, foarte calm. Pe moment, lui Hannah i se înmuiară genunchii ca la spital și trebui să se sprijine cu mâna de perete.

— Eu sunt, adăugă el neluând în seamă salutul ei.

Ceea ce Hannah găsi din nou ciudat.

— Este totul în ordine?

— Da.

Aceste două litere făcură ca prin trupul lui Hannah să treacă o undă de ușurare. I se făcu cald, apoi frig și din nou cald.

— Slavă Domnului, șopti ea și închise un moment ochii. Abia acum realiză că Lisa avusese dreptate cu bănuiala ei. Își făcuse într-adevăr griji și nu voise să le recunoască.

— Ce a spus medicul? vru ea să afle și deschise ochii. Lisa dădu din cap radioasă și ridică degetele mari de la ambele mâini.

— Nu contează, răspunse Simon. Contează doar că vei pleca imediat acasă, vei îmbrăca cea mai frumoasă rochie pe care o ai și vei aștepta ca eu să te iau peste exact o oră.

— Ce? Nu înțeleg nimic!

— Pleci acasă… – repetă rar Simon, pe care îl vedea parcă zâmbind – pui pe tine cea mai frumoasă rochie și la șapte și jumătate ești gata.

— Gata pentru ce?

— Nu îți pot spune. Este o surpriză.

— Dă-mi voie să ghicesc… – vocea i se frânse – …ai găsit o slujbă!

— Trebuie să te dezamăgesc. Sunt încă un șomer.

— Nu ai putea să încetezi cu secretomania și să-mi spui ce s-a întâmplat?

— Vei afla!

— Simon! Vreau să aflu imediat ce îți trece prin cap!

— Nu.

Și nu mai spuse nimic, întrerupând convorbirea. Hannah își privi iritată telefonul.

— Ce este? o întrebă Lisa.

— Habar nu am. Trebuie să mă schimb și să aștept să mă ia de acasă.

— Și-a găsit o slujbă?

Hannah scutură din cap.

— Nu este asta.

— Hm… un moment prietena ei păru debusolată. Apoi fața i se lumină și bătu entuziasmată din palme. Uiii! Asta sună mult mai bine!

— Ce este mai bine? Nu înțeleg nimic.

— Hannah! îi aruncă Lisa o privire severă. Dar este simplu ca „Bună ziua!” De obicei, nu ești atât de grea de cap.

— Adică?

— Astăzi este seara serilor – te va cere în căsătorie!

— Chiar crezi asta?

— Sigur că da! Ce altceva ar putea să fie, dacă nu este vorba despre o nouă slujbă? Doar Simon nu te ruga să te împopoțonezi, ca să îți prezinte colesterolul lui actual.

— Nici eu nu cred, confirmă ea.

— Ce frumos! În sfârșit se întâmplă ceva! Și adăugă strâmbând din gură: Chiar dacă nu în viața mea.

— Ba pardon, o contrazise Hannah și deschise brațele larg spre încăpere. Uită-te în jur! Eu zic că în ultimele săptămâni s-au petrecut *o mulțime* de lucruri.

— Cam așa este, răspunse Lisa. Dar eu vorbeam despre ceva *cu adevărat* important. Ceva însemnat. Ceva… – și căută cuvântul potrivit – …ceva de importanță vitală!

17
Jonathan
Miercuri, 3 ianuarie, ora 9:11

După ce își termină programul de jogging, Jonathan făcu un duș ca de obicei, se îmbrăcă și luă micul dejun, apoi se așeză la birou și examină teancul de documente pe care Markus Bode i-l dăduse ieri. Știa că în calitate de editor îi revenea obligația să se ocupe de așa ceva, dar nu avea nici cel mai mic chef de asta. Oricum de ani de zile nu se mai ocupase de problemele editoriale, așa că socotea improbabil să contribuie acum cu ceva util.

După el, Markus Bode ar putea să se facă ce dorește, ce crede el că e mai bine – avea în el toată încrederea. Dar nu avea cum să îi spună asta direct pentru că ar echivala cu o declarație de faliment, așa că nu îi rămânea altceva de făcut decât să se apuce de treabă.

Privirea îi alunecă peste coloanele lungi de cifre, unde ici-colo Bode însemnase câteva cu un marker, însă, din păcate, nu pricepea ce voise să îi indice managerul astfel. Îi era penibil să recunoască, dar se simțea complet pe dinafară. Aflând de decizia lui de a studia filosofia și literatura comparată, tatăl său zâmbise plin de bunăvoință, adăugând doar că partea economică o va învăța oricum temeinic în editură, mai târziu.

Până la urmă nu s-a întâmplat asta și Wolfgang Grief a decis că fiul său era potrivit mai curând pentru partea de reprezentare a domeniului editorial. Nici astăzi Jonathan nu știa cum de ajunsese tatăl lui la această concluzie, dar nici nu avea importanță, pentru că lui i se păruse foarte convenabilă repartizarea acestui rol. În afara firmei Jonathan era editorul și se străduia ca autorii să se simtă respectați. Cui nu îi făcea plăcere să mănânce și să se întrețină despre frumoasa

literatură cu oameni cunoscători în materie? Deciziile cu adevărat importante le lua tatăl lui, chiar și după ce oficial se retrăsese. Era eminența cenușie din culise. Aceasta înainte ca Wolfgang Grief să se îmbolnăvească atât de grav și Jonathan să nu se mai poată baza pe părerea lui. Dar nici după aceea nu a fost mare tragedie, pentru că Markus Bode se dovedise un manager de excepție și editura mergea bine. Până acum. Când Jonathan își dădu seama în ce situație critică se afla: să îi mărturisească managerului că habar nu avea de afacerile firmei și nici de contabilitate?

Mai privi câteva minute documentele, apoi le împinse deoparte oftând și luă în mână ultima ediție din *Hamburger Nachrichten.* De editură avea să se ocupe mai târziu. Acum voia să își înceapă ziua cu o plăcută lectură matinală.

Puțin iritat remarcă faptul că prima pagină a ziarului era cam ruptă. Avea să îi adreseze poștașului câteva cuvinte mai dure, ca pe viitor să fie mai atent când aruncă gazeta în cutie. În definitiv de asta și pusese cutia. Chiar era așa de greu să vâre ziarul pliat corect în deschizătura generoasă din ușa locuinței?!

Parcurse interesat știrile actuale, marcă iarăși cu un creion bine ascuțit greșelile gramaticale și de ortografie, trecu peste partea de sport – pentru Jonathan sportul avea sens numai dacă îl practicai tu, și nu când citeai despre performanțele altora – și în cele din urmă se dedică foiletonului.

Când după o oră împături ziarul și îl lăsă pe birou, îi sări în ochi o știre de pe prima pagină, jos:

> *Chestiune internă: colaborator al ziarului* Hamburger Nachrichten *dispărut de Revelion!*
>
> *Hamburg. De duminică la prânz, din jurul orei 12:00, Simon Klamm, 35 de ani, din Hamburg-Hohenfelde a dispărut. Herr Klamm este un vechi colaborator al ziarului*

Hamburger Nachrichten, *de aceea publicăm de extremă urgență acest apel. Conform investigațiilor efectuate până acum de poliție, nu este exclus ca Simon Klamm să se fi sinucis. Se poate afla în pericol de moa*

Din cauza poștașului articolul se termina aici. Lipsea tocmai colțul în care, așa cum bănuia Jonathan, s-ar fi aflat informații mai exacte, precum și o fotografie a dispărutului. Ce porcărie!

Numele de Simon Klamm parcă îi spunea ceva. Dar de ce? Îl cunoștea? Nu. Știa că memoria îi funcționa perfect. Probabil că citise mai multe articole ale acestuia, căci părea că face parte din echipa ziarului la care Jonathan era abonat de mulți ani.

Înainte să apuce să se gândească mai profund, fu speriat de soneria de la ușă. Aruncă o privire asupra ceasului de mână. Era deja ora zece și ca de atâtea ori uitase că menajera casei, Henriette Jansen, venea miercurea la această oră să facă ordine în gospodăria lui de burlac.

Sări în picioare, coborî în fugă treptele până în sufragerie și strânse farfuriile, cești le și tacâmurile folosite la micul dejun, pe care le duse în chiuveta din bucătărie. Când soneria se auzi pentru a doua oară, se repezi la ușa casei, pe care o deschise cu un vesel „La mulți ani!”

— Și dumneavoastră, *Herr* Grief.

Femeia de doar 1,60 metri înălțime puse un buchet de *amaryllis* pe micul dulap, apoi își scoase șalul de pe cap, dând la iveală coafura cu bucle albastre-cenușii.

— Ei, ați strâns iarăși rapid?

Ușa bucătăriei încă se mișca.

Îi făcu veselă cu ochiul, în jurul căruia se formară parcă un milion de riduri.

— Nu, firește, negă el. Pentru asta vă am pe dumneavoastră!

— Exact. Ea clătină amuzată din cap, își scoase cizmulițele și luă o pereche de papuci din pâslă aflați în dulapul din hol, destinați oaspeților. Ceva deosebit astăzi?

— Nu, ca de obicei.

— Atunci încep.

— Eu sunt ca și plecat.

În vreme ce Henriette Jansen dispărea în bucătărie, Jonathan urcă să își ia o carte bună din birou.

În cele cinci ore în care menajera se va afla la el, Jonathan va merge la o cafenea și va citi. Procedau așa de ani de zile, pentru că Henriettei Jansen nu îi făcea plăcere ca în timpul muncii „să i se uite cineva peste umăr”.

De mai multe ori aceasta îi propusese să îi lase o cheie, ca să nu fie nevoit să o aștepte de fiecare dată să îi deschidă, dar el nu se prea împăcase cu acest gând. Nu că ar fi suspectat-o pe menajeră de ceva rău. Henriette Jansen lucra pentru el încă de pe când locuia cu Tina în vilă și era deasupra oricăror bănuieli. Doar că… nu s-ar fi simțit bine.

În fața etajerei mari din birou, Jonathan își lăsă privirea să se plimbe peste cotoarele cărților. Ce să ia astăzi? Poezie? Mai bine nu. O carte de popularizare științifică? Clar nu. Un roman? Nu era potrivit azi, nu se prea putea concentra. Privirea îi sărea de la titlu la titlu și niciunul dintre ele nu îl atrăgea.

Ar fi putut să ia unul dintre manuscrisele în copie, care urmau să fie examinate în perspectiva editării, dar pentru că acestea i-ar fi amintit imediat de supărătoarea temă „editare și plată”, chiar că i-ar fi pierit orice chef. Așa că astăzi va face doar o plimbare, în loc să se ocupe de literatură.

Îl fulgeră ideea că documentele de la Bode rămăseseră împrăștiate pe birou și, chiar dacă avea deplină încredere în Henriette Jansen, situația

economică de la Griefson & Books nu o privea pe aceasta.

Se duse la birou, luă teancul de hârtii și le puse între paginile gazetei *Hamburger Nachrichten.* O clipă ezită. Apoi luă ziarul și îl înghesui în fundul coșului cu resturi de hârtie, aflat lângă birou pe podea. Era mai sigur.

Cu un sentiment de ușurare coborî grăbit la parter, își puse canadiana și se îndreptă spre bucătărie spre a-i spune Henriettei că pleacă.

— Plec, zise el.

— Bine, răspunse ea fără să își ridice privirea de pe masa pe care tocmai o ștergea.

— Ah, ar mai fi ceva: astăzi să nu goliți coșurile pentru hârtie și gunoi. Afară pubelele sunt pline ochi, nu se mai poate arunca nimic.

— Am văzut. Este în ordine.

— Bine. Atunci ne vedem miercurea viitoare.

Pusese deja mâna pe clanță, când privirea îi căzu pe punga atârnată în cuier, acoperită inițial de canadiana lui.

Punga cu agenda.

Acum știa cum își va petrece timpul până când Henriette își termina treaba. Se va duce la biroul de obiecte pierdute din Altona și va preda agenda.

Oricum făcuse tot ce putuse pentru a-i găsi proprietarul. De acum încolo soarta va decide. Da, soarta, în fond, însăși Sarasvati Schulz spusese asta.

18
Hannah
În urmă cu 15 zile
Marți, 19 decembrie, ora 19:56

When the moon hits your eye like a big pizza pie, thats amore…

Când intrară în restaurantul italian Da Ricardo, îi întâmpină vocea dată la volum maxim a lui Dean Martin. Hannah era emoționată cum nu mai fusese în viața ei. Era pur și simplu beată de bucuria a ceea ce avea să se întâmple și simțea cum o mulțime de fluturi i se zbenguiau în stomac.

Așa cum o anunțase, fix la ora șapte și jumătate Simon o luase de acasă, o condusese galant, la braț, până la mașină, îi deschisese portiera și i-o închisese după ce ea urcase și se așezase.

Acum, în lumina crepusculară a micului restaurant, o ajută cât se poate de curtenitor să își scoată pardesiul, îi aruncă o privire plină de admirație și spuse:

— Arăți minunat!

— Mulțumesc.

Firește că pentru nesperata întâlnire depusese mare efort. O jumătate de oră își aranjase cu placa buclele ei roșii, care i se păreau că seamănă cu o pernă de canapea plesnită. Așa că acestea îi cădeau acum mătăsoase pe umeri (și cu mult noroc vor rămâne așa cel puțin zece minute).

Își pusese micuții cercei din aur, pe care Simon i-i făcuse cadou de Crăciun și, pentru prima dată de când depășise pubertatea, scotocise în cutiuțele cu farduri încercând un „Smokey Eyes”. Citise ea pe undeva că la ochii verzi, cum erau ai ei, efectul ar fi deosebit de misterios și senzual.

Uitându-se însă în oglindă, constatase că obținuse mai curând modelul „Beagle Boys”, așa că se demachiase și își făcu doar la un make-up decent, în culori naturale, pe care îl înviorase cu un

lip gloss. Astfel se simțea mai bine, mai în largul ei. Și oricum nu avea intenția să îl facă pe Simon să se gândească la căsătorie ca la o închisoare.

După cum îi ceruse prietenul ei, Hannah îmbrăcase pentru această seară „cea mai frumoasă rochie" a ei. Alegerea nu fusese dificilă, pentru că avea doar una. Nu avusese până acum ocazii la care să nu fi putut să facă față în pantaloni, astfel că trebuise să scotocească mult până să găsească, în cel mai îndepărtat colț al șifonierului, mai întâi *little black dress* și apoi jos de tot, în sertarul cu șosete, niște dresuri din nailon. Pantofii escarpen negri fuseseră cumpărați pentru funeraliile mamei lui Simon și spera ca, văzându-i picioarele, acesta să nu tragă concluzia că purta „pantofi de înmormântare". Oricum nu credea că în această seară prietenul ei nu avea altceva mai bun de făcut decât să se preocupe de încălțămintea ei.

— Și tu arăți grozav! constată Hannah când Simon reveni de la garderobă, unde îi lăsase pardesiul.

Și era adevărat: rar îl văzuse atât de elegant. Mai ales după ce își pierduse slujba, devenise chiar neglijent cu aspectul exterior.

Acum purta un costum cu dungi subțiri gri-închis, care îi punea perfect în valoare statura înaltă și suplă. Avea o cămașă albă cu gulerul călcat cu grijă și o cravată bordo, iar de sub mânecile hainei sclipeau butonii de manșetă din argint.

— Bună seara! îi întâmpină un chelner zâmbitor. Eu sunt Ricardo. Da. Șeful în persoană!

— Bună seara! răspunseră și ei simultan.

— Aveți rezervare? întrebă el.

— Da, confirmă Simon. Klamm.

— Vă rog să mă urmați, spuse Ricardo fără a avea cea mai mică reacție la auzul numelui.

Era ciudat, cei mai mulți oameni nu își puteau reține o remarcă atunci când se recomanda Simon. Hannah consideră asta un semn bun pentru o seară

minunată, pentru că „glumițe” precum „Klamm[21]? Păi atunci, mai bine plătiți anticipat, ho, ho, ho!” îi provocau atât lui Simon, cât și ei cel mult un căscat. Dar lipsa de reacție a bărbatului se datora probabil faptului că acesta era străin – judecând după accent – așa că semnificația numelui îi scăpa. Oricum era un motiv bun să zici „Este de bine!”

Chelnerul îi conduse pe lângă șase mese de câte patru persoane, ocupate toate, spre partea din spate a localului, unde trase de-o parte o perdea, dincolo de care se ivi un separeu liber și plăcut.

— Oh! exclamă Hannah.

Pe masa pentru două persoane, la lumina pâlpâitoare a trei lumânări fixate într-un sfeșnic de argint așezat în mijloc, sclipeau paharele de vin și șampanie. Tacâmurile erau de asemenea din argint, fața de masă din damasc alb, iar șervețelele din material textil aveau aceeași nuanță de roșu-închis ca trandafirii cu tulpini lungi de pe farfuriile pentru pâine.

— Ești sigur că nu vrei să sărbătorim o nouă slujbă? întrebă Hannah și îl privi pe prietenul ei fericită și foarte surprinsă. Să nu îmi spui că din acest moment ești redactor-șef la *Spiegell*

— Din păcate, nu, răspunse Simon zâmbind stingher. Este vorba de altceva.

— Sunt emoționată. Foarte!

Dacă Hannah ar fi avut până acum cea mai mică îndoială cu privire la justețea presupunerii Lisei, aceasta s-ar fi risipit cel mai târziu la vederea aranjamentului romantic. Nu *se putea* să fie vorba decât despre o cerere în căsătorie. Orice altceva era exclus. Și dacă totuși nu era așa însemna că Simon avea un umor foarte indigest!

— *Signora*?

Ricardo trase scaunul puțin înapoi, în așa fel încât ea să se poată așeza.

— *Signorina,* îl corectă ea și luă loc surâzând cochet.

Poate că era deplasat, dar nu își putu reține mica răutate și îi făcu un semn conspirativ lui Simon. Acesta nu păru deloc că înțelesese și că se amuza.

Ba dimpotrivă, când și el luă loc pe scaunul tras de patronul localului, chipul îi era tensionat, aproape înverșunat. Hannah se hotărî imediat să se abțină până la sfârșit de la alte malițiozități, pentru că se părea că Simon era și așa nervos. Ceea ce era de înțeles – o cerere în căsătorie nu se face zilnic.

— Șampanie? întrebă Ricardo și scoase o sticlă din frapiera plină cu gheață de lângă masă.

— Mulțumesc, cu plăcere! răspunse Hannah și îi întinse paharul, dar îl retrase imediat conștientă de greșeală, când remarcă expresia de surprindere de pe chipul bărbatului.

Era evident că nu se făcea așa ceva, era „o atitudine de cârciumă", nepotrivită la un restaurant elegant.

Cu o mișcare dibace și un pocnet ușor, Ricardo deschise sticla de șampanie, îi turnă întâi lui Hannah, apoi lui Simon, puse sticla la loc, înclină discret din cap și dispăru fără o vorbă dincolo de perdea.

Simon ridică paharul.

— Deci?

În sfârșit acesta zâmbea.

— Pentru noi! spuse Hannah, ciocni cu el, duse cupa la buze și savură senzația înțepătoare din gură.

Bells will ring, ting-a-ling-a-ling – interveni iarăși Dean Martin. *Ting-a-ling-a-ling* – rezonară fluturașii din stomacul lui Hannah.

Rămaseră un minut față în față privindu-se în tăcere. Hannah avea impresia că strălucea ca un bec de 1000 de wați. Nici nu ar mai fi fost nevoie de lumânări. Mai curând i-ar fi trebuit fiecăruia o pereche de ochelari de soare.

Hearts wiliplay, tippy-tippy-tay…

— Cu ce ocazie acest frumos rendez-vous? începu ea, după ce nu sesiză nicio intenție din

partea lui Simon de a rupe tăcerea. Dar înainte să termine propoziția se supără pe sine. În niciun caz nu voise să înceapă ea. Doar decisese să îi lase lui Simon inițiativa în seara aceasta. Nu trebuia să îl preseze.

Invitația *lui* – ritmul *lui!*

Dar o luase gura pe dinainte, se furișase în circuitele creierului (nemernica produsese cu siguranță un scurtcircuit!) și grăise de una singură. Lăsă rușinată privirea în podea – niciodată, niciodată, *niciodată* nu va reuși să devină o fată decentă, răbdătoare și bine-crescută. Ei, da, trenul pentru *fată* era de mult pierdut și nici pe cel pentru *femeie* nu îl vedea Hannah bine.

— Nu te grăbi, comoara mea! răspunse prompt Simon, care îi apucă mâna peste masă și i-o strânse. Surprinsă de răceala degetelor lui, Hannah tresări scurt și ridică privirea spre el. Mai întâi, aș dori să mă bucur alături de tine de seara și de o masă excelentă. Avem timp.

— Da, sigur.

Ar fi vrut să urle. Și să bată din picior. Era tortură curată! Și mă rog, cum putea ea să se bucure de seară și de masă, când așteptarea îi provoca nu doar ușoare șocuri electrice, dar o și sugruma?

Nici măcar din măslinele aflate într-o farfurioară pe masă nu va fi în stare să mănânce! I-ar fi greu să înghită și un bob de mazăre. Apucă paharul cu șampanie și îl goli dintr-o sorbitură. Hm… uite că putea să înghită!

— Pentru seara asta! zise ea și speră că nu suna prea chinuit.

Mai spera și că Ricardo o să apară rapid și o să îi mai umple paharul. A înșfăca singură sticla ar fi următoarea boacănă grosolană pe care ar putea-o face.

— Ah, draga mea! râse Simon. Știu că îți cer foarte mult.

— Fără îndoială, recunoscu ea.

— Te asigur că cel mai bine este ca noi să savurăm această seară. Se aplecă peste masă spre ea și miji ochii, înainte ca lucrurile să devină mai serioase.

— Da, cu plăcere.

Fu nevoită să mai înghită o dată, dar acum în sec, fără șampanie. Dumnezeule, Simon făcea din toată chestiunea o adevărată scenă, deși până acum nu dovedise nici cea mai mică sclipire de talent dramatic.

— Atunci hai mai întâi să mâncăm.

Ca și cum Simon rostise cuvântul magic, Ricardo apăru aducând pe un stativ o tablă neagră cu „Reccomandazioni del giorno”. După ce studiară amănunțit lista, Simon se decise pentru mix de antipasti și doradă la grătar, iar Hannah comandă *vitello tonatto* și pizza cu fructe de mare, plus o sticlă de vin alb Gavi.

— Minunat! spuse Ricardo după ce își notă totul și vru să plece.

— *Scusi*! îl opri Hannah și îi arătă paharul de șampanie gol.

Îi era indiferent dacă acesta nu era cel mai distins mod de a proceda, dar altfel nu își mai putea stăpâni nervii. Și în afară de asta, sticla de șampanie era plătită și trebuia golită înainte de a apărea sticla de Gavi, nu?

— *Certo*! spuse Ricardo, care luă sticla și turnă în paharul lui Hannah.

Când vru să îi toarne și lui Simon, acesta refuză privind paharul încă plin. Bun, Simon trebuia să își păstreze mintea clară. De-abia de acum înainte el avea lucruri mai importante de făcut. Hannah va rosti doar șoptit „Da, vreau” și asta îi va reuși în orice stare de agregare.

When the world seems to shine like you’ve had too much wine, that’s amore…

— Ce a mai zis medicul de familie? abordă Hannah o nouă temă după ce rămaseră singuri.

— Mai nimic.

— Nimic?

— Nu are importanță. Cred că această temă nu are ce căuta la masa noastră romantică.

— Atunci te rog să îmi spui ce teme agreezi.

— Nu este cazul să te simți ofensată.

— Nu mă simt! ripostă ofensată Hannah. Consider doar că nu este prea corect cum te porți cu mine.

— Cum mă port cu tine?

— Da. Știi foarte bine că răbdarea nu este neapărat punctul meu forte.

— *Nu este punctul tău forte* este prea puțin spus.

— Deci știi prea bine că răbdarea este punctul meu slab. Și totuși, mi-o pui la încercare până la tortură.

Nu i-o spusese până acum niciodată, dar după părerea ei aceasta era cea mai mare problemă a legăturii lor: ritmul lui Simon, de fapt lentoarea. Aceasta o înnebunea deseori. Și acum mai mult ca niciodată.

Simon râse.

— Te rog, Hannah, nu ne strica seara.

— Oh? Acum eu ne stric seara?

Știa că era pe punctul de a face asta și că era mai bine să se întâmple cât mai repede posibil. Avea nervii atât de tensionați, încât nu mai putea să rabde. I se puse un nod în gât și mai avea puțin până să izbucnească în lacrimi.

Simon păru că sesizase situația. O privi cu afecțiune, îi luă mâna și i-o mângâie ușor.

— Iubito, spuse el încet, nu vreau să te supăr ori să te chinuiesc. Și nici să te fac să plângi. Oftă, apoi continuă: Sperasem doar la o seară liniștită, dar dacă te simți atât de rău, îți spun imediat despre ce este vorba.

— Ah, nu!

Ea nici nu știa cum să reacționeze. Pentru că ardea de nerăbdare ca în sfârșit să audă cuvintele magice, dar îi părea rău că nu reușea să aibă puțină răbdare.

— Bine, spuse el. Poate este mai bine așa, altfel la urmă mă va părăsi curajul.

— Sunt gata să te ascult!

— Deci, Hannah…

Îi mai ținea încă mâna în mâna sa, de parcă s-ar fi temut că ea va sări în picioare și o va lua la fugă. Firește, era o prostie – de ce ar fi făcut asta? Își dorea exact contrariul, să rămână alături de Simon pentru totdeauna.

— Da?

GRĂBEȘTE-TE! urla cusurgiul din ea.

El își drese glasul:

— Întâi aș vrea să îți spun încă o dată cât de minunată ești în seara aceasta.

— Mulțumesc.

HAI- DĂ-I -DRUMUL-REPEDE-REPEDE!

— Când te-am văzut prima oară, atunci când l-am luat pe Jonas, m-am îndrăgostit de tine pe loc.

Hannah chicoti și murmură rușinată:

— Ah, tu!

— Da, este adevărat. Te-am văzut și imediat am știut că tu ești femeia potrivită pentru mine. Și așa cred și acum.

— Hm…

Obrajii lui Hannah se îmbujorară. Și trebui să recunoască faptul că brusc ritmul lui Simon îi plăcu nespus de mult. El putea să se îndrepte liniștit ca melcul către cererea în căsătorie, atâta vreme cât o făcea cu vorbe atât de minunate – era dreptul lui.

— Tu ești atât de plină de energie, de viață! Elanul tău m-a entuziasmat de la început, chiar dacă uneori mă gândeam că nu ar fi rău să ai un ritm ceva mai domol.

— Ei, eu…

— Pst! o întrerupse el. Acum vorbesc eu.

— OK.

— Uneori mă gândeam că atunci când vom avea copii, ar fi bine să îți semene mai mult ție. Râse, apoi adăugă: Pentru că ar moșteni nu doar

încăpățânarea ta minunată și atitudinea pozitivă, ci și buclele tale roșii.

Tușind ușor, ea își trecu o mână prin păr și se întrebă dacă coafura îi mai stătea ca lumea ori o luase razna.

— Zău, Hannah! Tu întrupezi tot ce mi-am dorit în viață. Tu ești femeia din vis, ești prieten, sfătuitor, sprijin… totul. Orice bărbat și-ar dori o femeie ca tine!

Între timp el ridică vocea, care suna atât de euforică și de tare, încât Hannah se simțea aproape penibil. Spera doar că din sala principală a restaurantului nimeni nu putea să audă acest imn de laudă exagerat. Deși cuvintele lui Simon erau extrem de măgulitoare.

— Mulțumesc, Simon, dar ar trebui să o lași mai ușor.

— Nu. Pentru că tu ești iubirea vieții mele.

— Iar tu a vieții mele.

El înghiți cu greu.

— Din acest motiv ceea ce aș vrea să îți spun nu este ușor.

Fu rândul ei să îi strângă încurajator mâna.

— Spune-o simplu.

— Hannah…

El închise ochii un moment. Când îi redeschise și o privi fix, privirea ei se întunecă. Atâta simțire, atâta iubire se afla în acea privire, încât era dispusă să îi creadă fiecare cuvânt, exagerat ori nu.

— …și de aceea… – el făcu din nou o scurtă pauză – … de aceea, Hannah, te eliberez.

— Da! chiui ea. Vreau! zise și sărind de pe scaun vru să înconjoare masa și să îi sară de gât. Dar în mijlocul mișcării își dădu seama ce spusese el de fapt. Debusolată se lăsă să cadă înapoi pe scaun.

— Ăă… îmi pare rău, dar… ce ai spus?

— Că te eliberez, repetă el. Ești liberă ca să poți fi fericită cu un altul. Oricât de greu îmi este, eu nu sunt cel potrivit pentru tine.

— Poftim?

Scutură capul pentru a scăpa de halucinațiile pe care credea că le are. Două pahare de șampanie nu puteau provoca asemenea halucinații auditive! Își retrase brusc mâna dintr-a lui.

— Am înțeles eu bine? Tu pui punct?

Simon chiar *avea* un umor grosolan!

— Nu, răspunse el calm. Eu nu m-aș despărți niciodată de tine, niciodată!

— Dar tocmai ai făcut-o.

— Te rog. El vru să îi prindă iarăși mâna, dar ea își strânse degetele. Eu înțeleg că asta te tulbură.

— Ah, da? Ea simți cum i se ridicau sprâncenele. Cum nu? Este absolut normal ca propriei prietene să îi declari îndelung că este femeia visurilor tale, pentru ca apoi să te desparți de ea.

— Dă-mi voie să îți explic, nu fac asta de bunăvoie.

— Deci ești silit să o faci?

El ridică din umeri.

— Da, într-un fel.

— Aha! Acum chiar că nu mai pricepea. Și cine te silește? Ai cumva o viață dublă de spion, despre care eu nu știu nimic? Trebuie să te dai la fund? Într-un program de protecție a martorului-cheie?

— Nu, Hannah, o privi el trist. Dar aș vrea ca tu să fii fericită. Iar cu mine nu este posibil.

— Ce tot spui? se răsti ea.

Îi venea să urle. Nu putea fi adevărat. Visa. Nu. Avea un coșmar!

When you walk in a dream but you know you're not dreaming…

— Hannah, problema este că… El își drese iarăși glasul, apucă un șervețel și începu să îl mototolească nervos… Se pare că eu nu voi mai trăi până anul viitor.

Ea îl privi fix. Buimacă. Dintr-odată i se făcu și frig, și cald și ameți. I se făcu rău. Rău, rău de tot.

— Ce? întrebă ea încet. Vocea îi tremura: Nu am înțeles ce ai spus.

— Îmi pare rău. Peste un an probabil că voi fi mort.

— *Alora!* Perdeaua fu trasă într-o parte, Ricardo veni la masa lor și cu o mișcare scurtă îi vâri sub nas lui Simon o sticlă. Gavi!

19
Jonathan
Miercuri, 3 ianuarie, ora 10:47

Nu, nu era corect. Ce îl sfătuise *Frau* Sarasvati? De acum înainte trebuie să spună „da” la tot și să își găsească curajul să întâmpine acest an. Ceea ce făcea era exact contrariul. Era un „nu” clar. Parcase în fața biroului pentru obiecte pierdute și era gata să predea unui angajat oarecare agenda, după care să nu îi mai pese de ce se va întâmpla.

Desigur că era rezonabil, da. Dar era și *corect*?

Dacă agenda ascundea un secret pe care Jonathan trebuia să îl cerceteze temeinic? Și la așa ceva se referise ghicitoarea în cărți, la un secret care avea legătură cu sentimentele și sufletul lui…

Cu un gest energic, Jonathan împinse portiera mașinii și păși pe trotuar. Că doar nu va lua în serios vorbăria lipsită de substanță a unei clarvăzătoare!

Rămăsese lângă automobil, cu agenda în mână, gata să intre în birou și să trântească agenda pe tejghea ori unde s-or fi predând obiectele pierdute. Nu îi aparținea, așa că nu exista nici cel mai mic temei să se mai preocupe de ea.

Și totuși, ezita. Era bine ori era rău? Oftă, se așeză din nou la volan și închise portiera. Dacă preda acum agenda, nu va mai afla niciodată ce legătură avea aceasta cu el. Nu va afla cui aparținea, cine o completase și la cine se referea. Și cum mama dracului ajunsese pe ghidonul bicicletei lui. Oare îl va urmări în continuare această incertitudine? Nu îi va da pace? Niciodată?

Nici nu trebuia să răspundă la această întrebare, pentru că exact în acest moment o făcea agenda: nu îl lăsa în pace, nu îl slăbea deloc.

Oricât de improbabilă ar fi fost posibilitatea ca mama sa, Sofia, să aibă vreun amestec aici, nu o putea exclude categoric. După cum nu putea

exclude nici posibilitatea ca, în caz contrar, lui să i se întâmple ceva interesant.

Luă agenda și o mai deschise o dată. O răsfoi până ajunse la însemnarea din ziua de astăzi – 3 ianuarie:

> *Există doar două zile într-un an, în care nu se poate face nimic. Una este ziua de ieri, a doua este ziua de mâine. Asta înseamnă că astăzi este ziua corectă pentru dragoste, credință și în primul rând pentru viață.*
>
> *Dalai Lama*

Păi da, când oamenilor nu le trece ceva prin minte, îl citează pe Dalai Lama, că în fond se potrivește totdeauna. Jonathan trebui să recunoască faptul că logica acestei afirmații îi scăpa. Firește că nici ieri și nici mâine nu puteai face ceva, nu trebuia să fii nici geniu și nici Dalai Lama, pentru a emana asemenea înțelepciuni. Aceasta este ceea ce se numește „filosofie de gospodină”. Care se vinde bine.

Gândul îl duse la cărțile lui Paulo Coelho, Sergio Bambaren, François Lelord și ale altora, care prin cârpăcelile lor sentimentale au dus la delir turme de cititori și au tronat luni în șir pe listele de bestselleruri. Pe acestea tatăl său, Wolfgang – parafrazându-l pe Karl Marx – le numea „opiu pentru popor” și susținea că la Griefson & Books asemenea „succese ieftine” nu erau necesare, pentru că în cele din urmă se câștigă bani buni și din literatura serioasă. Și făcea referire de fiecare dată la seria de cărți îmbrăcate în piele ale lui Hubertus Krull, așezate în cel mai onorabil loc din biblioteca lui.

Dacă acum Jonathan interpreta corect cifrele provenite de la Markus Bode, editura avea nevoie neapărat de câteva succese. Mai ales ieftine. Sau mai corect spus rapide?

Înainte de a se lăsa din nou furat de gânduri, se adânci iarăși în însemnările de pe pagina cu data de 3 ianuarie. Scrisul era atât de mărunt, încât trebui să își scoată ochelarii din torpedou. Apoi studie textul:

De acum devine sarcină zilnică:

Dimineața scrie la Notițe trei lucruri pentru care ești recunoscător. Ceva ce vine din inimă: pentru că soarele luminează; pentru prietenii tăi; pentru dragoste; pentru că poți merge; pentru tot ce îți trece prin cap. Seara scrie trei lucruri grozave de peste zi: o masă bună; o discuție amicală; cântecul tău preferat difuzat la radio.

Începe astfel!

Devine pueril. Ce-i prostia asta? Cine are timp de așa ceva? Și mai ales: ce rost au astea?

Jonathan știa pentru ce era recunoscător în viața lui, nu mai trebuia să o scrie ca să se dea mare. Spre deosebire de tatăl lui, el nu era încă dement, deci nu exista pericolul să uite.

De exemplu, era recunoscător pentru… pentru… recunoscător pentru…

Da, pentru ce era recunoscător?

20
Hannah
În urmă cu 15 zile,
Marți, 19 decembrie, ora 21:23

Nu au mai băut vinul Gavi. Nu au mâncat nici dorada, nici *vitello tonnato* ori pizza cu fructe de mare. Nu au mâncat nimic. În loc de asta au vorbit. Nu, de vorbit a vorbit Simon.

Despre faptul că petrecuse o jumătate de zi în spital, unde îl trimisese medicul de familie. Că acolo l-au sucit pe toate părțile, l-au pipăit, i-au luat sânge și l-au testat cu ultrasunete. Că la un moment dat, a ajuns în fața unei comisii formate din trei medici, care i-au comunicat, cu o mină îngrijorată, că sunt de părere că este bolnav de cancer al ganglionilor limfatici, motiv pentru care îi recomandă să facă urgent o biopsie pentru a stabili tipul de limfom și stadiul bolii.

Îi povesti apoi cum a părăsit complet dezorientat clinica. Panicat, deznădăjduit, înfricoșat. Cum în cele din urmă ajunsese acasă și se informase de pe internet, ajungând la concluzia devastatoare că în următoarele douăsprezece luni va muri.

În acest moment Hannah, care își reținea lacrimile cu mult curaj, îl întrerupse:

— Dar cum ai ajuns tu exact la concluzia asta? Doar nu s-a stabilit precis că…

— Hannah! îi tăie el vorba. Tu nu ai fost acolo! Dar eu i-am *văzut* pe doctori. Am văzut cum mă priveau, cum m-au pipăit din creștet până în tălpi, clătinând mereu din cap. Cum au studiat, ridicând din sprâncene, analizele mele de laborator și ecogramele, cum și-au aruncat unul altuia priviri posomorâte. Crede-mă, cancerul este deja peste tot, aceste „clarificări suplimentare” de care vorbeau ei folosesc doar pentru liniștire. Ca să nu mă arunc imediat de pe primul pod. El râse amar și continuă: În ce privește tema „cancer”, eu mă

pricep. Medicii le-au dat mereu speranțe părinților mei și în final asta a însemnat pentru ei doar ani de suferințe.

— Nu poți să știi cum este la tine! strigă Hannah și vocea i se frânse.

— Ba da. În primul rând, că eu sunt predispus genetic. Am un mare risc de cancer. El numără pe degete: Apoi par să sufăr de un „simptomele B”.

— Simptomele B?

— Ceea ce noi am luat drept o răceală zdravănă, dar nevinovată este după părerea mea deja un fenomen însoțitor al limfomului.

— După părerea ta.

— Nu, nu doar după părerea mea. Internetul este plin de istorii cu oameni care s-au simțit la fel ca mine. Cei mai mulți dintre ei au murit în cel mult o jumătate de an. Tocmai când ești atât de tânăr ca mine, cancerul se dezvoltă foarte rapid. Caută pe Google „cancerul ganglionilor limfatici” și vei înțelege ce spun.

— Fir-ar… Simon! Ea lovi cu palma masa și îl privi șocată. Într-o chestiune atât de importantă ca aceasta, doar nu te bazezi, sper, pe doctorul Google!

— Firește că nu. Dar nu uita că sunt ziarist. Știu care surse pot fi luate în serios și care nu pot. Și nu sunt un visător incurabil, care vede doar ce este bine și își spune că nu poate fi mai rău.

— Te referi cumva la mine?

Ea își stăpânea cu greu o criză de plâns isteric.

— Nu, răspunse el repede. Căută să găsească un cuvânt mai potrivit: Hannah, mie îmi lipsește natura ta pozitivă, nu am fost dăruit cu așa ceva. Nu te consider o visătoare – uite doar cât succes ai cu Gașca –, dar noi suntem foarte diferiți. Eu prefer să privesc în față faptul că probabil într-un an am să mor. Nu vreau să mă păcălesc singur.

— Refuz să mai ascult asemenea prostii! ripostă Hannah și simți crescând în ea o furie neputincioasă. Era furioasă pe încăpățânarea lui

Simon de a exclude categoric orice posibilitate ca totul să nu fie chiar atât de rău cum se temea el. Acum ne vom duce acasă și vom cugeta în liniște asupra modului în care vom proceda în continuare. Dacă va fi necesar, te voi târî de la un specialist la altul. Nici nu se pune problema ca tu să îți vâri capul în nisip ca struțul!

— Nu! Nu mai există un „noi”.

— Asta în niciun caz! Nu te las. Vom trece peste asta împreună!

Simon nu răspunse. Doar o privea trist.

— Hai! Ea se ridică. Plătim la ieșire!

Cum el nu se clinti, ea trebui să se așeze din nou. Văzu imediat că și el se lupta cu lacrimile. Din clipa aceea simți ceea ce refuzase până atunci: frica. O sugruma. Ca o mână rece, care o strângea de gât necruțător.

— Simon, șopti ea, te rog.

El îi luă din nou mâna.

— Știu ce greu este pentru tine. Dar decizia mea este fermă. Zece ani mama l-a însoțit pe tatăl meu spre moarte. Permanent între teamă și speranță, zi de zi. În toate acele operații și chimioterapii, veghind acele nopți de durere, internări de săptămâni la rând și totul iarăși, și iarăși, și iarăși. Micile progrese, care erau urmate întotdeauna de un regres. Mama și-a neglijat complet propria viață, a renunțat la ea. Și? După ce el a murit și ar fi trebuit să se bucure de anii rămași, s-a îmbolnăvit și a murit în chinuri. Nu vreau să îți cer așa ceva în niciun caz!

Hannah înghiți în sec. Ceea ce povestea Simon era cu adevărat groaznic.

— Înțeleg tot ce spui, recunoscu ea. Totuși, nu te voi părăsi.

— Nu trebuie să faci asta… el băgă mâna în buzunarul sacoului, scoase un portmoneu, îl deschise și scoase două bancnote de câte cincizeci, pe care le puse pe masă – … pentru că te părăsesc *eu.* Îmi pare rău.

Rostind aceste cuvinte împinse scaunul și se ridică.

— Nu poți face asta! Hannah se ridică și ea cu atâta hotărâre, încât era să răstoarne masa. Cu un salt fu lângă el, i se aruncă de gât, pur și simplu se agăță de el. Eu te iubesc totuși!

Nu mai putu să se stăpânească și lacrimile i se revărsară necontrolat pe obraji.

— Și eu te iubesc.

Simon o îmbrățișă și o strânse cu putere. O mângâie pe păr și se aplecă să o sărute atent pe ureche. Izbucni în plâns ca și Hannah și o strânse și mai tare la piept, atât de tare, încât ea păru convinsă că blestemul fusese anulat și că Simon nu îi va mai da drumul niciodată.

Dar totuși se întâmplă.

După câteva minute el se desprinse de ea, împingând-o ușor. O privi încă trist, apoi își șterse obrajii cu o mână și îi șterse lacrimile și lui Hannah.

— Aș vrea să plec acasă, spuse el.

— Pot să vin cu tine? Te rog!

— Nu, Hannah. Trebuie să fiu singur acum.

— Nu trebuie, tu…

— Te rog, repetă el. Ziua a fost destul de proastă.

— Și eu o fac și mai proastă?

Ea nu se putu abține să nu se arate ofensată.

— Da, spuse el, dar imediat se contrazise: Nu, firește că nu. Dar… Oftă, apoi adăugă:… Nu mi-o face mai grea.

— Dar eu vreau să ți-o fac mai grea, spuse ea și încercă un zâmbet slab. Nu îmi poți cere să iau așa ușor lucrurile și să te las să pleci.

— Lasă-mi cel puțin câteva zile, OK? În capul meu totul este vraiște, am nevoie de puțină detașare și liniște.

— Apoi revii asupra despărțirii?

— Ah, Hannah! O trase încă o dată aproape de el și o sărută. Hannah, nebunatica, dulcea și

minunata mea Hannah… murmură el.

Ea îl împinse ușor, înălță capul, se ridică pe vârfuri și îl sărută lung, drăgăstos.

— Vom reuși, zise încet după ce el se desprinse de ea.

Simon rămase mut.

— Eu sunt foarte sigură că nu există motiv de disperare. După ce vei trece de primul șoc, vom găsi mijloace și căi să te ajutăm. Însă remarcă ea însăși că trăncănea nervos. Dar nu putea face altceva. Și firește că vei supraviețui acestui an! Mai ai în față încă cel puțin cincizeci de ani buni. Știu asta sigur! Ah, ce spun eu, ce înseamnă ani „buni”? Minunați, perfecți!

Simon continua să tacă.

— De exemplu, eu aș putea…

— Hai să mergem, o întrerupse Simon. Te duc acasă și pe urmă mă culc.

— Așa cum am zis, merg cu tine!

Pentru prima dată zâmbi și el.

— Știu. Totuși, te conduc acum la tine acasă, încăpățânato! Despre celelalte vom mai vorbi.

21
Jonathan
Miercuri, 3 ianuarie, ora 16:44

Se lăsase deja întunericul când Jonathan viră pe aleea pavată din fața casei sale. Opri motorul, trase frâna de mână și mai rămase câteva momente în mașină.

Se simțea umilit.

Pentru că, după ce condusese puțin prin oraș fără niciun țel și făcuse câteva cumpărături (i se terminaseră pâinea și salamul de curcan), se așezase în cele din urmă pe o bancă din Planten und Blomen, deschisese agenda și își pregătise pixul.

Voia să pună pe hârtie lista cu lucrurile pentru care era recunoscător. Doar așa, ca să se distreze. Pentru că trebuia să spună „da" în loc de „nu", voia să treacă și de acest exercițiu. Și la drept vorbind trebuia să își petreacă timpul cumva, până când Henriette Jansen își termina treaba. Și de ce nu și-ar pierde timpul concepând o listă a recunoștinței? Filele prinse în arc le putea extrage ulterior fără ca lipsa lor să fie remarcată atunci când agenda va ajunge la proprietarul ei.

Însă în capul lui era un gol absolut, nu îi trecea prin minte nimic pentru care să poată fi recunoscător.

Poate doar niște platitudini ca „nu sunt într-un scaun cu rotile" sau „contul meu este bine burdușit", „am mâncare suficientă" ori „sunt un bărbat stimat și respectat". Aiureli de care ar putea înșira o mulțime.

Dar nimic pentru care ar fi cu adevărat, dar *cu adevărat* recunoscător. Până în adâncul sufletului. Ceva care merita termenul de „recunoscător", care îi aducea fericire, bucurie și satisfacție, la care dimineața, când se trezea, se putea gândi înainte de toate, și la fel seara înainte de a închide ochii.

Păi cum? Când soția îl înșelase cu cel mai bun prieten și acum era singur. Tatăl lui era bolnav, iar mama îl părăsise de mic copil. Și când tocmai aflase că editura era în criză și el va ajunge probabil în stradă. Și evoluția lumii, în general, și a oamenilor din jurul lui, în particular, îi trezeau deseori disperare în loc de recunoștință. Era suficient să se gândească doar la haitele de câini de pe malurile Alsterului.

Nu, el nu era nici nerecunoscător, nici nefericit. Nu. Avea o viață… OK. Dar nu mai mult. Curgea simplu, de la sine, fără urcușuri sau coborâșuri bruște… *Funcționa.* El funcționa. Dar dacă era cinstit, nu prea funcționa grozav. De fapt, și-o organizase în așa fel încât să stea departe de orice responsabilitate. Liber de orice responsabilitate, dar liber și de orice euforie.

Deprimant. Da, trebuia să recunoască: gândul acesta era oarecum deprimant.

Supărat, închise agenda și decise să se întoarcă la biroul pentru obiecte pierdute și să o predea. Ce să facă cu ceva ce îl scotea din mediocritatea plăcută?

Dar programul de funcționare al biroului îi încurcă socotelile. Se trezi în fața ușii închise. Constată uluit că acesta era deschis marțea doar până la ora treisprezece. Miercurea și vinerea la fel, doar joia era deschis până la ora optsprezece.

Constatarea îi transformă supărarea în furie; ce administrare proastă! Nu era de mirare că această țară se ducea de râpă, dacă aparatul funcționăresc lucra numai o jumătate de zi sau deloc!

Ca să își calmeze nervii, se dusese la sala de fitness pe care o frecventa ocazional și se descărcă timp de trei ore. În jeans și șosete, pentru că geanta de sport era bineînțeles acasă, unde Henriette Jansen nu voia să fie deranjată. Astfel se opinti crunt Jonathan sub privirile mirate ale celorlalți clienți ai sălii, spunându-și mereu că „listele

recunoștințelor” și alte prostii erau pentru fetițe – nu pentru bărbați cu experiență ca el!

Și, în fond, ce o mai fi și asta? Să fii recunoscător? Cui? Sorții? Bunului Dumnezeu? Și în ce scop, ce rost are? A fi recunoscător ori a căra apă la fântână – nu era același lucru? Și mai apoi puteai fi „nerecunoscător” pentru tot ce nu era bun ori dădea greș? Păi atunci, și aici se putea pune problema cui să îi fii nerecunoscător.

Și uite așa stătea Jonathan N. Grief în automobilul său în fața casei, rumegând gânduri absurde. Având lângă el agenda aceea care se ținea de el ca o fantomă de care nu se putea descotorosi. Doar nu el o căutase cu lumânarea. Nu, nu el.

Sau…?

Dragi librari,

Deși ne cunoaștem de puțin timp, doresc să mă adresez dumneavoastră cu o chestiune personală. Așa cum ați remarcat poate la lecturarea paginilor anterioare, eu pun mare preț pe folosirea corectă a limbii germane. De aceea v-aș ruga să comunicați orice greșeală de ortografie, gramaticală ori de dactilografiere la editura Bastei-Lübbe. Desigur că este în afara oricărei îndoieli faptul că atât Frau *Lucas,* Frau *Steinhage sau alți corectori au lucrat cu mare profesionalism și angajament, dar, în ciuda acestei scrupulozități, mă tem că s-ar mai fi putut strecura totuși câte o greșeală. De înțeles în procesul de creație (în această privință cu siguranță veți fi de acord cu mine), însă este deosebit de important pentru mine ca volumul meu să fie cât mai aproape de perfecțiune – nu în ultimul rând, pentru ca dumneavoastră să îl puteți recomanda cu conștiința împăcată.*

Vă mulțumesc anticipat din suflet și rămân cu cele mai bune salutări și urări de bine pentru un viitor comun plin de succes,

Al dumneavoastră Jonathan N. Grief

PARTEA A DOUA

21
Jonathan
Miercuri, 3 ianuarie, ora 16:44

— Măi să fie al dracului! sudui el tare, apucă agenda, coborî și porni spre casă.

Când intră în hol, simți un miros de lămâie. Îi plăcea că Henriette Jansen, după ce termina curățenia, ștergea podelele cu această soluție al cărei miros plutea în aer zile în șir.

Și, surprinzător, abia acum își dădu seama de ce îi plăcea mirosul acesta: îi amintea de copilărie. Mama lui folosea același detergent. De fiecare dată stârnind protestele tatălui, care considera că pentru o *Frau* Grief nu era șic să se ocupe personal de muncile gospodărești. Totuși, Sofia nu cedase niciodată și, ca o veritabilă „mamma" italiană, nu admitea să lase pe mâna unei străine această treabă.

Binedispus brusc, Jonathan își scoase haina, o agăță în cuier, apoi urcă treptele spre birou, unde aruncă agenda pe masă.

În niciun caz nu se va lăsa intimidat de agenda asta! Să stea aici, pe masă, până o avea el chef să se mai deplaseze la biroul de obiecte găsite, în timpul celor treizeci de secunde cât acesta era deschis. Până atunci nu îi va acorda atenție, pentru că, în definitiv, avea lucruri mai importante de făcut. De exemplu…

Privirea lui Jonathan căzu pe coșul de hârtii.

Pe coșul de hârtii gol.

Gol.

Cum așa?

Nu îi ceruse el lui Henriette Jansen să nu ducă coșul?

Ba da, îi ceruse.

Cuprins dintr-odată de amețeală, nu se putu decide de ce să se enerveze mai întâi: că menajera nu îi urmase dispoziția sau că rapoartele

actualizate referitoare la Griefson & Books se aflau în tomberonul pentru hârtie. Alarmantele rapoarte actualizate, pe care le putea vedea acum oricine.

Aceste documente îl preocupau cel mai mult. Jonathan se smulse din starea de amorțeală, se întoarse pe călcâie și porni în goană spre parter. Dădu ușa de perete, sări peste prag și se năpusti la tomberoanele pentru hârtie, încă pline. Fu de ajuns să ridice capacele, ca să-și dea seama că documentele de la Markus Bode nu se aflau acolo. Deasupra se vedea punga în care primise coșarii din ciocolată de la Tina, pe care îi înfulecase, pentru că așa ceva nu se aruncă.

Dar unde erau documentele? Unde aruncase Henriette Jansen teancul de hârtii? Jonathan reveni furtunos în casă, smulse telefonul și formă numărul menajerei.

— Jansen, se prezentă aceasta.

— Alo, da, Jonathan Grief la telefon.

— Alo, *Herr* Grief! Am uitat ceva?

— Nu, voiam doar să întreb unde ați aruncat hârtiile. Cele din coșul de lângă biroul meu.

— Hârtiile?! se arătă ea mirată. Le-am dus la gunoi.

— V-am spus doar să nu faceți asta!

Abia se stăpâni să nu adauge: „De ce nu ați făcut ce v-am cerut?” Ceea ce, având în vedere situația, îi părea nepotrivit.

Henriette Jansen râse.

— Da, așa este. Dar am zis să fac curat.

— Și, dacă îmi este permis să întreb, unde le-ați aruncat?

El simțea că pe frunte începeau să se adune broboane de sudoare.

— Păi unde, la tomberoanele de hârtii, unde altundeva?

— Dar în tomberonul din fața casei nu sunt! strigă el în aparat.

— Și de ce sunteți atât de nervos?

— Nu sunt nervos! încercă Jonathan să își controleze tonul. Din păcate, am aruncat câteva hârtii de care am urgent nevoie, explică el.

— Oh, ce păcat! Henriette Jansen părea afectată. M-am gândit că vă veți bucura dacă…

— Unde ați dus hârtiile? o întrerupse el.

— În parcul din fața casei, în containerul public, acolo mai era loc, răspunse ea. Acesta părea golit la sfârșitul anului, de aceea…

— În regulă, mulțumesc! strigă el, puse receptorul în furcă și sprintă către Innocentiapark, spre containerele mari pentru sticlă și hârtie.

Și se rugă în gând ca documentele să se mai afle acolo.

Nici nu voia să se gândească la ce s-ar putea întâmpla dacă rapoartele ar încăpea pe mâinile cui nu trebuie!

Cu ochii minții deja vedea titlul de la știrile locale din *Hamburger Nachrichten:* „Editură de tradiție, în pragul falimentului!”

Încercă să se calmeze. Un scenariu catastrofal nu îi era acum de folos și nici nu era posibil. Ar fi trebuit ca, mai întâi, documentele să atragă atenția unei persoane. După care, aceasta să își dea seama despre ce era vorba și să tragă și concluzia că informația ar putea fi interesantă pentru media. În plus, media ar fi trebuit să fie de acord că editura lui Jonathan merita o știre. Nemaivorbind de faptul că Griefson & Books avea în prezent ceva greutăți, dar era totuși departe de faliment. Oricum așa spera Jonathan, care nu pricepea mare lucru din cifre.

Cu toate acestea, pulsul i-o luă razna când ajunse lângă container. Avea noroc. Containerul pentru hârtie nu era prevăzut doar cu fante înguste, ci avea într-o parte și o trapă albastră, mare, pentru cutii mai voluminoase. O deschise cu ușurință și privi în interiorul containerului. Din cauza întunericului, nu reuși să deslușească nimic. Se aplecă înăuntru cât de mult putu și cotrobăi în

speranța că va prinde ceva. Dar nu dădu de nimic. Spre deosebire de tomberonul de acasă, acesta fusese golit recent.

Gemând, se ridică pe vârful degetelor de la picioare, cuprinse cu mâna liberă marginea trapei și se aplecă până când era aproape să se prăbușească înăuntru, cu capul înainte. În sfârșit dădu cu degetele de o hârtie, o prinse și o trase afară. Dar îi alunecă dintre degete. Încercă să repete figura.

Când observă că centrul de greutate al corpului său era prea mult în interior, era deja prea târziu. Își pierdu echilibrul, alunecă în container și căzu cu fața pe o bucată de carton care mirosea puternic a pizza.

Jonathan gemu și în același timp auzi și un „Aoleu!”

Înlemni. Pentru că el nu spusese nimic. Vocea aparținea altcuiva.

22
Hannah
Cu 15 zile mai înainte
Marți, 19 decembrie, ora 23:17

— Îmi pare rău, dar dacă nu te liniștești, chiar nu mai înțeleg nimic. Te manifești ca un copil de trei ani, cu suzeta în gură!

— Iiiiiiii… oooooo…

Inutil. Hannah nu scotea niciun cuvânt clar. Ca să nu mai vorbim de formulat o propoziție întreagă. Nu putea să facă altceva decât să urle și să țipe. Nu era de mirare că Lisa nu pricepea ce se întâmplă.

În urmă cu trei minute, Hannah își trezise prietena cu un telefon. Lisa se scuzase pentru că nu răspunsese la primele apeluri și, dacă Hannah nu ar fi avut cu totul alte griji, i-ar fi explicat cu siguranță că nu trebuia să se scuze că dormea noaptea.

— Liniștește-te, Hannah, repetă Lisa. Mai întâi inspiră adânc, încet și calm, apoi numeri: unu și expiri. Unu și expiri.

Procedă ca o profesoară de yoga și respiră demonstrativ în receptor.

— O… OK.

Hannah încercă să urmeze sfatul prietenei sale. Niciodată nu se gândise că ar putea fi atât de greu să respiri pur și simplu.

Dar chiar așa era, simțea că în orice moment îi poate exploda coșul pieptului.

Până în urmă cu o jumătate de oră se simțise foarte bine. Cât putea fi în condițiile date. Simon plecase și la despărțire o îmbrățișase și o sărutase. Îi promisese că o va căuta a doua zi și o asigurase că nu intenționa să se arunce de pe vreun pod. Și că, în cazul în care se va trezi brusc lângă o balustradă, o va suna. Toate bune.

Pe Hannah o cuprinsese o liniște ciudată. Își dezbrăcase rochia, se demachiase, își dăduse cu cremă și se spălase pe dinți. Își pusese apoi cămașa de noapte și sărise direct în pat, pentru că seara o epuizase.

Dar abia stinsese lumina și închisese ochii, că se trezise de-a binelea. Și deodată fu năpădită de groaznice gânduri și imagini.

Teribila spaimă că Simon ar putea să aibă dreptate și să moară în următoarele luni. Că acest cancer deja i-a cuprins întreg corpul, că nimeni și nimic nu îi va mai putea salva prietenul. Că în curând va rămâne singură.

Hannah încercase să își alunge frica, să o înlocuiască prin amintiri frumoase și pașnice. Începuse chiar să cânte încet, cu speranța că va opri caruselul turbat al gândurilor. Dar nu reușise.

Să *mori.* Să dispari. Pur și simplu să nu mai fii, dus pentru totdeauna. *Din țărână ne naștem, în țărână ne întoarcem.*

Imaginea era groaznică, era de neimaginat!

Hannah nu mai avusese experiențe legate de moarte. Abstracție făcând de mama lui Simon și de lunga agonie a acesteia, pe care ea o prinsese oricum doar la final, în ultimele luni. Firește că atunci fusese tristă, în primul rând pentru Simon. Pentru că acesta trebuise să se despartă mult prea devreme de un om atât de important. Hannah crezuse cu convingere că pentru Hilde Klamm moartea venise ca o ușurare. Moartea ei se potrivea foarte bine cu acest clișeu consolator.

Însă acum era ceva cu totul diferit. Pentru prima dată era implicată, pentru prima dată era vorba despre un om pe care ea îl iubea. Și pentru prima dată – îi era rușine să o mărturisească, dar așa era – devenise conștientă că era o muritoare.

Alături de teama de a-l pierde pe Simon, dintr-odată îi trecuse prin minte un gând absolut străin până atunci: *Într-o zi și tu vei muri, într-o zi și tu va trebui să părăsești această lume.*

Desigur că știa că această zi va veni. Orice om știe asta.

Dar era o idee difuză, abstractă. Era ceva cu care Hannah – ce absurd suna! – nu avea de-a face, în orice caz încă nu. În definitiv, ea nu avea nici treizeci de ani, iar Simon era doar cu cinci ani mai mare! Moartea se afla undeva, cândva, într-un orizont care îi privise până acum doar pe alții.

Pe termen lung suntem toți morți. În timp ce stătea întinsă în pat, îi veniseră în minte vorbele pe care bunica ei Marianne le spunea cu plăcere când se apropia de capătul vieții. Până acum ea râsese mereu de asta, se amuzase de umorul bunicii ei și îi dăduse dreptate. Pe termen lung, da. Pe termen lung, foarte, foarte lung.

Mărturisirea lui Simon adusese moartea fulgerător în imediata-i apropiere, în propria realitate, și o catapultase pe Hannah în spaimă. Panica i se strecurase în sânge ca o otravă, se fixase în ea ca un parazit distrugător.

Plus rușinea, greața de sine, deoarece Simon era foarte bolnav – poate chiar pe moarte! –, iar ea nu avea nimic mai bun de făcut decât să se ocupe de propria vremelnicie. În fond, nu despre ea era vorba. Acum ea era complet neimportantă. Simon era cel amenințat de cancer, ea nu avea niciun drept să se simtă atât de rău. Dimpotrivă, avea obligația să fie foarte tare pentru el.

Într-un târziu, Hannah, în disperarea ei, nu găsise altă ieșire, decât să o sune pe Lisa, deși era târziu. Voia să discute cu ea, trebuia să discute cu ea, pentru a nu își pierde capul și a nu face o prostie. Pentru a nu fugi pe străzi strigând după ajutor, de exemplu. Sau pentru a nu se duce la Simon și, în hohote de plâns, să îi ceară să meargă *imediat* împreună cu ea la spital și să facă toate celelalte investigații medicale necesare.

Mai știa că era greșit să facă invers, să îl lase pe Simon să se izoleze complet. El îi spusese mai mult decât clar că momentan avea nevoie de timp

și de liniște, pentru a digera și prelucra ceea ce îi comunicaseră medicii. Trebuia să îi permită acest lucru, chiar dacă asta aproape ar înnebuni-o și ar condamna-o la o totală inactivitate.

De aceea formase numărul de telefon al Lisei. Dar deși vorbea cu prietena ei și încerca să îi urmeze instrucțiunile și să nu facă nimic altceva decât să respire calm, panica nu o părăsea. Ba dimpotrivă, părea să se agraveze. Hannah se lupta și cu senzații de amețeală și buimăceală.

— Te simți mai bine? vru să afle Lisa.

— Iiiiii…

— Fii atentă: sar în mașină și vin la tine, OK? Din păcate va dura ceva, dar mă grăbesc cât pot!

— Nnnnn…

— Pa!

Lisa încheie discuția.

Hannah se târî din hol în dormitor, se urcă în pat și își trase pătura peste cap. Și aștepta. Aștepta cu inima bătând ca afurisita de spaimă să dispară. Și Lisa să apară, în sfârșit.

23
Jonathan
Miercuri, 3 ianuarie, ora 17:04

— Este cineva aici? întrebă speriat Jonathan, în timp ce încerca, dând din mâini, să se ridice.

— Da, adormitule! șuieră o voce de bărbat din întuneric. Eu sunt aici. Și tu tocmai mi-ai căzut în cap!

— Îmi pare rău. Cine sunteți?

El miji ochii, fără a putea deslușI ceva în întuneric.

— Mai bine spune ce cauți tu în containerul meu?

— Ăăă… containerul dumneavoastră?

— Las-o moartă!

Jonathan auzi foșnet de hârtii, simți o mișcare chiar lângă el și se retrase atât de brusc încât se lovi de peretele containerului cu un zgomot metalic.

— Ce porcărie! spuse bărbatul.

— Îmi pare rău, repetă Jonathan, deși cel care se lovise fusese el. Nu știam că se află cineva aici. Tuși ușor și adăugă: E ciudat, nu? În plus, nu am vrut să cad…

— Tacă-ți fleanca, fu el pus la punct în mod grosolan.

Cu coada ochiului percepu neclar o siluetă aflată lângă el.

— Scuze…

— Nu, nu te scuz!

În deschizătura containerului se ivi un cap. Jonathan auzi un oftat greu, urmat imediat de un clămpănit și de zgomotul înfundat al tălpilor unor pantofi pe asfalt. Oricine o fi fost împreună cu el în container era acum afară.

Deși containerul se clătina, Jonathan reuși să se ridice. Se prinse cu ambele mâini de marginea deschizăturii, își scoase bustul afară și putu să-l

vadă pe bărbatul cu care stătuse în container. Acesta purta o manta militară albastră-închis și îl privea ostil pe Jonathan.

— Bună ziua, zise Jonathan cât putu de prietenos și îi întinse o mână bărbatului, în timp ce cu cealaltă continua să se sprijine de margine.

Tovarășul lui de container îi ignoră gestul și îl privi și mai indispus.

Jonathan depăși penibilul moment cu un „Mda…” și încercă să iasă. Ceea ce nu era tocmai simplu, pentru că, între timp, trapa părea să se fi micșorat.

O vreme străinul urmări zadarnicele eforturi ale lui Jonathan, apoi făcu un pas spre el și îi întinse o mână.

— Mulțumesc, spuse Jonathan, apucând mâna întinsă și ieșind. Foarte amabil din partea dumneavoastră, adăugă el după ce simți asfaltul sub picioare și își scutură jenat îmbrăcămintea.

Avea impresia că mirosea și el precum un ambalaj de pizza. Așadar, lumea nu știa că hârtiile murdare se aruncă la tomberonul cu gunoi menajer?

— Pentru nimic, răspunse bărbatul în dialectul german nordic.

De fapt, acesta zâmbea reținut, ceea ce îl făcea mai simpatic. Avea o barbă țepoasă albă și părul lung strâns în coadă de cal, de asemenea alb. Era palid la față, cu trăsături distinse și purta o manta lungă până aproape de pământ, aleasă parcă dintr-o colecție de haine vechi, atât era de ciuruită. Jonathan aprecie vârsta bărbatului la cincizeci și ceva de ani. După ridurile ce-i brăzdau fața, nu putea avea mai puțin.

— M-ai băgat în sperieți, concluzionă el.

— Și dumneata pe mine, răspunse Jonathan și îi întinse din nou mâna. Se prezentă: Jonathan Grief.

Bărbatul ezită scurt înainte de a i-o strânge. Vârfurile degetelor de la mănuși erau retezate, dar strângerea de mână îi era energică.

— Leopold, spuse el.

— Leopold? Ce nume neobișnuit! Tocmai aici, sus, în Nord, un nume comun în Germania de Sud!

— Camarazii îmi spun Leo. El rânji și adăugă: Pentru tine, Leopold.

— Îmi face plăcere.

Abia pe urmă înțelese mai bine ce spusese străinul.

— Și, John-Boy, ce căutai în containerul meu?

— Căutam ceva.

— Și anume ce?

— Niște documente. Nu așa de importante, explică el cu un gest de lehamite.

Nu avea niciun chef să îi dea amănunte ciudatului.

— Oricum, atât de importante încât să îi pici omului în cap pe întuneric.

— Mai întâi că nu este noapte, ci după-amiaza, îl corectă el. Și în al doilea rând nu știam că dumneata ești în container. Îl măsură pe interlocutor cu o curiozitate nereținută. Ce făceați acolo?

— Ce făceam? Mă încălzeam.

— Între hârtii de reciclat?

Bărbatul confirmă:

— Da, țin de cald.

— De ce nu vă duceți mai bine acasă?

Leopold râse zgomotos. Atât de tare, încât Jonathan tresări speriat.

— Ce spui? pufni el în râs lovindu-se peste coapse.

— Poftim?

— Chiar așa! Bărbatul își șterse câteva lacrimi din colțurile ochilor. Știi, îi explică el abia trăgându-și sufletul, vila mea din oraș este în renovare, de-aia nu mă pot duce acolo.

— Da?

Jonathan îl examină sceptic. Ceva îi spunea că era luat peste picior.

— Omule! îi confirmă Leopold imediat bănuiala. Ești căzut din lună? Mai uită-te la mine o dată! Eu sunt om al străzii!

— Oh.

La așa ceva Jonathan N. Grief nu știu ce să mai răspundă, în afară de faptul că dintr-odată se simți foarte, dar foarte prost. Însă firește că asta nu i-o putea spune străinului.

— Da, oh! Și în zilele deosebit de reci, cum este astăzi, trag un pui de somn într-un container.

— Și nu este periculos? vru să afle Jonathan. Se poate întâmpla ca recipientul să fie golit în timp ce dormiți.

— Da, fu de acord Leopold, apoi duse degetul arătător la tâmplă și spuse: Dar eu am aici toate datele la care se golesc containerele.

— Asta-i bine.

— În orice caz, nu m-am gândit că o să îmi cadă cineva în cap.

— V-am zis, îmi pare rău.

— Nicio problemă, nu am pățit nimic.

— Din fericire.

— Dar unde este lucrul pe care îl cauți?

Jonathan ridică din umeri.

— Nu am idee. Sperasem că se află cumva deasupra.

— Hm… Mă tem că eu am cam răscolit totul când m-am stabilit aici.

Pe Jonathan mai că îl umilă râsul la auzul cuvintelor „m-am stabilit aici”. Nu i-ar fi trecut niciodată prin cap să vorbească așa despre un container pentru hârtie reciclabilă.

— Ai o lanternă? se interesă Leopold.

— Da, acasă, răspunse Jonathan și arătă către cealaltă parte a străzii, unde se afla vila lui.

Leopold scoase un sunet nedefinit.

— Uau! Acolo locuiești tu? Nu-i rău.

— Hm… da.

Prin mintea lui Jonathan trecu imediat ideea că poate făcuse o greșeală indicându-i casa

bărbatului. În definitiv nu știi niciodată…

— Am o propunere, îi întrerupse Leopold gândul. Tu aduci lanterna și eu mai intru o dată în container cât tu luminezi interiorul.

— Nu știu… răspunse ezitant Grief.

— Atunci înseamnă că nici nu este atât de important.

În fața ochilor minții lui Jonathan îi defilară iarăși titlurile din *Hamburger Nachrichten.*

— Ba da, dădu el înapoi. Doar că nu vreau să vă deranjez și să vă fac să vă pierdeți timpul.

— Nu este nicio problemă. Timpul este singurul lucru de care nu duc lipsă.

Jonathan mai cugetă un moment, pe urmă acceptă propunerea lui Leopold și se duse acasă, ca să aducă lanterna.

Când reveni, Leopold îi făcea semne din gura containerului.

— Bun. Deci ce căutăm?

— Un teanc de hârtii cu cifre.

— Mai concret se poate?

— Din loc în loc sunt însemnări cu creionul roșu.

— OK, mă scufund.

Bărbatul dispăru în adâncurile containerului. Jonathan se aplecă foarte mult în deschizătură și aprinse lanterna.

— Da, așa este bine, se auzi înăbușit din interior o voce, urmată imediat de o exclamație: Uff, ce mizerie!

Pe lângă capul lui Jonathan zbură o coajă de banană, atingându-i ușor urechea stângă.

— Ce porcărie că oamenii aruncă așa ceva aici! se indignă Leopold.

Jonathan trebui să îi dea dreptate, un ambalaj de pizza, hai, mai mergea, că era gunoi biodegradabil. Deodată noua lui cunoștință i se păru și mai simpatică, deoarece îi împărtășea opiniile cu privire la ce se cuvenea și ce nu.

— Asta este? se auzi din nou vocea lui Leopold.

Acesta ridică o hârtie mototolită în dreptul deschizăturii. Jonathan o luă și își aruncă privirea pe ea.

— Da, confirmă el bucuros, asta este! Firește, doar o parte.

— Un moment, mai sunt altele aici.

Se auzi un foșnet și imediat Leopold îi vârî sub nas alte pagini.

— Și acestea! Acolo sunt!

— Spune-mi „tu”, veni răspunsul ca un oftat. Dacă răscolesc gunoiul pentru tine, cred că ne putem și tutui.

— Este în regulă.

Jonathan renunță să mai menționeze că Leopold oricum îl tutuise și până acum.

— Câte pagini trebuie să fie?

— Nu știu, răspunse Jonathan. Mă uit imediat, că sunt numerotate.

Retrase lanterna și îi îndreptă lumina spre file.

— Hei! strigă Leopold. Luminează aici!

— Imediat. Altfel nu văd bine.

Jonathan prinse lanterna între dinți și începu să caute numerele de pe paginile mototolite. În josul paginii, în dreapta, scria „3 din 12”. Începu să pună filele în ordine: 1, 2, 3, 4… 8, 9, 10,11, 12.

— Mai lipsesc patru file, îi strigă el lui Leopold.

— Atunci luminează!

Jonathan lumină iarăși interiorul containerului, iar Leopold umbla în patru labe de la stânga la dreapta peste hârtii.

— Sper că într-adevăr ceea ce căutăm noi este important.

— Este, îl liniști Jonathan.

— Și atunci, de ce dracului le-ai aruncat? mormăi Leopold.

Pe lângă capul lui Jonathan mai zbură o sticlă de plastic.

— Din greșeală, explică el ferindu-se. Când mai aruncați… arunci ceva, poți să fii mai atent sau să mă previi?

— *Sorry!* Jonathan parcă și vedea rânjetul lui Leopold. Voi fi atent, promit.

La scurt timp mai zbură o pernă, urmată de un „Hopa!”

— Pe asta ar trebui să o păstrezi, glumi Jonathan și îi aruncă perna înapoi. Cu ea va fi cu siguranță mai comod noaptea.

— Nu-i nevoie, ripostă Leopold, care scoase capul din container, fluturând într-un gest triumfător și cele patru file. Voiam să spun că mi-am câștigat o noapte la căldură.

— Da? întrebă Jonathan preluând cu mulțumiri hârtiile. Unde?

Leopold rânji larg:

— Ghici!

Apoi arătă cu bărbia spre vila lui Jonathan de pe cealaltă parte a străzii.

„Nu”, îi veni spontan acestuia să strige, „În niciun caz!” dar se gândi la cuvintele lui Sarasvati. Și în loc de asta rosti:

— Da, firește, cu plăcere!

24
Hannah
Cu 15 zile în urmă,
Marți, 19 decembrie, ora 23:52

După douăzeci de minute, când prietena ei sună, Hannah se târî cu ultimele puteri până la ușă și o deschise. Nici nu apucă bine Lisa să intre, că i se și prăbuși hohotind în brațe.

— Hannah! strigă Lisa speriată și o ținu să nu cadă. Ce s-a întâmplat?

În loc să răspundă, Hannah continuă să plângă, bucurându-se de plăcerea de a fi îmbrățișată de un om drag. De fapt, de a fi ținută să nu cadă, ca un copil prăbușit în brațele mamei în căutarea unui refugiu.

— Regret că a durat atât de mult, dar…

— Șșșt!

Atât reuși Hannah să rostească, dar asta o reduse la tăcere pe Lisa.

Îi era complet indiferent cât durase, principalul era că în acest moment Lisa se afla la ea.

— Vrei să îmi spui ce s-a întâmplat? o întrebă prietena ei cu precauție și o mângâie pe păr.

Ea dădu din cap și scoase un jalnic „da”.

Lisa o apucă de cot și o conduse în camera de zi, unde se vârâră una lângă alta sub o pătură pe canapeaua din nuiele.

Fără a fi întreruptă de Lisa, Hannah îi relată acesteia despre seara de la Da Riccardo. Vorbele i se rostogoleau tot mai repede din gură, parcă eliberate de o barieră. Îi povesti despre diagnosticul de cancer primit de Simon. Despre convingerea lui că va muri în anul acela, despre faptul că acesta renunțase la alte investigații, considerându-le lipsite de sens. Și că el voia să se despartă de Hannah, pentru că era de părere că nu îi putea pretinde să îi fie alături în aceste circumstanțe; că el nu voia să o împovăreze cu

aceeași soartă pe care trebuise să o înfrunte mama lui.

Și în final Hannah îi mărturisi prietenei ei cu ce angoase se războia ea însăși; că intrase în panică și că trebuise să se gândească la propria moarte. Cât îi era de rușine de acest lucru! Rușine, rușine de îi venea să intre în pământ.

— Dar asta este foarte normal, o liniști Lisa. Nu ești un om rău.

— Crezi tu? întrebă Hannah cu voce pierită.

— Firește! o îmbărbătă prietena ei. Fiecăruia dintre noi i se întâmplă. Când pe autostradă văd un accident urât ori când citesc ceva oribil în ziar despre o catastrofa naturală sau un atac terorist, mă gândesc imediat: „Dacă mi se întâmplă mie?" sau și mai rău: „Slavă Domnului că nu mi s-a întâmplat mie!"

Hannah respiră mai ușurată.

— Sunt bucuroasă că spui asta și că nu mă consideri un monstru! Mă simt chiar un pic mai bine.

— Așa și trebuie. Lisa o strânse lângă ea. Cu certitudine că acum nu trebuie să te autoînvinovățești, pentru că totul este groaznic și așa.

— Și totuși, mă simt penibil că m-am gândit la asta.

— Așa cum am spus, nu există nici cel mai neînsemnat motiv pentru a te simți penibil.

— Zice femeia care se scuză pentru orice nimic și care permanent are conștiința încărcată.

— Așa este. Lisa râse și adăugă: Dar exact cum tu însăți ai constatat, de cele mai multe ori este vorba despre un nimic.

— În acest caz, din păcate, este mai rău.

— Iarăși ai dreptate.

Hannah oftă.

— Și eu care am crezut că Simon mă invită la o masă romantică, pentru a mă cere în căsătorie! Pentru a mă întreba dacă vreau să rămânem

împreună până la sfârșitul vieții mele! Nu puteam bănui că era vorba despre sfârșitul vieții lui. Și mai ales că acest sfârșit va avea loc atât de curând.

— Stop! o opri Lisa și o privi cu severitate. Nimeni nu știe când moare!

— Asta spune-i-o lui Simon! El este pe punctul de a-și alege locul de veci și piatra de pe mormânt.

— Dă-mi numărul lui de telefon, îl sun eu.

— În niciun caz!

— Dar tu ziceai să i-o spun eu.

— Da… adică nu. Lui Hannah îi era încă greu să se concentreze. Dacă exercităm presiuni asupra lui, am putea să îi facem mai mult rău.

— La ce te referi cu „să îi facem mai mult rău”?

— Nici eu nu știu prea bine, se retrase confuză Hannah. Se gândi la pod. Oricum nu cred că ar fi bine să insistăm acum. Și nici nu sunt sigură că i-ar conveni că ți-am povestit.

— „I-ar conveni”?

Lisa se arătă indignată.

— Este o problemă personală, explică Hannah.

— Te rog! Ce este personal aici?

— Poate că îi este rușine…

— Pentru ce să îi fie rușine? o întrerupse Lisa. Prietenul tău are cancer, nu a jefuit o pensionară!

— Ah, Lisa, doar înțelegi ce vreau să spun.

— Da, înțeleg. Ea clătină energic din cap. Iar eu îți zic ceva: este bine că m-ai sunat! La ce se așteaptă Simon? Că el ți-a trântit o astfel de veste și că tu, ridicând din umeri, îți vei vedea de treburi ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic? Că tu de mâine te vei ocupa de ale tale și vei aranja o întâlnire online, în timp ce el își caută un locșor la cimitir, ca un elefant pe ducă și senil?

— Nu am spus că s-ar aștepta la asta.

— Dar te întrebi cât se poate de serios dacă i-ar conveni că tu mi-ai spus. Ca să fiu sinceră, asemenea reflecții mi s-ar potrivi mie, nu ție!

Hannah mustăci.

— Este în regulă.

— Asta ziceam și eu!

— Totuși habar nu am ce să fac. De fapt, ce pot să fac.

— Este o întrebare dificilă. Bănuiesc că ai dreptate să presupui că prea multă presiune ar fi mai curând contraproductivă.

Hannah ridică nedumerită din umeri și se uită la prietena ei. Apoi mormăi furioasă:

— Nu pricep cum poți să fii atât de mărginit, încât să refuzi alte investigații! Simon își pune singur un diagnostic pe care îl ia de bun. Să fi fost eu în locul lui, aș fi contactat deja cei mai buni zece oncologi din lume, iar el nu face absolut nimic. Pur și simplu capitulează. Stă resemnat cu mâinile în sân.

— Mă gândesc că vrea mai întâi să se adune puțin.

— Ce să se mai adune?! Dacă situația este atât de gravă cum crede, contează fiecare zi care trece!

— Aici mă văd nevoită să te contrazic, spuse Lisa. Dacă într-adevăr îi este frică de faptul că este atât de grav, mă pot pune în locul lui și îl înțeleg că nu dă fuga imediat la primul expert.

— Da? Hannah ridică mirată din sprâncene. Te rog să-mi explici ce vrei să spui!

— Mai întâi că Simon, cu părinții săi, are experiențe nefericite în ceea ce privește cancerul…

— Nu cred că există cineva care să aibă experiențe plăcute cu așa ceva, ripostă Hannah.

Lisa continuă fără a o lua în seamă:

— Pe de altă parte, îmi imaginez că nu vrea să știe mai mult.

— Chiar dacă este atât de important?

— Poate că preferă să mai lase puțină nesiguranță?

— Puțină nesiguranță?

— S-ar putea! zise Lisa. Dacă refuză biopsia, nu înseamnă doar că renunță la șansa de a afla de la medici că nu este un caz chiar atât de grav, și că aceștia îl pot ajuta – dar, în acest fel, el evită și

riscul de a i se spune: „Hm! Din păcate, nu mai putem face nimic pentru dumneavoastră. Duceți-vă acasă. Nu vă poate ajuta nicio terapie”. Gândește-te că astfel ocolește posibilitatea de a-și primi negru pe alb condamnarea irevocabilă la moarte.

Hannah izbucni din nou în lacrimi.

— Îmi pare rău! Lisa se lovi cu palma peste frunte. Sunt o mare idioată! Cum de pot spune așa ceva?!

— Nhhu… Tu ai dreptate. Hannah își șterse fața cu amândouă mâinile și încercă vitejește să zâmbească. Doar că îmi este greu să pricep. Eu aș prefera să știu cum stau, în loc să orbecăi în întuneric. Numai astfel mă pot pregăti sufletește, pentru ca apoi să acționez.

— Hm… ești sigură că ai fi atât de decisă? Nu ai fost pusă niciodată într-o astfel de situație.

Hannah răspunse fără nicio ezitare:

— Aș vrea totuși să știu.

Lisa se gândi un moment înainte de a-și formula încet și calculat ideea:

— Să zicem că cineva ți-ar putea prevesti viitorul cu o precizie de sută la sută…

— Așa ceva nu există.

— Acum nu are importanță, plecăm de la premisa că se poate. Și acest cineva ți-ar putea spune și în ce zi vei muri. L-ai lăsa să îți spună? Sau ai prefera ca moartea să-ți pice din senin și să dai colțul fără niciun avertisment?

— Asta este o întrebare odioasă!

— Dar tocmai cu această întrebare se confruntă acum Simon.

— Nu tocmai, o contrazise Hannah, Simon știe că este bolnav, deci nu poate fi vorba de „din senin”.

— Cel puțin diagnosticul i-a picat din senin.

— Mai curând din „cer înnorat”. El se simte rău de luni bune. Și fizic, și psihic.

— Acum nu te mai cred! *Sorry,* dar acum tu susții că Simon ar fi trebuit să fie mai bine pregătit

pentru acest șoc, pentru că s-a simțit rău de câteva luni? Lisa dădu din mână când Hannah o privi îngrozită. Mai bine gândește-te la întrebarea mea.

— OK, fu de acord Hannah fără nicio tragere de inimă. Și fără să se gândească mult. În orice caz eu aș vrea să știu – susținu ea în continuare. Pe urmă mi-aș putea trăi timpul rămas bucurându-mă de fiecare zi până la ultima. Mi-aș rezolva problemele, mi-aș lua rămas-bun de la toți cei dragi sau aș face o călătorie în jurul lumii și în final poate aș trânti și o petrecere uriașă.

— Bine. La asta mă gândisem și eu. Așa ești tu.

— Cum adică?

— Pragmatică.

— Pragmatică?

— Cu privirea îndreptată mereu înainte, explică Lisa. Fără să te dai bătută, făcând totul cum este mai bine. Numai că oamenii sunt diferiți, iar Simon pare să fi ales pentru el o altă cale.

— Nu a ales nicio cale, stă pe loc!

— Și a nu face nimic reprezintă o decizie.

Hannah o privi mirată.

— De când vorbești ca un guru?

Lisa se făcu roșie.

— Pe-asta ăăă… am citit-o de curând undeva.

— Unde? În *Spiritualitatea astăzi*?

— Nu mă lua peste picior! Eu vreau doar să ajut.

— Îmi pare rău, nu asta am intenționat.

Ea își înghionti prietena.

— Asta cu scuzele este partea mea, stabili Lisa și o înghionti și ea pe Hannah. Și în plus tu ești cea care te descurci mereu cu „criza ca șansă”, și chiar mă gândesc să învăț ceva de la tine.

— Ha, ha!

Câteva momente râseră împreună. Hannah se bucura că prietena ei se afla acum acolo. Asta nu făcea situația mai puțin mizerabilă, dar oricum mai suportabilă.

— Și tu? vru să știe Hannah. Tu ai vrea să știi când vei muri?

— Habar nu am. De fapt, nici nu îmi pun problema.

Hannah își dădu ochii peste cap și o amenință pe prietena ei cu degetul.

— Nu așa, draga mea! Nu scapi de mine, trebuie să îmi răspunzi la întrebare!

— Trebuie?

— Mda.

— Bine, lasă-mă să cuget.

Lisa se rezemă de speteaza canapelei și închise ochii. Gândea. Îndelung. Îndelung.

— Ai adormit? se interesă nerăbdătoare Hannah după un timp.

— Nu.

Lisa deschise ochii, dar continuă să tacă și să fixeze un punct din tavan, de parcă acolo se afla ceva interesant.

— Nu poate fi atât de greu, se plânse Hannah după ce mai trecură două minute fără ca prietena ei să deschidă gura. Te joci doar cu timpul!

În cele din urmă Lisa se întoarse către ea și o privi serioasă.

— Nu, spuse ea scuturând încet din cap. Nu aș vrea să cunosc data morții mele. În niciun caz. Și dacă ar vrea cineva să mi-o spună, i-aș interzice să o facă. Nu aș vrea să cunosc nici data morții altcuiva. Ar fi groaznic să știu când mor. Sau când vor muri părinții mei.

Hannah ridică mâinile în semn de apărare.

— Nu ai niciun motiv să devii atât de serioasă! Nicio grijă, eu nu aș putea să îți destăinui asta.

— Îmi pare rău.

— Iar începi?

— Tu mă vezi serioasă.

— Dar nu e rău, o liniști Hannah. Mă miram doar că dintr-odată ai devenit atât de serioasă.

— Este o temă serioasă.

— Este în primul rând o speculație. Pentru că nu are cine să îți spună cu siguranță când vom muri.

— Așa este, fu de acord Lisa. Nu este nimeni.

— Așa că încetează să mai faci pe jignita, că mă sperii.

— Îmi pare… Tocmai mă gândeam la ceva.

— La ce anume?

— Nu îți pot spune.

— Cum așa?

— Pentru că mi-ar fi neplăcut. Penibil.

— Acum chiar mă faci curioasă, asta nu-i frumos.

— Îmi… Nu am vrut.

— Lisa Wagner! Hannah se uită cu severitate la ea. Noi ne aflăm aici pentru că prietenul meu, pe care îl iubesc mai mult decât orice, de la care astăzi așteptam o cerere în căsătorie, mi-a spus că o să moară curând – și tu chiar crezi că mai am puterea de a te lua peste picior, pentru că în viața ta ar exista eventual ceva penibil?

— Îmi pare rău.

Pe chipul Lisei se citea vinovăția.

— Nu trebuie să îți pară rău, trebuie să îmi povestești!

— Bine, se dădu Lisa bătută. Mă gândeam cum un cititor în cărți voia să îmi prezică data morții. Și cât de groaznic mi s-a părut.

— Ce? Hannah o privi surprinsă. Ai fost la un ghicitor în cărți?

— Și nu o singură dată. Lisa părea stânjenită. Ca să fiu sinceră, mă duc regulat.

25
Jonathan
Miercuri, 3 ianuarie, ora 17:46

— Ce casă fantastică! Leopold stătea în holul de la intrare și privea uimit în jur. Am mai văzut eu câteva bordeie, dar acesta ar putea fi fotografiat pentru o revistă de specialitate, fără să mai fie nevoie să dai înainte cu aspiratorul.

— Eh, mulțumesc, răspunse Jonathan simțind un amestec de mândrie, jenă și îngrijorare.

Cu mândria era obișnuit.

Se jena însă pentru că în prezența acestui bărbat în manta militară ciuruită părea un parvenit respingător. Ca un mâncău, care sub privirile unor oameni flămânzi înfulecă nepăsător un meniu de zece feluri. Și ceea ce nu reușește să termine aruncă impasibil la gunoi.

Doar vaza cea mare din dreapta ușii, în care Henriette Jansen aranjase artistic buchetul de crini proaspeți (Tina introdusese această tradiție, iar Jonathan o menținuse fără probleme) costase probabil cam cât i-ar fi trebuit lui Leopold să stea o lună într-un hotel decent.

În plus, dalele din teracotă de pe podea proveneau dintr-o mică manufactură italiană, iar prețul țesut manual de pe treptele care duceau la primul etaj se afla în posesia familiei de generații, așa că Jonathan nici măcar nu încerca să îi aprecieze valoarea.

Niciodată nu mai fusese atât de conștient de bogăția lui ca în acest moment, când se afla alături de un om pe care îl pescuise din greșeală dintr-un container de hârtie reciclabilă. Atât de neplăcut conștient.

De aceea era și îngrijorat. Săvârșise oare o greșeală grosolană invitându-l pe acest om la el acasă?

Nu era oare extrem de periculos să permită accesul unui străin, pe deasupra și om al străzii, în locuința sa? Leopold i se păru simpatic. Dar la ce ar folosi asta, dacă i-ar tăia gâtul în patul lui? Și, de fapt, ce voia acesta să spună cu „am mai văzut eu asemenea bordeie”? Era cumva Leopold vreun individ perfid, care își făcuse obiceiul de a se cuibări la oameni de bună-credință? Pentru ca apoi… Doamne ferește! Să nu mai scapi de el?

Începu să se gândească febril la un pretext nu prea transparent, pentru a-l scoate afară elegant pe neprevăzutul musafir.

Privirea îi căzu pe fereastra ușii. În lumina becului de la intrare zări fulgi dansând. Vremea se stricase. Nu. Nu îl lăsa inima.

Și mai era adevărat că Leopold îi făcuse un mare serviciu, hârtiile cu cifre din mâna lui dreaptă îi aminteau de asta.

Dar nici nu se putea baricada peste noapte în dormitor. Își va asuma cel mult riscul ca Leopold să o șteargă de aici cu câteva obiecte de valoare. Oricum ar fi mai bine decât să fie asasinat.

Ori l-ar putea încuia pe Leopold. Pe șest, imediat ce adormea. Camera pentru oaspeți – odată regatul Tinei –, în care l-ar caza, avea baie, așa că musafirul putea să își rezolve necesitățile. Dar asta i se părea total nepotrivit. Și nu că i s-ar fi părut lui, ci chiar ar fi fost nepotrivit.

Iar „nepotrivit” era doar o exprimare eufemistică. Era vorba, de fapt, despre „lipsire de libertate”.

— Lasă-mă să ghicesc! îl auzi spunând pe Leopold.

— Ce?

Îl privi iritat pe oaspetele lui, dându-și seama că, fiind atât de adâncit în gândurile sale, stăteau de minute întregi în hol.

— Tocmai te întrebai cum să scapi de mine.

— Prostii! îl contrazise Jonathan N. Grief vehement, roșind tot.

— Ba da, ripostă prompt Leopold fără a părea câtuși de puțin supărat ori jignit, ci mai mult amuzat. Este evident, îți scrie pe frunte. Și te înțeleg. El puse mâna pe clanța ușii și adăugă: Așa că este mai bine să…

— Nu! strigă Jonathan, părându-i-se de-a dreptul penibil să i se citească pe frunte la ce se gândise. Crede-mă, greșești profund! Și arătă smerit spre cuier. Te rog să te faci comod și să îți scoți mantaua.

De pe chipul lui Leopold dispăru expresia amuzată. Ezită privind rușinat hainele și pardesiele atârnate lângă ușă.

— Ești sigur? Mă tem că mantaua mea este cam murdară și…

Fără a termina fraza, se privi de sus până jos.

— Nu este nicio problemă, zise Jonathan un pic prea degajat pentru a fi credibil. Agață-o fără grijă într-unul din cârligele libere. Îți arăt apoi camera ta.

— Primesc o cameră proprie? Pentru mine este în ordine o canapea, ba chiar podeaua ar fi un paradis!

— Dacă preferi, în camera de oaspeți te poți întinde pe podea.

— Nu, firește că nu, prefer în pat, răspunse repede Leopold și își scoase mantaua și cizmele grele.

Văzându-i șosetele din care ieșeau degetele groase de la picioare, Jonathan înghiți în sec. Dar la ce să se fi așteptat de la un vagabond? Ciorapi fini de la Hugo Boss, așa cum purta el?

Jonathan deschise ușa din stânga a dulapului de pe hol și scoase o pereche de papuci din pâslă. Îi puse în mână oaspetelui, care îi luă mulțumind și îi încălță imediat, străduindu-se evident să facă uitate găurile ciorapilor lui.

— Să mergem!

Era o senzație ciudată să intre împreună cu Leopold în camera fostei sale soții. De ani buni nu

mai pusese piciorul acolo, doar Henriette dădea cu aspiratorul și ștergea praful o dată la câteva săptămâni.

După despărțire, de când Jonathan o botezase „cameră de oaspeți”, aceasta era oricând pregătită pentru înnoptat, cu patul făcut și prosoape curate în baia alăturată, dar până acum nu primise niciun musafir.

Nu a fost să fie. Născut și crescut în Hamburg, Jonathan nu părăsise orașul hanseatic niciodată mai mult de trei săptămâni și nu avea nici cunoștințe în alte orașe ori landuri, care să fi vrut ori să fi putut să îl viziteze.

Și chiar de nu ar fi fost așa, potențialii săi oaspeți ar fi preferat, ca și el, să înnopteze la hotel, în loc să tulbure atmosfera privată a altor oameni.

Contactul lui Jonathan cu rubedeniile italiene fusese complet rupt odată cu plecarea mamei lui, respectiv după ultima carte poștală primită de la ea, așa că pe această linie nu mai era nimic de așteptat. Jonathan știa că mama sa avusese în Italia o soră pe care o văzuse de câteva ori în copilărie. Dar el nici măcar nu își mai amintea exact numele acesteia, Gina ori Nina.

În orice caz, nu mai avusese de ce să intre în fosta cameră a Tinei, restul casei oferindu-i suficient loc. Iar acum deveni nervos aflându-se cu Leopold în mijlocul regatului fostei soții. De parcă spiritul ei s-ar mai afla încă între acești pereți, întreaga încăpere respirând prezența ei.

Spre deosebire de restul vilei, Tina nu apelase la pozitivismul modern pentru organizarea spațiului personal, ci la jucăușul stil al caselor rurale.

Pe patul de 1,40 metri lățime se afla o cuvertură multicoloră, peste care era o dantelă de culoarea cerului. Restul mobilierului, cum ar fi șifonierul, etajera cu cărți, comoda cu scaunul corespunzător, era vopsit de Tina, așa că sub lustrul alb se întrezărea structura lemnului. Pentru zugrăveală, ea alesese un ton gingaș de piersică-pastel. La

înălțimea ochilor trecea de jur-împrejurul pereților o bordură înflorată, în ton cu modelul perdelelor.

În ansamblu, camera era un adevărat vis de fată, cum mai găsești doar la hotelurile romantice izolate, singura excepție fiind micul dressing-room din stânga. Penibil mișcat, Jonathan își aminti cum atunci când Tina îi prezentase opera, el spusese ceva de genul „Îți trăiești cumva a doua pubertate?"

Tina izbucnise în lacrimi și nu putuse să o liniștească nici măcar cu o invitație la restaurantul ei gourmet preferat, plus un lățișor scump.

La toate remarcile lui ulterioare, de tipul „Încăperea ar fi chiar frumoasă", Tina îi răspunsese cu „Nu ești sincer" și „M-ai rănit". Acum analizând lucrurile calm, își dădu seama că nu avusese dreptate. În momentul în care Jonathan îi arăta lui Leopold vechiul refugiu al Tinei, trebui să recunoască faptul că încăperea pentru oaspeți era foarte frumoasă și primitoare. Cu siguranță nu pe gustul lui, dar era comodă.

— Oh! exclamă Leopold. Laura Ashley trăiește!

— Cine?

— Laura Ashley, repetă Leopold. Nu o știi?

— Nu am auzit de ea. Cine este?

— Cred că ea a născocit acest gen, în stilul nobiliar englez de la țară.

— Cum le știi tu pe toate!

— Nu mă credeai în stare, nu? Mustăci, apoi adăugă: Vei fi surprins, dar nu am venit pe lume într-un container pentru deșeuri de hârtie.

— Oh, asta este clar. Jonathan fu pe punctul să roșească din nou, uimit că Leopold îi ghicise gândul pentru a doua oară în doar câteva minute. Aici puteți să vă faceți comod, spuse el ca să schimbe subiectul discuției și, din nebăgare de seamă, reveni la forma de adresare protocolară. Să te faci… se corectă el imediat. Cred că aici te vei simți bine.

— Clar.

— Da, hm… Jonathan se uită în jur nehotărât, apoi ridică din umeri. Îți arăt repede și bucătăria.

Reveniră în hol și de acolo intrară în bucătăria Bulthaup. Jonathan îi arătă oaspetelui său unde erau farfuriile, tacâmurile și paharele, și unde se afla o ladă cu apă minerală; îi spuse că sucurile și laptele erau în frigider, ca și untul, mezelurile și brânza. Cu un „Te poți servi cu orice", deschise coșul pentru pâine de pe masă.

— Este într-adevăr foarte, foarte drăguț și generos din partea ta.

— Pent' nimic, răspunse Jonathan, la care amândoi izbucniră în râs.

Se spărsese gheața.

Dar un minut mai târziu îngheță la loc.

— Hm… Jonathan bătu din palme. Simte-te ca acasă, că eu am să urc. Ne vedem mâine-dimineață.

Leopold îl privi uluit.

— Vrei să mă lași singur aici?!

— Ăăă… da? răspunse Jonathan întrebător la rândul lui și se opri. Mai ai nevoie de ceva?

— Nu, dar eu mă gândeam… eu socotisem că ne vom petrece seara împreună.

— Să ne petrecem seara împreună? repetă ca un ecou Jonathan.

Leopold tuși.

— Păi cum o spui tu sună comic. Mă gândeam că poate vom găti ceva împreună, vom vorbi, cam așa ceva. Ca între bărbați, asta mi-ar fi plăcut. Nu se întâmplă des ca eu… Pe chip îi apăru aceeași expresie de rușine ca la episodul din hol. Scutură încet capul și lăsă privirea în podea. Nu, uită asta. Deja a fost impertinent din partea mea să mă invit la tine. Se întoarse către ușă și spuse: Mă duc să fac un duș, OK?

Leopold îi puse de la spate mâna pe umăr și îl opri.

— Seara între bărbați sună bine.

Leopold se întoarse spre el.

— Da?

— Dar tu gătești. Eu știu să fac numai ochiuri cu șuncă.

— Atunci, de ce ai aici chestia aceasta cu șase focuri? îl întrebă oaspetele și făcu semn către plita din mijlocul încăperii. Și pentru ce opt cratițe din oțel inoxidabil și patru tigăi?

Arătă și către ustensilele care atârnau pe bara de deasupra.

Jonathan ridică din umeri.

— Habar nu am, recunoscu el. Dar arată bine, nu? Nici măcar un ochi la capac nu se poate face cu mâna goală!

— E jale!

— Că nu se poate prepara un ochi la capac cu mâna goală?

— Nu. Leopold râse. Că o asemenea bucătărie își târâie zilele la un om care nu știe să o prețuiască.

Jonathan N. Grief îndepărtă brațele făcând un gest de invitație prin încăpere.

— După cum am spus: simte-te ca acasă! *Mi casa es su casa.*

— Vorbești italiana?

— Este în spaniolă, explică Jonathan și se gândi că el nici măcar nu vorbea italiana.

Jalnic.

26
Hannah
În urmă cu 14 zile
Miercuri, 20 decembrie, ora 1:01

— Tipul era un șarlatan. Total neserios.

Hannah asculta cu interes, în timp ce Lisa îi povestea experiențele din lumea prezicătorilor. Aproape că nu îi venea să creadă că, de ani buni, prietena ei consultă cărțile cu privire la viața ei, la fiecare câteva săptămâni. Și că nu scăpase despre asta nicio vorbă.

Hannah se simțea cumva dezamăgită și umilită, deoarece crezuse că prietenia lor era atât de strânsă, încât așa ceva nu se poate întâmpla. Încercă să alunge din minte gândul la această „trădare", de fapt inexistentă, și să o asculte în continuare pe Lisa. În definitiv, fiecare om e îndreptățit să aibă secrete, inclusiv prietena ei.

— Ar fi trebuit să îmi dau imediat seama de asta, continuă aceasta relatarea despre vizitele la așa-zisul „consilier pe probleme de viață", care fără să o întrebe a vrut să îi spună data morții. Dacă cineva își spune Mister Magie, la ce să te aștepți?

— Mister Magie? Hannah înghiți în sec și se înecă. Vorbești serios?

— Eu nu. Dar el da.

— Cum ai ajuns la el?

Lisa ridică din umeri.

— Prin internet. Pagina lui, în ciuda pseudonimului trăsnit, arăta destul de bine. Voiam doar să încerc.

— Asta este problema cu internetul. Când cunoști pe cineva pe un site pentru relații, totdeauna tipul de succes și arătos se dovedește la prima întâlnire a fi „puiul mamii" cu burta umflată de la bere, care la aproape patruzeci de ani mai locuiește în camera din copilărie.

Lisa râse.

— Vorbești din experiență!

Hannah făcu un gest de lehamite cu mâna.

— Ziceam doar așa, nu am trecut prin asemenea…

— Este de preferat o afirmație solidă în locul unei dovezi șubrede!

— Exact, o aprobă Hannah. Dar povestește mai departe. Cum ai reacționat când a vrut să îți spună asta?

— Ei, cum?! M-am ridicat și am plecat!

— Și eu aș fi procedat la fel.

— Tocmai ai susținut contrariul. Ai spus că vrei să afli.

Hannah își dădu ochii peste cap.

— Da. Dar nu de la unul care dă în cărți. Și, în plus, nici nu cred că se poate prezice data morții.

— Nici eu nu cred, spuse Lisa. Totuși, în momentul în care cineva îți spune că poate să o prezică, faci pe tine de frică.

— Deși, dacă l-ar chema Mister Magie, mai curând m-ar pufni râsul.

— Nu ai fost acolo, ripostă Lisa făcând pe supărata.

— Așa este. La cineva cu un asemenea nume nici nu m-aș fi dus.

— După război, mulți viteji se arată. Și mai sunt și alții în afară de Mister Magie.

— Sper.

— Nu, pe bune, se înfierbântă Lisa. Pe mine m-au ajutat enorm astfel de ședințe.

— La ce?

Hannah nu se putu abține să nu afișeze o mină sceptică.

— La decizii, de exemplu.

— Spune-mi una dintre ele!

Lisa se gândi câteva momente.

— De exemplu, când s-a pus problema dacă ar trebui să facem singure Gașca…

— Ai făcut apel la sfatul unui clarvăzător, ca să afli dacă e bine să luăm decizia de a face acel pas? o întrebă Hannah.

— La un consilier în probleme de viață. În plus, era femeie.

— Firește că asta este cu totul altceva.

Lisa oftă enervată.

— Uită atunci! Nu vreau să îți mai povestesc despre lucrurile acestea. Mi se pare o prostie.

— Nu, te rog, nu! Pentru mine este palpitant.

— Nu, nu mai am niciun chef!

— Te rog! insistă Hannah.

— Nu!

— Te rog! Te rog! Te rog! Asta mă distrage de la afurisitele de gânduri legate de Simon.

— Umbli cu vicleșuguri și este necinstit! Cum să mai spun eu „nu”?

Lisa încrucișă brațele pe piept și o privi plină de reproș pe prietena ei.

— Hai! se milogi Hannah. Nu mai zic nimic.

— Oricum nu o să reziști.

Hannah răsuci o cheie imaginară în dreptul gurii, o aruncă departe și scoase o exclamație scurtă.

— Bine, cedă Lisa. Normal că decizia mea nu a fost luată doar în funcție de ce au arătat cărțile. Pur și simplu, ședința m-a întărit în convingerea că facem ceea ce este bine, pentru că toate semnele indicau un succes.

— Ma bcr! murmură Hannah cu buzele strânse, ceea ce îi atrase o altă privire severă din partea Lisei.

— De fapt, lucrurile stau așa, continuă Lisa. Ea dă un răspuns numai dacă adevărul este cunoscut. Cărțile doar îl susțin, înțelegi?

Hannah dădu din cap.

— Hai să mai luăm un exemplu. Se părea că Lisei îi revenise cheful de vorbă. Știu bine că tu și Simon vă întrebați când o să-mi caut din nou un prieten. Dar, ca să fiu sinceră, eu nu am vrut să am

prieten, pentru că știam bine că nu este momentul. De la ultima despărțire am acordat atenție altor lucruri, mai importante.

Hannah ciuli urechile.

— Aha, concluzionă ea, tu vorbești la trecut. S-a schimbat de atunci ceva?

— Nu ai încă voie să vorbești, dar da.

— Da? Ai cunoscut pe cineva?

— Încă nu, dar curând se va întâmpla.

— Curând?

— Este vorba despre faptul că în ultimii ani existența mea single mi-a plăcut, explică Lisa. Nu am simțit nevoia de nimic, chiar m-a bucurat posibilitatea de a face ce vreau. Și tocmai asta mi-a căzut și în cărți, și anume că este bine așa cum este. Ea făcu o scurtă pauză de gândire apoi continuă: Abia de câteva săptămâni, de când am început să lucrăm cu copiii. Cum să îți explic? Îmi place atât de mult acest lucru încât am început să mă gândesc tot mai des cât ar fi de bine să am un partener alături, pentru a ne bucura amândoi.

— Chiar așa? Hannah se simți cuprinsă de o senzație de înduioșare. Luă mâna Lisei și o strânse. Nu pot să îți spun cât sunt de ușurată să aud asta. Câteodată îmi fac ceva griji dacă a fost bine să te conving să demisionezi. Se putea să dăm greș.

— A fost foarte bine! Lisa clătină din cap cu convingere. Dacă aș fi știut cât de plăcut este, aș fi făcut-o mult mai devreme.

— Așa cum spuneam, mă simt ușurată. Și pentru că acum știu că avem acoperire și din partea clarvăzătoarei tale, nu mai trebuie să îmi fac nicio grijă. Chiar dacă vom da faliment, voi putea să dau vina pe ea, că ar fi trebuit să vadă asta în globul ei de cristal.

— În cărți, o corectă Lisa. Sarasvati îmi dă în cărți, cu globul de cristal nu le are.

— Sarasvati?

— Na, că mi-a scăpat!

— Dacă ți-a scăpat, ți-a scăpat, decise veselă Hannah. Oricum Sarasvati sună mai derutant decât Mister Magie!

— Dar este simpatică foc, îi luă Lisa apărarea. Și până acum, tot ce mi-a prezis ea s-a întâmplat.

— Păi, atunci întreab-o de numerele de la loto!

— Nu fi caraghioasă!

Lisa părea acum chiar jignită.

— *Sorry,* nu am vrut să te supăr, bătu în retragere Hannah. Povestește mai departe! Deci această Sarasvati este de părere că în curând vei întâlni bărbatul vieții tale?

— Nu despre „bărbatul vieții" vorbea ea. Dar când am fost la ea în urmă cu două săptămâni, a spus că în următorul an voi avea o întâlnire deosebită.

— Întâlnire deosebită este o noțiune ambiguă.

— Din ce a spus Sarasvati, este vorba de subiectul parteneriat.

— Poate că ea se referea la mine? Că ți-am devenit parteneră. Cumva.

— Mai întâi că pe tine deja te cunosc și apoi în cărți apărea un bărbat.

— OK. Hannah îi făcu cu ochiul Lisei. Bărbat nu sunt.

— Așa este. Doar că deseori te porți de parcă ai fi.

— Mulțumesc!

— Acesta era un compliment.

— Am spus un „mulțumesc" cuminte.

Râseră, apoi Hannah redeveni serioasă.

— Abstracție făcând de faptul că după cărți vor merge bine afacerea cu grădinița și întâlnirea cu bărbatul visurilor, ce fac eu acum cu Simon?

— Nu știu. Aș zice să aștepți.

— Îmi vine greu. Aș prefera să îl trag de păr până la spital, ca să mai facă investigații.

— Nu îl poți sili, trebuie să vrea și el.

— Știu. Măcar de aș putea cumva să îl oblig ca în situația aceasta să nu își piardă dorința de a trăi.

Sigur are de trăit mai mult de un an și s-a băgat singur, absolut inutil, într-un scenariu catastrofic.

— Și cum vrei să îl convingi? După cum spuneai, nu știi nici tu.

— Ba da! ripostă Hannah. Și sunt sigură.

— De unde siguranța aceasta?

— Nu am idee, dar știu că așa este. Nu se poate ca Simon să moară curând. Nu permit eu!

În ochi îi reapărură lacrimi. Pentru că ea însăși știa că argumentele ei erau copilărești. Că erau doar idei magice, nimic altceva decât încercarea disperată de a-și astupa urechile, pentru a nu auzi ceea ce nu voia să audă.

Lisa o privi întristată.

— Uneori lucrurile par atât de groaznice, încât nu le putem accepta, dar sunt adevărate.

— Da, spuse ea încet și suspină. Din păcate.

Cele două prietene ședeau una lângă cealaltă neștiind ce ar mai putea să spună. Lisa începu să o mângâie pe cap pe Hannah, de parcă acest lucru ar ajuta-o să suporte mai ușor lovitura la un genunchi. Dar era vorba de o rană urâtă, profundă. Atât de profundă încât nu mai putea fi vindecată.

— Cred că am o idee, rupse în cele din urmă liniștea Lisa.

— Care?

— Îl putem trimite pe Simon la Sarasvati, să îi dea și lui în cărți.

Hannah se uită la ea cu îndoială.

— Cum? Mai întâi că el nu va accepta niciodată o asemenea „coțcărie”, cum i-ar zice, și în al doilea rând nu știm ce va ieși de aici. Iar dacă ea i-ar spune că nu mai are nicio șansă, ce vom face?

Lisa clătină din cap.

— Nu va face asta. Nu este Mister Magie. Sarasvati le arătă clienților căi posibile, îi ajută să își descopere singuri șansele.

— Totuși, Simon nu va colabora, știu asta sigur. Și adăugă parcă gata să râdă: Mă și văd zicându-i: „Ascultă, știu că tu crezi că vei muri curând, dar

iată adresa unei prezicătoare simpatice, la care ar trebui să te duci”. Să fiu sinceră, o să spună că sunt dusă cu pluta.

— Nu a fost decât o propunere. Lisa oftă. Chiar nu știu cum l-am putea ajuta.

— Ah, nu face nimic. Mă ajuți deja pe mine că ești aici și eu nu trebuie să stau singură noaptea aceasta.

— Evident. Lisa zâmbi, se aplecă și o sărută pe obraz. Și sunt sigură că împreună vom găsi o rezolvare. Căscă și se lăsă să alunece mai jos pe canapea. Poate nu acum, dar mâine totul va arăta ceva mai bine.

— Sper.

Hannah își sprijini capul de umărul Lisei și închise ochii. Deși era și ea frântă de oboseală, gândurile i-o luară razna. De i-ar da ceva prin cap, cu care să îl scoată pe Simon din această stare! De i-ar reda pofta de viață! Cum l-ar putea convinge că în mod sigur nu va muri într-un an?

Totuși, o ședință cu clarvăzătoarea Lisei? Nu, era o prostie. Nu va fi de niciun folos.

După respirația adâncă a Lisei, Hannah își dădu seama că prietena ei adormise. Cu toată epuizarea, nu reușea să se liniștească. După câteva minute trase pătura deoparte și se ridică atentă să nu o trezească pe Lisa.

Dusă pe gânduri o privi dormind. Chiar se bucura că o avea alături. Nu numai pentru că împreună cu ea pusese pe picioare o afacere de succes, ci în primul rând pentru că probabil fără ea nu ar fi știut cum să treacă de această noapte.

Hannah merse în dormitor, se așeză pe pat și luă mobilul de pe noptieră. În mod normal îl închidea noaptea, ca și telefonul fix. Doar astăzi nu procedase așa, pentru cazul în care ar suna-o Simon. O privire pe display îi confirmă că acesta nu o sunase, dar nici nu se așteptase ca el să o facă.

Și totuși, sperase. Își dorise. Își dorise ca el, înainte de a se culca, să-i mai fi dat o veste, un

scurt „Te iubesc și mă gândesc la tine”. Sau măcar „Nu îți face griji, mă simt bine”. Ceva acolo.

Hannah deschise browser-ul web al telefonului. Oricât de mare era tentația de a citi despre cancerul ganglionilor limfatici, rezistă să o facă. Nu voia să își asume riscul ca, precum Simon, să se lase înnebunită de dr. Google. Nu, ea își va păstra calmul și nu se va lăsa atrasă pe un tobogan mintal al morții de către părerile unora, ale căror „cunoștințe medicale de specialitate” proveneau din revista *Apotheken-Umschau.*

În loc de asta căută încurajări pentru chef de viață, încredere și bucurie. Chipuri ce dovedeau că pentru fiecare situație care pare lipsită de speranță existau totdeauna căi de ieșire.

În timp ce citea și citea, prin cap îi trecea o singură întrebare: Cum îl conving pe Simon ca, în ciuda bolii, să abordeze anul ce vine cu încredere deplină? Cum îl pot convinge că numai de el depinde cum își va petrece următoarele douăsprezece luni? Că nu are voie să își piardă încrederea. Și că de asta depinde să se bucure la maximum de fiecare zi, de fiecare oră și chiar de fiecare minut. Deoarece, în final, lucrurile stau astfel: indiferent cât trăiești, pentru orice om contează doar aici și acum. Clipa.

Display-ul telefonului mobil arăta ora 6:23, când lui Hannah îi veni ideea salvatoare. De bucurie scoase un strigăt atât de puternic, încât o bubuitură din camera de zi o anunță că Lisa tocmai căzuse de pe canapea.

O secundă mai târziu, prietena ei stătea în ușa dormitorului și o privea înspăimântată.

— Pentru Dumnezeu, ce s-a întâmplat?

— Nimic, răspunse Hannah și râse. Mi-a venit o idee genială.

— Care anume?

Lisa sări alături de ea în pat și o privi încordată.

— De fapt, este foarte simplă.

— Spune odată!

— Noi suntem totuși manageri moderni, nu?

— Da, doar că titulatura este poate cam pretențioasă.

— Tocmai ne-am însușit-o. În orice caz, noi avem zilnic grijă ca puștii noștri să își petreacă timpul foarte plăcut.

— Mă tem că nu pot să îți urmăresc ideea.

— Este foarte simplu: de timp plăcut are nevoie și Simon.

— Timp plăcut?

Hannah dădu din cap.

— Exact!

— Aha!

Pe chipul Lisei apărură mii de semne de întrebare.

Hannah își continuă explicația:

— Sunt ferm convinsă că, de fapt, Simon este într-un fel de depresie cauzată de moartea mamei lui și pierderea slujbei. A căzut într-o depresie și nu a mai ieșit.

— Uiți că el tocmai a aflat că este pe moarte.

— Nu, nu am uitat, la asta revin mai târziu. Pot să continui?

— Îmi pare rău, firește că poți.

— Așadar, eu m-am gândit cum pot să îl determin pe Simon să se bucure de viață din nou. Și răspunsul se află la-ndemână: el trebuie simplu să trăiască iar, asta-i tot! Simon trebuie să devină activ.

— Și cum ar face asta? Dacă te-am înțeles bine, el își pregătește înmormântarea. Bănuiesc că acesta nu este momentul cel mai potrivit să îi cerem să se bucure din nou de viață.

— Fals! o contrazise Hannah.

— Fals?

— Ba este chiar cel mai bun moment! Care moment ar putea fi mai potrivit, decât cel în care ai propria moarte sub nas? În care îți amintești cu toată claritatea că noi toți suntem trecători?

— Crezi tu?

Hannah dădu energic din cap.

— Absolut!

— Și care este mai exact planul tău?

— Îi fac un program!

— Un program?

— Da! încep chiar astăzi să îi fac planificarea pentru anul viitor al lui Simon, cu termene și sarcini.

— Vrei să stabilești ce să facă tot anul?

— Ce înseamnă „să stabilești”? Sunt idei. 365 de idei pentru fiecare zi! Din cauza entuziasmului vocea ei se amplifică: Am să îi fixez urme în viitor.

— Urme în viitor?

— Da, confirmă Hannah.

— Nu înțeleg.

— Este un principiu foarte simplu. Dacă ai urme în viitor, te comporți ca și cum ar fi adevărat ceea ce îți dorești.

— Tot nu înțeleg, mărturisi Lisa.

— Iată un exemplu concret: tu îți cumperi o pereche de pantaloni mărimea 48, cu toate că porți mărimea 40, dar ai vrea să te mai îngrași. Cumpărându-ți deja ceva ce ți se va potrivi în viitor, realizezi urme în viitor.

— Aha!

— Este foarte simplu! Energia noastră urmează atenția noastră, îi explică ea Lisei ceea ce credea cu toată convingerea. Și dacă noi ne orientăm gândirea spre ceea ce vrem, crește și probabilitatea de a obține ce vrem. Pentru că ne orientăm atenția asupra a ceea ce de fapt vrem să evităm.

— Scuze, dar dacă înțeleg eu bine, după această logică, ar fi total fals să îți pui centura de siguranță în timp ce șofezi.

— Este rândul meu să nu înțeleg.

— Dar este evident: când îmi pun centura, realizez astfel o urmă în viitor, că mi s-ar putea întâmpla un accident.

— Nu așa funcționează asta, o întoarse enervată Hannah. A realiza o urmă în viitor nu înseamnă că

îmi decuplez complet rațiunea și sar de pe acoperiș cu elan, pentru că sunt sigură că pot să zbor.

— Păcat!

— Caraghioaso!

— Cine zice ăla este! Hannah chicoti. Pentru cineva care își lasă propria independență în seama previziunilor unei clarvăzătoare, ești extrem de critică!

— Consilieră în probleme de viață! o corectă Lisa. Și în afară de asta, eu gândesc din perspectiva lui Simon și încerc să te confrunt cu posibilele lui reacții. Eu personal aș considera grozav un asemenea calendar, dar, din păcate, nu despre mine este vorba.

— Indiferent ce ar putea să spună el, am să o fac! Simon crede că nu mai are de trăit un an, așa că eu îi ofer anul următor, îi pun urme în viitor, ca el să vadă negru pe alb ce îl așteaptă. Că nu este posibil să moară înainte să-i permită calendarul!

Îi revenise entuziasmul.

— Nu țin să te descurajez, făcu din nou Lisa pe avocatul diavolului, dar tu chiar crezi că el ar fi deschis la așa ceva tocmai acum?

— Așa cum spuneam, momentul este chiar foarte favorabil.

— Chestia cu vremelnicia este frumoasă, sună bine și logic, dar între teorie și practică există o mare diferență. Plus că nu sunt doi oameni la fel. Unul află că dă colțul curând… Ea se opri și abia șopti scurt: Scuze!

— Nu face nimic, continuă!

— Așadar, unul află că trebuie să dea în primire și își face întâi ordine în probleme, așa cum ai face tu; altul se închide complet în sine.

Hannah nu ripostă, doar o privi în tăcere pe Lisa.

— Am spus ceva greșit?

— Nu, spuse Hannah gânditoare și încruntându-se. Ba dimpotrivă! izbucni brusc: Ai spus ceva minunat!

— Eu?

— Da, lista ultimelor dorințe, exact asta trebuie să fie calendarul meu!

— Ce listă a ultimelor dorințe?

— Nu ai văzut filmul *Ce este bun – la sfârșit*?

— Nu. Ar fi trebuit?

— Neapărat. Este grozav! Este vorba despre doi bărbați bolnavi de cancer.

— Super… mai ales în situația asta.

— Tocmai aici este șpilul! Cei doi se împrietenesc și încep să lucreze împreună la lista ultimelor dorințe. Este o listă a tuturor lucrurilor pe care vor să le trăiască înainte de…

— …a da ortul popii, îi încheie fraza Lisa.

— Exact.

— Și cum se termină filmul?

— Eh, în final amândoi mor. Dar înainte de asta și-au îndeplinit dorințele de pe listă.

Acum Lisa se uita mirată la Hannah:

— Sună grozav! Și așa, plini de satisfacții, amândoi coboară în groapă!

— Ah, ar trebui să vezi filmul, ca să înțelegi despre ce vorbesc.

— Te înțeleg prea bine, zise Lisa. Tu vrei să îi ceri lui Simon să își întocmească lista ultimelor dorințe. Deci să îi spui: „Hei, ia scrie scurt ce vrei să faci înainte de a da colțul. După părerea ta este vorba de doar câteva luni ori săptămâni, dar mai apucăm o excursie la Heidepark Soltau! Și dacă avem noroc, ține-o tot într-o mișcare, ca să uiți de moarte”. Și ca să fiu sinceră, dacă deja te temi că el ar putea să te critice pentru ideea de a consulta o clarvăzătoare, lista ta se va bucura garantat de mare succes!

Hannah o privi nefericită.

— Firește că nu aș intitula-o lista ultimelor dorințe. De fapt, planul meu este să nu o scrie el însuși, ci să i-o fac eu. Tocmai de aceea trebuie să existe calendarul, agenda – pretext pentru listă.

— Și ce să apară acolo, vreau să zic în afară de excursia la Heidepark?

— Încă nu știu, răspunse Hannah. Ideea mi-a venit abia acum, trebuie să o mai rumeg în liniște. Ceva frumos, ceva ce am putea face împreună. Să mergem la mare, de exemplu. Să umblăm cu picioarele goale pe o pajiște cu flori, să dansăm până dimineața la cinci…

— Te-aș sfătui să nu faci asta, având în vedere starea lui Simon, interveni Lisa, care după ce observă privirea lui Hannah adăugă imediat: Îmi pare rău. Ziceam și eu așa…

— În agendă poate să fie scris orice, nu trebuie să fie mari evenimente, fabulă în continuare Hannah. Nimicuri, lucruri care să îți aducă plăcere. Sau doar câteva gânduri consolatoare, acum nu îmi trec prin cap. După ce se gândi puțin, zise: De exemplu, i-aș putea fixa un termen la care să se așeze și să își înceapă romanul.

— Care ar putea fi o operă morbidă, și neterminată pe deasupra.

— Lisa!

— Îmi pare rău, repetă ea și coborî privirea în podea. Vreau doar să nu fii dezamăgită, murmură ea.

Hannah oftă.

— Mai rău decât acum oricum nu poate fi, trebuie pur și simplu să încerc. Și dacă Simon crede cu adevărat că va muri în următoarele douăsprezece luni, ce ar mai avea de pierdut?

— De fapt, nimic.

— Tocmai. Dacă îl voi ruga, ca din dragoste pentru mine, să accepte cel puțin să încerce, poate o va face? Pentru că pur și simplu ține măcar puțin la mine și eu sunt importantă pentru el?

— S-ar putea să meargă, acceptă Lisa.

— Sper.

— Dar boala lui? Nu o poate ignora, trebuie să se ducă urgent la un medic ori încă o dată la spital.

— Nu știu încă. Firește că sper să mai găsesc în el atâta energie încât să reia lupta și să se lase ajutat. Ea zâmbi trist: Iar dacă într-adevăr prognoza lui sumbră este corectă și nu îi mai rămâne mult timp, atunci acest afurisit de timp să fie cel mai bun din viața sa! Hannah suspină, apoi fără să-și dea seama continuă să suspine. Pe naiba! se revoltă ea și lovi cu palma cuvertura de pe pat. Dacă într-adevăr va fi ultimul lui an, atunci vreau pentru el un an afurisit, afurisit, afurisit de perfect!

Lisa o cuprinse cu brațul pe după umeri.

— Ai să reușești, zise ea încet. Te ajut eu.

27
Jonathan
Miercuri, 3 ianuarie, ora 18:32

După douăzeci de minute cei doi bărbați ședeau la lunga masă din lemn de tec din sufrageria lui Jonathan, în față cu câte o farfurie cu jumări de ouă și șuncă. Nu numai că Jonathan nu știa să gătească altceva, dar el nu avea în casă nici ingrediente pentru altceva.

Jonathan se oferise să dea o fugă cu mașina la supermarket, să cumpere ceea ce i-ar fi scris Leopold pe o hârtie, dar acesta i-a dat de înțeles că s-ar mulțumi doar „cu ceva cald”.

Pe urmă musafirul se scuzase pentru un duș rapid și după un sfert de oră revenise în bucătărie într-un halat cu floricele, din baia Tinei. Fluierând vesel, scosese din frigider o cutie cu ouă și se pusese pe treabă.

Ca aspect, jumările lui nu se deosebeau prea mult de cele gătite de Jonathan, însă ca gust erau cu totul altceva. Leopold folosise ce găsise în sertarul cu mirodenii și amestecul obținut făcuse din jumări, fără nicio exagerare, cel mai bun lucru mâncat de Jonathan.

— Grozav! își lăudă el noua cunoștință.

— Mă bucur.

— De unde știi să faci așa ceva?

Leopold mustăci.

— Jumările nu sunt cine știe ce filozofie.

— Dar sunt grozave. Da, da, au un gust foarte delicat, își întări el afirmația anterioară.

— Când ești la nevoie, înveți din minim să faci maxim.

— Înțeleg, spuse Jonathan.

— Și pe lângă asta, eu sunt de profesie bucătar.

— Firește că asta explică totul.

— Uite! Leopold îi împinse în față coșul în care se aflau câteva felii de pâine integrală. Ia cu pâine.

Sunt și mai gustoase.

— Mulțumesc, nu. După ora 18 nu mai mănânc carbohidrați.

Leopold fu gata să se înece.

— Serios?! întrebă el tușind și ducând șervetul la gură.

— Absolut! Seara asemenea alimente sunt otravă pentru organism.

— Cine spune asta?

Jonathan ridică din umeri.

— Asta este opinia actuală.

— A cui opinie?

— Nu am idee, trebui Jonathan să recunoască. Am citit-o undeva și mi s-a părut bună.

— Ei bine, pentru această opinie, spuse Leopold luând o felie de pâine și mușcând cu poftă din ea.

— Eu am altceva care se potrivește foarte bine la această oră!

Jonathan se ridică, părăsi încăperea, se duse în bucătărie și reveni imediat cu o sticlă de vin roșu și două pahare cu picior lung.

— Este un Bordeaux, o licoare excelentă pentru ocazii speciale, explică el așezându-se, după care puse în dreptul fiecăruia câte un pahar și se pregăti să scoată dopul sticlei.

— Mă simt foarte onorat, spuse Leopold oarecum întristat. Dar mă tem că trebuie să îți stric buna dispoziție. Nu beau alcool.

Jonathan se opri cu tirbușonul în mână.

— Dar este numai vin!

— Îmi pare rău, sunt abstinent complet, deci nici vin.

— Hm…

Jonathan îl privea încurcat, nesigur dacă mai trebuia sau nu să deschidă sticla. În același timp se mira că tocmai un om al străzii nu bea, contrar a ceea ce se credea în general. Și el fusese profund convins că astfel de oameni care trăiesc pe străzi sunt în marea lor majoritate bețivi. Și mai este și bucătar! Ar fi zis că aceștia devin cu timpul

dependenți de sticlă. O jumătate de clondir pentru sos, o jumătate de clondir pentru omul de la mașina de gătit.

— Dintotdeauna? vru el să afle.

Leopold râse.

— Nu „dintotdeauna”, ba dimpotrivă, odată beam mult, cu plăcere. Cu prea multă plăcere. Acesta este și motivul pentru care nu mă mai ating de alcool.

— Aha!

Jonathan rămăsese cu tirbușonul înfipt pe jumătate în dop și nu mai știa ce să facă.

— Te rog, zise Leopold, tu poți să degusti licoarea, pe mine nu mă deranjează.

— Sigur?

— Foarte sigur. El mustăci și adăugă: Dacă nu aș fi suportat ca oamenii din jur să bea ceva în prezența mea, ar fi trebuit să emigrez pe o insulă pustie. Și chiar și acolo mi s-ar fi putut întâmpla ca vreun naufragiat cu o sticluță din acelea mici și plate să mă calce pe picior. Te rog!

Dopul ieși din gâtul sticlei cu sunet sec. Jonathan își turnă în pahar doar puțin și îl duse la buze.

Se reținu de la orice manifestare de entuziasm, dar se simțea aproape ca un infractor, pentru faptul că bea în fața unui alcoolic. Dacă ar fi știut asta, ar fi rămas la apa pe care o turnase mai înainte în pahare.

— Nu de mult timp m-am lăsat, explică Leopold și se rezemă de speteaza scaunului.

— La ce te referi?

— La băutură.

— Ah, da?

Leopold dădu din cap.

— Acum șase săptămâni am ajuns din nou la clinică. M-a cules poliția de pe Reeperbahn, unde mă întinsesem la intrarea într-o sală de jocuri. Când m-am trezit la dezintoxicare, aveam 3,2 la mie.

— 3,2 la mie?

Jonathan fu cât pe ce să îl și felicite, dar se abținu.

— Da.

Leopold părea pe de o parte mâhnit, pe de altă parte oarecum bătăios.

— După o săptămână aveam din nou mintea atât de clară ca să îmi pot jura că a fost ultima oară când ajungeam într-un astfel de stabiliment și că de acum înainte îmi voi lua soarta în propriile mâini.

— Dar încă trăiești pe străzi?

— Ce este aia „încă”? Asta nu se rezolvă atât de repede. Abia am început.

— Dar Hartz IV nu te poate sprijini?

Jonathan nu se pricepea la ajutorul social – nici nu avea de ce –, dar, din câte știa, nimeni în această țară nu era silit să trăiască în stradă.

— La tema asta aș putea să îmi permit o gură de vin, concluzionă Leopold, dar imediat ridică mâinile ca dovadă că nu făcuse decât o glumă. Este mai complicat. Lipsa de adăpost este un cerc vicios, din care nu reușești să ieși atât de ușor. Este nevoie de timp. Timp și rezistență.

— Pot… Jonathan fu nevoit să se înfrâneze să încheie cu un „…să te ajut?” și o dădu pe… să aflu mai multe despre povestea ta?”

Să stea aici cu Leopold era drăguț, însă nu era dispus ca dintr-un acces emoțional spontan să rămână cu el pe cap.

— Oh, nu, răspunse Leopold și făcu un gest de respingere. Nu este ceva foarte captivant. Mai bine povestește tu ceva despre tine. Până acum nu știu nimic. Doar că ai o casă frumoasă, cu o bucătărie frumoasă, pe care nu o folosești. Și că arunci documente importante.

— De fapt, nici nu sunt multe de povestit.

— Asta nu o cred.

— Dar așa este.

— Dovedește-o!

— Bine. Jonathan mai luă o gură de vin. Sunt ultimul descendent al unei dinastii de editori din Hamburg. Deci nu eu am făcut cea mai mare parte a averii mele, ci am moștenit-o. Tatăl meu este autoritar, dar acum este dement și mai totdeauna blând, iar pe mama mea am văzut-o ultima dată acum treizeci de ani. Sunt divorțat și nu am copii, cea mai mare parte a timpului mi-o petrec citind, plimbându-mă și făcând sport. Asta-i tot.

— Ceva hobby-uri?

— Alerg în fiecare zi și citesc mult.

— Și altceva?

— Ce altceva?

— Ce faci în timpul tău liber, de care este evident că dispui din belșug?

— Păi, ce ar trebui să fac?

— Nu am idee, răspunse Leopold. Ceea ce se face când ai de toate. Să călătorești, de exemplu. Ori să administrezi niște proiecte de caritate. Să practici sporturi nautice, să joci polo, golf, așa ceva fac oamenii ca tine.

— Există o fundație a editurii care promovează autori tineri, dar de ea se ocupă niște angajați. De cai îmi este teamă, sporturile nautice le consider plictisitoare, la fel golful, iar de când soția m-a părăsit, nu mai am niciun chef de călătorii. Mă simt foarte bine acasă.

Leopold îl privi inexpresiv. Apoi, pentru a doua oară în această zi, exclamă cu un ton a cărui ironie nu putea să îi scape nimănui:

— Uau!

— Am spus deja că nu este mult de povestit, încercă Jonathan să se apere.

— Sigur, îl aprobă Leopold. Dar chiar atât de puțin?

— Majoritatea oamenilor nu duc viața unui Indiana Jones.

— Între asta și o existență lipsită de sens este mare diferență.

— Dar cât de plină de sens este existența într-un container pentru gunoi? ripostă Jonathan.

Ochii lui Leopold se îngustară ca o lamă, atmosfera destinsă se transformă într-una ostilă și Jonathan băgă de seamă că noua lui cunoștință deveni în câteva secunde o ex-cunoștință. Crezu că acesta se va ridica și va părăsi casa. Socoti că, dacă avea ghinion, musafirul chiar îi arde și una înainte de a pleca.

Dar nu se întâmplă nimic de genul acesta.

Leopold își ridică paharul cu apă, zâmbi și închină:

— *Touché!*

— Noroc, răspunse Jonathan, ridică și el paharul cu vin și ciocniră.

— Dar să revenim la momentul când am făcut cunoștință, continuă Leopold, după ce băură. Tare m-ar interesa ce căutai tu cu atât sârg prin hârtiile acelea aruncate! Că o scrisoare de dragoste nu era.

El îi făcu lui Jonathan cu ochiul.

— Ah, asta…

Jonathan ezită. Și decise să îi spună. Oricum Leopold îi mărturisise problema cu dependența lui de alcool și era cinstit să îi răspundă la această dovadă încredere. Și, în plus, nu credea că el și Leopold ar avea cunoștințe comune, care să se folosească de informațiile respective. Și intuiția îi spunea că bărbatul aflat de partea cealaltă a mesei era un tip cumsecade. Poate lovit de viață, dar onest.

— Erau rapoartele editurii mele, rapoarte care probabil nu sunt chiar bune. Și, firește, mă temeam că vor fi găsite de cineva care ar putea să le folosească.

— Probabil? repetă Leopold. Rapoartele nu sunt chiar bune?

— Încă nu le-am studiat prea atent.

— Dar este firma ta, nu?

— Da. Jonathan avu din nou senzația că ar fi trebuit să păstreze pentru el aceste informații. Dar

acum era deja prea târziu. De chestiunile administrative se ocupă managerul meu, eu nu am…

Se opri.

— Nu ai idee, nu? îl completă Leopold.

— Nu prea, recunoscu el.

— Nu te interesează?

— Ba da, eu… își căuta cuvintele potrivite. Nu știu. Cărțile mă entuziasmează. Este doar…

Jonathan amuți și îl privi neajutorat pe Leopold.

— Nu ai curajul să îți rezolvi singur problemele?

— Firește că nu este asta! strigă Jonathan și mai luă o gură de vin.

Leopold ridică din umeri.

— Dacă nu este asta, mai rămâne doar lipsa de interes.

— Nu este atât de simplu.

— Ba da, îl contrazise Leopold. Este chiar foarte simplu. Eu îți zic ceva: dacă pe mine m-a învățat ceva viața, apoi m-a învățat să mă preocup doar de ce îmi arde. Restul este cârpăceală, nimeni nu ar trebui să acționeze contrar sufletului și convingerilor sale.

Pentru a-și sublinia cuvintele, el lovi cu palma în tăblia mesei.

— Te rog să mă scuzi, spuse Jonathan, nu aș vrea să te jignesc, dar privind unde te-a dus pe tine această atitudine…

— Greșit! îl întrerupse Leopold. Tocmai pentru că am această atitudine abia acum, mă aflu în această situație delicată. Mai înainte nu am acționat conform convingerilor mele, am făcut lucruri care mi-au adus atâta nefericire încât am ajuns un bețiv. Astfel mi-am nenorocit căsnicia și familia, mi-am pierdut slujba și am ajuns în stradă. Din păcate, mi-am dat seama de asta mult prea târziu, lucrurile mi-au devenit clare abia când am fost ultima dată în spital. Deodată mi s-au deschis

ochii, am realizat că decenii întregi alesesem o cale greșită.

— Oh! ripostă cinic Jonathan. Și pentru că în urmă cu șase săptămâni ai avut o iluminare, ai devenit apostol?

Leopold clătină din cap cu hotărâre.

— Nu, deloc. Dar te privesc și mă gândesc că, dacă aș avea cu cincisprezece ani mai puțin, aș putea face totul altfel.

— Cu permisiunea ta – Jonathan tuși ușor –, eu nu depind nici de sticlă și nici nu sunt pe străzi.

— Dar căsnicia s-a dus de râpă și tocmai mi-ai spus că rapoartele acelea probabil nu sunt prea bune. Iar o casă ca asta nu se întreține singură.

— Da, dar…

— La vârsta ta gustam și eu când și când câte o „picătură bună", continuă Leopold și mă aflam sus de tot în carieră.

— Ca bucătar, interveni sec Jonathan.

— Nu, idiotule! se înfurie acum Leopold. Mi-aș fi dorit să fi rămas bucătar! Asta mi-ar fi făcut plăcere, era pasiunea mea. Dar voiam tot mai sus, nu mă mulțumea nimic. Am făcu liceul la seral, am studiat managementul afacerilor și după ani am ajuns de la manager de restaurant până la conducerea unui mare concern alimentar.

— Asta nu sună rău deloc, zise Jonathan.

— Nu, firește că nu. Toate bune! Salariu gras, mașină de serviciu cu șofer, casă mare, velier mare, prieteni din *high society.* Ego mare. Și mare depresie, deoarece lucrând pe brânci la ceva ce nu îmi plăcea, nu mai știam cine sunt. Și când am început să o iau în jos, s-au dus dracului nu numai familia mea și copiii, ci și toți prietenii, și am rămas singur cu sticla mea și cu un munte de datorii. Cam asta a fost situația.

— Oh!

Mai mult Jonathan nu reuși să spună.

— Exact, oh! Și de aia te sfătuiesc să te gândești bine. Dacă editura nu este de tine, vinde-o.

— Să o vând? Jonathan izbucni jignit în râs. Imposibil.

— De ce?

— Pentru că este o afacere de familie cu o lungă tradiție!

— Nu este un motiv.

— Ba da.

— Dacă singurul motiv este tradiția familiei, ar trebui să o vinzi.

Gura lui Jonathan se deschise pentru o ripostă. Și se închise pentru că rămăsese fără grai.

Cine era acest individ? Cum ajunsese la masa lui? Îl străfulgera o idee: Nu era o întâmplare! De două zile i se tot întâmplau lucruri ciudate, astea nu puteau fi lucruri normale!

Nu, era o prostie, desigur că era o întâmplare! Nimeni nu putea bănui că Henriette Jansen va arunca documentele la gunoi și în felul acesta Jonathan va da de Leopold.

Era totuși ciudat. Aproape înfricoșător. Ori… fabulos? Da, era ca în basme! Acolo apărea mereu un omuleț gârbovit, care îndrepta eroul basmului pe drumul cel bun.

Ori pe drumul greșit, depinde.

— Îmi pare rău, îl smulse Leopold din gândurile lui. M-am înfuriat și nu se cade.

— Bine, bine. În orice caz, a fost interesant.

— Nu, am întrecut măsura. Nu te cunosc deloc și nu am nici cea mai mică idee despre viața ta. Se pare că ție îți merge bine și nu ar fi trebuit să trag concluzii în privința altora.

— Nu, niciodată nu ar trebui făcut așa ceva.

Dar în gândul lui, Jonathan își spuse că Leopold avea dreptate. Viața mea merge. Dar atâta tot. Și adăugă:

— Știi, alaltăieri mi s-a întâmplat ceva bizar.

— Ceva mai bizar decât să dai peste cineva într-un container pentru colectarea hârtiei?

— Să zicem bizar în alt sens.

Apoi îi povesti lui Leopold despre agendă, iar acesta îl ascultă atent.

Ora trei și un sfert. Trei și un sfert noaptea! Jonathan nu își amintea când mai stătuse la un pahar de vin și trăncănise cu cineva până târziu. Sau dacă i se mai întâmplase asta vreodată. El nu era o pasăre de noapte și considera că, pentru om, somnul era la fel de important ca mâncarea și apa.

Însă, după ce îi povestise lui Leopold despre agendă, pe care i-o și arătase în final, se apucaseră amândoi să speculeze: de unde provenea aceasta și pentru cine fusese gândită. (Leopold era de părere că ideea cu mama lui Jonathan nu prea era inspirată.) Vorbiră despre ce era de reținut de la vizita la Sarasvati și despre ce se putea face cu banii. Și firește că mai discutaseră despre cum era mai bine să procedeze cu ei. Leopold respinsese vehement ideea ca Jonathan să ducă agenda la biroul de obiecte găsite, pe de o parte pentru că și el era de părere că în acest fel era aproape sigur că aceasta nu va ajunge la proprietarul ei, și apoi pentru că toată chestiunea i se părea „mult prea captivantă” pentru a se încheia „așa de simplu”.

— Când soarta își râde așa de tine, nu o poți ignora, spusese el.

— Ce i-a apucat deodată pe toți, de se leagă de soartă? întrebase Jonathan.

— Și asupra acestei probleme merită să medităm, răspunsese Leopold zâmbind enigmatic.

În orice caz, așa i se păruse lui Jonathan, dar era posibil să fie și din cauza vinului, deoarece contrar obiceiului său, de a gusta doar când și când câte un pahar, în decursul acestei seri golise complet sticla.

Așa că acum stătea întins în patul său, la ora trei și un sfert noaptea. Capul îi bubuia, ceea ce se întâmpla mai puțin din cauza vinului și mai mult din cauza mulțimii gândurilor care i se plimbau prin cap ca o minge de ping-pong în timpul unui meci animat. Nu erau gânduri rele, ci doar

neobișnuite. Închise ochii și oftă – ultimele zile chiar fuseseră pline de evenimente.

Era pe punctul de a adormi, când altceva îi trecu prin minte.

Se ridică brusc, aprinse veioza de pe noptieră și apucă agenda care se afla alături. O deschise și luă în mână pixul pe care îl lăsase între pagini. Începu să scrie.

> „Sunt recunoscător pentru întâlnirea mea cu Leopold și pentru discuția plăcută pe care am avut-o cu acesta."

Bucuros privi cele scrise. Așa da! Exista ceva pentru care el era recunoscător cu adevărat, din toată inima. Și asta nu avea nimic de-a face cu vinul, chiar dacă în același timp cu un zâmbet îi scăpă și un sughiț sănătos.

Vru să închidă agenda. Dar mai adăugă ceva:

> „Mâine am să îi propun să rămână în camera Tinei. Dacă acceptă, voi fi de asemenea recunoscător, deoarece ar fi o idee bună să locuiască în casa mea."

Jonathan N. Grief puse agenda pe noptieră, mai sughiță o dată, stinse lumina și trase pătura peste el.

Înainte de a închide ochii își spuse că va fi bine. Locuință comună pentru doi bărbați. De ce nu?

28
Hannah
Cu 4 zile în urmă
Duminică, 31 decembrie, ora 23:59:59

Când pe cerul nocturn al Hamburgului explodau primele artificii, Hannah nu știa ce să spună. „Un an nou fericit”?

Nu, exclus.

Era cu Simon în micul balcon al locuinței lui, priveau împreună Alsterul și admirau focul de artificii cu care locuitorii orașului hanseatic sărbătoreau schimbarea anului. De la spate, el o cuprinsese cu brațele. Bărbia lui se sprijinea pe creștetul ei și Hannah își dorea să rămână astfel pentru totdeauna.

Dar știa că era imposibil. Termenul de grație era de câteva minute, timp în care se putea pierde în închipuirea că aceasta era o noapte de revelion ca multe altele. Dar cândva se vor întoarce în casă și pentru amândoi va bate ceasul adevărului. Doar că Simon nu bănuia nimic, iar lui Hannah îi era o teamă imensă. Cum va reacționa el la acest cadou?

Nu mai discutaseră despre boala lui din seara de la Da Riccardo. Hannah avusese doar o tentativă în ziua următoare, dar prietenul ei o rugase să lase problema să se așeze, până când el însuși va fi apt să o discute.

Ceea ce firește că Hannah acceptase. Bucuroasă că nu mai reluase panicarda temă a despărțirii, că nu o exclusese complet din viața lui. Pentru început asta îi ajungea. O parte din ea fusese chiar puțin ușurată: partea aceasta încercase să se ascundă de adevăr, ca un copil care închide ochii, convins că atunci când îi va redeschide lucrurile vor sta altfel.

Totuși, tactica ei refulatoare avusese doar un succes limitat și în următoarele zile ea și Simon se comportaseră ca și cum nimic nu se întâmplase, cu

excepția faptului că ea se preocupase de pregătirea agendei pentru el. La care începuse să lucreze imediat după noaptea pe care Lisa o petrecuse la ea. Dintr-un magazin de birotică scump cumpărase o agendă deosebit de frumoasă. Nobilul exemplar era legat în piele bleumarin, avea cusăturile tighelite cu alb și era plăcută la atingere.

Hannah se complăcu imaginându-și că odată cu trecerea anilor, pielea va deveni tot mai moale, atât de moale încât Simon cândva îi va gusta atingerea apropiind-o de obraz. Cu trecerea anilor, a multor, multor ani.

Cu privire la cuvintele de pe prima pagină, Hannah nu trebuia să se mai gândească. „Anul tău perfect" scrisese ea cu un stilou cumpărat din același magazin. După care se pusese cu sârg pe treabă și împreună cu Lisa cugetase la ce l-ar bucura pe Simon, la ce l-ar scoate din letargia lui și l-ar entuziasma. La ce l-ar face să uite cum se simțea și poate chiar l-ar impulsiona să lupte cu boala sa.

Hannah așternuse pe acele pagini tot ceea ce gândise și tot ce îi plăcea. Totul, totul, totul. Cercetase ore la rând internetul cu privire la maximele plăcute, dar nu banale. În repetatele momente în care disperarea amenința să o doboare, continuase cu speranța că ceea ce făcea ea îl va convinge pe Simon să nu se dea bătut în fața presupusei sorți.

De la destăinuirea lui Simon, Hannah lipsise mult de la acțiunile Găștii și ea îi mulțumea Lisei, părinților acesteia și propriilor părinți, care o sprijineau fără cel mai mic reproș în noua ei preocupare. Nu ar fi reușit să termine agenda până de revelion, dar atât pentru ea, cât și pentru ceilalți era clar că trebuia să i-o dea lui Simon în acel moment simbolic.

Această agendă trebuia să fie nici mai mult, nici mai puțin decât un strigăt de trezire – „Acum!!!" – iar Hannah se dăruise cu toată puterea ei, cu toată

dragostea ei, fiecărei mențiuni de acolo. Așa că, la lectura operei finale, constatase Lisa laudativ, Hannah „se întrecuse pe sine”. După care cele două prietene se îmbrățișaseră plângând. Lisa fusese profund mișcată când citise că Hannah chiar prevăzuse pentru 2 ianuarie o programare la Sarasvati. Pentru că – explicase Hannah – „era vorba să te agăți și de un pai. Mai rău oricum nu putea fi”.

La sfârșit, Hannah copiase pentru sine calendarul stabilit, ca să îl poată sprijini pe Simon să pună în practică anul său perfect, pentru a ști mereu ce urmează să facă. Ea spera, spera atât de mult, ca el să înțeleagă corect agenda și să se bazeze pe ea!

— Hai să intrăm, tu deja tremuri.

Cu aceste cuvinte Simon dădu startul pentru momentul cel mai greu din viața lui Hannah. Pentru că ea habar nu avea dacă agenda pe care avea să i-o înmâneze își va atinge scopul. Dacă el va fi la fel de mișcat ca Lisa sau dacă…

Nu, ea nu voia să existe niciun „sau dacă…”

„Atenție la gândurile tale, gândurile devin realitate” – dacă ceea ce mama ei îi spusese de când era mică avea măcar un sâmbure de adevăr, acum era momentul ca Hannah să creadă.

— Ce te uiți așa la mine? întrebă Simon imediat ce se așezară pe pătura pe care el o așternuse în fața canapelei.

Hannah își dorise ca ei să sărbătorească revelionul ca prima lor seară pe malul Elbei, cu un picnic pe podea, cu speranța ca astfel să creeze atmosfera prielnică misiunii ei. El îi acceptase amuzat rugămintea, i se adresase cu „mica mea romantică”, după care începuse să mute de pe masă pe pătură mâncarea pregătită.

— Ceva nu este în ordine?

Hannah înghiți în sec, străduindu-se să nu izbucnească într-un râs isteric. El o întreba serios dacă ceva nu era în ordine?! Dar în loc să urle la

el, că nimic, dar chiar nimic nu era în ordine de când el îi spusese că își aștepta curând moartea, ea apucă poșeta aflată la picioare, scoase agenda învelită în hârtie pentru cadouri și i-o întinse:

— Pentru tine.

— Ce este asta?

— Desfă-o!

— De când se dau cadouri de revelion?

— De astăzi.

— Atunci chiar sunt curios.

Cu o încetineală chinuitoare desfăcu fiecare bandă de scotch – totdeauna Simon despacheta așa, călcând-o pe nervi pe Hannah.

Și de data aceasta ea abia se stăpâni să nu îi smulgă pachețelul din mână și să rupă în stil personal ambalajul. Într-un târziu agenda apăru în mâna lui.

— O agendă?

El o privi mirat.

— Da. Pentru anul viitor.

— Dar…

Nu spuse mai mult. Numai „dar”. Totuși, în acest unic cuvânt se aflau sute de mii de propoziții, iar în privirea lui Simon mai mult de un milion de replici. Tot ce o înspăimânta pe Hannah vibra în acel „dar”. Dar eu nu mai am timp un an, de ce îmi faci cadou un calendar? Dar eu voi muri curând, nu am nevoie de o agendă. Dar eu nu cred că pot folosi cadoul tău, dar știu că pentru mine nu mai există speranță, dar eu…

— Eu am completat-o, spuse Hannah pentru a stopa vibrația vorbelor lui Simon din capul ei. M-am gândit la ceva pentru fiecare zi. Singurul lucru pe care mi-l doresc este ca tu să primești cadoul meu ori cel puțin să încerci. Te rog! Pentru mine! Pentru noi!

Simon nu răspunse, în loc de asta apăsă butonul încuietorii și deschise agenda. Începu să o răsfoiască, citi în tăcere adnotare după adnotare,

zâmbi când și când ori se încruntă, citi, citi și citi fără să scoată o vorbă.

După ce parcurse și ultima pagină, ridică privirea.

Era alb la față.

— Eu… începu Hannah, dar amuți când Simon puse agenda deoparte, o apucă de mâini și o trase spre el.

O ținea la fel de strâns ca în seara de la Da Riccardo, ea îi simțea bătăile inimii și simți cât de tare tremura.

— Mulțumesc, îi șopti el la ureche. Niciodată nu mi-a făcut cineva un cadou atât de minunat. Îți mulțumesc.

— Deci îl accepți?

Ea se desprinse de el pentru a-l putea privi în ochi.

Simon zâmbi.

— Cum aș putea să nu o fac?

Râzând ușurată, Hannah îl cuprinse cu brațele de după gât.

— Totul va fi bine, comoara mea! strigă ea. Vei vedea că vom reuși! Cancerul nu ne va îngenunchea. Tu te vei însănătoși, știu asta!

— Da, răspunse el încet. Și eu cred asta.

— Nici nu îți pot spune cât mă bucur că spui asta! Imediat după sărbători vom căuta un oncolog bun. Dar ce spun eu? Pe cel mai bun! Chiar de-ar fi să mergem până la Konstanz! Dacă trebuie, facem autostopul, mergem pe jos! Vom găsi un specialist genial! El va avea grijă de corpul tău și cu agenda îți vom controla iarăși dispoziția.

— Sună foarte bine, așa vom face.

Hannah chicoti nebunește, nici nu se mai putea stăpâni.

— Ce este atât de vesel?

Acum el o îndepărtă ca să o privească.

— Nimic. Te iubesc enorm, asta-i tot.

— Și eu te iubesc. Enorm.

Când Hannah se trezi în patul lui Simon era încă întuneric.

Din nou! Avusese aceeași senzație în dimineața în care începuse lucrul cu Gașca, acele furnicături incredibile ale dragostei nebune și ale agitației. Doar că în acest moment erau mult mai puternice decât în urmă cu câteva săptămâni.

Hannah se răsuci pe o parte, pentru a se cuibări lângă Simon și a-l trezi cu gingășie. Mai voia o picătură din ceea ce trăiseră în noaptea trecută, din pasiunea cu care se iubiseră până la epuizare.

El nu mai era. Patul era gol, Hannah era singură.

Ceasul deșteptător de pe noptieră arăta ora 7:59. Simon nu se trezea la această oră niciodată pe când mai era redactor, pentru că la ziar nu începeau lucrul înainte de ora zece, motiv pentru care terminau seara târziu cu ediția din ziua următoare.

Se ridică, se întinse, trase cu urechea după un zgomot din locuință, așteptă să audă dușul, sfârâitul aparatului de preparat cafeaua ori zgomotul televizorului. Dar era liniște deplină, doar niște crengi băteau în geamul dormitorului.

— Simon! strigă ea. Unde ești? Vino înapoi în pat!

Niciun răspuns.

— Simon?

Nimic. Hannah se înfășură în pătură, se târî până la marginea saltelei și de acolo trase cu ochiul în holul întunecos.

— Siiimon! strigă ea și mai tare. Unde ești?

Pentru că nu îi răspunse, se ridică și cu pași mici, cât îi permitea pătura, ieși din dormitor. Aruncă o privire în camera de zi, unde totul rămăsese ca în seara trecută, nici urmă de Simon. Același lucru în baie și în bucătărie, se părea că îl înghițise pământul.

Se liniști cu gândul că probabil Simon se dusese la brutărie și se decise să facă un duș.

Pe drumul către baie, privirea îi căzu pe ușa de la intrare. Și pe un bilet aflat pe un plic pe podea.

Împreună cu legătura de chei a lui Simon. Încă de la distanță văzu că pe bilet era scris mai mult decât un simplu „Sunt după chifle”.

Se duse spre ușă, se aplecă și ridică hârtia. În timp ce citea, genunchii i se înmuiau, până când sprijinită în ușă alunecă pe gresia rece.

Iubita mea Hannah,

Îmi pare nespus de rău că îți fac asta și îți pricinuiesc atâta durere, însă când vei găsi această scrisoare eu nu voi mai fi în viață.

Acum ești probabil șocată. Ești poate și furioasă, chiar sper asta. Dar nu pot proceda altfel, nu am curajul să mă opun acestei boli. Suferințele părinților mei au durat mult prea mulți ani, iar teama mea de a urma aceeași cale este prea mare. Și mai mare este teama de a-ți pricinui ceea ce mama a trebuit să trăiască. Nu ai meritat asta, nimeni nu merită așa ceva.

În noaptea aceasta mi-am dat seama că tu nu mă vei părăsi. Și pe cât de frumos este să fiu conștient de nesfârșita ta dragoste, pe atât este de groaznic. Pentru că eu nu reușesc să mă despart de tine.

Cadoul pe care mi l-ai făcut este atât de minunat, atât de impunător, încât nu găsesc cuvinte să mă exprim. Nu îmi pot ține făgăduiala de a-l accepta. Nu mai dispun de un an de viață.

Crede-mă, Hannah, îți scriu că știu asta. Eu simt cancerul, știu că nu îl pot învinge, pentru asta este mult prea târziu. Nu am nevoie să mi-o spună un doctor.

Dacă este să fiu cinstit – dacă nu acum, când să mai fiu? – de mult timp mi-am dat seama că ceva nu este în ordine. Tu aveai deplină dreptate când mi-ai spus că m-am schimbat, că mi-am pierdut cumva voința de a trăi.

Din păcate, asta este adevărat. Nu știu dacă a început cu moartea mamei ori cu faptul că mi-am pierdut slujba. Probabil cu ambele ori poate chiar mai înainte. Adevărul este că nu am făcut nicio cerere de angajare, nici măcar una singură. Am mințit că îmi căutam o nouă slujbă. Am mințit că am fost respins peste tot, totul a fost o minciună!

Eu cred că nu cancerul este cel care mă omoară. În mine ceva este demult mort. Și până acum nu am avut curajul să trag concluziile logice. Am citit într-o carte o idee consolatoare: când mori, reintri în starea în care erai de milioane de ani înainte de a te naște. Așadar, nu este rău că fiecare dintre noi trebuie să părăsească lumea aceasta, noi nu facem altceva decât să revenim în universul în care oricum sufletul nostru a fost și este cel mai mult timp. Pentru mine a sosit acum acest moment, simt asta foarte clar.

Te rog, Hannah, să îmi ierți acest pas și fii fericită fără mine. Știu că vei reuși cu optimismul tău de neînvins. Nu, eu sunt convins că tu vei avea o viață mult mai bună fără mine decât cu mine.

Cum spui tu mereu? Totul este bun la ceva. Crede-mă, este bine. Pentru că este decizia pe care am luat-o pentru mine. Este ceea ce îmi doresc.

Te rog, fii bună și dă cheile celui de la care am închiriat locuința. Tu îmi poți goli casa, dar nu este nicio grabă. Suma din contul meu este suficientă pentru plata chiriei pe mai multe luni. Reziliază contractul abia când ești pregătită.

Te rog să păstrezi cheia de la mașină, pentru că Mustangul îți aparține de acum. Poți să îl folosești ori să îl vinzi, actele se află împreună cu cheia pe comoda din camera de zi. În plic găsești o împuternicire prin care ți

se transmit toate drepturile și cu care sper că vei putea reglementa totul. Din păcate, nu este un formular oficial, dar cu semnătura mea trebuie să fie valabil.

Dacă în final mai rămân ceva bani în contul meu, îți aparțin de asemenea ție. Aș prefera să îi investești în Gașcă, să îi folosești pentru a-ți dezvolta minunata ta idee.

Hannah, te iubesc! Și sunt mândru de tine!

Însă îmi pare rău că această iubire nu ajunge pentru a încerca în continuare.

Simon

Hannah rămase cu privirea pironită pe rândurile scrise de Simon. Și când observă că acestea au început să îi danseze în fața ochilor, că literele încep să se amestece și simți că era pe punctul de a leșina, își mușcă buza inferioară atât de tare încât simți gustul sângelui și nevoia de a trage puternic aer în piept.

Această iubire nu ajunge…

Se ridică, lăsă să cadă pătura de pe ea, se duse în camera de zi a lui Simon și ridică telefonul. Calmă, fără ca măcar degetele să îi tremure când formă 110. O femeie îi răspunse la primul apel.

— Veniți repede, vă rog, spuse ea în telefon încet și clar. Prietenul meu vrea să se sinucidă.

29
Jonathan
Joi, 4 ianuarie, ora 10:07

Când Jonathan N. Grief se trezi în ziua următoare puțin după ora zece, nu avea conștiința încărcată. Seara se prelungise și era firesc să nu fi sărit din pat ca de obicei la ora 6:30. Însă resimțea o ușoară mahmureală, o anumită melancolie, ceva… nedefinit.

Totuși, abia se puse pe picioare și această grijă neprecizată îi dispăru, pentru că privind agenda își aminti ceea ce decisese cu câteva ore mai înainte: îi va propune lui Leopold să se mute momentan la el.

Binedispus, Jonathan se duse la baie, făcu un duș și se îmbrăcă. Nu în echipament sportiv – ar fi fost o prostie după un duș –, ci cu pantaloni de stofă și cu un pulover pe gât. Joggingul îl va recupera ulterior. Sau, îi veni un gând temerar, astăzi chiar va renunța la el. Nu mai avea chef, iar sfatul lui Leopold de a-și conduce viața pe baza principiului „fă ce-ți place” i se părea cel puțin la fel de convingător ca renunțarea la carbohidrați după ora 18:00.

Coborî scara, se duse la camera Tinei și bătu la ușă.

Împinse ușa și făcu un pas înapoi, ca nu cumva să își deranjeze musafirul în caz că nu era încă îmbrăcat.

— Leopold! strigă el. Bună dimineața, sunt eu, Jonathan!

În așteptarea răspunsului se amuza auzindu-și propriul nume. Păi, cine altcineva putea fi acum, aici? Din încăpere nu se auzi niciun zgomot, așa că Jonathan mai bătu o dată în ușă.

— Leopold, nu te-ai trezit? Scularea!

Nimic. Jonathan bătu încă o dată în ușă, apoi intră.

Camera Tinei era goală, ușa de la mica baie era deschisă și nici acolo nu descoperi pe nimeni. Patul era răvășit, iar pe el erau aruncate halatul de baie și un prosop folosit. Nimic altceva nu mai amintea de prezența unei persoane.

Jonathan ieși mirat în hol. Unde s-o fi băgat Leopold? Își aruncă privirea la cuier, mantaua dispăruse, ca și cizmele prietenului său.

Simți o strângere de inimă. Chiar fusese un idiot? Renunțase la toate reținerile lui, pentru ca acum să constate că îndopase un șarlatan? Pe unul care profitase de ospitalitatea lui și se făcuse nevăzut după ce luase tot ce putuse să care? Iar el nici măcar nu încuiase camerele cele mai importante, ca biroul ori sufrageria (argintăria!), ci se culcase cherchelit.

Chiar era el un idiot, cum îl numise Leopold?

Evident, da!

Parcă Jonathan îl și auzea pe tatăl lui hohotind. Din tot sufletul, bucurându-se că „fiul lui bun de nimic" se dovedise din nou incapabil să înfrunte viața. Intuiție? Ha, ha, ha, de unde intuiție?!

Nu. Jonathan N. Grief se îndreptă. Asta i se putea întâmpla oricui. Oricui care, ca și el, încă mai credea în bun-simț și în moralitate, care…

Oh, dar ce însemna acest monolog interior? Era mai bine să verifice imediat cu ce valori o șterse Leopold și apoi să anunțe poliția. Chiar dacă polițiștii ar râde pe seama lui, important era să își facă treaba și să îl prindă pe hoț. Că Leopold, cu cizmele lui rupte, nu avea cum să fi ajuns prea departe.

O jumătate de oră mai târziu, Jonathan răscolise întreaga casă.

Nimic.

Nu lipsea nimic. Nici argintăria, nici banii pe care îi păstra într-o casetă de pe birou, niciun buton de manșete, nici măcar ambalajul din cutia de pe terasă, care putea fi restituit pe bani. Totul era la locul lui. Totul, cu excepția lui Leopold.

Oarecum dezorientat se duse în bucătărie, să facă un ceai. Abia acum îi atrase atenția raftul cu vinuri. Din care lipsea ceva: locul liber era de dimensiunile a trei, patru sticle. Jonathan se întoarse rapid și dădu fuga în sufragerie, unde în stânga, într-un colț, se afla dulapul-bar. Și de aici lipseau sticle, băgă de seamă Jonathan pe loc. Se apropie mai mult și constată că whisky-ul și ginul nu mai erau. Valoroasa grappa cumpărată pentru musafiri, niciodată deschisă, era însă. Doar că era aproape goală. Jonathan oftă din rărunchi. Apoi remarcă și biletul de sub sticla respectivă. Îl luă în mână, se așeză la masă și începu să descifreze scrisul greu de citit.

Se pare că pe insula mea singuratică l-am întâlnit pe tipul cu sticla. Îmi pare rău, tentația de azi-noapte a fost prea mare. Îți mulțumesc sincer pentru seară și pentru ospitalitatea ta, și îmi este rușine că trebuie să te dezamăgesc profund.

Al tău, Leo

P.S. Dacă eu aș fi tu – și o spun cu toată convingerea că mă bucur că nu sunt tu (tu înțelegi corect mica aluzie răutăcioasă, prietene) – aș înșfăca agenda și aș pleca. Un asemenea cadou nu se primește în fiecare zi. Eu mi-aș fi dorit să fi primit odată așa ceva.

Jonathan citi de două ori textul. Apoi luă un creion din bufetul aflat lângă masă și adăugă virgula care lipsea de după paranteză. Și fără să se mai gândească mult, azvârli creionul și biletul în coșul de gunoi.

30
Hannah
În aceeași zi,
Joi, 4 ianuarie, ora 10:53

Trei zile și jumătate. Trei zile și jumătate ca trei ani și jumătate. Ca zece ani, ca douăzeci, cincizeci, o sută. Ca o mie de ani ai somnului frumoasei din pădurea adormită. Într-un somn sumbru, întunecat, dincolo de un gard înalt de câțiva metri, numai din spini, fără niciun trandafir. Dar nu venea nimeni să o trezească pe Hannah din acest coșmar. Nu venea nimeni să o sărute.

Mai întâi, au fost cuvintele de încurajare. Oameni binevoitori în uniformă o linișteau spunându-i că îi vor găsi prietenul. O asigurau că sinuciderile anunțate rar sunt duse până la capăt. Și că, firește, ei vor face totul pentru a-l găsi pe Simon. Acesta a fost dat în urmărire, toate patrulele îl vor căuta, dar intervențiile unității canine și scafandrilor în Alster și Elba, solicitate de Hannah, nu erau nici promițătoare și nici posibile, având în vedere mărimea suprafeței orașului. A doua zi s-a făcut apel la populație prin radio. În a treia zi a apăru o știre în ziar. Hannah nu putea însă asculta rugămintea polițiștilor ca să se ducă acasă.

Nu putea, nu putea să se ducă acasă. Nu era capabilă de nimic, în afară de a sta și a aștepta acasă la Simon ca acesta să deschidă ușa. Și să îi explice că scrisoarea fusese o greșeală. O glumă, o glumă proastă. Ceva nu de întâi aprilie, ci de Anul Nou, ha, ha!

Da, desigur, a fost de prost gust, de mare prost gust. Lui Simon îi părea rău, dar se simțise presat de Hannah. Fusese prea mult ceea ce ea îi pretindea, așa că pur și simplu el… Da, el înțelegea prea bine dacă ea era supărată pe el. Dacă ea nu îi va mai adresa niciodată un cuvânt.

Chiar dacă el ar fi gata să se supună la noi investigații și chiar ar accepta să trăiască potrivit calendarului ei pueril.

Trei zile și jumătate. 74 de ore și 38 de minute. De atât timp se frământa ea în locuința lui și îl aștepta. Nu putea să facă altceva decât să se plimbe încoace și încolo din dormitor în camera de zi, în bucătărie și în baie, în aceeași rochie neagră îmbrăcată de revelion, a doua oară după seara de la Da Riccardo, scoțând de fiecare dată un strigăt când cineva suna la ușă ori când auzea telefonul mobil.

Dar nu era el. Era fie Lisa, fie mama ei Sybille. Ele veneau pe rând, de mai multe ori pe zi, să o vadă și să îi aducă de mâncare. Îi spuneau că totul era cât se poate de bine cu Gașca și că, din păcate, Simon nu apăruse nici la locuința lui Hannah, în care se mutase Sybille fără să stea prea mult pe gânduri. Ca și polițiștii, o rugau stăruitor să renunțe la „pichetare" ori, ca ieri, îi aduceau o ediție a ziarului *Hamburger Nachrichten,* să o convingă că apelul la căutarea lui Simon se afla pe prima pagină, așa cum promiseseră foștii lui colegi.

În acest timp Hannah vegeta – pentru că nu făcea mai mult de atât – verificând telefonul mobil la fiecare zece secunde, accesând de la distanță robotul telefonic de acasă, verificând e-mailul, cu slaba speranță de a primi o veste de la prietenul ei. Deși știa, știa din momentul în care îi citise scrisoarea de adio.

Știa că putea să țipe, să se zbată și să plângă cât voia – Simon nu mai exista.

El nu o șterse pur și simplu, cum presupusese unul dintre polițiști. Nu aruncase în aer toate podurile în urma lui și nu stătea undeva la umbra unui palmier cu un cocktail în mână. Nu. Toate acestea erau doar vorbe goale pentru ca ea să nu facă scandal pe străzi și, fără să se gândească, să spargă tot ce îi ieșea în cale.

Era o nebunie. Era nebună. Pentru că, deși știa, știa, știa că Simon nu era bărbatul promisiunilor deșarte și nu fusese niciodată, se agăța totuși cu o vervă disperată de orice posibilitate oricât de improbabilă; fie și un afurisit de cocktail sub un palmier și mai afurisit.

Mustangul pe care el nu l-ar fi părăsit niciodată! Indiferent cât de absurd era acest gând, pe ea o stimula. Dacă el ar fi cumpănit măcar o secundă asupra alegerii între o băutură sub palmieri și sinucidere – s-ar fi urcat la volan și ar fi plecat. Că o părăsea pe ea nu era complet exclus. Dar să își părăsească mașina? Nu, niciodată. Cheile mașinii, scrisoarea de adio și împuternicirea (în copie, pentru că originalele le luase poliția) aflate în camera de zi erau dovada copleșitoare a ceea ce Hannah nu voia să recunoască.

Doar agenda nu o găsea nicăieri. Nici în casă și nici afară, în tomberonul pentru gunoi, în care se uitase, fiind sigură că acolo o va descoperi.

Această blestemată agendă aruncată printre coji de ouă și zaț de cafea, ca un gest simbolic; această cârpăceală concepută de Hannah în obsesia ei de a manipula. În naiva convingere că îl elibera pe prietenul ei de frica morții cu puțin tra-la-la și hop-șa-șa, precum și niște palavre gen „fiecare celulă din corpul meu este fericită”.

Doar la acest gând lui Hannah îi venea să procedeze ca Simon. Să pună mâna pe cuțitul pentru carne din bucătărie, să își reteze artera de la încheietura mâinii ori să sară de la balconul aflat la etajul al treilea, ca unică pedeapsă logică a ceea ce făcuse.

Pentru că ea, prin excesul de voluntarism, prin platitudini lipsite de sensibilitate ca „totul este bun pentru ceva”, „criza ca șansă” și „lumina a fost inventată în întuneric”, a fost prima care l-a împins la acest gest de disperare.

Totul este bun la ceva? Mă rog frumos, la ce ar fi bun aici? Dacă nu doar să o îngenuncheze? Să îi

demonstreze că viața adevărată nu are nimic de-a face cu lumea pestriță a lui Pipi Langstrumpf? Absolut deloc.

Sunetul provenit de la telefonul mobil o făcu să tresară. Un e-mail. Ceva nou de la părinții ei sau de la Lisa ori o comunicare de la o firmă de expediții online. Ori o știre despre un multimilionar care tocmai a decedat în Nigeria și o declarase unică moștenitoare.

Nu era cazul. Primise un e-mail de la Sarasvati. Hannah avu nevoie de câteva momente pentru a-și reaminti acest nume. Îi părea din altă viață ziua în care îi scrisese clarvăzătoarei Lisei, explicându-i situația ei, cu rugămintea de a trece peste deontologia profesională și de a realiza o ședință „cu totul deosebită" pentru prietenul ei aflat în pragul morții din cauza bolii. O ședință prin care să îi insufle acestuia puțină poftă de viață (și căruia să nu îi dezvăluie că fusese instruită, de fapt, de Hannah).

Deschise e-mail-ul.

Dragă Hannah,

În mod normal nu pun întrebări când cineva nu apare la ședința fixată, pentru că nu vreau să tulbur pe nimeni. Dar în acest caz fac o excepție, pentru că povestea nu îmi iese din minte.

Prietenul dumneavoastră, despre care mi-ați scris, nu a fost aici. În schimb, a venit un bărbat care i-a găsit agenda pe malul Alsterului. Mai multe nu vă pot spune. Am fost discretă și în ce privește modul stabilirii întâlnirii, pentru că nu am fost sigură dacă v-ar conveni să îl dezvălui.

Acum cred că a fost o greșeală, care mi-a lăsat o senzație ciudată. Așa că vreau doar să mă interesez dacă sunteți bine. Cum se mai simte prietenul dumneavoastră?

Lumină și iubire

Hannah nu mai formase niciodată un număr de telefon atât de repede. Degetele îi zburau pe tastatură când bătea cifrele aflate sub numele lui Sarasvati.

În câteva secunde clarvăzătoarea răspunse.

— Ha… Hannah Marx la telefon! strigă ea atât de agitată și se zăpăci.

— Alo, *Frau* Marx! răspunse o voce prietenoasă, caldă. Nu credeam că mă veți suna imediat.

— Prietenul meu a dispărut, trecu ea direct la subiect. Mi-a lăsat o scrisoare de adio, în care spune că se va sinucide.

— Oh, Dumnezeule!

O secundă se făcu liniște în receptor, apoi Sarasvati o rugă să îi spună ce s-a întâmplat.

— I-am dăruit lui Simon în noaptea de revelion o agendă, după cum v-am scris. Iar el mi-a promis că vrea să încerce să-și organizeze anul acesta după ce scrie în ea. Că nu va renunța la luptă înainte de a o începe. Hannah suspină la amintirea ultimei seri petrecute împreună, apoi adăugă: În dimineața următoare a dispărut și mi-a lăsat o scrisoare de adio. De atunci este căutat de poliție. Și firește și de mine.

— Doamne, ce rău îmi pare! În telefon se auzi cum Sarasvati își sufla nasul. Ce idioată am fost că nu mi-am dat seama imediat că era ceva în neregulă când acel bărbat a venit la mine cu agenda. M-am gândit doar că prietenul dumneavoastră considera că ideea nu era bună. Dumneavoastră îmi scriseserăți că nu știți dacă l-ați convins. Ce prostie din partea mea!

— Cine este bărbatul acela? Cum îl chema?

— Din păcate, nu știu. Și Sarasvati părea copleșită. Nu l-am întrebat, de cele mai multe ori așa procedez. Mulți oameni ar crede că m-aș interesa de ei ulterior.

— Dar știți cum a ajuns agenda la el?

— Spunea că a găsit-o într-o pungă atârnată de ghidonul bicicletei sale.

Speranța lui Hannah se prăbuși. Și-ar fi dorit, se rugase pentru asta, ca Simon să fi dat agenda cuiva, să o fi făcut cadou dintr-un motiv oarecare ori să i-o fi lăsat spre păstrare. Poate schimbase cu acel cineva câteva vorbe sau chiar îi povestise ce se întâmplase și ce intenționa să facă.

Uneori îți este mai ușor să îți deschizi sufletul unui străin, decât unui apropiat. Altfel Hannah nu își putea explica de ce Simon nu îi vorbise despre disperarea lui.

Se corectă imediat. Totuși el îi vorbise. Nu prin cuvinte, dar îi spusese. Numai că ea, Hannah, nu îl ascultase suficient. De fapt, nici nu îl ascultase, ci îl copleșise cu optimismul ei de tip „capul sus!”

— Așadar, punga era atârnată de ghidonul bicicletei lui? întrebă ea încetând să se autoacuze.

— Da, așa a susținut. A spus că pe 1 ianuarie a fost, ca în fiecare zi, să facă jogging pe malul Alsterului și, când a revenit la bicicletă după alergare, apăruse punga.

— A mai spus altceva? Hannah strângea telefonul atât de tare, încât degetele deja o dureau și pumnul i se albise. I-a atras ceva atenția? Măcar l-a văzut pe Simon?

— Despre asta nu a spus nimic. A spus însă că i-ar fi făcut plăcere să afle cui aparținea agenda și că a venit la mine doar pentru că în calendar erau scrise data și ora la care persoana căreia îi aparținea avea programare. Credea că proprietarul își va face apariția.

— Deci voia să restituie agenda?

— În orice caz, asta a spus. Oricum părea obsedat să afle cui îi aparținea. Voia neapărat să aștepte până când apărea proprietarul. Și pentru a mai trece timpul, ședința fiind totuși plătită, l-am consiliat. Un tip remarcabil.

— I-ați relatat despre ce vă rugasem eu în legătură cu Simon?

— Firește că nu! spuse ea încet, dar cu hotărâre. Și prietenului dumneavoastră i-aș fi spus ceea ce citeam în cărți pentru el. Și adăugă: Costul ședinței vi-l rambursez, bineînțeles!

— Nu este nevoie, o asigură Hannah. Acum mă preocupă doar găsirea lui Simon. Și faptul că în dimineața Anului Nou a fost undeva pe malul Alsterului… Acesta ar putea fi un punct de reper, chiar dacă neînsemnat. Dar mai bun decât nimic!

— Poliția ce părere are?

— Încă nu știe de Alster, însă am să anunț imediat.

— Mă refer la ceea ce au făcut până acum.

Hannah oftă.

— Mie mi se pare că nu prea mult. Poliția îl caută și l-a dat în urmărire, dar el ar putea fi oriunde. Ea își interzisese măcar să se gândească la un „…dacă mai este în viață”. Telefonul lui mobil se află acasă, deci încercarea de localizare nu are sens. Însă acum există cel puțin un punct de plecare pentru căutare și poate că a fost văzut și de alți oamenii care se plimbă sau care locuiesc în zona Alsterului.

— Chiar mi-aș fi dorit să știu numele individului care a fost la mine!

— Cum arăta?

— Era în jur de patruzeci de ani și arăta binișor. Astfel de ochi albaștri nu vezi la tot pasul. Și avea părul negru. Haine scumpe și politicos. Cam atât. Hm… și lăsa impresia că era tensionat și nervos, dar de asta mi-am dat seama abia pe urmă.

— Cu astea nu putem face nimic.

— Nu, fu de acord Sarasvati. Și, în plus, nici nu l-a văzut pe Simon. A găsit doar agenda.

— Ar fi totuși posibil să își amintească de ceva, dacă se discută din nou cu el. Un amănunt considerat de el fără însemnătate, care doar într-un anumit context ar avea un sens. Firește că agenda

îmi este absolut indiferentă, însă nu avem de ce altceva să ne agățăm. Dacă există o șansă ca cineva să îl fi văzut încă în viață, va trebui să o folosesc!

— Da, înțeleg. Mi-aș fi dorit să vă pot ajuta. Dar după ședință a plecat și a luat agenda cu el. Dacă eu aș…

— A spus cumva ce are de gând să facă cu ea? o întrerupse Hannah.

— Da, voia să o ducă la biroul de obiecte găsite.

— Atunci am să sun imediat acolo! Poate că găsitorul a fost înregistrat la ei, spuse Hannah plină de optimism. Și dacă se confirmă, ei ar trebui să anunțe pe loc poliția.

— Merită o încercare.

— Da. Vă mulțumesc pentru telefon.

— Scumpo! În mod surprinzător această formulă de adresare nu îi păru deloc necorespunzătoare lui Hannah. Aș fi vrut să pot face mai mult. Și după ce ezită un moment, adăugă: Poate doriți să treceți pe la mine? Aș putea să vă dau în cărți.

— S-ar putea ca în acest fel să îl găsim pe Simon?

— Nu. Hannah nici nu se așteptase la alt răspuns. Dar putem afla altceva.

— Foarte drăguț din partea dumneavoastră. Dar altceva decât să îl găsesc pe Simon nu îmi doresc.

— Înțeleg. Totuși, la mine sunteți oricând bine-venită! Și vă rog să mă țineți la curent cu căutarea prietenului dumneavoastră.

— Așa voi face, promise Hannah.

Se salutară și convorbirea se încheie.

Imediat Hannah sună la polițista care îi lăsase cartea de vizită și îi spusese că putea fi contactată în cazul aflării unor date noi.

— Simon a fost pe malul Alsterului! aproape că strigă Hannah când femeia îi răspunse. Trebuie să trimiteți imediat acolo câțiva oameni!

După care, deși era conștientă că un „Folosiți totuși scafandrii!” părea mai curând dovada unei anumite stări de expectativă care contrazicea credoul ei referitor la „fixarea de urme în viitor”, tocmai asta ceru.

— Trimitem mai întâi câțiva colegi pe malul Alsterului, răspunse calmă polițista. După care vom vedea ce este de făcut.

Hannah închise telefonul și inspiră adânc. Bun. Poliția a fost iarăși impulsionată la căutarea lui Simon, de data aceasta cu un indiciu concret privitor la ultimul loc în care fusese văzut.

Apoi căută pe Google numărul de telefon al biroului pentru obiecte găsite și îl întrebă despre agendă pe bărbatul care îi răspunse. Dar după revelion nimeni nu mai predase ceva care să fi amintit cât de cât cu o agendă. Hannah îl rugă pe interlocutor să o anunțe imediat ce apărea cineva cu o agendă îmbrăcată în piele albastră, cu planificarea unor întâlniri. La comentariul lui morocănos cum că nu era birou de informații, ripostă la care ea se așteptase, îi explică scurt cum stăteau lucrurile. Pocăit, bărbatul promise că îi va telefona imediat ce vor primi vreo agendă.

Hannah mulțumi politicos și încheie convorbirea. Altceva? Ce altceva mai putea să facă?

Puse mâna a treia oară pe telefon și sună la redacția ziarului *Hamburger Nachrichten,* relată și acolo noutățile și rugă ca în următoarea ediție de dimineață să publice din nou anunțul. Prin acesta să ceară găsitorului agendei ori eventualilor martori care l-ar fi văzut pe Simon în apropiere de Alster să anunțe de îndată. I se promise că anunțul avea să apară pe prima pagină.

Cugeta febril ce pași ar mai putea să întreprindă. Trebuia să îl găsească pe bărbatul în posesia căruia se afla agenda! De ce acesta nu se prezentase la biroul de obiecte pierdute? Ce făcuse în loc să procedeze astfel?

Desigur că acestuia nu avea cum să îi fie clar că putea furniza indicii poate importante, că în dimineața de după Anul Nou nimerise pe malul Alsterului într-o chestiune de viață și de moarte, în cel mai propriu sens al cuvântului. Nu avea de unde să știe cât de asiduu era căutat. Numai la gândul că se pierdea timp prețios, Hannah se simțea neajutorată, sfârșită și foarte, foarte furioasă. Cum ar putea să dea de urma individului care găsise agenda lui Simon, cum?

Îi veni o idee. Găsitorul îi făcuse o vizită lui Sarasvati – poate că înainte de a se duce la biroul de obiecte găsite, acesta se prezentase și la o altă întâlnire la care Simon avea fixat un termen? Ghicitoarea în cărți îi spusese că el voia să afle neapărat cui aparținea agenda. Nu avea importanță motivul, curiozitatea ori sentimentul puternic al datoriei. Exista o mică șansă, așa că Hannah luă din geantă copia după agenda lui Simon și o răsfoi agitată. Care erau data, ora și locul următoarei întâlniri, la care misteriosul găsitor al agendei putea să apară?

Cu mare dezamăgire fu nevoită să constate că aceasta era peste zece zile, pe 14 ianuarie. Peste zece zile! Dacă până atunci Simon nu apărea ori nu era găsit, atunci…

Își interzise să termine fraza și se concentră pe cele scrise în agendă. Pe 14 ianuarie ea programase la ora 19:00 o lectură cu Sebastian Fitzek la Kampnagel. Fitzek era autorul preferat al lui Simon, pe care acesta pur și simplu îl diviniza și căruia îi parcursese pe nerăsuflate toate thrillerele.

Hannah nu reușea să priceapă cum de creierul lui se putea tâmpi cu crime și omoruri (atenție la ce gândești!), dar el îi explicase mereu, că pentru el asta era ca un fel de „psihoigienă”. „O carte ușoară de-a lui Fitzek și pe urmă sunt imun la toate știrile îngrozitoare pe care trebuie să le citesc sau

să le scriu ca jurnalist. Și care, spre deosebire de un thriller, din păcate sunt autentice, adevărate.”

De aceea se bucurase enorm când descoperise în septembrie că autorul va veni la Hamburg pentru o lectură. Considerase asta ca pe un semn al sorții (un cuvânt prea pompos pentru o lectură, dar Hannah așa îl simțise), o întâlnire cu scriitorul preferat reprezentând un stimulent de genul: „Apucă-te odată să scrii la propria carte!” și imediat îi rezervase online două bilete. De fapt, voise să i le dea cadou de Crăciun, dar fără ezitare le schimbase destinația pentru anul lui perfect.

Ea notase în agendă și că biletele, care aveau numărul de comandă 137, se ridicau de la casă pe 14 ianuarie. Voise să îi lase lui Simon libertatea de a alege fie compania ei, fie a lui Soren, care îi împărtășea preferința pentru poveștile sumbre. Ei i-ar fi convenit oricare variantă – atunci când introdusese lectura în calendar, îi trecuse prin cap că poveștile lui Fitzek i-ar fi putut provoca un coșmar.

Firește că acum își putea asuma riscul ca Simon să își petreacă seara cu oricine. Ori cel puțin, ca bărbatul care găsise agenda pe ghidonul bicicletei să apară la casa de bilete și ea să afle cine va prelua comanda cu numărul 137.

Dar până atunci mai sunt zece zile, o perioadă incomensurabilă! Nu, atât de mult timp îi va fi imposibil să aștepte. Până atunci va înnebuni. De ce nu mai fixase termene? De ce o luase mai încet și după „începutul” cu Sarasvati alesese „sarcini” pe care Simon ar fi putut să le îndeplinească de acasă, de unul singur?

Desigur, pentru că plecase de la ideea că în primele zile de după Anul Nou trebuia să planifice vizite la medici și clinici și să nu se încurce în alte activități. Și în afară de asta trebuia să țină seama și de propria muncă, pe care – cu bunăvoința altora – acum o neglijase condamnabil.

Se blestema că nici pentru ziua de astăzi nu aranjase ceva, ceva fixat la secundă, ce ar fi fost imposibil să fie trecut cu vederea. Dar și aici: dacă ar fi…

Dacă ar fi, dacă ar fi, dacă ar fi. Măcar de ar fi avut o idee despre felul în care ar putea da de urma acestui jogger zevzec.

Acest jogger zevzec?

„A spus că pe 1 ianuarie a fost, ca în fiecare zi, să facă jogging pe malul Alsterului”, îi răsunară în urechi vorbele lui Sarasvati. ASTA ERA!

După douăzeci de minute, cu o cutie de piuneze și cincizeci de afișe scoase la imprimanta lui Simon, cobora în fugă scările spre ieșirea din clădire.

Alergă de-a lungul străzii Papenhuder și coti în Hartwicusstraße atât de repede încât fu cât pe ce să cadă, redresându-se cu mare greutate. La capătul străzii deja vedea Alsterul și exact acolo voia să ajungă cu afișele. Va plasa pe fiecare bancă, pe fiecare pom, pe fiecare tufă și pe fiecare fir de iarbă imaginea agendei – o descărcase de pe pagina web a producătorului – plus o fotografie a lui Simon. Cu un titlu roșu aprins: *„Cine a văzut acest bărbat sau această agendă???”*

Dacă tipul care fusese la Sarasvati venea într-adevăr să alerge aici în fiecare zi, Hannah nu voia să îi lase nici cea mai mică șansă de a nu remarca apelul ei. Și chiar dacă acest bărbat nu îl vedea, cineva trebuie totuși să îl fi remarcat pe Simon, cineva! Deoarece prietenul ei fusese în dimineața de Anul Nou acolo!

Cu respirația tăiată, Hannah se opri în fața localului Alsterperle. De aici are să pornească. În timp ce fixa cu o piuneză primul afiș pe un pom, începu să se simtă mai bine. În sfârșit, putea să facă ceva!

31
Jonathan
Joi, 4 ianuarie, ora 11:16

Jonathan N. Grief îmbrăcase echipamentul de sport și se așezase pe mica banchetă de lângă telefonul din hol, vrând să se încalțe pentru alergarea amânată de pe malul Alsterului, când se opri brusc din mișcare.

Era oare bine? După seara de ieri să continue ca și până acum? Ca un câine ud care își scutură cu putere picăturile de pe blană și apoi merge degajat, ca și cum nu ar fi alergat cu doar câteva secunde înainte după un ciolan ademenitor, care, din păcate, se dovedise a fi un bețișor amărât?

Căci Jonathan vedea lucrurile exact așa. Era dezamăgit și se simțea înșelat. Și în același timp era cuprins de un sentiment de vinovăție, de rușine, pentru că se temea că nu era complet nevinovat de recidiva lui Leopold. El își făcuse griji în privința obiectelor sale de valoare, în privința trupului și vieții sale și, de fapt, ar fi făcut mai bine ca să nu îi permită lui Leo accesul la grozavele lui rezerve de alcool. Se întreba dacă nu cumva chiar provocase fuga sărmanului, în toiul nopții, cu sticlele. Ar fi fost mai bine să nu îl fi primit în casă și pur și simplu să îl fi lăsat în containerul de gunoi? Jonathan încercă să nu își mai facă reproșuri, la gândul că nu ar fi putut bănui toate acestea.

Oftă. Își imaginase totul atât de frumos, de înviorător, de stimulativ! Leopold și el coabitând ca între bărbați. Vagabondul și editorul. În orice caz, taică-său s-ar fi frecat la ochi într-un moment de luciditate, în care ar fi putut să priceapă relatarea lui Jonathan despre noul său prieten. Chiar era incredibil.

Ha! *Un cuplu ciudat* armonios. Acesta era în definitiv material de roman! Un roman de

divertisment, din acelea pe care nimeni nu le-ar introduce în programul editurii Griefson & Books, dar oricum un roman.

Jonathan își întinse picioarele și privi în gol dus pe gânduri. Mai analiză o dată în revistă seara trecută. Lucrurile pe care i le povestise Leopold, această discuție deschisă, apropiată între bărbați. Și cele două decizii ale sale, pe care le luase rapid, când era în pat, cherchelit. Da, fir-ar să fie, se simțea vinovat și rău. Dar ce trebuia să facă? Să iasă și să îl caute pe Leopold? Cu speranța că îl va găsi undeva, pentru a-l putea lua cu el din nou acasă? Și cu forța, dacă era nevoie?

Dar el nu era nici asistent social și nici terapeut și o asemenea muncă îl surmena. Fără a mai spune că Hamburgul era mare, iar probabilitatea de a-l descoperi pe vagabond pe undeva se apropia de zero. Așadar, ar trebui să își uite noul prieten, să își lege șireturile la pantofii sport și să treacă simplu la ordinea de zi?

Nu, nu i se părea corect.

Își aruncă încălțările și urcă în șosete în birou. Alsterul mai era și mâine în același loc. Astăzi va ține seama de sfatul lui Leopold, așa că puse mâna pe agendă.

Se așeză comod în fotoliul pentru lecturi și deschise agenda la data de 4 ianuarie. Citi textul și râse. Chiar dacă Leopold dispăruse, opiniile lui erau încă prezente.

Viața este prea scurtă pentru a ne preocupa de lucrurile care nu ne plac.

Astăzi scrie două liste. Una cu ceea ce îți place și alta cu tot ceea ce faci, dar fără nicio plăcere.

Șterge imediat a doua listă și trăiește ceea ce este scris în prima! Exclusiv! Scrie ce ai vrea să faci și fă! Mai ales ASTĂZI! Indiferent cât de nebunesc ar fi. Fă cel puțin un lucru din prima listă – IMEDIAT!

Ei, asta da somație! Una cam nebunească, dacă se gândea mai bine. Pentru că cine putea să își organizeze viața doar după pofta inimii și să facă doar ce îi place? Niciun om nu poate să procedeze astfel – abstracție făcând de puținii privilegiați. Ori de cei care se aflau în fața morții, cărora le era indiferent cum își iroseau timpul. Toți ceilalți trebuiau să se supună convenienței sociale și să se dedice unei activități ce le asigura subzistența. Și dacă această activitate consta în a monta pixuri pe bandă rulantă, apoi montau pixuri. Indiferent dacă le făcea ori nu plăcere.

Pe de altă parte, de ce să se preocupe de alții? În fond, el era în privilegiata postură de a face ce voia, de asta își dăduse seama Leo cât se poate de bine. Cine, dacă nu el, își putea permite luxul acestui mic joc de gândire?

Jonathan N. Grief puse mâna pe un pix. Deci ce voia? Ce îi plăcea să facă?

Nici nu apucă să termine de scris litera j de la jogging, că se și opri.

Da, alerga în fiecare zi, dar când vru să scrie acest lucru, îi trecu prin cap întrebarea dacă într-adevăr îi făcea plăcere.

Niciodată nu se întrebase asta. Nu îi trecuse prin cap. De ce? Sportul era sănătos, o știa oricine. Alergatul zilnic ținea de viața lui ca și spălatul pe dinți, de asta nu se putea îndoi. Sau putea?

Pierdut în gânduri, rodea capătul pixului, încercând să se pună în situația alergătorului. Îi făcea plăcere?

De fapt nu. Era mai curând o obligație. Momentul de după alergare parcă mai aducea a plăcere. După ce truda trecea, când făcea exerciții de întindere a mușchilor, când învingea starea de slăbiciune și lașitatea interioară a trezirii de dimineață și vedea rezultatele.

Începu să scrie din nou:

„Îmi face plăcere să fac jogging și să fac sport”.

Privi cam nedumerit ceea ce scrisese. Asta ce însemna? Făcea joggingul parte dintre lucrurile ce meritau trecute pe lista plăcerilor și deci trebuia să continue practicarea lui? Ori mai curând nu? Firește că nu intra în discuție nici ideea de a renunța imediat la alergare.

Era convins că orice psiholog ori medic sportiv sau chiar *Bild-Zeitung* recomanda călirea prin sport. Atât pentru suferințele fizice, cât și pentru cele sufletești nimic nu ajută mai mult decât a pune în mișcare corect și zilnic „mașinăria om". Firește, dacă suferința corporală nu era o paraplegie, pentru că atunci era indicat mai curând joggingul creierului.

Sportul era și rămânea o obligație. Doar că trebuia practicat neapărat alergând în jurul lacului Alster? Dacă Jonathan era sincer, își putea imagina lucruri mai plăcute decât să alerge în zori, pe vreme proastă, prin orașul pustiu, smuls din plictiseala propriilor pași doar de necazuri ca excrementele de câini sau bicicliștii-kamikaze.

Mult citata Runners High. Dependența de care vorbesc atâția și care te face să nu conteze nimic altceva decât să lași kilometru după kilometru în urmă. Personal, nu o trăise niciodată. El doar se autodepășea.

Alergarea… poate că nu era sportul potrivit pentru el?

Tenisul. Ideea îi veni ca din neant. În copilărie îi plăcuse tenisul. Nu prea riguros și nu într-un club, dar din când în când mai schimbase câteva mingi cu mama lui în grădina vilei de pe Elba, peste o sfoară de rufe întinsă. Îi plăcuse chiar mult. În orice caz nu practicase acest sport. În familia Grief se juca golf. Pentru că tatăl lui îi băgase în cap din fragedă copilărie că pe terenul de golf se puteau realiza cele mai bune afaceri.

Ceea ce era o prostie. Niciodată Jonathan nu încheiase vreo mare tranzacție îmbrăcat în pantaloni cu carouri și încălțat cu pantofi

antiderapanți. Și din momentul în care în urma îmbolnăvirii tatălui avansase în postura de editor, aruncase ușurat crosa într-un colț, pentru că golful îl plictisise îngrozitor. Pe de altă parte, nici nu era făcut pentru mari afaceri, pentru asta îl avea pe Markus Bode.

Bode. Era cel mai potrivit moment să ia legătura cu managerul său, probabil că acesta deja aștepta telefonul lui.

Însă voia ca mai înainte să termine „lista plăcerilor", iar telefonul cu Markus Bode nu făcea clar parte din această categorie. Mai bine tenisul.

Și notă: să joc tenis.

Și mai jos adăugă: să cânt. De asta Jonathan uitase complet! De mic îi plăcuse să interpreteze cântecele populare napolitane pe care mama sa le cânta deseori cu mult patos. Tatăl acordase și mai puțină atenție calităților vocale ale juniorului decât micii mingi galbene din pâslă, așa că, odată cu dispariția Sofiei, încetaseră și ambițiile lui muzicale. După schimbarea vocii, nu mai fredonase nici măcar în taină sub duș.

Jonathan trase adânc aer în piept și începu:

Guarda, guarda, stu giardino,

Siente siesti scuranante…

Și încetă brusc. Suna oribil! Dacă nu se oprea, cățelușa Daphne din vecini o să înceapă să urle. Și în afară de asta nici nu mai ținea minte textul. Constatarea îl duru, pentru că își amintea perfect că, băiețel fiind, știa pe dinafară toate cuvintele din *Torn a Surriento.*

Îngropate și pierdute, ca multe altele.

Cugetă. Deci tenisul și cântatul. Și mai ce? Adâncit în gânduri, lovea ușor hârtia cu vârful pixului. Încurajându-se. Cu siguranță că îi vor trece prin cap mai multe decât aceste două variante jalnice!

Nimic.

Trecu la lista cu lucrurile ce nu îi făceau nicio plăcere. Joggingul? Da? Nu? Da?

Sună telefonul.

Pe display apăru numele lui Markus Bode.

O întâmplare? Ori un indiciu referitor la lucrurile pe care le ura? Ridică telefonul.

— Jonathan Grief, se prezentă el.

— Alo, *Herr* Grief. Sunt Markus Bode.

— *Herr* Bode! Ce bine că ați sunat! Tocmai voiam să vă telefonez eu.

— V-ați gândit deja și aveți niște idei?

— Absolut, răspunse Jonathan.

— Să ne întâlnim imediat la editură?

— Nu.

— Nu?

— Nu, repetă Jonathan mustăcind. Mi-am făcut niște gânduri în acest sens. Acum tocmai mă întrebam: Spuneți-mi, dragul meu, dumneavoastră jucați tenis?

— Tenis?

32
Hannah
În aceeași zi,
Joi, 4 ianuarie, ora 16:14

În ciuda unei lapovițe urâcioase care acoperea totul cu un strat rece și umed de gheață, Hannah ședea pe o bancă de lângă Krugkoppelbrücke, strângând la piept ultimul afiș. Ultimul pe care îl păstrase în urma acțiunii ei, pentru a putea să-l vâre sub nasul trecătorilor. Doar că pe această vreme nu prea erau plimbăreți și hârtia vârâtă doar pe jumătate sub palton arăta deja deteriorată. Ar fi trebuit să pună afișele în niște mape de plastic, dar în grabă nu se mai gândise la asta.

Mâine va fixa alte afișe, protejate, tot nu avea altceva de făcut. Iar pentru restul zilei de astăzi va rămâne pe bancă; va sta aici până când va găsi pe cineva care ar putea să o ajute, cineva care văzuse ceva. Ori până îngheța. Până una-alta avea vaga bănuială că va îngheța.

Înconjurase aproape întreg lacul Alster și fixase în piuneze toate anunțurile, păstrând doar unul. Dăduse și de doi polițiști, care îi spuseseră că se vor interesa și ei de Simon. Poate vor afla ceva!

Firește că polițiștii o rugaseră să se ducă acasă și, după ce aruncaseră o privire pe afișe, concluzionaseră aproape ofensați că se vor ocupa ei și că nu avea motive să se îngrijoreze. Dar Hannah Marx nu era Hannah Marx… dacă nu ar fi fost Hannah Marx.

Telefonul îi sună, îl pescui din buzunarul paltonului și îl deschise.

— Ești tot afară?

Era Lisa, cu care mai vorbise de trei ori. Acesteia i se păruse bună ideea prietenei ei cu afișele, dar credea că Hannah trebuia să se întoarcă acasă, pentru că pe „vremea asta de rahat” mai

curând își găsea moartea decât să îl găsească pe Simon.

— Vreau să mai aștept până se întunecă.

— Uită-te la cer! Chiar acum se întâmplă asta.

— Aici sunt o mulțime de felinare, mai stau.

— Hannah!

— Te rog, Lisa, încetează! Știu ce fac.

— Îmi pare rău, dar de asta nu mai sunt atât de sigură. Dacă te alegi cu o pneumonie, nu îl ajută cu nimic pe Simon.

— Și dacă plec acum și după două minute trece pe aici cineva care l-a văzut?

— Cine să se plimbe pe nu știu câte grade minus, pe lapoviță, pe malul Alsterului?!

— Mai rămân numai o jumătate de oră. Promit!

— Unde ești de fapt?

— Pe Krugkoppelbrücke.

— Măcar intră undeva. În colț este localul Red Dog, acolo cu siguranță vei găsi un ceai fierbinte.

— Nu știu dacă au deschis.

— Atunci du-te și verifică!

Din vocea Lisei răzbătea o nerăbdare drăgăstoasă. Cam ca ea, când încerca blând să convingă un copil să nu își dea jos căciula ori mănușile.

— Dar de acolo nu văd afară… insistă Hannah.

— Să-ți fie clar că nu va trece niciun plimbăreț smintit. Scumpo, ai făcut tot ce era posibil. Trebuie să ai încredere un pic și în soarta pentru care te străduiești atât. Nu totul depinde de tine.

— Asta știu și eu.

Dar Hannah nu voia. Suspină din nou. Nu mai știa câte lacrimi vărsase în ultimele zile, dar în mod cert mai multe decât vărsase în tot restul vieții ei.

— Aș vrea să vin la tine, dar nu se poate. Sunt înconjurată de douăzeci de copii care fac gălăgie, pe care nu îi pot lăsa doar cu mamele noastre.

— Nu, fu Hannah de acord.

Se simțea vinovată. Pentru că, de fapt, avea ceva mai bun de făcut decât să stea neajutorată pe o bancă, în lapoviță. Și dacă nu chiar ceva mai bun, cel puțin avea ceva.

— Fii atentă, zise ea, mai rămân doar o jumătate de oră, după care vin la Gașcă și te ajut măcar să facem ordine. OK?

— Ar fi bine! Am putea apoi să mergem să mâncăm ceva.

— Ăăă…

— Ori mergem la locuința lui Simon și comandăm acolo o pizza? Și o sticlă cu vin?

Hannah zâmbi.

— Te iubesc!

— Și eu pe tine.

La ora cinci fără un sfert Hannah se ridică de pe bancă, așa cum promisese, după ce în ultimele treizeci de minute nu trecuse pe acolo niciun om. Oasele o dureau din cauza frigului și, când încercă să meargă, avu senzația unei febre musculare ca după un maraton alergat fără niciun antrenament.

Se gândi să cheme un taxi, cu care să meargă în Eppendorfer Weg. Însă de dimineață, după ce că nu îi trecuse prin cap să ia o folie pentru afișe, nici măcar nu luase bani la ea. Deci de un ceai la Red Dog oricum nu ar fi putut fi vorba. Dar dacă tot nu își putea permite un taxi și era nevoită să plece, măcar putea pe drum să arate unui trecător ori altuia poza lui Simon.

— Totul este bun la ceva, își zise ea cu voce tare, energic, apoi porni în direcția Harvestehuder.

Dacă mărșăluia cu sârg, va parcurge distanța în douăzeci de minute. Treizeci de minute cu opririle ocazionale pentru trecători și până atunci nu se va pricopsi cu o pneumonie. Tuși.

După nouă minute deja parcursese jumătate din drum, pentru că mai mult alergase decât mersese. Cu excepția câtorva bicicliști și a unui bărbat, care atunci când i se adresase, o privise doar mirat și

plecase mai departe fără o vorbă, nu mai întâlnise pe nimeni.

Ce se petrecea cu locuitorii Hamburgului? Că puțină lapoviță nu îi putuse băga în sperieți sau țintui pe canapea în casă! Un adevărat hanseat era totuși călit în furtuni și avea acasă cel puțin trei pelerine și o pălărie dintr-acelea purtate de marinari.

În Innocentiapark mai profită de protecția oferită de vile. Între timp înghețase atât de tare că pericolul unei pneumonii i se părea iminent. Ar fi putut totuși să ia un taxi și la destinație să împrumute bani de la Lisa, dar încăpățânarea ei se opuse iarăși oricărei rațiuni. Și nici nu mai merita să cheme un taxi prin telefon.

Hannah zări la vreo treizeci de metri, în lumina de la intrarea unei case, o siluetă scundă pe trotuar. Un copil? Mări pasul, copil ori nu, voia să îi arate afișul și poate că astfel hălăduitul prin frig va merita.

Când se apropie mai mult, își dădu seama că nu era vorba despre un copil, ci despre o femeie în vârstă, măruntă, care ducea de lesă un pudel. Aceasta purta o pelerină de ploaie și o bonetă din plastic, iar câinele avea o hăinuță.

— Alo! strigă Hannah și se repezi spre femeie, care tresări speriată. Nu vă temeți, vreau doar să vă întreb ceva!

În loc să răspundă, femeia o zbughi cu o viteză surprinzătoare spre intrarea vilei, târând bietul câine după ea.

— Alo! strigă încă o dată Hannah și, ridicând afișul complet înmuiat, făcu un salt spre proprietara câinelui, căreia îi puse o mână pe umăr. Așteptați!

— Dați-mi drumul imediat!

Femeia nu era doar surprinzător de rapidă, dar avea și o voce tăioasă, care o pătrunse pe Hannah ca o lamă. Speriată, își retrase mâna. Bătrâna se întoarse spre ea și o privi urât.

— Ce vreți de la mine? cârâi ea. Lăsați-mă în pace!

— Scuze, voiam doar…

Hannah făcu un pas ușor spre femeie și întinse mâna dreaptă către ea.

— Ajutor! zbieră aceasta și însoți țipătul de un îndemn surprinzător spre câine: Daphne, mușcă!

Pudelul nici nu își rânji dinții, nici nu mârâi, însă începu să latre cu disperare, așa că Hannah, de teamă ca morocănoasa bestie să nu i se dea la picioare, se retrase prevăzătoare.

— M-ați înțeles total greșit, zise ea străduindu-se să fie cât mai calmă, în timp ce ridica mâinile în semn de apărare. Eu… eu…

— Ce se întâmplă aici?

Ambele femei se întoarseră simultan în direcția de unde venea vocea bărbatului. În întunericul de la intrarea în vilă două siluete trăgeau cu ochiul afară.

— Totul este în regulă, *Frau* Fahrenkrog? vru să afle bărbatul.

— Nu s-a întâmplat nimic! strigă Hannah înainte ca dama cu pudelul să apuce să o acuze de tentativă de crimă. Este doar o confuzie!

După care, atât de repede cât să pară și demn, plecă în direcția Brahmsallee. Din spate mai auzea lătratul lui Daphne, dar cel puțin bătrâna nu mai țipa și se părea că nici siluetele din vila alăturată nu o urmăreau.

Mai că îi venea să râdă. Scăpase la mustață de o acuzație de agresiune fizică. Și voise doar să o întrebe pe posesoarea câinelui despre Simon. De ce s-o fi temut femeia, ce putea să vrea Hannah de la ea? Să îi vândă un abonament la o revistă? Acum Hannah chiar izbucni în râs, cu toate că situația numai veselă nu era.

33
Jonathan
Joi, 4 ianuarie, ora 16:56

— La naiba, Bode tot respectul!

Jonathan se așeză comod într-unul din fotoliile din piele din camera de zi a casei sale, unde îl invitase la un „digestiv” – un înviorător pahar de ceai cu gheață – pe managerul său, după o partidă de tenis. Zâmbea pentru că nu era doar epuizat, ci și aproape euforic. Da, partida cu Markus Bode îi făcuse o imensă plăcere. Cu toate că mingile îi trecuseră pe la ureche și membrele îl dureau de parcă fusese călcat de un camion.

— Nici prin cap nu îmi trecea că puteți face așa ceva cu o rachetă!

— De ce nu?

Și Markus Bode zâmbea plin de mândrie.

— Habar nu am. Jonathan ridică din umeri. Pur și simplu nu m-am gândit.

— Nici eu nu bănuiam că sunteți atât de slab, răspunse managerul și zâmbi larg. Dumneavoastră mi-ați propus să facem un meci, deci am bănuit că știți să jucați tenis.

Jonathan râse.

— Nici eu nu m-am gândit că sunteți un al doilea John McEnroe.

— Vă mulțumesc că nu mă comparați cu Boris Becker. Markus Bode mustăci. Dar acum serios vorbind, cu fiecare minut deveneați mai bun.

— Nu trebuie să mă lingușiți doar pentru că vă sunt șef.

— Vorbesc serios. Se observă că ați jucat cândva. Sunteți doar puțin ruginit. De cât timp nu ați mai jucat o partidă?

— De o partidă nici nu poate fi vorba, explică Jonathan. Pe când eram copil, din când în când mai dădeam în minge împreună cu mama mea, în grădină. Nimic mai mult.

Bode ridică întrebător din sprâncene.

— Și de unde brusc această idee?

— Oh, răspunse Jonathan evaziv. Era exclus ca să îi relateze managerului că se orientase după misterioasa agendă. Continuă: Habar nu am. Așa mi-a venit. Să fac în noul an și altfel de lucruri. Vreau să aduc mai mult avânt în viața mea și m-am gândit să încerc cu tenisul.

— Înțeleg. Bode clătină din cap gânditor și coborî privirea spre paharul cu ceai pe jumătate gol. Noul an ne aduce la amândoi schimbări, nu?

— Așa se pare, îi dădu Jonathan dreptate. Dumneavoastră cum mai sunteți? întrebă el, deoarece se simțea cumva obligat să se intereseze de situația lui Bode.

— Bine. Sunt „în discuții" cu soția mea, cum s-ar spune.

— Aha? Asta este foarte bine!

— Depinde despre ce anume se discută. În cazul nostru doar de avocații care ne reprezintă și, în esență, despre mărimea pensiei alimentare și de cât de des am să pot să îmi văd în viitor copiii.

— Oh! Jonathan îl privi jenat. Desigur că asta nu sună atât de bine.

— Nu prea.

— *Herr* Bode… Jonathan băgă de seamă că derapa din nou și adoptă un ton nepotrivit de jovial, deși trebuia să spună ceva abil. Adăugă: Un bărbat care a trecut prin multe, vă asigur că trece și peste asta.

— Hm… Ce-i drept, dumneavoastră și fosta soție nu aveați copii.

— Este adevărat, confirmă Jonathan.

— Și din câte știu eu, după despărțire, ea a fost foarte decentă și nu v-a cerut nici măcar pensie alimentară.

— De unde știți asta? întrebă surprins Jonathan.

Surprins și jenat.

— De cincisprezece ani sunt la Griefson & Books. De la plecarea tatălui dumneavoastră chiar

ca manager, dacă v-a scăpat asta cumva.

— Bine, sigur că știu acest lucru. Dar ce are de-a face una cu alta?

— Păi, să spunem așa: ca manager face parte din atribuțiile mele să fiu informat în toate privințele asupra editurii.

— Nu îmi este clar cum căsnicia mea eșuată face parte din „toate privințele editurii”.

Jonathan nu reuși să își controleze tonul indignat.

— Nu, firește că nu! îl asigură grăbit Markus Bode roșind, îmi pare rău, nu voiam să…

— Bine, de fapt, nu are importanță.

— Ba da, ba da, îmi pare rău, repetă managerul. Dar ca editor vă aflați în centrul atenției, este clar că oamenii vorbesc.

— Oamenii? Din nou Jonathan fu cuprins de senzația penibilului. Ce oameni?

— Angajații, colaboratorii dumneavoastră. Ei sunt interesați de șeful lor.

— Aha.

Ideea că viața sa particulară era subiect de discuții printre angajați îi era extrem de neplăcută. Niciodată nu și-ar fi imaginat așa ceva. Crezuse totdeauna că în calitate de editor era pentru ei doar o difuză făptură luminoasă – sau cel puțin o făptură – care apărea când și când și nu prezenta alt interes. Ca să afle de la Bode că nu era așa… asta era… asta era…

— Zău că nu trebuie să vă faceți griji din cauza aceasta, îl readuse Bode la realitate. Asta este ceva absolut normal, pentru cei mai mulți oameni bârfa este o necesitate fundamentală. Ca un serial TV ori ca un roman de divertisment bun.

— Doar nu îmi comparați la modul serios viața cu un serial TV, nu?

— Ei, cum așa?! Apropo de ce spunea marele Oscar Wilde: „Nu există decât un singur lucru mai rău decât acela de a se vorbi despre tine, și anume să nu se vorbească deloc”.

— Trebuie să fi știut el ceva, comentă sec Jonathan. După câte cunosc, dragul Mr. Wilde și-a petrecut ultimii ani în condiții nedemne, în închisoare, și a murit la scurt timp după ce a ieșit, abandonat și sărac.

— Cu toate acestea a spus lucruri inteligente.

— Doar că nu i-au folosit la nimic.

— Le-au fost însă de folos posterității.

— Cu siguranță, că tare l-a consolat asta post-mortem!

— Hm… Markus Bode deschise brațele larg. Nu asta încercăm noi zilnic? Să lăsăm posterității marea literatură?

— Eu aș prefera ca ea să fie prețuită și onorată de lumea aceasta.

Markus Bode luă imediat poziție:

— Putem să discutăm despre afaceri?

— Hm…

Rahat! Rahat! Rahat! Tema asta voise să o evite cât mai mult posibil și iată că fără să vrea o dăduse chiar el în bară! Și pentru că nu găsi la repezeală un subterfugiu, se dădu bătut. Și decise să treacă la atac.

— Cu plăcere. Dar pentru că tocmai ați subliniat îndelungata experiență în editură, m-ar interesa în primul rând propunerile dumneavoastră.

— Eu aș prefera invers. Mi-ar face plăcere să aud părerea dumneavoastră ca editor despre actuala situație, care reiese atât de clar din documente.

— Vă rog, după dumneavoastră!

— Nu, nu, vă dau întâietate!

Jonathan tuși. „Ce se petrecea aici? Loriot cu camera ascunsă? De ce evita Markus Bode să îi comunice opiniile? Cumva îi era… frică??”

Frică de el, Jonathan N. Grief? Nu își putea imagina așa ceva, pentru că el nu era ca tatăl său. Și în afară de asta, dacă era vorba de frică, și lui îi era frică.

Chiar gândise acum așa?

— Pe bune, *Herr* Bode, spuse Jonathan străduindu-se să vorbească pe un ton autoritar. Dumneavoastră răspundeți de partea operativă și cunoașteți mult mai bine decât mine datele și situația. Dispuneți de o perspectivă generală mai bună asupra pieței și ar fi o prostie din partea mea să nu ascult mai înainte opinia dumneavoastră de expert.

— Credeți?

— Firește.

— Așadar, vreți să auziți opinia mea verde în față?

— Dar vă rog!

Markus Bode ezită un moment. Apoi puse paharul pe măsuța de lângă el, alunecă în față pe fotoliu până ajunse să stea pe margine și își împreună mâinile în poală.

— Ca să fiu cinstit, pentru mine situația este aceasta: nu mai putem continua pe drumul pe care s-a înscris editura de la înființare. Nu mai putem face față concurenței.

— Puteți să fiți mai explicit?

— Griefson & Books este dedicată literaturii de înaltă clasă. Doar că acum aceasta nu mai este cumpărată. Dacă mă întrebați pe mine, cred că este nevoie urgent să devenim mai populari.

— Mai populari?

Jonathan scuipă cuvântul „populari” de parcă ar fi simțit pe limbă un gust oribil.

Markus Bode confirmă.

— Ce vreți să spuneți cu asta?

— Avem nevoie urgent de câteva titluri din genul de divertisment. Romane de dragoste. Romane polițiste, thrillere. Maculatură cu subiecte istorice.

— În niciun caz!

— M-am gândit eu că așa veți reacționa. Dar nu văd o altă soluție.

— Griefson & Books nu este pentru așa ceva!

— Dacă o ținem ca până acum, curând nu va mai fi deloc.

— Totuși… insistă Jonathan. Când ai o fabrică de șuruburi, nu te poți decide de azi pe mâine să vinzi dibluri, pentru că ele se vând mai bine.

Markus Bode îl privi iritat și Jonathan îl înțelegea. El însuși nu își dădea seama din ce parte a creierului îi venise ideea cu șuruburile. Trebuie să fi fost un gen de scurtcircuit provocat de panică, pentru că și lui îi părea foarte aiurea.

— Nu, îi dădu totuși managerul dreptate. Ar trebui vândute alte șuruburi. Dacă nu se vrea, fabrica trebuie închisă, pentru că afacerea nu mai merge.

— Ei, situația nu o fi chiar așa de gravă!

— Ați examinat datele cu atenție?

— Firește că așa am făcut!

— Atunci ar trebui să vă fie clar că este așa de gravă.

— Dar… Jonathan căuta cuvintele potrivite. Și nu le găsea, în afară de o îndărătnică frază „Și totuși, noi nu vom lua parte la prostirea lumii, ca să facem profit!”, mintea nu îi mai produse altceva.

— De fapt, de unde provine înclinația dumneavoastră deja patologică de a respinge tot ce are legătură și cu divertismentul? vru Bode să afle.

— Dar asta nu este o înclinație! ripostă Jonathan încăpățânat, întrebându-se în același timp dacă nu cumva el și managerul lui deja se certau.

Pentru că așa se părea.

— Nu?

— Până acum am crezut mereu că suntem pe aceeași linie, iar dumneavoastră acceptați pe deplin acest program!

— Și suntem! Nu este vorba doar despre gusturile mele ori ale dumneavoastră, ci și despre ceea ce se vinde. Griefson & Books încă mai este o afacere și poartă o responsabilitate față de angajații ei.

— În primul rând, este o întreprindere construită într-o lungă tradiție de familie. Eu sunt responsabil și față de această tradiție.

— Eu înțeleg asta, dădu înapoi împăciuitor Markus Bode. Și nu propun ca de acum să scoatem numai romane western. Doar când și când câte un titlu care se vinde, cu care să putem finanța programul nostru principal.

— Consider asta o ipocrizie!

— Eu o consider o abilitate.

— Atunci nu sunteți de aceeași părere cu mine.

Se fixau cu privirea. În tăcere. Fără măcar să clipească. *High Noon* în Innocentiapark.

Jonathan tocmai voia să își dreagă glasul și să spună ceva în vederea detensionării, când de afară se auzi un țipăt strident.

— Dați-mi drumul imediat!

Jonathan sări din fotoliu ca mușcat de tarantulă, Markus Bode făcu la fel și amândoi se năpustiră în hol spre ieșire.

— Ajutor! se auzi vocea de afară. Daphne, mușcă!

— Asta-i *Frau* Fahrenkrog, vecina mea! constată Jonathan.

Dădu ușa de la intrare de perete și aruncă o privire afară. Cu Markus Bode în spate. Pe trotuarul din fața vilei, la o distanță de câțiva metri, Jonathan o descoperi pe bătrână. Aceasta era în semiîntuneric, față în față cu o femeie, cu care, evident, se certa.

— Totul este în regulă, *Frau* Fahrenkrog? strigă Jonathan pregătindu-se să meargă spre ea.

— Nu s-a întâmplat nimic! răspunse străina. Este doar o confuzie!

Vocea acesteia avea în ea ceva liniștitor și o clipă Jonathan o crezu. Apoi femeia o luă din loc atât de grăbită, încât Jonathan ar fi trebuit să fugă după ea, pentru a o ajunge. Dar vru ca mai întâi să se ocupe de vecina lui.

— Vă simțiți bine? o întrebă el imediat ce ajunse lângă ea.

— Da. Micuța *Frau* Fahrenkrog tremura ca varga. Mulțumesc, mă simt bine.

Ca o confirmare Daphne pufni și ea.

— Ce voia femeia aceea de la dumneavoastră?

— Nu știu. Pe un ton plângăreț adăugă: M-a atacat brusc.

— Să sun la poliție?

Hertha Fahrenkrog îi zâmbi.

— Nu este nevoie, *Herr* Grief. Mulțumită dumneavoastră nu s-a întâmplat și altceva.

— Sunteți sigură că vă descurcați?

Hertha Fahrenkrog confirmă:

— Am să intru în casă și am să îmi fac o ceașcă de ceai.

— Așa să faceți. Și, dacă se mai întâmplă ceva, eu sunt alături.

Un alt surâs, de data aceasta mai destins.

— Este bine de știut.

Ea dădu din cap, o trase de lesă pe Daphne și clătinându-se ușor se îndreptă spre aleea pietruită care se oprea în ușa casei.

Jonathan vru să se întoarcă și el la căldură, când îi trecu ceva prin minte.

— Ah, *Frau* Fahrenkrog? strigă el.

Ea se întoarse spre el.

— Ce este?

— Când este ziua dumneavoastră de naștere?

— În luna mai. De ce?

— Nu pe 16 martie?

— Nu. Ea îl privi iritată: pe 7 mai, în mod cert. Nu sunt atât de senilă, ca să nu mai știu.

— Firește. Vă doresc o seară liniștită!

El reveni în ușa casei, unde îl aștepta Markus Bode.

— Ce s-a întâmplat? întrebă acesta imediat ce reveniră în holul vilei lui Jonathan.

— Vecina mea a fost atacată de o necunoscută.

— În cartierul acesta? Managerul clătină mirat din cap. Nici nu m-aș fi gândit.

— Da. Și eu sunt oarecum șocat.

— O pacientă de la psihiatrie?

— Posibil. Cu toate că avea o voce foarte normală.

Markus Bode confirmă:

— Ăștia sunt cei mai răi.

— Vreți să mai intrăm?

— Mi-ar face plăcere, însă, din păcate, trebuie să plec. Aruncă demonstrativ o privire asupra ceasului de mână și adăugă: Mai am o întâlnire fixată cu avocatul meu, știți… Deci trebuie să… să continuăm discuția noastră altă dată.

— Ce păcat, zise Jonathan.

Și în gândul lui strigă: „Uraaa!”

34
Hannah
Vineri, 5 ianuarie, ora 6:53

Ora șapte. De ce naiba brutarul de la colț deschide abia la ora șapte? Nu există destui oameni care la ora aceasta trebuie să fie deja la lucru? Poate unii lucrează deja de jumătate de zi la firmă? Cu aceștia ce se întâmplă? Trebuiau să plece fără corn și cafea?

În timp ce Hannah se lăsa de pe un picior pe altul în fața ușii încuiate de la Hanseaten Bäcker, ea cugeta dacă nu cumva ar trebui să dea fuga la mașină și să conducă până la benzinăria de la sensul giratoriu Horner. Avea deschis non-stop și, cu siguranță, primise deja ultima ediție din *Hamburger Nachrichten.*

De fapt, voise să se ducă acolo de la ora trei noaptea, pentru a cumpăra ediția de seară, dar Lisa o reținuse să urce la volanul mașinii ei Twingo, după ce amândouă se bucuraseră de o sticlă de vin roșu. O făcuse foarte energic. Îi luase cheile din mână și cu o mină foarte severă îi ordonase să doarmă cel puțin șase ore.

Firește că până la ora șase și jumătate se răsucise în patul lui Simon cuprinsă de gânduri negre, în timp ce prietena ei se lăsase pradă somnului pe canapeaua din camera de zi.

După care se ridicase și, nespălată și ciufulită, dăduse fuga la Hanseaten Bäcker.

Așa că acum stătea în picioare aici, jumulită ca o mâță vagaboandă, abia rezistând să nu zguduie grilajul coborât și să urle să fie lăsată să intre.

Ora 6:56. Poate totuși era mai bine să se ducă la benzinărie? Dar chiar ea trebui să recunoască faptul că nu merita pentru patru minute. Oricum ar fi durat mai mult până să aibă în mână un exemplar din *Hamburger Nachrichten* dacă își părăsea postul din fața acestei uși. Să sperăm că

brutarul primise ziarele! Dacă nu, ea o să înceapă să urle isteric.

Ora 6:59. Răsună mult așteptatul zgomot al unei chei răsucite din interior și câteva secunde mai târziu grilajul metalic fu ridicat. Doamna în vârstă de dincolo de ușă privi indignată cum Hannah – imediat ce deschise ușa – năvăli în magazin, ceru *Hamburger Nachrichten* fără să salute și se duse glonț spre tejghea smulgând un ziar de pe suport.

— Uitați restul! strigă vânzătoarea zeloasă, când se trezi în mână cu o bancnotă de cinci euro.

Dar Hannah era deja în stradă.

Respirând cu greutate, despături *Hamburger Nachrichten.* Se simți ușurată constatând că redacția se ținuse de cuvânt. Apelul ei nu putea fi trecut cu vederea, fiind chiar în josul primei pagini, având alături fotografia prietenului ei și chiar și imaginea agendei. Dacă cineva îl văzuse pe Simon în dimineața de Anul Nou sau dacă cineva se afla în posesia agendei, cu ajutorul acestui anunț va fi găsit. Garantat, nu se putea altfel!

35
Jonathan
Vineri, 5 ianuarie, ora 6:15

Când deșteptătorul sună, Jonathan sări ca în fiecare dimineață din pat și avu nevoie de trei secunde ca să își dea seama că nu mai avea niciun motiv să o facă. Ba dimpotrivă, dispunea de tot timpul, deoarece alergatul zilnic de dinainte de ivirea zorilor devenise pentru el istorie.

Noul hobby se chema tenis, așa că Jonathan reduse la tăcere deșteptătorul, cu o lovitură bine țintită, și se afundă iarăși în perne, trăgându-și pătura cu grijă până peste nas. Minunat! Pur și simplu avea să rămână așa cât poftea.

Și poftea, poftea chiar mult. Pentru că, abstracție făcând de situația economică oarecum neplăcută a firmei și de teama că Markus Bode nu o să o lase moartă cu propunerea lui, se simțea bine cum nu se mai simțise de mult timp. Nici el nu putea să își explice de ce, pentru că, de fapt, nu se întâmplase nimic. Dar tocmai asta era.

La ora opt și jumătate se trezi iar. Surâse îndrăzneț, după care aruncă o privire deșteptătorului. Ora opt și jumătate a unei zile din săptămână, asta era ora potrivită pentru un bărbat de lume, pentru un *connaisseur* al vieții, cum voia el să se considere de atunci înainte. Putea să deconecteze din acest moment deșteptătorul, pentru că nu mai avea niciun motiv să se lase trezit zilnic cu noaptea-n cap.

Coborî din pat, își puse papucii și în halat se duse la balansoar. Îi plăcea să își înceapă ziua cu ziarul, o ceașcă de cafea bună și un corn proaspăt.

În timp ce cobora treptele către bucătărie, îi venea greu să își imagineze că acest prim drum al zilei îl făcuse totdeauna echipat pentru alergare, de cele mai multe ori obosit și morocănos. De ce mama dracului alerga la ore la care oamenii

dormeau, cu toate că el, ca persoană lipsită de grija zilei de mâine, nu avea niciun motiv pentru o asemenea sminteală?

Acesta trebuie să fi fost efectul obișnuinței. Alerga dimineața din anii în care începuse să studieze și, cu timpul, acest ritual îi intrase în sânge și nu se întrebase niciodată de ce. Se gândi la agenda fără al cărei imbold s-ar fi chinuit dimineață după dimineață să alerge în jurul lacului, până când ar fi trebuit să îl împingă un infirmier.

După ce puse în funcțiune cafetiera din bucătărie și băgă croasantul în cuptor, aduse ziarul de pe suportul special aflat lângă ușa de la intrare și îl despături pentru citit pe masa din sufragerie. Apoi se întoarse în bucătărie, ca să își ia micul dejun. Cafeaua nu era încă gata, așa că urcă în birou și luă agenda. Va începe cu ea, chiar înainte de lectura ziarului.

Citirea textului aferent zilei avea să îi devină un ritual. Nu voia să citească la celelalte zile, oricât de mare ar fi fost această tentație. Deja trecuse în revistă mai multe „planificări”, dar asta nu se punea la socoteală, deoarece o făcuse cu altă intenție; voise să descopere proprietarul agendei și nu avusese de ales.

Însă de acum înainte va considera agenda, pe care cu siguranță nu o pierduse nimeni (sau pe care i-o hărăzise lui soarta, da, SOARTA!), ca pe un calendar cu surprize, din care avea voie să deschidă doar câte o ușiță, că altfel făcea hi, hi, buba la deget. Și așa avea să înceapă fiecare zi cu o frumoasă surpriză. Cu punga sa minune cu surprize, oracolul lui de dimineață, cu… da, cu programul lui secret de divertisment.

Împăcat cu sine și cu lumea, stătea zece minute mai târziu la masa cea mare din sufragerie și mușca din croasantul cald și moale. Deschise agenda la data de 5 ianuarie și începu să citească.

Fă o dietă media!

O dietă media? Asta *ce* o mai fi? Citi mai departe interesat.

Energia noastră urmează atenția noastră. Așa că evită veștile proaste. Fără ziare, televizor, radio (nu pentru totdeauna, ci doar pe o perioadă). Doar știi că de cele mai multe ori mass-media prezintă doar lucruri negative. Leapădă-te de ea!

În loc de asta, sarcina ta este să gândești cum îți imaginezi viața! Scrie o listă cu tot ce îți dorești, mai mult ori mai puțin important. Succes, bani, dragoste, un nou hobby, zece copii… Găsește imagini pentru astea, caută în reviste, decupează-le și lipește-le pe un panou. Pe care îl așezi într-un loc în care să îl vezi bine, care va reprezenta vision-board-*ul tău! Marchează-ți viitorul! Imaginile îți vor ajuta subconștientul să transforme visurile în realitate! Pentru că „dacă nu știm spre ce port vrem să ne îndreptăm, niciun vânt nu ne este favorabil" (Seneca). Și încă ceva: „Dorințele sunt premonițiile a ceea ce se poate chiar realiza" (Johann Wolfgang Goethe).*

Aha! Bricolaj. Asta îl ducea mult înainte de tenis, ultima dată lucrase cu foarfecă și hârtia colorată la grădiniță. O bagatelă. Sună amuzant. Și firește îi plăcu citatul din Goethe. Cu toate că cel sau cea care îl scrisese îl omisese cu obrăznicie pe „von". Jonathan luă un creion și strivi un „v." În spatele lui Wolfgang pentru că scriitorul fusese înnobilat în 1782 de împăratul Iosif al II-lea.

Vision-board. Firește că avea o idee despre cum va evolua situația. Că doar nu era prost, chiar nu era. Era evident că acest exercițiu folosea sublinierii propriilor reprezentări în privința lucrurilor cu adevărat importante. Reamintirii lor în permanență cu ajutorul imaginilor, menținerii în cvasi-focus.

Este cunoscut că imediat ce începi să te ocupi de un subiect, te împiedici la fiecare colț de el. Așa cum femeile gravide văd brusc peste tot cărucioare de copii și bebeluși. Jonathan nu fusese niciodată

gravid, dar capacitatea lui de abstractizare era suficient de dezvoltată pentru a-și imagina asta.

Fără să vrea, își aminti de celălalt Wolfgang. Tatăl lui. Cum respinsese Wolfgang Grief protestele ocazionale ale unor angajați care solicitaseră „noua viziune” pentru editură? Cu celebrul citat al decedatului cancelar federal Helmut Schmidt: „Cine are viziuni să consulte medicul”. O spunea și Wolfgang Grief des și cu plăcere, de cele mai multe ori deschis în fața angajaților. După care râdea tunător și arogant.

În momentele în care Jonathan fusese de față, se simțise într-un fel de dilemă spirituală. Prins între veneraţia plină de mândrie față de omnipotentul lui tată și un sentiment de rușine secretă față de comportamentul de cerb dominant al acestuia.

La această amintire Jonathan se cutremură. Nu moștenise acest gen de comportament. Ba dimpotrivă, așa cum cel care îl concepuse îi reproșa mereu, „nu avea vână”. Wolfgang Grief i-o spusese cu intenția de a-l răni, dar Jonathan nu se schimbase. Lui îi lipsea acea genă-alfa a familiei Grief, în el curgea mai mult sângele italian. Asta era o bănuială proprie, nu era o certitudine, deoarece habar nu avea cum era familia lui italiană.

Ce ar fi spus tatăl lui despre propunerea lui Markus Bode de a face editura „mai populară”, Jonathan nu ar fi putut să își imagineze. Și cel puțin din această cauză era lipsit de sens să mai piardă timpul cu ideea de a schimba direcția. Și chiar dacă pe hârtie Jonathan era în prezent editorul, iar Wolfgang Grief era doar parțial responsabil, el se simțea obligat să conducă firma după tradiția verificată.

Departe de el să se îndoiască de competența lui Markus Bode… ce-i drept… oricum… Dar un gând rebel i se furișă în creier. Cel puțin cu Harry Potter tatăl lui nu avusese dreptate, micul ucenic vrăjitor atrăsese cu siguranță mult mai mulți

oameni spre citit decât înalt pedagogica și înalt nepopulara colecție de cărți pentru copii a firmei Griefson & Books, pe care la sfatul lui Bode trebuise să o desființeze. Și în afară de asta, Hubertus Krull, în care Wolfgang Grief investise atâta încredere, nu fusese descoperirea literară a acestuia, ci a bunicii Emilie. Și dacă Jonathan voia să fie corect cu sine, el nici nu socotea propunerea lui Bode atât de deplasată.

Brusc, Jonathan se răzvrăti. Ceea ce făcea el acum era, da, chiar era patricid spiritual! Și cum să vrea să preia responsabilitatea pentru editură? Putea să facă asta? Avea voie? Sau era mult mai bine să rămână totul așa cum fusese? O decizie atât de importantă ca aceea de a întoarce portofoliul lui Griefson & Books cu susul în jos nu se poate lua în grabă.

Înainte să se expună pericolului de a se adânci mai mult în aceste subiecte supărătoare, Jonathan decise să facă un duș, să se îmbrace și să se dedice sarcinilor scrise în agendă pentru astăzi. Își va confecționa un *vision-board.* Dar nu din hârtie și folosind foarfeca, pentru că Jonathan nu era atât de înapoiat! Nu, el va crea pe laptop un document de înalt profesionalism. Un PDF cu imagini ale tuturor lucrurilor la care visa și pe care și le dorea.

De exemplu… o rachetă de tenis cu adevărat bună. Ha! Primul obiect era gata, fusese o joacă de copil! Cu siguranță că va găsi pe internet și o fotografie a asociației de tenis din Rothenbaumehaussee, unde jucase ieri cu Markus Bode. Cel mai bine ar fi să devină imediat membru ori cel puțin să se înscrie la câteva ore de antrenament. Să pună urme în viitor, despre asta era vorba! În acest sens își va anunța și demisia din clubul de golf pentru care plătea de ani buni, fără ca măcar să treacă pe acolo. Despre asta nu îi va vorbi tatălui său.

Sări de pe scaun plin de dorința de a trece la fapte. Era deja în ușă, când se întoarse și apucă

ziarul *Hamburger Nachrichten.* Îl va arunca necitit la coșul de gunoi, hotărât să treacă la dieta fără media. Îl așteptau astăzi lucruri mai captivante decât să se mai necăjească din cauza acestor scribi necalificați și să le facă propuneri de îmbunătățire a muncii, care oricum nu erau ascultate.

Aproape patru ore mai târziu, Jonathan N. Grief își admira opera. Entuziasmat și surprins el însuși. Și un pic jenat, în mod cert nu va atârna undeva colajul făcut cu ajutorul unor fotografii de pe internet. În orice caz, nu undeva unde să mai poată fi văzut și de altcineva în afară de el, nici măcar de Henriette Jansen. Cu toate că menajera lui era deasupra oricăror îndoieli.

Pe parcursul lucrului, Jonathan își cam ieșise nițel din fire, altfel nu își putea explica ce se afla acum pe biroul lui negru pe alb – mai exact spus în patru culori. Pentru că alături de rachetă și de logoul clubului de tenis erau și imagini care pentru Jonathan reprezentau un mister. De parcă le introdusese telecomandat.

Bun, cântărețul de la microfon și-l putea explica, pentru că, în definitiv, recunoscuse de la început că a cânta fusese o pasiune pentru el. La fel era vechiul Ford Mustang pe care și-l alesese. De mulți ani conducea numai automobile de la firma Saab, deoarece, alături de cele de la Volvo, erau cele mai sigure. De fiecare dată când vedea una dintre acele limuzine americane imense, își imagina cum ar fi să se plimbe pe Route 66 cu capota coborâtă, în sunetele unui swing bun. Să înnopteze pe drum în motelurile prăpădite, pentru ca seara, cu un Budweiser rece în mână, să stea sub o pergolă și să urmărească vânzoleala celorlalți oaspeți.

Când cu ani în urmă îi propusese Tinei să facă împreună o asemenea călătorie, ea îi răspunsese că el detesta berea considerând-o „poșircă proletară”, iar la vederea libărcilor care îi așteptau cu certitudine în stabilimentele aflate de-a lungul

autostrăzii Route 66, nu va înceta să conceapă reclamații scrise managerilor motelurilor respective. Cu o astfel de remarcă îl jignise (fusese poate un mic act de răzbunare la comentariul lui grosolan privind „a doua pubertate”, când își decorase camera, dar cine poate ști?), însă țintise bine. Și așa rămăsese doar un gând de genul „ce ar fi să încercăm?”, pentru că Tina avusese perfectă dreptate cu argumentele ei.

Apoi, Jonathan își îndreptase atenția spre casa de la mare, singuratică și părăsită în spatele dunelor și stufului sălbatic. Nici asta nu era o idee cu totul nouă, pentru că, dacă nu ar fi fost obligat de editură și de viața de Hamburg, și-ar fi putut imagina să trăiască exact așa: retras în natura aspră, undeva unde nu era alt om care să îl deranjeze. Foarte departe de punctele turistice de pe coasta Mării Nordului, poate chiar pe o insuliță, în cea mai bună dintre lumi, fără internet ori semnal pentru telefonia mobilă. Nu că lui i-ar suna permanent telefonul sau ar primi mereu e-mailuri, dar când și când ceva în el ducea dorul solitudinii monahale.

Cu atât mai inexplicabilă era și fotografia cu cei doi copilași, pe care Jonathan o descărcase dintr-un capriciu neașteptat. Care nu se potrivea defel cu ce era mai sus și mai jos de ea! Precum perechea care se ținea de mână pe o plajă, în fața unui apus de soare.

OK, oricum ambele fotografii erau la mare, iar copiii se jucau în nisip, însă asta era tot ce aveau în comun cele două fotografii. Mai adăugă fotografia cu oamenii care stăteau în grădină, în jurul unei mese mari, despre care se putea trage o singură concluzie: schizofrenie. Colajul lui avea un anumit grad de schizofrenie.

Lucrurile stăteau așa: pe de o parte, Jonathan gusta liniștea sau chiar singurătatea, pentru că se putea ocupa foarte bine de sine, pe de altă parte, seara petrecută cu Leopold ori tenisul jucat cu

Bode îi plăcuseră foarte mult. Și dacă el nu avea copii, nu însemna automat că nu și-ar fi dorit.

Pe când mai era căsătorit, se gândise la urmași, măcar pentru că așa se obișnuiește. Odată cu plecarea Tinei, ideea se perimase, dar în adâncul sufletului său părea că mai era preocupat de ea, chiar dacă Jonathan „cel exterior" deja o retezase.

Își trecu ambele mâini peste *vision-board,* ca și cum ar fi simțit care dintre imagini îi vorbea în mod special. Va trebui să renunțe la o fotografie ori alta, deoarece în viață nu puteai avea totul.

Dar cine spunea asta? Cine susținuse că în viață nu puteai avea totul? Era asta o lege de necontestat? Desigur că asta corespundea unei gândiri umane sănătoase, dar era ea adevărată din acest motiv?

Jonathan N. Grief se ridică pentru a-și pregăti încă o cafea jos, în bucătărie. Va trebui să cugete mai adânc asupra acestei chestiuni.

36
Hannah
Miercuri, 10 ianuarie, ora 23:51

Nimic. Nimic, nimic, nimic. De cinci zile nimic, articolul nu avusese nici cel mai mic efect, de parcă niciun om nu l-ar fi citit.

Nici afișele pe care le pusese în jurul Alsterului, deși le reînnoise de încă două ori, nu aduseseră nimic nou, cu excepția unui telefon. De la cineva care voia doar să îi comunice că socotea că fusese coleg în școala elementară cu Simon, îl recunoscuse după fotografie.

Hannah vru să urle la interlocutor, că trebuia să fie sărit de pe fix să sune pentru asemenea prostie, aducând-o la un pas de infarct. Dar mulțumi doar sec și închise telefonul.

Nici poliția nu avea date noi. Chiar și polițista cu care era Hannah în contact nu mai părea așa de optimistă cum fusese inițial. Nu îi spuse direct că ea crede că nu îl vor mai găsi pe Simon, dar tonul ei blând și consolator era mai mult decât explicit. Era acea modalitate cu care trebuiau convinși apropiații, cu multe menajamente, că nu mai exista nicio speranță.

Nu putea totuși să fie adevărat, nu avea voie să fie adevărat! Dar unde era Simon? Unde era? Această întrebare se învârtea necontenit în capul lui Hannah. Și acum, când ea de atâtea ori ședea pe patul lui Simon, nu se putea gândi la nimic altceva; învelită strâns cu pătura, inspirând ultimul rest al izului său rămas încă în cearșaf.

Suspină. Ca un copil mic. Se simțea goală și lipsită de puteri, singură și neajutorată și credea că niciodată nu se va mai ridica din acest pat. Va rămâne întinsă aici până la sfârșitul zilelor ei. Sau până când Simon va reveni la ea.

Șopti:

— Te rog, Te rog, Doamne, fă ca el să mai trăiască! Fă ca el să se întoarcă la mine. Sau cel puțin fă ca el să soarbă dintr-un cocktail pe undeva prin Caraibe. Orice este mai bine decât acest coșmar, Te rog, Doamne, ajută-mă! Te rog, Te rog, Te rog!

37
Jonathan
Duminică, 14 ianuarie, ora 9:11

Jonathan N. Grief era mulțumit. Ca în fiecare dimineață din ultimele zece zile stătea în camera de zi, în halat, ținând destins agenda în mână, având în față o cafea fierbinte și un croasant cald. Ce îi pregătise calendarul-minune pentru astăzi?

De când se orienta după indicațiile lui, trăise o mulțime de experiențe interesante. Așa că nu avea niciun regret când la micul dejun arunca la coș ziarul necitit. Pământul se rotea în continuare fără ca Jonathan să ia cunoștință de acest lucru.

Lectura ziarului îi lipsea atât de puțin, încât deja se gândea să anuleze abonamentul. Oricum nu s-ar putea spune că prin propunerile pe care le adresa redacției – ori lui Gundel Dingenskirchen – ar fi stârnit vreodată manifestări de entuziasm. Prin urmare: a nu mai citi ziarul nu reprezenta o mare pierdere pentru niciuna dintre părți.

În loc de această lectură, așa cum i se recomandase, Jonathan nota în fiecare dimineață și în fiecare seară trei lucruri pentru care era recunoscător – și îi era din ce în ce mai ușor să o facă.

De exemplu, se bucura de entuziasmul lui tot mai mare pentru tenis. În ultima săptămână și jumătate se întâlnise cu Markus Bode pe teren de trei ori. Suferință pentru unul, bucurie pentru altul. Pentru Jonathan s-a dovedit a fi un noroc faptul că managerul său nu avea momentan altceva de făcut după program, decât să stea singur într-o cameră de hotel sau să schimbe cu el câteva mingi.

Jonathan făcuse rapid progrese, mai ales în ce privea forehandul. În secret își dăduse și o poreclă cam copilăroasă, Bum Bum Jonathan, iar alaltăieri își procurase o rachetă „profi”, precum și un echipament de tenis șic. Nimic nu mai stătea în

calea cuceririi Hamburger Center Courts, Jonathan N. Grief era pregătit!

Despre măsurile care trebuiau luate la editură, nu mai discutaseră, Jonathan reușise de fiecare dată să evite elegant subiectul, chiar și față de sine. Markus Bode se mai consolase oarecum în așteptarea evoluției din anul comercial încă în curs, sperând de altfel că lucrurile se vor îndrepta de la sine. Poate că Hubertus Krull se va însănătoși surprinzător și va extrage din computerul său un pamflet incendiar. Ori poate că acele critici vehemente primite de *Singurătatea Căii Lactee* vor influența totuși cifra vânzărilor?

Pentru a contribui și el cu ceva, Jonathan meșterise pentru *vision-board* un fotomontaj: tipărise din *Buchreport* clasamentul primelor o sută de edituri de succes, lipise cu tupeu logoul de la Griefson & Books pe primul loc, scanase pagina și o plasase exact în mijlocul colajului.

De mai multe ori pe zi deschidea ușile șifonierului – unde, în spatele cămășilor, ascunsese *vision-board*-ul – și consulta viziunile sale asupra viitorului. Dacă era adevărat că prin acesta își programa subconștientul în scopul îndeplinirii dorințelor – atunci subconștientul lui să o și arate!

De altminteri, Jonathan își îndeplinea ca un elev sârguincios toate sarcinile impuse de calendar: timp de o zi zâmbise prietenos tuturor oamenilor pe care îi întâlnise, provocând astfel multe reacții binevoitoare. OK, un domn mai în vârstă îl întrebase dacă nu se simte bine și are nevoie de ajutor, iar câteva adolescente îl ignoraseră chicotind, dar, în rest, ceilalți îi răspunseseră tot cu un zâmbet. Începuse să mediteze zilnic câteva minute și, după greutățile inerente începutului, constată cât îi făcea de bine să se așeze din când în când în fotoliul lui, să se reculeagă în liniște, fără să se gândească la nimic și să trăiască doar aici și acum.

A mai fost de două ori și la mare, unde timp de trei ore s-a plimbat pe plajă pe un vânt rece ca gheața, când calendarul îi recomandase: „Astăzi faci doar ce ai chef”, și își cultivase plăcerea de a cânta cu mare ardoare – chiar dacă numai sub duș și în mașină.

Jonathan chiar îmbrățișase un pom în Innocentiapark, cu speranța că nu îl vedea nimeni, acest exercițiu trecându-l la rubrica „aberații”. Cu excepția unei pete de rășină pe scurta din blană de miel, nu se alesese cu nimic altceva.

Mult mai mult se bucurase de vizita la talcioc, cu sarcina de a cumpăra „ceva deosebit”. Nu mai făcuse așa ceva niciodată – pentru că nu văzuse folosul unui asemenea târg second hand – și cu atât mai mult fusese entuziasmat când, prin mulțimea de tarabe ce ofereau tot felul de prostii posibile și imposibile, descoperise o adevărată comoară: un volum foarte bine păstrat cu poeziile lui Joseph Freiherr von Eichendorf din anul 1837 (!), pe care dăduse 120 de euro, cu toate că această carte făcea chiar de zece ori pe atât. Dar nu el era vinovat că oamenii habar nu aveau ce vindeau. Acum cărțulia se afla în camera sa de lectură, pe un raft, și de fiecare dată când privirea îi cădea pe ea, se umplea de bucurie.

Jonathan mușcă din croasant și deschise agenda la pagina corespunzătoare zilei de astăzi, nerăbdător să afle ce prevedea programul.

> *Autorul tău preferat citește astăzi la Kampnagel și tu vei fi acolo! Pentru tine și persoana care te va însoți există la casă două bilete. Numărul comenzii este 137. Intrarea de la ora 19:00. Distracție plăcută!*
>
> *P.S. Dacă nu știi pe cine să iei cu tine, știu eu pe cineva.*

Jonathan se simți ca electrocutat. O lectură!

Nu că ar fi fost un fan deosebit – cele mai multe manifestări de genul acesta, la care o creatură palidă, cu un pulover negru cu guler pe gât mormăia ceva în paharul lui cu apă, îl plictiseau de moarte. În plus era ferm convins că un scriitor trebuie să scrie, nu să le citească altora. Însă de mai multe ori avusese impresia că acest calendar, într-un mod cu totul și cu totul misterios, avea legătură cu el, și acum această suspiciune îi era încă o dată întărită. În definitiv, era o bizară coincidență faptul că el, ca editor, era invitat la o lectură.

Și mai bizară ar fi coincidența dacă în seara aceasta, la Kampnagel, avea să apară chiar autorul lui preferat. Pentru că Thomas Mann era mort de ceva vreme.

38
Hannah
14 ianuarie, duminică, ora 17:14

— De fapt, când ai mâncat ultima dată?

Lisa părea de-a dreptul șocată, în timp ce stă în fața ușii locuinței lui Simon, pentru a o lua pe Hannah la lectura organizată pentru Sebastian Fitzek la Kampnagel.

— Ce? întrebă Hannah împrăștiată, făcându-și de lucru la palton.

Voia să îl încheie, dar degetele îi tremurau atât de puternic încât cu greu reușea să treacă nasturii prin butonierele înguste. Se simțea lipsită de puteri, gata să se prăbușească în orice moment. Dar nu o să facă asta, ci va merge cu Lisa la acea lectură, care era ultimul licăr de speranță pe care îl mai avea.

— Totul este în regulă, murmură ea, putem pleca.

— Hannah! Lisa își puse mâinile pe umerii prietenei ei și o privi foarte îngrijorată. Arăți groaznic, parcă ești o fantomă.

— Mă simt bine, susținu Hannah. Zău.

— Nu te cred. Lisa oftă și continuă: Dacă aș fi știut că intri în greva foamei, te-aș fi luat de mult la mine și te-aș fi hrănit personal.

— Am mâncat!

— Acum o săptămână?

— Nu are importanță! Să plecăm, altfel pierdem lectura.

— Avem destul timp, ripostă hotărâtă Lisa, o luă de braț pe Hannah și o împinse ușor înapoi în locuința lui Simon. Înainte de a pleca, vreau să îți pun ceva pe pâine.

— Nu se poate. Frigiderul este gol.

— OK, atunci vom mânca pe drum ceva.

— Durează mult prea mult! Lisa, te rog! Trebuie să fiu neapărat lângă casa de bilete imediat ce

deschide! Dacă ia cineva biletele, în niciun caz nu trebuie să îl pierd.

Prietena ei o prinse de mână și o trase după ea.

— Nicio grijă, vom ajunge la timp. Dar vei lua acum ceva de mâncat, chiar și o chiflă. Fără comentarii!

— OK, acceptă Hannah abia șoptit și o urmă ascultătoare pe Lisa.

Cât de îngrozitor se simțea! Parcă totuși era bine să fie puțin sub o tutelă plină de dragoste.

Știa și ea că în curând va ceda. În ultima săptămână și jumătate, cu excepția deplasărilor ocazionale pe malul Alsterului pentru a împrăștia afișele, nu făcuse altceva decât să stea întinsă în patul lui Simon, să plângă și își verifice mereu telefonul mobil, ceea ce o dusese la limita puterilor. Nu mai avea cum să continue așa fără să moară. Și mai știa în mod sigur că nu îl va face pe Simon să reapară chiar dacă își dădea viața.

În timp ce urca treptele în urma Lisei, era deja cu gândul la Kampnagel. Vor fi rugăciunile ei în cele din urmă ascultate? Dacă nu va veni Simon, avea să apară la lectură măcar cel care găsise agenda? Și îi va putea spune acesta ce s-a întâmplat cu Simon?

Se îndoia profund că va fi așa, totuși se concentra cât putea spre a-și imagina pe cineva stând în fața ei și spunându-i că știa unde se afla Simon, explicându-i că povestea cu sinuciderea era doar o neînțelegere, prietenul ei fiind cât se poate de bine.

Și despre orice neînțelegere ar fi fost vorba, și cu cât încerca să evoce imaginea acestui necunoscut mântuitor, Hannah nu reușea. I-ar fi trebuit mult mai mult de o chiflă pentru a revigora credința ei neclintită că în final totul va fi bine.

39
Jonathan
Duminică, 14 ianuarie, ora 18:23

Jonathan nu fusese în viața lui la un concert rock, dar și-l imagina cam așa: de la intrare până la garajul cu mai multe etaje de pe terenul Kampnagel se întindea un șir nesfârșit de oameni care așteptau, alcătuit îndeosebi din fete care chicoteau și trăncăneau.

Era iritat. Se afla la locul potrivit? Și la momentul potrivit? Scoase agenda și mai dădu o dată paginile. Totuși, acolo scria: duminică, 14 ianuarie, ora 19:00 la Kampnagel.

Dar de ce erau aici atât de mulți oameni? Era imposibil ca toți să vrea să participe la lectură! El văzuse la asemenea manifestări doar un public ceremonios. Lecturile cu autorii publicați de Griefson & Books înregistrau de regulă veselia zburdalnică și nivelul de zgomot al unei ceremonii funerare, așa public ceremonios aveau. Ca și la înmormântări, batistele foșneau decent, iar media de vârstă a celor prezenți era, indiferent de vârsta autorului, de peste șaptezeci de ani.

Dar aici? Aici era mai curând ca la un spectacol al formației *Rolling Stones.* Publicul era prea tânăr, Jonathan se trezi înconjurat de adolescenți. Imposibil! Publicul de aici nu era doar exuberant, dar și tânăr, ceea ce se potrivea și mai puțin cu un eveniment cultural!

— Scuzați-mă… se adresă el celor două fete aflate la coadă în fața lui. Cine citește în această seară?

Cele două făcură ochii atât de mari, de parcă le-ar fi întrebat o enormitate.

— Sebastian Fitzek, chițăi cea din stânga, emoționată.

— Fitzek? repetă el.

— Da, interveni cea din dreapta. Este turneul lui jubiliar, adăugă ea și îl privi pe Jonathan ca pe un nebun.

— Mulțumesc!

Fetele îi întoarseră iarăși spatele, cap în cap, în timp ce Jonathan își mai plimbă o dată privirea peste mulțime.

Fitzek atrăgea atâția cititori? Firește că știa că autorul avea mare succes, dar așa ceva nici că-și imaginase.

Remarcă acum că nu puțini dintre cei care așteptau aveau sub braț mai multe cărți ale scriitorului, unii țineau în mână chiar și fotografii mari ale acestuia, ceea ce îl făcu pe Jonathan să creadă că aceștia sperau și la autografe. Ici și colo oamenii își strângeau mâinile, fetele imortalizau acest important eveniment în selfiuri pentru rețelele de socializare.

Surprinzător, da, era surprinzător. Lui Jonathan nu i-ar fi venit niciodată ideea să participe la o întâlnire cu Fitzek. Acum era îngrijorat de acest fanatism – pentru că altfel nu i-ar putea spune. Totodată era mirat că în agendă era prevăzut acest eveniment. Nu trecuseră decât câteva zile de când i se recomandase o „dietă media”, prin care ar fi trebuit evitate toate știrile negative. Din câte știa Jonathan, cărțile lui Fitzek erau thrillere cam brutale. Tare ar fi vrut să îl întrebe pe cel de la care provenea agenda cum explica această contradicție!

Dură vreun sfert de oră până când îi veni rândul la casă. Era bine că își planificase timp suficient, cu toate că, în mod firesc, nu prevăzuse o asemenea aglomerație.

Tocmai se pregătea să îi comunice bărbatului de la ghișeu numărul comenzii pentru bilete, când fu împins atât de puternic, încât se clătină. Cea care îl împinsese – o femeie care zbiera agitată în telefonul mobil – nici nu îl băgă în seamă, ci, urmată îndeaproape de prietena ei, se lupta să iasă din mulțimea care aștepta.

Ehei, era aproape pericol de moarte! În cazul panicii în masă toți cei prezenți nu aveau nicio șansă!

Ușor șifonat, Jonathan privea cele două femei, dar printr-un ghiont și un „Avansați!” primit de la fata din spatele lui, fu avertizat să nu încurce circulația.

— Bună seara, i se adresă Jonathan bărbatului de la ghișeu. Mi-au fost rezervate două bilete prin comanda numărul 137. Am nevoie doar de unul.

— Un moment, răspunse bărbatul și scotoci într-o cutie în care se aflau mai multe plicuri albe. Scoase unul și adăugă: Numărul 137, vă rog!

— După cum ziceam, am nevoie doar de un bilet.

Bărbatul ridică din umeri.

— Sunt deja plătite, faceți unul cadou. Lectura are loc în sala K6.

— Mulțumesc.

Jonathan luă plicul.

În acel moment cineva din spate îi puse mâna pe umăr. Jonathan vru să se întoarcă spre a se răsti la fata care se înghesuia, când auzi o voce:

— Iau eu al doilea bilet.

Jonathan tresări. La asta chiar nu se așteptase. Se întoarse gândindu-se că-l are în față pe proprietarul agendei.

40
Hannah
Duminică, 14 ianuarie, ora 18:48

După un sendviș și o jumătate de litru de suc de portocale, Hannah se simțea ceva mai bine din punct de vedere fizic, dar sufletește era foarte chinuită în timp ce stătea alături de Lisa lângă ghișeul pentru bilete, urmărind cu ochi de Argus pe fiecare participant la lectură. Prietena ei se ținuse de cuvânt, ajunseseră la Kampnagel înainte de deschiderea ușilor și își luaseră postul în primire imediat.

Lisa o ținea pe Hannah de mână și i-o strângea mereu în timp ce urmăreau cum luau bilete mai ales adolescente, și doar câțiva băieți, femei și bărbați mai în vârstă. Cu fiecare bărbat care ajungea la ghișeu, Hannah trăgea adânc aer în piept, pentru că aflase de la Sarasvati că descoperitorul agendei era bărbat.

Dar până acum fusese dezamăgită, deoarece niciunul nu luase biletele rezervate. Hannah se simțea ca la anunțarea numerelor la Bingo. Ca și când ar fi așteptat frângându-și mâinile să fie extras numărul vital pentru ea, dar nu se întâmpla asta.

— Nu vine! se lamenta ea când un bărbat solicita rezervarea cu alt număr. Chiar nu vine!

— Calmează-te, îi spunea Lisa și o mai strângea o dată de mână. Afară mai este multă lume, poate să apară.

— Sper, murmură Hannah mușcându-și nervoasă buza inferioară. Sper atât de mult!

În clipa următoare auzi un sunet ușor și simți o vibrație în buzunarul pantalonilor, unde își ținea telefonul mobil. O clipă se gândi să îl ignore, ca să nu îi scape cumva ce se petrecea la ghișeu. Însă apoi îl scoase și aruncă o privire pe display.

Duse speriată mâna la gură, recunoscând numărul la care în ultimele zile sunase aproape în permanență. Era al polițistei care îi spusese că o putea suna oricând.

Lisa o privi întrebătoare, nescăpându-i reacția pe care o avusese.

— Cine este?

— Poliția, răspunse Hannah și vocea îi tremura.

Închise ochii.

— Marx!

— Alo, *Frau* Marx, unde sunteți?

Era chiar polițista.

— La Kampnagel.

— Sunteți singură?

— Nu. Sunt cu o prietenă.

— Bine. Urmă o scurtă pauză. Ați putea veni la secție? Sediul de pe Wiesendamm este chiar după colț.

— Ce s-a întâmplat?

Vocea lui Hannah cedă.

— Veniți aici și vă spun!

— Nu! strigă ea. Spuneți-mi imediat ce s-a întâmplat!

Polițista spuse ceva ce Hannah nu înțelese, pentru că lângă ea câteva fete tocmai izbucniseră în râs.

— Un moment! strigă ea în telefon. Nu pot auzi nimic. Să ies de aici!

Din mijlocul cozii se năpusti pe drumul cel mai scurt spre ieșire, ignorând exclamațiile celor pe care îi împingea. Lisa o urmă.

— Ce ați spus? strigă Hannah imediat ce ieși pe ușă.

— Vă invitam să veniți la secție, răspunse polițista.

— Nu, insistă Hannah. Spuneți-mi imediat ce s-a întâmplat, altfel nu mă mișc de aici. L-ați găsit pe Simon?

La telefon se așternu liniștea.

— Alo! Avea nervii întinși la maximum. L-ați găsit?

— Da, răspunse încet polițista. L-am găsit.

Hannah închise iarăși ochii, respiră cu greutate și simți că îi cedează genunchii.

— Este bine?

Încă de când puse întrebarea, știa care era răspunsul.

— Nu. Îmi pare rău, *Frau* Marx. Simon Klamm este mort. Câțiva oameni care se plimbau i-au descoperit cadavrul acum o oră.

— Sunteți sigură? Sunteți sigură că el este?

— Mă tem că da. L-am identificat după documentele aflate asupra lui. Dar pentru a fi absolut siguri, trebuie să așteptăm rezultatele cercetării de către medicii legiști.

— Deci ar putea fi o confuzie?

— *Frau* Marx, v-aș ruga să veniți la secție.

— Spuneți-mi, mai întâi, dacă există posibilitatea unei confuzii!

Polițista oftă.

— Există pur teoretic, dar noi credem că este vorba despre el.

— Unde? Unde a fost găsit?

— Pe un taluz din Mülenteich. Evident, înecat.

Hannah simți că nu mai are aer, că se prăbușește. În ultimul moment fu prinsă de Lisa.

— Bine, șopti ea în telefon. Venim.

41
Jonathan
Duminică, 14 ianuarie, ora 18:50

— Mda… Așadar, mergeți la o lectură a lui Fitzek? Și păreți tare surprins!

Nu era străinul care voia să recapete agenda, ci Markus Bode. Care rânjea amuzat cu gura până la urechi.

— Oh! râse Jonathan forțat. Ziceam să arunc o privire. Să cercetez, ca să zic așa, să îmi fac o părere despre piață.

Se simțea neplăcut surprins pentru că abia îl contrazisese pe managerul său, spunându-i că el consideră cărți ca acelea ale lui Fitzek ca fiind apusul Occidentului cultural. Era ca și cum managerul l-ar fi surprins într-un swingerdub ori într-un shop porno. Era o situație în care ori niciunul dintre ei, ori amândoi trebuiau să se simtă penibil. Oricum Bode deja admisese că, din considerente economice, în ultimul timp era interesat de swinger… de literatura de divertisment.

— Nu trebuie să vă justificați în fața mea, zise Bode condescendent. Apoi adăugă: Ba dimpotrivă. Ce coincidență fericită! Biletele s-au epuizat, iar eu sperasem să mai prind unul la casă. Și după cum se vede, am avut noroc. Mustăci și continuă: Asta dacă veți fi atât de drăguț să mă luați cu dumneavoastră.

— Da… ăăă… De fapt, ce coincidență! Firește că vă pot da al doilea bilet.

Deschise plicul, scoase cele două bilete și îi dădu unul lui Markus Bode.

— Mulțumesc! spuse managerul și îl luă înclinând din cap. Cât vă datorez?

— Vă rog! zise Jonathan indignat. Bineînțeles că sunteți invitat.

„Chiar dacă nu de mine”, își spuse în sinea lui.

— Mulțumesc încă o dată.

Se lăsară conduși de mulțime către K6, stătură iarăși la coadă și în cele din urmă îi întinseră biletele controlorului de la intrare. Acesta le rupse și îi lăsă să intre în sala unde avea loc lectura.

— Uau! exclamă Bode și rămase ca trăsnit.

Pentru descrierea exactă a situației de aici „Uau!" era cât se poate de ilustrativ. Nu semăna deloc cu ceea ce Jonathan văzuse până acum la o întâlnire cu un autor.

În partea dreaptă a sălii era o scenă enormă, pe care ar fi avut lejer loc o formație rock cu zece membri. Pe ea se aflau mai multe suporturi pentru microfoane, care încadrau o baterie inundată cu lumini multicolore de un reflector rotativ. Deasupra atârna un mare ecran, pe care era proiectată coperta actualului thriller al lui Fitzek. Baterie? Ecran? Ce îi aștepta de fapt?

Evident că multe, pentru că în public puteau fi descoperite numai chipuri euforice. Cu sutele ședeau ascultătorii în tribună (Tribună! Nu rânduri de scaune, ci o adevărată tribună!), atmosfera era încărcată ca la finala Campionatului Mondial de Fotbal jucată între Germania și Brazilia. Mai lipseau doar vuvuzelele și suporterii fluturând drapele. Nu existau nici adolescenții cu fețele acoperite, în schimb, fete drăguțe ofereau gheață și băuturi. Mai era și popcorn. În timp ce Jonathan se strecura cu Bode printre rânduri spre locurile lor, simți cum scrâșneau boabele sub picioare.

Locurile erau în față, cu vedere bună, sponsorul necunoscut alesese bilete deosebite. Jonathan își aruncă privirea pe ceas, peste un sfert de oră se făcea 19:30 și va începe spectacolul.

Și spectacolul a început. La șapte și treizeci de minute fix luminile s-au stins, în difuzoare răsună muzică, iar pe ecran apăru o imagine supradimensionată a lui Sebastian Fitzek, urmată imediat de o secvență în avanpremieră a noii sale cărți. Publicul țipă, se porniră aplauzele care se

amplificau fiind însoțite de tropăituri, când autorul își făcu apariția și rosti:

— Bine ați venit și bună seara, Hamburg! Numele meu este Sebastian Fitzek.

Țipete de extaz, oameni care se ridicau entuziasmați de pe locuri, Germania a înscris, unu la zero! Asta da apariție! Dacă Jonathan nu ar fi văzut cu ochii lui și nu ar fi trăit momentul, ar fi zis că era imposibil. Era praf și pulbere!

— Mda… atât spusese pentru început Markus Bode, când, după lectură, ședeau într-un colț de cârciumă, pentru ca la un pahar de vin să treacă seara în revistă.

— Mda… fu de acord și Jonathan.

Tăceau amândoi încă zguduiți într-o oarecare măsură. Sebastian Fitzek declanșase în ultimele două ore un adevărat show de divertisment.

Intrase ca un suveran, citise pasaje captivante din thrillerul său și explicase intriga poveștii prin intermediul unei desăvârșite prezentări power-point. Se intervievase pe sine, adusese pe scenă oameni din public și glumele curseseră una după alta. Apoi o mică formație interpretase „soundtrack-ul cărții”, Fitzek trecuse la tobă, iar spectatorii începură să cadă în transă. Chiloți de damă nu zburaseră în aer, dar nici că l-ar mai fi mirat pe Jonathan.

În final, autorul se mutase la o masă din foaier și oamenii se încolonaseră pentru a primi un autograf ori a face o fotografie cu el. Era foarte posibil ca Fitzek să rămână acolo până mâine-dimineață, ca să facă față solicitărilor, toată povestea semănând cu adorația unui sfânt.

— Mda… mai exclamă încă o dată Markus Bode, tulburând astfel gândurile lui Jonathan. Acum înțelegeți la ce mă refer, când spun că ar fi bine dacă Griefson & Books ar avea în portofoliu un asemenea autor? Un singur scriitor de calibrul

acestui Fitzek și ne-am putea permite alți zece scriitori laureați.

— Mai curând douăzeci. Da, înțeleg prea bine ce spuneți.

Și nu doar asta trebui să recunoască Jonathan în sinea lui, ci și ceva ce oricum nu i-ar fi mărturisit lui Markus Bode: se distrase foarte bine, îi păruse că trăise întreaga seară la maximum.

Nu încăpea comparație cu lecturile cu care era el obișnuit. Acelea aveau mereu ceva deprimant și fiecare minut în care autorul conștient de importanța proprie își expunea opera se prelungea la nesfârșit, precum o gumă mestecată și fadă.

— Am avea noi, întrebă el lipsit de curaj, vreun manuscris care să se înscrie pe o asemenea direcție?

— Până acum nu. Desigur că așa ceva nu primim, deoarece chiar dumneavoastră abia ați spus că Griefson & Books nu este pentru o astfel de literatură. Ar trebui să ne mai uităm în jur.

El îl privi plin de așteptări pe Jonathan.

— Să mă ocup de asta? Aș putea să sun câțiva agenți, pe care să îi rog să ne trimită și niște materiale de acest gen.

— Lăsați-mă să mă mai gândesc, îi potoli Jonathan avântul. Nu pot să mă decid atât de repede.

Și, în plus, voia ca mai întâi să discute cu tatăl lui. Lucru pentru care avea nevoie de un moment de luciditate. Spera că pentru o asemenea discuție importantă Wolfgang Grief va dispune de suficientă rațiune cel puțin câteva minute. Altfel Jonathan ar trebui să ia singur hotărârea, și asta…

Chiar mâine-dimineață îi va face o vizită tatălui său la Sonnenhof!

42
Hannah
Luni, 15 ianuarie, ora 8:05

Uneori lucrurile par atât de groaznice, încât nu le putem accepta, dar sunt adevărate.

Lui Hannah i se plimba mereu în minte această frază. Fraza asta urâtă, pe care Lisa i-o spuse cu doar câteva săptămâni în urmă. Și care era adevărată. Era îngrozitor. Și era adevărat. Simon se sinucisese, chiar o făcuse.

De fapt, Hannah nu văzuse cadavrul descoperit în Mühlenteich, în timpul unei plimbări, de un cuplu în vârstă, însă poliția era nouăzeci și nouă la sută sigură că decedatul era Simon.

Polițiștii nu considerau necesară identificarea de către Hannah (ei chiar o sfătuiseră stăruitor să nu îl mai vadă) și certitudinea va fi oferită de rezultatul cercetării medico-legale solicitate de procuratură, pentru că încă nu se stabilise cauza morții.

Se credea că se înecase, că își luase viața în apa rece ca gheața a Alsterului, ținând cont de ce spusese în scrisoarea de adio și de faptul că, în urma primelor investigații, nu fuseseră descoperite urmele unui atac. Dar interlocutoarea lui Hannah îi explicase că voiau ca în urma autopsiei să clarifice și asta. Nu existau martori ai sinuciderii, așa că indiciile care conduceau la această ipoteză trebuiau susținute de probe.

Hannah nu mai avea nevoie de această certitudine. Ea își dădu seama că în adâncul sufletului știuse asta tot timpul. Chiar dacă până în ultima clipă nu voise să accepte: în noaptea Anului Nou Simon dormise în patul lui, fără ca ea să fi bănuit ceva; a doua zi dimineața când se trezise și se gândea că îi făcuse cadou un calendar care îi dăduse noi speranțe, exact în acea dimineață el se sinucisese. Luase această hotărâre de unul singur. Lui Hannah nu îi dăduse nici măcar șansa de a

discuta cu el și a căuta o soluție. În loc de asta, el alesese calea implacabilă.

Ședea în bucătăria lui Simon, pe unul dintre scaunele lui Charles Eames, și se simțea amorțită. În urmă cu o oră o trimisese acasă pe Lisa, după ce aceasta petrecuse prima jumătate a nopții împreună cu ea la secția de poliție, iar a doua jumătate în locuința lui Simon. Prietena ei rămăsese înmărmurită. Mută. Nu mai spusese nici măcar obișnuitul ei „Îmi pare rău”. Dar ce ar mai fi putut spune cineva? În afară de faptul că îi părea rău.

De Simon. De Hannah. De tot ce ar fi putut să fie și care acum nu mai era posibil. Gata. S-a dus. Pentru totdeauna.

— Ești sigură că te descurci singură? Altfel îi sun pe părinții tăi, propusese Lisa când Hannah o rugase să plece, pentru că voia să fie singură cu gândurile ei.

— Nu, nu vreau să văd pe nimeni. Dar ar fi bine să îi suni pe mama și pe tata și să le povestești ce s-a întâmplat. Eu nu pot să o fac, răspunsese ea și fusese surprinsă de calmul cu care rostise cuvintele.

Chiar de la secția de poliție se arătase nenatural de liniștită. Parcă era sedată, sub influența unor medicamente puternice. Reacționase ca în stare de șoc.

— Nu îți face griji pentru mine, mă descurc. Iar tu va trebui să te duci la Gașcă.

— Te mai gândești și la asta! Acum nu asta este important.

— Ba da, este! o contrazisese Hannah pe Lisa. Doar atât mai am. Imediat ce mă voi simți ceva mai bine, voi reveni acolo. Mai am nevoie doar de câteva zile.

— Ai la dispoziție tot timpul din lume. Sunt eu la post și mă ajută și mamele noastre.

— Dar de ce? De ce să am tot timpul din lume? Ca să stau aici și să mă gândesc că într-adevăr Simon este mort? Că el într-adevăr nu se va mai

întoarce niciodată? Că nu-l voi mai strânge niciodată în brațe, că nu îl voi mai săruta, că totul nu va mai fi niciodată, niciodată?

Atunci izbucniră și lacrimile mântuitoare, se descărcară ca niște râuri. Hannah plângea cu atât foc, că tot trupul i se zguduia.

— Șșșt! Lisa o luă în brațe și o legănă ușor. O să fie bine, draga mea, o să fie bine.

Dar nu era bine. Nu era bine și nimic nu va mai fi bine. Hannah deveni foarte conștientă de asta acum, în timp ce stătea singură în bucătăria lui Simon. Deodată se simți străină aici, în locuința unui mort.

Ce să mai facă aici?! Acestea nu erau lucrurile ei, cele de care era înconjurată, iar de cele care îi aparținuseră lui nu mai avea nevoie. Nici de scaunele Charles Eames care îi plăceau lui atât de mult, nici de ingeniosul lui aparat espresso, nici de farfuriile și tacâmurile din dulap ori de haioasa cană din faianță cu inscripția „Chef”; nici de lucrurile aflate încă în uscător, nici de mulțimea de cărți de pe rafturile din camera de zi, nici de bicicleta sprijinită de perete în hol și nici de oribilii lui papuci de la Birkenstock, despre care ea susținuse atunci când îi văzuse pentru prima dată în picioarele lui că sunt un motiv grabnic de despărțire.

El nu mai avea nevoie de nimic din toate acestea, de nimic, nimic, nimic! Lucruri moarte, fără viață, complet inutile fără proprietarul lor.

Hannah sări de pe scaun și se plimbă fără nicio țintă prin casă. După lacrimi urmă furia. Furia turbată, incomensurabilă pe Simon, care fusese atât de laș.

Laș, laș, laș!

Sinuciderea era o soluție atât de fără scrupule, atât de lașă! Să abandonezi totul, fără măcar să te gândești puțin la aceia pe care-i lași în urmă! Pur și simplu „scot ștecherul și după mine potopul”, atât de egoist, de vulgar, atât de… absolut inuman! Da,

celui care pleca îi era ușor, pentru el era indiferent ce se întâmplă. Nu mai ia nimic cu el. Ceilalți – treaba lor cum se vor descurca; cum adunau cioburile, cum reveneau la viață, cum puteau să mai trăiască.

Hârș! Cu o mișcare energică Hannah împinse aparatul pentru espresso de pe masă, care aterizâ pe podea cu zgomot, spărgând totodată două plăci de gresie. Îi făcu bine, foarte bine.

Deschise ușile dulapurilor, mătură totul din rafturi, văzu farfurii, cești, pahare cum se sparg și cu fiecare ciob simți cum crăpăturile subțiri din inima ei plesneau. Urmară pachetele cu tăieței, conservele, borcanele cu gem, pliculețele de ceai, zahărul, făina, totul zbură pe podea, până când bucătăria ajunse ca un câmp de luptă.

Reveni în hol, apoi își continuă opera în camera de zi, aruncă televizorul, răsturnă o vază, luă tablourile de pe pereți și le zdrobi de un colț al pervazului, smulse perdelele și aruncă CD-urile pe unde putu.

— Tâmpitule! strigă ea și apucă o fotografie înrămată a lui Simon ce se afla pe comoda de lângă canapea. Și o izbi furioasă de perete. Tâmpit îngrozitor, tâmpit dement! Cum ai putut să îmi faci asta?!

Bătea din picior, mai strigă o dată „Tâmpitule!”, de data aceasta atât de tare, încât se aștepta ca în orice moment să sune vecinii la ușă. Da, cum putuse Simon să îi facă una ca asta?

Indiferent cât de mare îi era frica, cât de îngrijorat era că va avea aceeași soartă ca părinții lui – ceea ce făcuse era nedrept!

Era nedrept pentru că îi furase lui Hannah șansa ca măcar să își ia adio de la el. Cel puțin să poată să îl mai țină o dată de mână, să îl strângă în brațe și să îi spună tot ce avea să îi mai spună. Pur și simplu îi dăduse o lovitură, lăsând-o fără grai, cu o scrisoare ridicolă și cu concluzia că iubirea lui nu era suficientă pentru a încerca în continuare? Ufff!

Privirea lui Hannah căzu pe cheile mașinii, aflate pe comodă, alături de permisul de conducere și de talon. Mustangul lui Simon. Sanctuarul lui.

Le smulse, ieși în fugă din casă și după două minute era lângă mașină. În primul moment vru să o distrugă, să îi smulgă farurile, să îi îndoaie ștergătoarele de parbriz, să îi rupă oglinzile retrovizoare, să îi zgârie lacul cu cheia și să lase urme adânci însoțite de scrâșnete stridente. Adânci ca urmele din sufletul ei.

Apoi se mai liniști. Stătea în fața Mustangului respirând cu greutate. Făcuse destul tămbălău, se descărcase. În loc să facă praf și pulbere automobilul, urcă în el și porni motorul.

Cu odorul lui Simon avea alte planuri.

43
Jonathan
Luni, 15 ianuarie, ora 8:33

Era surprinzător. Jonathan de-abia se decisese cu o seară înainte să încerce o discuție cu tatăl lui și misteriosul calendar parcă voise să îl sprijine în decizia luată.

„Problemele nu vor putea fi rezolvate niciodată cu același mod de gândire, în urma căruia acestea au apărut.”
Albert Einstein

Cu acest citat începea adnotarea pentru ziua de astăzi și Jonathan fu nevoit să dea din cap aprobator când citi fraza. Îi plăcu și textul ce urma:

Astăzi fă mereu contrariul a ceea ce faci de obicei. Și fii destins. „Modificarea” vine din „a face altfel”, pentru că doar astfel poți dobândi noi experiențe, ce poate te vor surprinde. Termină cu obiceiurile vechi, testează, lărgește-ți orizontul! Dacă telefonai ținând aparatul în mâna dreaptă, acum ține-l în stânga. Fă cumpărăturile de la alt supermarket și schimbă mărcile produselor, folosește autobuzul, și nu autoturismul, fii deosebit de prietenos cu oamenii care în mod normal te enervează, la restaurant comandă ceva ce de obicei nu mănânci, privește lumea din jur într-un mod nou, ca și cum ai fi alt om, și nu tu însuți. Distracție plăcută!

P.S. Și pentru că dragul Herr *Einstein a spus atât de multe pe această temă, nu mă pot abține de la a da un alt citat din veneratul teoretician al relativității: „Definiția nebuniei*

este să faci totdeauna acelaşi lucru şi să *te aştepţi la alt rezultat”.*

Jonathan râse şi clătină din cap. El niciodată nu privise lucrurile aşa, deşi citatul era absolut adevărat. Asta era nebunia!

Cei mai mulţi oameni fac mereu acelaşi lucru, îşi urmăresc propria rutină şi la sfârşit se miră că rezultă acelaşi lucru. Nici Jonathan nu făcea altfel şi nici nu voia să susţină contrariul. Abia după ce găsise agenda, viaţa lui se umpluse cu evenimente neobişnuite.

Sarasvati, Leopold, meciurile de tenis cu Markus Bode şi nu în ultimul rând lectura cu Sebastian Fitzek, căreia, în condiţii normale, nu i-ar fi acordat atenţie niciodată. Nu făcuse decât să pună în fapt tot timpul ceea ce calendarul îi recomanda. Doar că nu fusese conştient de asta.

Iar azi discuţia cu tatăl lui. Până acum simţea că stomacul i se strânge doar la gândul de a-i destăinui bătrânului său că Griefson & Books ar avea probleme şi că el era nevoit să caute soluţii noi. Acum însă se vedea îndreptăţit să încerce.

Ce se putea întâmpla? Cel mai probabil era ca Wolfgang Grief să nu fie în stare să îl urmărească şi el nu se va simţi nici mai deştept, dar nici mai prost decât înainte.

După micul dejun, Jonathan făcu un duş şi se îmbrăcă, îşi luă geanta în care puse agenda şi cheile maşinii, pentru a se îndrepta către Sonnenhof, pe Elbchaussee.

Afară descuie portiera Saab-ului său şi vru să se aşeze la volan, dar se opri. Calendarul îi recomanda pentru astăzi să apeleze la mijloacele de transport în comun. Dacă urca în maşină însemna să nu ţină cont de indicaţie, aşa că băgă cheile automobilului în buzunarul pardesiului şi plecă pe jos.

După câţiva metri parcurşi îşi dădu seama că nu avea idee încotro să se îndrepte, pentru că din

copilărie nu mai călătorise cu autobuzul ori cu metroul. De ce? Pentru că avea mașină, deci nu exista niciun motiv să apeleze la transportul public.

Și nu știa cum să ajungă din Innocentiapark la Elbchaussee cu mijloacele de transport în comun. Știa numai că era un drum cam lung, pentru care cu mașina avea nevoie de o jumătate de oră. Cât ar dura drumul, dacă nu lua Saab-ul, ci un autobuz? Cu siguranță cel puțin o oră. Ar fi o pierdere de timp, nu? Iar pierderea timpului îl enerva mereu.

Se întoarse la mașină, ignorând de această dată recomandarea din calendar, pentru că nu avea timp de pierdut.

Deschise portiera cu telecomanda și se opri iar. Nu prea se simțea în regulă. Parcă ar fi vrut să facă ceva interzis. Ca și cum s-ar așeza la volan fără a avea la el permisul de conducere (ceea ce nu ar face niciodată, niciodată; și nici nu îi trecea prin cap vreun motiv pentru care să i se retragă permisul). Încuie portiera și porni din nou pe jos.

Dar încotro?

Se întoarse și o luă iarăși spre alee, dar se opri după câțiva pași.

Dacă ar face un compromis și ar lua un taxi? se gândi Jonathan. Scoase telefonul, dar imediat îl băgă la loc în buzunar.

Nu, nu trebuia să se lase înșelat de sine. Un taxi nu ar fi nici măcar un compromis nesincer, ci pur și simplu praf în ochi. În fond, era vorba de noi experiențe, de a-și lărgi orizonturile și cum ar fi asta posibil cu un taxi?! Doar dacă nu ar da întâmplător de un șofer care să îi mijlocească noi experiențe. Nu, un drum cu taxiul ar însemna să trișeze.

— Bună dimineața, *Herr* Grief! Vocea venind din spate îl făcu să se întoarcă. Hertha Fahrenkrog ieșise la plimbare cu pudelul ei. De ce stați acolo ca și cum nu ați ști ce să faceți?

— Poftim?

— Păi, da, v-am urmărit de la fereastra bucătăriei și mi-am dat seama că păreți confuz. După cum o luați ba înainte, ba înapoi, păreți a nu ști ce vreți.

— Ba da, ba da, răspunse Jonathan. Vreau să îmi vizitez tatăl. Dar nu știu cum să ajung acolo.

— Vi s-a stricat mașina?

— Nu. Dar mă gândeam să merg cu mijloacele de transport în comun.

— Cum așa?! Ea îl privi nedumerită, apoi adăugă: Eu zic că, dacă nu este stricată, luați-vă mașina.

— Da, eu, hm…

Cum să îi explice el asta? Călătoria cu autobuzul ca metodă a regăsirii de sine – se îndoia că Hertha Fahrenkrog ar putea înțelege. Și adăugă cu speranța că nu va roși prea tare din cauza minciunii:

— După aceea trebuie să mă duc la un oftalmolog.

În mod normal nu îi ieșea din gură nici cea mai mică minciună, fără a i se citi totul pe chip. Tatăl lui se amuzase deseori din acest motiv, dar mama îl interpreta ca un semn de onestitate.

— La consultație mi se vor pune niște picături în ochi și nu voi avea voie să conduc.

— Aha! Hertha Fahrenkrog dădu înțelegătoare din cap. Cataractă, nu? Și Heinzi al meu a avut asta. Ea oftă, apoi continuă: Dumnezeu să-l ierte, în final nu a mai văzut deloc. Se aplecă spre pudel, căruia i se și adresă: Nu-i așa, Daphne? În final stăpânul nici măcar nu ne mai recunoștea.

— Oh, da… se bâlbâi Jonathan.

— Asta-i bătrânețea, insistă vecina. Și mai trebuie să trăim și cu gută.

— Sigur, confirmă Jonathan.

Și pe loc își aminti că în timpul micului dejun citise că ar face bine să fie amabil cu oamenii care în mod normal l-ar supăra. Așa că fu amabil cu Hertha Fahrenkrog, chiar foarte amabil. Atât de

amabil, încât renunță să îi mai amintească acesteia că el avea patruzeci și doi de ani și că, spre deosebire de decedatul ei soț, nu se născuse în perioada imperiului german. Și că, deși nu avusese plăcerea de a-l cunoaște personal pe dragul de Heinzi, dat fiind faptul că stimata *Frau* Fahrenkrog se afla în pragul împlinirii centenarului, deci dacă…

— Și de ce nu chemați un taxi? interveni vecina mai înainte ca Jonathan să fi apucat să se încurce mai profund în complicatele structuri gramaticale.

— Este o întrebare bună!

— De ce nu faceți asta?

— Pentru că… pentru că… pentru că astăzi vreau să merg cu autobuzul.

De ce nu i-ar spune adevărul? Ce mare lucru?

— Cu autobuzul? Dumneavoastră?

— De ce nu?

— Păi, dumneavoastră aveți bani destui pentru taxi.

— Numai pentru că am bani destui nu trebuie să îi arunc neapărat pe fereastră!

Hertha Fahrenkrog chicoti.

— Și mă rog frumos, ce este atât de comic?

— Nimic, răspunse ea. Doar că eu nu-mi pot imagina cum ați fi într-un autobuz.

— Ce vreți să spuneți?

— Păi, autobuzul este mai degrabă pentru oameni obișnuiți.

— Și pe mine nu mă considerați obișnuit?

— În niciun caz.

— Nu sună tocmai ca un compliment.

— Asta-i problema dumneavoastră.

— Care este problema mea?

— Ce înțelegeți din ce spun.

Ea îi zâmbi veselă și Jonathan fu aproape șocat că în capul acestei femei micuțe și sfrijite clănțăneau ideile ca o mașină de cusut. Surprinzător! Lua medicamente pentru asta de la medicul de familie? Sau Daphne îi ținea spiritul

treaz? Atunci ar trebui să se gândească și el să își ia un câine, în caz că demența tatălui său ar fi ereditară.

— Oricum vreau să ajung până la Elbchaussee cu autobuzul și cu metroul.

— Ca Günter Wallraff, o trânti vecina.

Jonathan ar fi putut să pună un pariu.

— Exact! „Jonathan N. Grief jos de tot”, câtă el cunoscutul titlu al cărții lui Wallraff, cu care acesta și-a făcut un nume ca ziarist sub acoperire în anii ’80.

Din ce știa Jonathan, și acesta fusese un bestseller ca acelea de care avea nevoie Griefson & Books. Cumva el revenea la acest subiect și *vision board*-ul părea să facă toată treaba.

— Ei bine…

El ridică mâna în semn de salut, se întoarse și plecă.

— De ce ați luat-o încolo? strigă Hertha Fahrenkrog în urma lui.

El se întoarse iarăși spre ea.

— Merg la autobuz.

— Eu, să fiu în locul dumneavoastră, aș lua-o în altă direcție. Nu este niciun autobuz în direcția în care vă îndreptați.

— Firește că nu este, răspunse el și schimbă direcția la o sută optzeci de grade.

— Dacă vreți să ajungeți la Elbchaussee, trebuie oricum să luați metroul.

Jonathan se opri din nou. Se dădu bătut. Nu avea sens să o țină tot așa, când habar nu avea încotro trebuia să se îndrepte. Și va fi nevoie să îi solicite explicații unei femei de o sută de ani despre cum să ajungă la destinație cu mijloacele de transport în comun.

Douăzeci de minute mai târziu, Jonathan constată că analogia cu Wallraff nu prea stătea în picioare. Se afla într-un vagon de pe linia U3 în stația Hohenluftchaussee în sensul spre St. Pauli (de unde trebuia să ia autobuzul 36 spre

Blankenese – așa îi recomandase cu insistență femeia de lângă el), ocazie cu care își dădu seama că erau mulți care considerau că berea ar fi băutura potrivită la micul dejun.

Puțin speriat, ședea pe un colț de banchetă și urmărea cu privirea doi bărbați din apropiere, fiecare cu câte o doză de bere Astra în mână, care se clătinau în mijlocul vagonului, discutând atât de aprins, încât păreau că se certau de-a binelea.

Jonathan se temea că în orice moment cei doi s-ar încăiera și l-ar putea implica și pe el. Ca nu cumva să-i provoace, își mută privirea spre alți călători.

Cei mai mulți citeau, dar nu erau aplecați asupra unui ziar ori a unei cărți, ci asupra unui telefon mobil sau a unei tablete. Interesant. Și înspăimântător.

Își amintea bine cum în urmă cu câțiva ani, la o discuție la editură pe tema „cărți electronice", tatăl lui pusese lucrurile la punct cu un „E-Book-ul este doar o modă trecătoare, căreia nu trebuie să îi dăm atenție! Griefson & Books tipărește pe hârtie, basta!" După care Bode insistase să fie achiziționată aparatura necesară, pentru că – după cum rușinat explicase – verificarea manuscriselor se făcea cu o eficiență atât de mare, încât redactorii nu mai puteau renunța la ea. Iar acum, privind în jur, Jonathan remarcă faptul că nu doar redactorii lui apreciau avantajele cărții digitale.

La stația St. Pauli Jonathan coborî, deși faptul că cei doi amatori de bere făcură la fel mai că era de natură să îl determine să se răzgândească. Plus că panoul care apărea chiar deasupra ieșirii din stația metroului, avertizând că aici este strict interzis accesul cu arme și sticle, nu îi stimula nevoia de a zăbovi în acest loc mai mult decât era necesar.

Constată ușurat că stația autobuzului 36 se afla la doar câțiva metri, deci nu era nevoit să hălăduiască pe Reeperbahn, în pericol de a da

peste niște elemente dubioase, care nu ar ține cont de interdicția referitoare la arme.

Se opri în refugiul stației, așteptând autobuzul, care conform orarului urma să apară în câteva minute.

O mașină de un roșu-închis trecu pe lângă el și îi atrase atenția: era un Ford Mustang tip vechi, un model deosebit de frumos și îngrijit. Când mașina opri la stopul de dinainte de Millerntor, văzu că la volan se afla o femeie cu părul roșu.

Jonathan zâmbi nu doar pentru că o parte din *vision board*-ul lui se afla în fața sa, ci și pentru că în acest moment se surprinse visând la un clișeu. Se vedea așteptând în acest cartier o femeie pe locul din dreapta șoferului, care era, de fapt, peștele ei. Dar probabil că în copilărie și adolescență auzise de la părinți prea multe povești despre tâlhării cu pistoale pe Reeperbahn, al căror sens fusese doar de a-l ține departe de cele mai păcătoase locuri din Hamburg.

Cu folos, trebui el să recunoască. Nu fusese niciodată în Kiez, nici măcar după ce devenise adult. De ce nu? Oare nu era obligatoriu pentru un cetățean al Hamburgului ca măcar o dată să sărbătorească pe Reeperbahn? De sâmbătă seara până în zorii zilei de duminică, cu o chiflă cu crabi din piața de pește, ca încoronare a unei nopți reușite.

Stând aici și privind visător la Mustang, simți impulsul de a o face. Firește, cu excepția chiflei cu crabi, pentru că aceste viețuitoare îi erau nesuferite. Dar restul programului îl considera tentant. Markus Bode i-ar fi însoțitorul potrivit la o asemenea petrecere? Orice alternativă la faptul de a sta seara de unul singur în hotel îl binedispune?

Stopul își schimbă culoarea în verde, femeia acceleră și în scurt timp dispăru cu mașină cu tot din raza vizuală a lui Jonathan. El oftă și se întoarse puțin întristat. Era o mașină cu adevărat frumoasă.

44
Hannah
Luni, 15 ianuarie, ora 9:59

Reeperbahn, ich komm an. Du geile Meile, aufdie ich kann…[31]

Când mașina lui Simon Hannah ajunse în dreptul clădirilor de la Millerntor, care delimitau intrarea în Kiez-ul Hamburgului, numai de cântat nu îi ardea. Totuși, lălăia omagiul adus Reeperbahn-ului de către Udo Lindenberg, într-un gen de veselie marcată de umor macabru.

O oră și jumătate condusese Mustangul încoace și încolo prin zonă. Fără scrupule, fără să se gândească dacă, într-adevăr, trebuia să facă ceea ce voia ori dacă nu cumva exagera în furia ei. În final, decisese că avea dreptul să exagereze și că trebuia cumva să se descarce pentru durerea ei, pentru necazul ei, și da, pentru furia care clocotea în ea ca și mai înainte.

Pentru a marca un semn. Un semn zgomotos, bubuitor, care să îl zguduie zdravăn pe Simon, aflat undeva pe norul lui sau pe unde o fi șezând acum. Așa că se îndreptă către Kiez, ca o consecință logică unică la „trădarea” săvârșită de Simon.

La această oră a dimineții, zona de divertisment nu mai avea nimic din fascinația sclipitoare pe care o exercita noaptea asupra oamenilor care veneau ca în pelerinaj pentru a „se face praf”. Nici urmă de lumini multicolore, de reclame cu neon, nici urmă de femei atractive sau muzică la volum maxim de prin barurile din dreapta și din stânga străzii. Peste tot doar gunoi, gunoi, gunoi și tristețe cenușie. St. Pauli își pusese pe frânghie la aer frumoasele haine de noapte. Pe trotuare stăteau câteva grupuri de punkiști cu câinii lor mari, ici și colo câțiva saci de dormit în fața sălilor de jocuri și

a barurilor încă închise, saci în care cei fără adăpost își dregeau mahmureala.

La McDonald's Hannah descoperi un refugiu cu parcaj suficient de mare pentru a manevra Mustangul fără probleme. Aprinse luminile de avarie. Ce-i drept, o tăbliță informa că locul era rezervat după ora 20:00 exclusiv pentru taxiuri, dar dacă lucrurile mergeau cum își închipuia ea, la acea oră Mustangul nu mai era acolo de mult timp.

Opri motorul și lăsă cheia mașinii în bord. Apoi puse talonul și celelalte acte pe locul din dreapta șoferului în așa fel încât să se vadă bine prin fereastră.

Coborî. Împinse portiera. Și plecă fluierând spre stația de metrou.

45
Jonathan
Luni, 15 ianuarie, ora 12:03

Când puțin după ora 12:00 și după o mică odisee – femeia cu Mustangul îl distrăsese în asemenea măsură încât urcase mai întâi în autobuzul 37 și băgase de seamă abia la cap de linie Jonathan intră în camera tatălui său din Sonnenhof, Wolfgang Grief stătea la fereastră și privea afară. O priveliște rară. Și pe deasupra dătătoare de speranță. Se părea că îl surprinsese pe tatăl lui într-una dintre zilele lui bune.

— *Hallo,* papa! îl salută el.

Wolfgang Grief se întoarse spre el și zâmbi.

— Halo, fiule! Și arătă spre afară. Este o vreme minunată astăzi, nu?

— Da, confirmă Jonathan.

De fapt, cerul era acoperit și lumina era cam sărăcăcioasă, dar nu ploua. La condițiile din Hamburg, cu oarecare bunăvoință, pentru ianuarie s-ar putea numi vremea asta chiar „minunată”.

— Ce mai face draga ta mamă? întrebă tatăl în timp ce se așeza în fotoliul lui.

Curajul lui Jonathan mai păli. Așadar, nu era o zi bună. Între timp el renunțase la ideea că Sofia este în Hamburg și că îi făcuse cadou agenda. O exclusese măcar pentru faptul că mama sa nu stăpânea germana atât de bine, încât să pună toate virgulele corect. Nu, în niciun caz calendarul nu fusese conceput de ea.

— La Sofia te referi?

Poate că tatăl vorbea despre altă femeie și el nu își dăduse imediat seama despre cine.

Wolfgang Grief râse cu poftă.

— Mai ai și altă mamă?

— Nu, firește că nu.

— Deci ce mai face? Mai trece pe aici?

— Papa…

Jonathan se poticni. Ce ar fi putut să răspundă? Se hotărî să intre în joc.

— Cred că da, răspunse Jonathan.

— Ce bine! se bucură tatăl. Înseamnă că putem să ieșim împreună. Am chef de cafea și prăjituri la Witthüs în Hirschpark. Bătrânul își linse cu poftă buzele cu vârful limbii. O bucată bună de prăjitură proaspătă cu cireșe ar fi exact ce mi-ar trebui acum!

— Bună idee, papa! spuse Jonathan abia stăpânindu-și un suspin. Așa vom face.

— Atunci să sperăm că mama ta va veni curând.

— Hm…

Se așeză și Jonathan. Dacă tocmai se bucurase că reușise să ajungă la căminul pentru vârstnici, acum avea impresia că putea să plece. Dar de data aceasta cu taxiul.

Însă voia să fie corect. A-l vedea pe tatăl său într-o dispoziție atât de bună tot însemna ceva. Că dispoziția lui se îmbunătățea odată cu întunecarea minții era o chestiune care pe Jonathan îl tulbura mult. Se părea că avea de ales doar între un tată rațional și ursuz și unul care emana voioșie naivă și avea mintea unui copil.

— Ce noutăți mai ai? vru să știe Wolfgang Grief.

Jonathan ezită un moment. Să îndrăznească? Deși îi era clar că era inutil, cel puțin trebuia să încerce.

— Aș vrea să discut cu tine ceva referitor la editură.

— Dă-i drumul, tinere! Merge, merge?

— Ca să fiu cinstit, nu prea bine.

Tatăl îl privi nedumerit, de parcă Jonathan îi vorbise în altă limbă.

— Cum adică?

— Avem niște probleme cu cifra vânzărilor.

Ochii lui Wolfgang Grief se îngustară:

— Definește „niște probleme”!

— Actualul program se desfășoară foarte prost.

— Ce înseamnă asta în cifre?

Surpriză. Chiar era o surpriză. Tocmai în stare de demență, parcă cineva îi aprinsese luminița lui Wolfgang Grief. Fulgerător acesta părea ager la minte, ridul furiei de pe fruntea sa se profila clar și își fixa fiul cu ochii lui albaștri ca oțelul, de care Jonathan se temuse toată viața lui.

— Este un deficit de treizeci de procente, care…

— Treizeci de procente? Arată-mi rapoartele!

— Nu le am la mine, dar…

— Cum poți să apari aici cu o asemenea informație, fără a avea documentele necesare? tună tatăl.

— Papa, este…

— Îți dai seama ce faci? Ce fel de om de afaceri ești?

— Deci eu…

— Ah, dar de ce mă enervez eu? Bătrânul clătină din cap și adăugă: Era clar că tu nu ai stofa de întreprinzător. Nu ar fi trebuit să mă retrag niciodată din afaceri!

— Așadar, asta este…

— Ce spune Markus Bode despre asta?

— Asta este problema, răspunse Jonathan. Bode este de părere că ar trebui să introducem în program câteva titluri cu succes la public. De exemplu, ieri am fost la o lectură cu Sebastian Fitzek…

— Fitzek? Ai spus Fitzek?

— Da.

Jonathan se îndreptă hotărât. Nu va permite să fie tratat de un tată dement ca un copil. Doar era un bărbat cu experiență!

— Dacă ai fi fost acolo, ai fi avut o altă părere despre el. În orice caz eu consider ideea de a introduce în program astfel de titluri ca una foarte…

— Jonathan! își întrerupse tatăl fiul. Te rog! Doar nu vrei să discuți cu mine ideea de a coborî

editura Griefson & Books la nivelul literaturii de divertisment. Este absurd!

— Eu nu o găsesc deloc absurdă, ripostă Jonathan.

Și era chiar adevărat că nu o considera absurdă. Mai ales după ce tatăl lui întrebase de cifre ca un comerciant. Poate că nu voia să priceapă că vremurile se schimbaseră, iar acum erau tot mai puțini oameni dispuși să dea banii pe literatura de valoare? Și nu era sarcina, ba nu, obligația lui Jonathan de a-i deschide ochii tatălui său…?

— Nu, băiete, despre asta nu mai trebuie să discutăm. Adu-mi rapoartele și apoi vom vedea cum vom proceda.

— Dar eu cred că…

— Eu nu cred asta, îi tăie Wolfgang Grief vorba.

— Papa, eu…

Cineva ciocăni la ușă și în următoarea secundă în încăpere intră Renate Krug.

— Oh, *hallo!* îi salută ea pe cei doi bărbați. Vă deranjez cumva?

Pe chipul lui Wolfgang Grief apăru imediat un zâmbet.

— Sofia! exclamă el, se îndreptă repejor spre fosta asistentă și o îmbrățișă. Ce bine că ai venit! Firește că nu deranjezi. Tocmai îi spuneam lui Jonathan că m-aș bucura să ies cu voi amândoi.

— Dar cu plăcere, dragul meu! zise Renate Krug și râse de parcă era cel mai normal lucru din lume că Wolfgang Grief o considera soția lui dispărută și voia să constituie un fel de familie cu ea și cu fiul lui.

— Ah! Jonathan o privi iritat pe Renate Krug. Ea îi răspunse cu un gest conspirativ și care voia să spună „Lăsați-l pe tatăl dumneavoastră să bată câmpii”.

Jonathan oftă din nou. Ei bine, va face o plimbare împreună cu tatăl său și cu „mama” sa.

46
Hannah
Luni, 15 ianuarie, ora 13:19

— Ce ai făcut? Ești nebună? Lisa o privea îngrozită pe Hannah. Oh, îmi pare rău – adăugă ea repede, mai înțelegătoare. Nu am vrut să spun asta, nu că ai fi nebună, asta mi-a scăpat așa… dar…

— Este în regulă, răspunse Hannah liniștită. Poate că este o nebunie. Aproape sigur este. Dar face al naibii de bine.

— Nu poți lăsa mașina lui Simon pur și simplu în Kiez cu cheile în ea și cu toate actele!

— Nicio grijă. Hannah chicoti constatând ea însăși că spusele ei erau cam smintite. Sunt destul de sigură că acum Mustangul nu se mai află acolo. Cineva l-a luat.

Ea scoase o bomboană Toffifee din cutia deschisă de pe masa din bucătărie, o vârî în gură, o mestecă satisfăcută și îi zâmbi Lisei nepăsătoare.

— Hai! îi zise Lisa luându-și haina din cuier și punând-o pe ea.

— Unde vrei să mergem?

— În Reeperbahn, să aducem mașina înapoi! Poate o mai fi acolo.

— Nu, zise Hannah hotărâtă. În mod sigur nu facem asta. Ne pregătim cu calm pentru după-amiaza cu copiii și ne vedem de treabă ca și mai înainte.

— Dar asta este nebunie curată! Doar nu poți… Mașina lui Simon este cu siguranță… nu prea mă pricep eu, dar face câteva mii de euro!

— Eu aș zice zece mii, pentru că este excelent întreținută. O piesă de mare valoare pentru amatori! Da, cam zece mii de euro, Simon spunea mereu asta.

— Tu chiar ești nebună. Lisa clătină perplexă din cap. Cum de ai lăsat-o în Kiez?! Nu te-ai gândit ce am putea face noi cu atâta bănet? Aici,

cu Gașca? În curte am fi ridicat o fortăreață miniaturală pentru copii și mai știu eu ce altceva…

Hannah tresări și pentru o fracțiune de secundă chiar se simți vinovată. După care dădu din cap cu convingere:

— S-ar putea să ai dreptate. Oricum nu aș fi vrut banii pentru copii. Vreau să spun că, dacă aș fi făcut ceva cu ei, de fiecare dată când aș fi văzut acel ceva, m-aș fi gândit că este de la Mustangul lui Simon. Și ar fi fost… aș privi-o ca pe o jefuire de cadavre.

— Jefuire de cadavre? repetă Lisa blocată. Numai că Simon ți-a lăsat scris că trebuie să îi folosești banii la afacerea noastră…

— Te rog, Lisa! o întrerupse Hannah. Am hotărât așa și așa rămâne.

— Ești în stare de șoc, spuse prietena ei și o privi cu compătimire. Cu siguranță că mâine îți va părea rău.

— Nu, nu o să îmi pară rău. Și nici nu sunt în șoc, ba sunt rațională cum nu am mai fost de mult timp.

Nici nu apucă să încheie că se și puse pe plâns.

— Hannah! Lisa o trase lângă ea și o mângâie pe cap. O să fie bine, lasă…

— Eu… eu… eu… se bâlbâi Hannah și se agăță de Lisa de parcă ar fi fost singura care mai putea să o susțină.

Avea nevoie de puțin sprijin într-o vreme când simțea că se prăbușea în neant.

— Știu, draga mea, știu…

— Cum să merg mai departe? suspină ea. Cum va fi? Se șterse la nas și continuă: Totul mi se pare un coșmar! Nu poate fi adevărat! Tot timpul mă gândesc că în clipa următoare am să mă trezesc. Cum voi trăi eu în continuare? Cum voi putea?

— Cu pași mici și în fiecare zi, altfel nu se poate. Lisa o îndepărtă puțin de ea și o privi încurajator. Totdeauna ni se dă doar cât putem duce.

Hannah își privi prietena printre lacrimi.

— Crezi asta cu adevărat?

Lisa cugetă un moment, apoi dădu încet din cap.

— Nu, ca să fiu sinceră este o prostie. Un citat dintr-un calendar pentru oameni care habar nu au. Există greutăți care, din păcate, sunt mult prea mari. Retrag ce am spus și susțin contrariul.

Hannah râse împotriva voinței ei.

— Mulțumesc totuși pentru încurajare.

— Cu plăcere, și altă dată!

— Vino, spuse Hannah și își șterse iarăși lacrimile. Să ne apucăm de treabă. Cred că lucrând mă pot detașa cel mai bine.

— Și chiar nu vrei să aduci înapoi mașina? Ești sigură?

— Nu, am predat-o Universului. Hannah oftă și adăugă: Îmi este groază numai când mă gândesc că trebuie să lichidez locuința lui Simon și să mă ocup de toate. Înmormântarea…

Ea se înfioră.

— Nu îți face griji cu asta. Am vorbit deja cu părinții mei, ne vom ocupa noi de organizarea înmormântării. Ne vom ocupa de tot. Dacă vrei, eliberăm și locuința.

— Este drăguț din partea ta, dar cel puțin treaba cu locuința am să o rezolv singură. Este altfel dacă niște străini… Se opri din vorbit, apoi continuă: Scuză-mă, nu voiam să…

— Evident! Dar să știi: dacă vrei, te ajut cu orice. Le vom rezolva noi, nu o fi chiar atât de greu.

— Mulțumesc. Fără tine nu aș scoate-o la capăt.

— Dar este normal.

— Nu este așa, ripostă Hannah, după care începu iarăși să plângă. Nu este deloc normal. Îți mulțumesc din tot sufletul.

47
Jonathan
Luni, 15 ianuarie, ora 18:08

— *Frau* Krug, mă interesează foarte tare un lucru.

Jonathan N. Grief ședea alături de asistenta lui pe bancheta din spate a unui taxi și încerca să își pună ordine în gânduri. După-amiaza era frumoasă, dar devenise absurdă.

Făcuseră în trei o plimbare pe Elba și poposiseră pentru cafea și prăjituri la Witthüs. Ca o familie normală, într-o după-amiază normală. Doar că ei nu erau o familie, cu atât mai puțin o familie normală, cu un papi dement și cu o mami străină.

Totuși, Wolfgang Grief insista să îi spună Renatei Krug Sofia, iar aceasta nu făcuse nici cea mai mică încercare de a-i atrage atenția asupra acestei erori.

Era absurd, curios, ca la Loriot!

— De când vă consideră tatăl meu drept mama mea?

— Păi… Ea își examină unghiile de la mâini, de parcă s-ar fi pregătit pentru manichiură. Cam de o jumătate de an, aș zice eu.

— Și până acum nu v-ați gândit să mă informați și pe mine? Nici măcar atunci când v-am întrebat direct?

— Așa este, a fost o greșeală din partea mea. Apoi pe chipul ei apăru o expresie îmbufnată. Totuși, este absolut indiferent ce crede tatăl dumneavoastră. Iar dacă el este fericit cu ideea că sunt soția lui, pe cine deranjează asta?

— Ăăă… de exemplu pe mine.

— De ce?

— Pentru simplul motiv că nu sunteți mama mea. El își drese glasul și adăugă: Nu puteți proceda ca și cum ați fi.

— Nu văd niciun motiv care să îmi interzică acest lucru..

— Asta dacă facem abstracție de regulile bunei-cuviințe.

— Ah, buna-cuviință! făcu ea un gest de lehamite cu mâna. Buna-cuviință este supraevaluată. Tatăl dumneavoastră este foarte bolnav și acum este mai important să avem grijă ca el să se simtă bine.

— Înțeleg. Și de aceea este în regulă să îl tratăm ca pe un debil mintal.

Ea nu răspunse, dar Jonathan știa ce gândea. Pentru că, în fond, el însuși gândea același lucru. Tată lui era debil mintal, în mintea lui domnea un haos total. Un haos în care fosta sa asistentă trecea drept soția lui.

— Ceea ce nu pricep este cum de i-a venit ideea asta, zise în cele din urmă Jonathan. De ani buni mama mea nu l-a mai interesat. De unde această confuzie?

— V-am spus că bolnavii de demență trăiesc mai ales în trecut. Li se eliberează dorințe, sentimente și nostalgii mult timp reprimate.

— Deci dumneavoastră credeți că revenirea mamei mele ar fi o dorință a tatălui meu reprimată mult timp?

— Așa pare. Este evident că i-a rămas ceva nerezolvat din acea perioadă.

— Îmi imaginez. Ce să rezolvi când omul pe care îl iubești dispare de azi pe mâine.

— Mda. Renate Krug oftă. Este dificil.

— Totuși, încerc un sentiment neplăcut susținându-l pe tatăl meu în demența lui.

— Eu nu cred că îi facem un rău ori îi agravăm situația.

Jonathan cugetă câteva momente, apoi clătină din cap.

— Nu, probabil că nu. Dar este trist să asiști la decăderea acestui spirit strălucitor.

— Depinde.

— De ce depinde?

— Nu găsiți că boala tatălui dumneavoastră are și avantaje?

— Ce vreți să spuneți?

— Da, el este mult mai accesibil decât înainte.

— Mă miră că spuneți asta. Eu credeam că vă descurcați cel mai bine cu el.

Renate Krug râse răsunător:

— Tatăl dumneavoastră era un tiran!

— Și față de dumneavoastră?

Jonathan nu ar fi crezut niciodată că devotata Renate Krug ar fi fost atât de aspră cu privire la tatăl lui.

— Mai ales față de mine, aș putea spune. Pe mine își descărca orice toană, orice indispoziție.

— Și de ce ați rămas la el? Cu siguranță că ați fi putut găsi și altceva de făcut.

Ea coborî privirea.

— Pentru că, trecând peste asta, el a fost totdeauna un bărbat adevărat. Un tip care știa exact ce vrea. Așa ceva rar găsești.

— Hm… ceea ce dumneavoastră numiți caracter, alții ar numi încăpățânare.

— Vă referiți la noile planuri pe care le aveți pentru editură? Jonathan o privi surprins și Renate Krug clipi jenată. Am stat o vreme la ușă. Nu mai puteam pleca…

— Ați tras cu urechea, constată Jonathan.

— Nu aș spune așa. Voiam doar să nu deranjez și astfel am aflat câte ceva.

— Aha! Jonathan zâmbi. Dacă ați aflat „câte ceva”, m-ar interesa părerea dumneavoastră.

— Părerea mea?! întrebă ea mirată.

— Firește.

— Ah! Ea făcu un gest ca de apărare și roși. La astfel de chestiuni nu mă pricep deloc, așa că prefer să mă abțin.

— *Frau* Krug, insistă Jonathan, de la dumneavoastră nu aștept opinia desăvârșită a unui expert. Pur și simplu aș dori să aflu ce părere aveți

dacă Griefson & Books va scoate pe piață și literatură de divertisment!

— Chiar nu știu…

— Haideți! o întrerupse Jonathan. Dumneavoastră ce vă place să citiți?

Chipul asistentei se roși din nou.

— Ăăă… îmi este penibil să o spun.

— Este chiar atât de greu?

Renate Krug clătină din cap. Apoi trase cu stângăcie fermoarul poșetei și băgă mâna înăuntru.

— Așa ceva, zise ea întinzându-i lui Jonathan o cărticică zdrențuită.

El aruncă o privire asupra volumului.

Își stăpâni cu greu un fornăit și în loc de asta scoase doar un „Oh!”

Renate Krug făcu imediat dispărută cartea în poșetă.

Își continuară drumul în tăcere, fără a mai discuta. Jonathan se dezlănțui într-un râs cu lacrimi abia după ce în Eimsbüttel Renate Krug coborî din taxi acasă.

Când după un sfert de oră mașina se opri în fața vilei sale, încă râdea. Tare și vesel. Astăzi Renate Krug îl surprinsese în mai multe privințe. Dar că ea citea romane cu titluri nostime ca *În arşiţa pasiunii,* pusese capac la toate.

Ce mai avea de spus? Și mai ales: ce ar zice tatăl lui de asta?

48

Hannah

Miercuri, 24 ianuarie, ora 12:03

„Și sufletul meu își desfăcu aripile larg și zbură peste pământul liniștit, de parcă s-ar fi dus acasă.” Hannah murmură în gând cuvintele rostite de pastor ca adio la înmormântarea lui Simon. Era un citat din Joseph Freiherr von Eichendorff, pe care Simon îl iubise mult, și de aceea Hannah îl alesese pentru ceremonie.

Se afla la mormântul bărbatului împreună cu care, cu puțin timp în urmă, crezuse că își va petrece viața. Din țărână ne naștem, în țărână ne întoarcem.

Lisa era lângă ea și îi strângea mâna. Se ținuse de cuvânt, în ultimele zile îi stătuse alături și trecuseră împreună prin toate. Fusese cu părinții lui Hannah să discute cu firma pentru servicii funerare și, însoțită de pastor, o ajutase să aleagă un loc de veci la cimitirul Ohisdorf. Împreună concepuseră și trimiseseră invitațiile la înmormântare.

Peste două sute de oameni veniseră pentru a-i aduce ultimul omagiu lui Simon, toată redacția ziarului *Hamburger Nachrichten* fusese prezentă, firește, toți prietenii și ce mai rămăsese din amărâtele lui rude – un unchi și o verișoară.

Cu toții se înșiraseră în lunga coloană a celor care prezentau condoleanțe, iar Hannah strânsese mână după mână întrebându-se cât avea să mai dureze până va fi din nou acasă singură și va avea o cădere nervoasă.

Pentru că se simțea ca și cum se va prăbuși. Ca un balon cu aer, ciuruit. Până ieri după-amiază rezistase cât de cât. Dar după aceea trecuse pe la ea polițista aceea drăguță care îi lăsase numărul de telefon și îi comunicase ei, „logodnicei” lui Simon, rezultatul autopsiei.

Da, Simon se înecase, asta era clar. Și mai era ceva clar pentru medicul legist: acesta nu ar mai fi avut de trăit mai mult de câteva luni. Cancerul era mult prea extins pentru a mai exista vreo șansă de însănătoșire.

Reacția lui Hannah o înspăimântase pe polițistă. Izbucnise într-un râs isteric și nu mai putuse fi potolită minute în șir. Ca și cum această informație ar fi împăcat-o într-o oarecare măsură cu sinuciderea lui Simon. Oricum i se dovedise că acesta, bănuind că va muri curând, avusese dreptate și făcuse bine prevenind suferințe chinuitoare și îndelungate printr-o moarte rapidă. Pentru că într-un asemenea caz fiecare avea dreptul să își aleagă moartea, cel puțin până acum Hannah așa crezuse mereu.

Și totuși… Totuși, această veste îi smulsese pământul de sub picioare lui Hannah, pentru că brusc cadoul ei pentru Simon – care privind retrospectiv trebuia înțeles drept cadoul de adio – părea și mai cinic, și mai respingător.

Cine era ea? Ea, Hannah Marx, care își asumase dreptul de a ști mai bine? Această aroganță cu care măturase pur și simplu temerile și grijile lui Simon; cum de crezuse ea, cu al ei calendar în care scria „plăcerea este ce-ți faci singur!”, că situația nu trebuia privită în față.

Îi era rușine. Acesta era sentimentul care o bântuia de la vizita polițistei. O rușine profundă, cea mai înfiorătoare rușine.

Și acum, când strângea mâinile tuturor celor care își exprimau compasiunea, se simțea o ipocrită. Ca și cum nu ar fi avut dreptul să se afle aici, să jelească pe post de „văduvă” a lui Simon. Ba chiar se dăduse pe nedrept logodnica lui, pentru ca poliția să îi ofere toate informațiile. Pentru a fi îndreptățită să fie ținută la curent cu stadiul investigațiilor.

Logodnica lui Simon. Hannah închise ochii și își înăbuși un suspin. Ar fi trebuit să devină pe 11

mai, la aniversarea zilei în care făcuseră cunoștință. Ea și-o imaginase atât de frumos! Alesese două inele de logodnă din argint la un mic magazin de bijuterii de pe Eppendorfer Landstrasse și îi spusese proprietarei magazinului că va veni cineva să ridice inelele.

Sperase că Simon va cumpăra inelele, lucru pentru care vârâse un plic cu 500 de euro în căptușeala din mătase a agendei. Proprietara magazinului fusese atât de emoționată de planul ei romantic încât aproape scosese un chiuit când Hannah o instruise să predea cumpărătorului – dacă acesta ridica inelele – un plic, în care se aflau indicații; ca Simon să vină în aceeași seară, la ora 20:00 la Da Riccardo, unde Hannah rezervase pentru el și ea masa „lor". Unde ea, atunci când el își va face apariția, voia să îi facă o cerere în căsătorie.

Mda… „Viața este ceea ce se întâmplă atunci când tu îți faci alte planuri", aici John Lennon avea perfectă dreptate. Nu va mai avea loc o cerere în căsătorie, în orice caz nu adresată de ea lui Simon. Inelele le va cumpăra altcineva cândva, o altă pereche își va jura cu ele dragoste și credință veșnică.

Hannah știa că se cădea să o înștiințeze pe proprietara magazinului de bijuterii că nu va mai veni nimeni pentru a ridica inelele. Că aceasta trebuia să le așeze iar în vitrină, că logodna ei cu Simon se încheiase înainte de a începe. Dar nu era în stare să telefoneze și astfel să anuleze logodna. I se părea că ar fi o nouă trădare, ca și cum ar călca în picioare amintirea lui Simon. Se mai liniști la gândul că 11 mai va veni și va trece și vânzătoarea le va pune din nou în vitrină, dacă nimeni nu își va face apariția ca să ridice bijuteriile. Ce mai contau câteva săptămâni? Nimic. În comparație cu veșnicia în care Simon păși acum fără Hannah, nu însemnau nimic.

— Încă nu îmi vine să cred!

În fața lui Hannah era cel mai bun coleg al lui Simon, întinzându-i mâna. Arăta așa cum se simțea: avea ochii roșii și umflați, cu cearcăne întunecate sub ei.

— Nici eu, răspunse încet Hannah, nici eu nu pot.

— Te descurci?

Ea ridică din umeri.

— Ce înseamnă asta? Cumva trebuie să o fac.

— Dacă ai nevoie de ceva, spune-mi, OK?

— Desigur.

— Ce vei face cu locuința lui Simon? Te pot ajuta să o evacuezi?

— Nu, mai este vreme. Chiria se va achita un timp din contul lui, nu este o grabă.

— Nu ar fi totuși mai bine să lași totul în urmă cât mai repede posibil?

— Eu…

Hannah suspină. Se gândi la balamucul pe care îl lăsase în locuința lui Simon. Firește că era nevoie de reparații, trebuiau scoase lucrurile prietenului ei și cheile trebuiau predate persoanei de la care el închiriase locuința. Ea va face astea cândva, dar în starea în care se afla acum era bucuroasă că încă mai putea respira.

— Pur și simplu nu pot face asta acum.

— Înțeleg, zise Sören. Când vei putea, mă suni, da?

— Așa voi face.

Se îmbrățișară, apoi Hannah se întoarse spre cei care urmau să îi prezinte condoleanțe.

O oră mai târziu era în locuința ei din Lokstedt. După înmormântare nu mai avusese loc o „tratație”, doar gândul la cafele și prăjituri îi întorcea stomacul pe dos. După ce strânse mâna și ultimului participant la ceremonie, nu voia decât ajungă acasă. Să se bage în pat, să tragă pătura peste cap și să aștepte așa până îi trecea durerea. Deși nu își putea închipui că asta se va întâmpla vreodată.

— Cel mai bine este să te întinzi puțin, îi spuse Lisa după ce Hannah îi explicase că nu mai suporta compania oamenilor.

— Așa am să și fac, răspunsese ea.

Cele două prietene se priviră un moment în tăcere. Apoi Lisa se aplecă, o luă pe prietena ei în brațe și o strânse cu putere.

— Îmi pare rău, spuse ea încet. Mi-aș fi dorit să fii scutită de asta.

— Da, și eu mi-aș fi dorit.

49
Jonathan
Vineri, 16 martie, ora 14:23

— La professoressa e nell'aula. Anche nellaula sono gli studenti.

Jonathan pronunța concentrat propoziție după propoziție. Habar nu avea dacă vreodată va fi pus în situația de a-i explica unui italian că în clasă nu se afla doar profesoara, ci – ca să vezi surpriză! – și elevii. Dar puteai ști?

Și în afară de asta, la ceva se vor fi gândit cei care au făcut cursul de limba italiană pe care și-l descărcase pe mobil. Fie că era vorba doar de faptul că Jonathan, cu ajutorul profesoarei, al elevilor și al clasei lor, avea să învețe afurisitele de prepoziții italiene. *Nel, sul, dal, nella, sulla, dalla.* Îi vâjâia capul în timp ce încerca să repete prepozițiile cât mai corect. Dar totodată se întreba dacă nu ar fi mai bine să urmeze un curs la școala populară. Ideea de a sta în aceeași bancă cu o gospodină oarecare din Pinneberg (clișee și iar clișee!) îi păruse însă cam suspectă, așa că atunci când, cu două săptămâni în urmă, calendarul îi prescrisese să își dezvolte o nouă capacitate, optase pentru varianta electronică.

Nu se descurca rău, fiind el însuși surprins de rapiditatea cu care progresa. Era deja capabil să solicite o cameră cu duș („una camera con doccia"), o scrumieră („un portacenere" – cu toate că el nu fuma), precum și o apă plată fără gheață („una aqua liscia senza ghiacco"). Și în plus, mai știa și să se prezinte corect („mi chiamo Jonathan Grief") și să spună de unde era („sono di Amburgo în Germania").

Poate că succesul se datora faptului că avea o diplomă care dovedea că studiase latina, ceea ce îi ușura accesul la această limbă – abstracție făcând de prepozițiile lipsite de orice logică. Și eventual și

originile lui jucau un mic rol. Când și când își mai amintea de unele fraze din copilărie, cu toate că mama îi vorbise mai totdeauna în germană, pentru că tatăl lui disprețuia educația bilingvă și susținea că „băiatul trebuia înainte de toate să învețe o germană corectă”. Dacă germana Sofiei, pe care aceasta o învățase ca adultă, putea fi considerată „corectă”, rămăsese o chestiune neclară. În orice caz ea urmase instrucțiunile soțului ei.

Doar seara, când mama lui Jonathan îl culca, avea câteva minute și îi cânta stând pe pat alături de el ceva din patria ei. În minte mai păstra vocea ei caldă: *Se sei felice tu lo sai batti le mani.* Dacă ești fericit, bate din palme!

Și Jonathan era oarecum fericit. Nu pentru a jubila și a se da peste cap. Însă dacă se gândea cum se simțise în anii de după despărțirea de Tina (ba chiar și în timpul căsătoriei), atunci astăzi îi merge mult mai bine. Se simte mai mulțumit. Mai echilibrat. Nu avea nimic să își reproșeze.

Sau poate doar că nu progresase în ce privea editura. Pur și simplu nu știa care era calea cea bună pentru Griefson & Books. De câte ori punea în balanță argumentele pentru un program mai popular cu cele contra, rezultatul era indecis.

Ceea ce însemna că el, Jonathan, era indecis. Era vorba nu numai de renumele și tradiția editurii, ci de rentabilitate. Și el nu considera în niciun caz că trebuiau să publice doar câteva titluri pe gustul maselor, pentru a trece greul.

Nu, o asemenea soluție putea să le facă rău dacă cititorul și comerțul nu acceptau noua direcție. Când vrei să râzi de cineva, îi strigi: „Nu te băga unde nu te pricepi!” Imaginați-vă că vestita Berliner Philharmoniker ar înregistra un album cu cele mai îndrăgite șlagăre – pe bună dreptate ar avea loc un strigăt de indignare al scenei culturale! Și Jonathan tare se îndoia dacă astfel vor crește vânzările.

Markus Bode îi prezentase propunerea de a crea un imprint, adică o sub-editură, în care să apară beletristică mai ușoară. Părerea lui Jonathan că o asemenea mișcare ar fi extrem de ipocrită îi atrăsese obiecția managerului său – „Oh, dar toți fac asta!” – și explicația că ar fi lipsit de sens ca mai întâi să prospecteze piața și abia după aceea să se gândească la viitoarele strategii.

Plin de sârg, Markus Bode se pusese pe treabă, interesându-se la diverse agenții de titluri, deși nu-i spusese să o facă. Unul dintre agenți îl sunase direct pe Jonathan interesându-se foarte încurcat dacă dispozițiile primite de la managerul lui erau în regulă, pentru că acesta îl rugase să îi facă rost de câteva cărți ușoare de genul Love & Landscape, Happy Tears, Urban Fantasy și Cosy Crime, și el voia doar să fie sigur că…

— Oh, trebuie să fie o eroare! i-o retezase Jonathan din reflex, atât de penibile i se păruseră genurile amintite. Cosy Crime? Krimi confortabil? Ce or fi astea?

— Atunci să nu vă trimit niciun manuscris? vru să știe agentul.

— Ăă… nu… da, totuși… dădu Jonathan confuz înapoi.

— Deci să vă trimit ceva?

— Da, vă rog.

— La dumneavoastră este totul în ordine?

— Da, este cât se poate de bine! Își drese glasul și adăugă: Tocmai testam… ceva… ceva nou. Un fel de… experiment literar.

— Aha! Agentul făcu iritat o scurtă pauză. Bine, atunci zilele următoare am să vă trimit câteva proiecte.

„Proiectele” zăceau și acum neatinse pe biroul lui Jonathan, cinci manuscrise groase cu titluri promițătoare, cum ar fi *În văpaia de aur a stepei* sau *Complotul Primadonna.* Chiar dacă aceste opere ar fi ieșit din pana personală a lui Hubertus Krull… astfel de titluri erau imposibile!

Și ca și cum toate acestea nu ar fi fost de ajuns, Markus Bode, în culmea euforiei, mai achiziționase și câteva romane care acum se fâțâiau în top 20 bestselleruri hardcover și de buzunar. În două exemplare, „pentru ca amândoi să ne putem face o părere”, cum îi explicase el mândru lui Jonathan, când în urmă cu trei săptămâni îi adusese două cutii mari. Protestului de altfel anemic al lui Jonathan, cum că el ar fi de părere, ca și până acum, să aștepte încheierea anului contabil, pentru a putea judeca temeinic care era situația editurii, Bode îi opusese un „Nu ar strica să citim astea, pentru ca la o adică să fim în temă”.

Apoi scosese rânjind o carte dintr-o cutie și i-o pusese în mână lui Jonathan.

— Cu siguranță, aceasta are să vă meargă la suflet. Este o poveste minunat de sensibilă despre un bărbat paraplegic, care vrea să se sinucidă, până când o tânără și cam neîndemânatică infirmieră îi insuflă curajul de a înfrunta viața.

— Mda, asta chiar sună minunat de sensibil, ripostase Jonathan nu fără ironie.

Și se miră ce se petrecea cu Markus Bode. Până acum avuseseră opinii comune în materie de „calitate literară”, dar despărțirea de soție părea să-l fi marcat mai mult decât lăsa să se vadă. Pentru că, dacă pur fizic arăta exact ca mai înainte, construcții verbale ca „minunat de sensibilă” erau motive de îngrijorare.

Jonathan își alungă gândurile privitoare la viața personală a managerului său și se concentră pe frazele care răsunau în căști. Își fixase țelul ambițios ca până la sfârșitul lunii să termine primul modul, pentru care, de fapt, era prevăzută o jumătate de an, ca să treacă imediat la lecțiile pentru avansați. Nu prea știa ce va face în final cu limba maternă a mamei sale, deoarece nu intenționa să călătorească în Italia, fiind cumva țara despărțirii părinților lui… Da, nu putea să o

caracterizeze altfel, emoțional contaminat, însă fusese prima idee spontană avută atunci când calendarul îi propusese să-și dezvolte o nouă aptitudine. Și el o urmase.

Tocmai când vocea din cască îi cerea să găsească prepoziția corectă, exercițiul îi fu întrerupt de un sunet melodios. Jonathan aruncă o privire telefonului mobil – era ora 14:45 – și alarma îi aminti că astăzi mai avea programat ceva. La ora 15:00 trebuia să fie la Lütt Café, în Haynstraße, ca să mănânce prăjituri până i se va face rău. Ori măcar o bucățică.

Opri playerul, se ridică din fotoliu, coborî scara și își luă haina. Până la cafenea erau cam zece minute pe jos, deci avea să ajungă acolo la ora cincisprezece fix. În calendar era vorba doar de „după-amiază", nu era notată o oră anume, dar după Jonathan – și după cum credea el că era și concepția generală – după-amiaza începea după ora trei, așa că hotărâse să se bucure după cursul de italiană de o mică pauză de cafea. De mult nu mai credea că îl va găsi pe proprietarul agendei (și, ca să fie sincer cu sine, nici nu prea mai voia să-l găsească), însă îndeplinirea cu exactitate a indicațiilor din agendă devenise un fel de marotă pentru el. Și de ce nu? Nu îl deranja, ba chiar îi făcea plăcere.

Deschise ușa plin de entuziasm. Chiar dacă în mod normal nu obișnuia să iasă după-amiaza la cafea și la prăjituri, pentru a nu-și periclita indicele de masă corporală, acum se va bucura de o plimbare scurtă sub soarele de primăvară și de o felie de tort. Poate că la Lütt Café aveau și bezele cu agrișe? Îi plăceau din copilărie, pentru că bunica lui, Emilie, se pricepea nu doar la literați, ci prepara și un nemaipomenit tort cu agrișe, cu o spumă de albuș divină.

După ce Jonathan, ca totdeauna, încuie de două ori ușa și activă alarma, se întoarse zâmbind… și înmărmuri.

— Alo, Jonathan!
— Nu mă așteptam să te văd!

50
Hannah
Vineri, 16 martie, ora 14:17

— *Azi poate să plouă, să fie furtună ori să ningă, pentru că tu străluceşti ca lumina soarelui! Azi sărbătorim ziua ta de naştere, toţi prietenii tăi se bucură cu tine – toţi prietenii tăi se bucură cu tine! Bun,* acum deşteptarea! Imediat!

— Ce s-a întâmplat? Zăpăcită şi obosită, Hannah se îţi de sub pătură şi dădu cu ochii de lumina zilei. Şi ce înseamnă larma asta?

— Dă-te jos din pat! repetă Lisa zâmbind revoltată lângă ea.

— Lisa! Te rog! bolborosi Hannah, care îşi trase din nou pătura peste cap.

— Îmi pare rău! răsună mai înăbuşit vocea prietenei. Dar nu fac asta orice ar fi!

— Pleacă! mormăi Hannah şi dădu din picioare. Şi cel mai bine ar fi să laşi aici şi cheile!

— Nuuu! strigă veselă Lisa.

O secundă mai târziu o smucitură o lăsă pe Hannah fără pătura protectoare.

— Lasă-mă! se răsti ea şi se ridică în capul oaselor.

A fost o greşeală, pentru că imediat în cap i se dezlănţui o durere cumplită produsă de mişcarea mult prea rapidă.

— Mahmureală? vru Lisa să ştie şi arătă spre sticla de vin de la picioarele patului.

— Şi încă cum, oftă Hannah şi se scărpină în cap.

— Asta ţi se trage de la faptul că ai sărbătorit de una singură ziua de naştere. Mai ales la a treizecea aniversare! Ea se aplecă în faţă luând o mină forţat conspirativă şi adăugă: Aşa ceva aduce nefericire! Şi dureri de cap!

— Despre sărbătorire nici vorbă, răspunse Hannah oftând şi îşi duse mâna la frunte. Azi-

noapte am fost aproape în comă.

— Chiar așa păreai la telefon.

Hannah o privi îngrozită.

— Am vorbit la telefon?

— Da, de trei ori.

— Serios?

— Da, serios.

— Nu-mi amintesc nimic, recunoscu Hannah și simți cum îi năvălea sângele în obraji.

— Nu face nimic, o asigură Lisa. Oricum spuneai același lucru pe care îl spui de săptămâni. Ca să fiu cinstită, mai mult te-ai miorlăit.

— Cum adică?

— Că nu știi ce te faci fără Simon, că totul este lipsit de sens, că el este un egoist, că s-a sinucis fără să te întrebe și pe tine. Cam așa ceva.

— Fir-ar…! Cu un oftat sonor, Hannah se aruncă pe spate în pat. Așa de mult speram că am visat și că acum m-am trezit!

Lisa se așeză pe pat lângă ea și o luă de mână.

— Îmi pare rău, scumpo, dar asta-i realitatea.

— Fir-ar! repetă Hannah în timp ce în ochi îi apărură lacrimi.

Asta i se întâmpla în fiecare dimineață după moartea lui Simon. Se trezea, la început era puțin cam confuză și răvășită de visele din timpul nopții și apoi, când își mai revenea, punea stăpânire pe ea această groaznică senzație de îndoială și de lipsă de speranță, ca un clește din fier, care o împiedica să respire și care o slăbea abia târziu în noapte, când se prăbușea în pat complet epuizată.

De două luni fiecare zi a ei se scurgea astfel și nu intervenise nimic mai bun. Dacă timpul vindecă într-adevăr toate rănile, se părea că în cazul lui Hannah se întâmpla într-un tempo ce o făcea să se îndoiască de faptul că până la sfârșitul vieții va afla vreo alinare. Cu cât trecea mai mult timp de la moartea lui Simon, cu atât mai profund se adâncea în acest abis întunecat de tristețe și furie, cu atât

mai urâte deveneau frica și coșmarurile care o bântuiau.

La planul ei de a reîncepe cât mai repede posibil activitatea cu copiii, pentru ca astfel să alunge toate gândurile sumbre și să se regăsească în viața de zi cu zi, trebuise să renunțe la numai zece minute după prima încercare, pentru că brusc fusese cuprinsă de un atac de panică atât de puternic, încât simțea că îi fuge pământul de sub picioare.

Se afla în mijlocul larmei copiilor și deodată nu mai putuse nici să miște, nici să vorbească. Intrase într-o stare de imobilitate, incapabilă de a avea măcar un gând dar. În cap i se roteau ca într-o buclă fără de sfârșit oribilele cuvinte: Cândva vom muri și noi. Și acești copii vor muri cândva, acești copii mici, dulci și nevinovați vor fi cândva morți. De asemenea, și copiii lor, și copiii copiilor lor… Totul este lipsit de sens, lipsit de sens, lipsit de sens! Noi trăim doar pentru a ne îndrepta spre moarte și fiecare zi ne apropie de sfârșit.

Mama ei Sybille o adusese în cele din urmă acasă, plângând și tremurând, o depusese în pat și chemase un medic, care o diagnosticase cu stres posttraumatic și îi prescrisese liniște absolută. Hannah respectase recomandarea, ba mai mult de atât, se izolase complet. Mai ieșise între timp doar până în fața ușii locuinței, dacă era inevitabil, ceea ce mulțumită diverșilor furnizori de pizza și a supermaketului din colț, care îi aduceau acasă strictul necesar, nu se mai întâmplase de mult timp. Ea se îngropase în durerea și în necazul ei.

Firește că seara de ieri fusese îngrozitoare, deoarece în loc de a sărbători aniversarea ei rotundă, se ghemuise în pat urlând, schimbase fără niciun rost canalele la televizorul din dormitor și golise singură o sticlă cu vin.

Abia acum, când o vedea pe Lisa alături, își aminti vag despre telefoanele date prietenei ei, cum cu o răbdare de înger aceasta încercase să o

convingă să o primească în vizită. Hannah o refuzase spunându-i că nu mai voia să vadă pe nimeni, nici măcar de ziua ei, dar, așa cum avea să constate ulterior, Lisa nu o ascultase.

— Consider că este vremea să te ridici, să faci un duș și să ieși cu mine, stabili Lisa, după care continuă cu hotărâre: Asta este și părerea părinților tăi, în caz că te interesează. Sybille stă voluntar de serviciu la copii, așa că am o mulțime de timp pentru tine.

— Dar nu vreau să ies!

— Ba vrei! Soarele strălucește, este o zi minunată.

— Ziua nu poate fi minunată, ripostă Hannah și o fulgeră cu privirea pe prietena ei. Plus că și medicul a spus că am nevoie de liniște absolută.

— Așa o fi, dar eu nu cred că prin asta a spus și că trebuie să te uiți în fundul paharului și… se aplecă și scoase de sub pat două cutii de pizza… și să te hrănești cu mizeria asta.

Lisa desfăcu una dintre cele două cutii, scoțând la iveală niște resturi de pizza care îți mutau nasul din loc.

— Nu au nimic! se repezi Hannah și îi smulse Lisei cutia din mâini.

Dar când mirosul de cârnați alterați îi ajunse la nas, fu nevoită să își înăbușe un fior. Puse scurt cutia pe podea, lângă sticla de vin goală.

— Deci, scumpo, adoptă acum Lisa un ton mai dulce, te rog să te ridici și să faci un duș. Că nu miroși mult mai bine decât pizza aia veche. Eu aștept aici până termini, apoi plecăm.

— Dar chiar nu vreau!

— Nu îmi pasă.

— Nu mă poți sili.

— Ba pot foarte bine.

— Și cum vrei să procedezi?

— Foarte simplu, îi explică prietena ei. Rămân aici până când vei merge cu mine.

— Atunci distracție plăcută! îi strigă Hannah și vru să tragă pătura peste ea.

Însă Lisa fu mai rapidă, i-o smulse din mâini și o aruncă pe podea.

— Și cânt! adăugă ea, își drese glasul și începu: *Azi poate să plouă, să fie furtună ori să ningă…*

— Te rog, Lisa! miorlăi Hannah.

Prietena ei nu se lăsă, ci continuă:

— *Pentru că tu strălucești ca lumina soarelui!*

— Încetează! îi ceru Hannah și își astupă urechile.

— Azi sărbătorim ziua ta de naștere…

— Te rog, Lisa! Nu mă mai chinui!

Aceasta tăcu imediat și pe chip îi apăru o expresie de vinovăție.

— Îmi pare rău, nu am vrut asta.

— Bine, bine… răspunse Hannah și, spre surprinderea ei, remarcă faptul că trebui totodată să își înăbușe și un chicot. Dar nu voia să se dea bătută atât de ușor. Și adăugă: Știi, nu vreau să fiu spânzurată. Încă sunt în doliu.

— Înțeleg. Dar după părerea mea două luni de doliu sunt de ajuns.

— Nu se vorbește degeaba despre un an de doliu.

— Așa este. Oricum numai foarte puțini țin un an.

— Fiecare face cum are chef.

— Fals! Este vorba doar de tine.

— Aha?

— Este timpul să te gândești și la alții. La părinții tăi, de exemplu, care își fac griji imense. La fel ca mine.

— Acum ai văzut că mă simt bine, mai întreprinse Hannah o ultimă tentativă de a o face pe prietena ei să plece.

— Bine? râse Lisa. „Bine” ai spus? Ea făcu un gest larg cu ambele mâini, cuprinzând întreaga încăpere. Stai în camera asta neîngrijită, care pute precum cușca unei pume după un an de carceră.

Clătină din cap aproape veselă. Îmi pare rău, dar „bine” înseamnă cu totul altceva.

— Oricum mai trăiesc, bătu în retragere Hannah bosumflată.

— Eu aș numi asta mai curând că vegetezi. Și îmi pare atât de rău…

— Te repeți.

— Poftim?

— Ai spus acum pentru a cincea oară că îți pare rău.

Lisa zâmbi.

— Așadar, în persoana asta care se văicărește în fața mea mai este încă puțină Hannah! Cam ascunsă sub o crustă groasă de murdărie, dar undeva în interior este ea.

— Ha, ha!

— Exact. Lisa se ridică în picioare. Mișcă-ți ciolanele mahmure! Ea ridică amenințător arătătorul și adăugă: Altfel încep iar să cânt!

— Dar anul de doliu…

— Poți să îmbraci ceva negru, înăbuși Lisa în fașă următoarea obiecție.

— OK. Hannah oftă. Văd că nu am nicio șansă cu tine.

— Așa și este, îi confirmă prietena.

— Și încotro vrei să mă târăști? zise ea pregătindu-se să se ridice din pat.

— Asta tu ar trebui să știi.

— Nu am nici cea mai mică idee.

— Tu însăți ți-ai planificat ceva pentru astăzi, îi aminti Lisa. Mergem la Lütt Café și mâncăm prăjituri.

Brusc, Hannah se opri din mișcare.

— Nu o consider o idee bună.

— De ce?

— Pentru că… pentru că… Din nou îi apărură lacrimi în ochi. Pentru că asta planificasem pentru Simon și pentru mine, este cafeneaua noastră preferată. Și pentru că…

— Tocmai, o întrerupse Lisa. Este vremea să înfrunți demonii. De aceea este bine să mergem amândouă la cafenea!

— Chiar crezi? se auzi Hannah vorbind ca o fetiță.

— Absolut!

— Dar am putea să mergem și în altă parte.

— Am putea, confirmă Lisa. Dar nu facem asta.

51
Jonathan
Vineri, 16 martie, ora 14:51

— Nu ești neplăcut surprins, nu? Leopold rânjea cu toată fața și era evident că gusta faptul de a-l fi șocat pe Jonathan cu vizita lui. Totuși, ai putea să închizi gura, altfel arăți cam prost.

— Ce… ce faci tu aici?

— Vreau să mă achit de datoria față de tine.

— Datorie? Ce datorie?

Leopold arătă către o cutie aflată la picioarele lui, în care erau diverse sticle.

— Trei sticle cu vin și câte una de whisky, gin și grappa. După care se scuză: Nu știu dacă sunt mărcile potrivite. Am întrebat la magazinul cu băuturi de cele mai bune pe care le aveau. Din păcate, nu îmi mai pot aminti ce anume am băut exact atunci la tine.

— Glumești! exclamă Jonathan.

Leopold plecă ochii.

— Îmi pare rău, murmură el. Știu că am greșit.

— Prostii! râse Jonathan. Mă bucur enorm să te văd. Dar nu trebuia să îți faci apariția aici cu un întreg arsenal de sticle, chiar nu era necesar.

— Ba da. Leo îl privi iarăși pe Jonathan cu un slab surâs pe buze. Ba da, repetă el. Este necesar. De fapt mai mult decât atât, dar m-am gândit să încep simplu cu sticlele.

Se priviră câteva momente zâmbind și ezitând, apoi Jonathan făcu un pas curajos spre Leo și îl îmbrățișă. Niciodată nu mai îmbrățișase un bărbat adult, dar acum i se păru simplu.

— Povestește! îi ceru Jonathan prietenului său imediat ce se desprinse din îmbrățișare. Ce-ai mai făcut? Arăți bine!

Ceea ce era adevărat, Leopold avea blugi curați, bluză și haină, barba îi era tunsă corect, părul îi era

strâns în coadă, și răspândea un iz de săpun și *Old Spice.*

— Dar nu aici, pe stradă, zise Leo.

— Îmi pare rău, unde îmi sunt manierele? Nu vrei să intri?

— Nu deranjez? Tu tocmai voiai să pleci, nu?

— Nu este atât de important, răspunse Jonathan, dar se corectă imediat: Adică voiam să mă duc la o cafenea. Și ar fi foarte bine să mă însoțești și să îmi relatezi în liniște ce s-a mai întâmplat de la dispariția ta în ceață.

— Cu plăcere. Leopold zâmbi bucuros. Nici nu o să îți vină să crezi prin ce am trecut!

52
Hannah
Vineri, 16 martie, ora 15:23

— Nu îmi este deloc ușor să intru acum aici.

Se aflau în fața intrării la Lütt Café. Hannah privea cu scepticism mulțimea de oameni care discutau dincolo de vitrina largă, savurându-și cafeaua și prăjiturile.

— Este ca la dezlipirea unui plasture, zise Lisa. Cu cât o faci mai repede, cu atât este mai bine. Așa că deschide ușa și intră!

— Nu știu… Hannah arătă spre un grup de femei care râdeau. Dacă lumea mă vede așa, am să mă simt ca un extraterestru. Ca unul picat din alte stele.

— Lumea nu se va uita la tine, răspunse lapidar Lisa și ridică din umeri.

— Nu-i așa. Mă vor privi toți. Mai bine zis, se vor holba la mine!

— Chiar atât de interesantă nu ești!

— Am senzația că se citește pe mine de la o poștă văduva îndurerată.

— Prostii! Arăți bine!

Cu aceste vorbe Lisa deschise ușa, înghiontind-o ușor pe Hannah, în așa fel încât prietena ei păși forțată în cafenea.

Dar rămase înlemnită pe preșul de șters picioarele.

— Ce mai este? întrebă Lisa, care se împiedică de ea.

— Am știut eu, șuieră Hannah peste umăr, arătând cu bărbia spre partea din dreapta. Uită-te acolo, ăla se holbează la mine!

Lisa îi urmări privirea.

— Cine?

— Acolo, șopti Hannah indicând iarăși spre dreapta, unde doi bărbați stăteau la o masă rotundă cu cafea și prăjituri în față.

Unul dintre cei doi, mai în vârstă, cu păr alb și lung strâns într-o coadă, era cu spatele la ele. Dar celălalt, un bărbat cam de patruzeci de ani, suplu, cu păr negru, arătos, o privea fix pe Hannah.

— Aiurea, spuse Lisa, nu se uită la tine.

— Ba da! insistă Hannah. Se uită de parcă a văzut o fantomă.

— Probabil că este miop, comentă prietena ei înghiontind-o iar ușor.

Hannah se întoarse spre ea și o privi implorator.

— Te rog, Lisa! Hai să ieșim, mă simt extrem de rău.

— Dar…

— Te rog! repetă ea. Și nu este vorba doar de tipul acela. Prea multe amintiri sunt legate de locul acesta. Am fost atât de des aici cu Simon!

Prietena ei oftă.

— Dacă vrei să eviți toate locurile contaminate emoțional, pentru că ai fost pe acolo cu Simon, ar trebui să pleci din oraș.

— Știu, ripostă Hannah nefericită. Am să controlez situația, dar nu astăzi! Hai să ne plimbăm puțin pe stradă, da? Pentru început ajunge.

— Bine, consimți Lisa. Nu vreau să te chinui.

— Mulțumesc!

Hannah se năpusti pe ușă afară. Încă simțea în spate privirea străinului, dar nu se mai întoarse. Nu avea idee de ce individul o privise atât de insistent, știa doar că ei i se păruse funest. Chiar și la distanța de câțiva metri dintre ușă și masa lui, ochii acestuia îi atrăseseră atenția. Erau de un albastru atât de deschis, pătrunzător, sfredelind-o parcă până în adâncul sufletului. Tresări ca și cum ar fi vrut să se elibereze de un fel de hipnoză și imediat ce ajunse pe trotuar trase aer în piept cât putu.

— Ești OK? o întrebă Lisa.

— Da, răspunse Hannah. Sunt bine.

— Bun. Și acum unde mergem?

Hannah cugetă câteva clipe.

— Am putea să le facem o vizită copiilor, propuse ea. Poate că le-am putea ajuta cumva pe mamele noastre.

Lisa o privi surprinsă.

— Ești sigură?

Hannah cugetă iarăși. Apoi dădu din cap.

— Da. Sunt sigură. Am chef să văd câțiva pungași.

Lisa zâmbi fericită.

— Sună foarte bine!

53
Jonathan
Vineri, 16 martie, ora 15:11

— Nu este adevărat! Mă păcălești, nu?

— Deloc! Este exact așa cum îți povestesc.

Leopold se lăsă pe speteaza scaunului său și mestecă în cafea mulțumit că povestea îl lăsase fără replică pe Jonathan.

— Dar cine face așa ceva? se arătă din nou neîncrezător Jonathan, nevenindu-i să ia de bune cele povestite. Cine, pentru Dumnezeu, își lasă mașina în Kiez, cu cheile în bord și cu documentele pe scaun?

— Asta nu pot să îți spun, răspunse Leopold. Mie îmi este indiferent. Pur și simplu am acceptat acest cadou al sorții și nu m-am mai întrebat de ce și cum.

El rupse o bucățică din prăjitura cu agrișe și o băgă în gură.

— Ce mașină era?

— Un Ford Mustang vechi, răspunse Leo mestecând. O mașină de epocă, dar funcțională.

— Un Mustang?

— Da.

— Unul roșu?

Leopold confirmă surprins.

— Da, un roșu-închis, intens, frumos. Dar cum…?

— Oh, eu… Jonathan încercă să își facă ordine în gânduri. Este ciudat, dar în urmă cu câteva săptămâni am văzut o femeie trecând cu un Ford Mustang roșu pe Reeperbahn.

— Mda… ripostă scurt Leopold. Poate că era nobila donatoare. Cine știe?

— În documente ce scria? Trebuie să fi fost trecut numele proprietarului.

— Nu mai știu exact.

— Cum să nu știi exact?

— Omule, nu mi-am notat. Oricum era un nume de bărbat. Ceva cu… blank, sau așa ceva.

— Blank?

— Da, cam așa ceva. Stefan Blank cred.

— Hm…

— Dar nu are nicio importanță.

— Nu ai încercat să dai de proprietarul mașinii?

Leopold îl privi nedumerit.

— Dar de ce?

— Eu cred că așa ar fi fost corect. Nu poți păstra mașina altuia!

Involuntar îi veni în minte agenda pe care o purta mereu cu el, ca pe o comoară bine păzită. Asta era oricum altceva, o agendă în definitiv nu era un automobil scump. Și, în plus, inițial Jonathan încercase totul pentru a-i găsi proprietarul.

— Nu am păstrat-o, se apără Leopold.

Între timp acesta nu mai părea atât de degajat ca la începutul discuției lor, între ochii lui apăruse un rid destul de adânc.

— Dar nu poți vinde oricum un automobil străin.

— Când ți se oferă pe tavă, se poate.

— Dar…

— Ascultă, prietene, fu el întrerupt grosolan de Leo. Eu îmi pot imagina că unul ca tine consideră că nu se face așa ceva. Dar dacă ai fi în locul meu, ai lua orice pai ce ți se oferă. Sau nu am dreptate?

Rușinat, Jonathan privi în podea și murmură:

— Da.

— Și eu nu am făcut nimic mai mult. Când cineva își lasă pe Reeperbahn mașina cu cheile și documentele ei la vedere, atunci după părerea mea este o invitație adresată celui care găsește mașina să o ia și să facă ce vrea cu ea. Nu crezi?

— Ba da.

— Și eu tot așa zic.

— La poliție te-ai interesat dacă totul este în ordine?

Pe Leopold îl pufni râsul și se bătu cu palmele peste coapse.

— Poliția? Ești nebun? Îl umflă iarăși râsul și întrebă: Tu ce crezi că ar fi făcut poliția cu un vagabond ca mine? M-ar fi învinuit că am furat mașina și m-ar fi băgat la răcoare. Clătină din cap cu un zâmbet amuzat, indulgent, și continuă: Nu, firește că nu m-am dus la sticleți. Am luat mașina și am întins-o cât de repede am putut.

— Aha, și unde scapi, dacă îmi pot permite întrebarea, de o asemenea mașină?

— În orice caz nu la reprezentanțele Ford, clarifică lucrurile Leopold. M-am dus la Rothenburgsort, pe Billhorner Brückenstraße. Este un târg imens, unde negustorii stau unul lângă altul.

— Nu știu.

— Nici nu mă mir. Acolo dai de băieții suspecți. Știi acele locuri ca niște cimitire de mașini, cu ghirlande de steguleț sus pe gardurile din plasă de sârmă.

— Garduri din plasă de sârmă?

— Să o formulez așa: cineva ca tine nu ar cumpăra o mașină de acolo.

— Și de ce ai dus mașina acolo?

Leopold dădu enervat ochii peste cap:

— Pentru că acolo o puteam vinde cel mai simplu. Nu se pun întrebări dificile și banii ți se dau în mână.

— Cât ai primit pe mașină?

Leopold rânji.

— 5.000 de euro. Și cei doi șoferi de taxi care m-au dus până acolo și înapoi au plătit ei drumul.

— Doi șoferi de taxi?

— În ultimele săptămâni nu eram chiar apt să conduc, explică Leopold, și pe lângă asta, nici nu am carnet de șofer.

— Nu ai?

— Nu mai am, recunoscu Leopold. Trebuia să îmi fac altul și firește că nu aveam bani pentru

asta. Râjnetul lui deveni și mai larg. Acum sunt iarăși un bărbat bogat.

— Înțeleg.

— Clar. Asta nu prea te impresionează. Dar pentru mine ajunge.

El mai luă o bucată din prăjitură.

— Ba da, ba da, îl asigură grăbit Jonathan. Doar că sunt total… Povestea este pur și simplu incredibilă.

— Adevărat, la început nici eu nu voiam să cred. Dar așa a fost. Și indiferent de ce crezi tu, acest nesperat cadou m-a salvat.

— Ce ai făcut cu banii?

— I-am investit în acțiuni.

— Adevărat? În care?

De data aceasta Leopold izbucni într-un râs atât de zgomotos, încât alți câțiva clienți se întoarseră spre el aruncându-i priviri dezaprobatoare. Aici, în elegantul Eppendorf, așa ceva nu se făcea.

— Firește că nu am cumpărat acțiuni! continuă Leopold pe un ton mai scăzut. Mai întâi, m-am întors în Kiez. Nu știam unde să mă duc. Acolo am discutat cu doi camarazi despre toată treaba, ei au fost de părere că de banii aceștia avem asigurată băutura mult timp. După ce mina lui Leopold deveni din nou serioasă, acesta continuă: Atunci am avut, slavă Domnului, un moment de luciditate. Mi-am spus că soarta tocmai mi-a oferit o a doua șansă, pe care nu o mai pot irosi.

El făcu o pauză, pentru a mai rontăi o bucată din prăjitură. Jonathan bănui că prin asta voia doar să mai sporească tensiunea.

— Și apoi? întrebă el ca să îi facă plăcere.

— Cinci zile am stat într-o pensiune ieftină, ca să mă mai dezintoxic. Nu a fost deloc plăcut pe cont propriu, dar nu voiam să mai ajung în clinică. Oricum ultima dată o ștersesem cu un bărbătesc „Pe mine nu o să mă mai vedeți prea curând înapoi!” și nu voiam să mă mai umilesc.

— Și ți-a reușit?

— Privește-mă! Leopold se apucă de gulerul cămășii lui curate. Nu m-am simțit atât de bine de o veșnicie.

— Asta chiar mă bucură! Și ți-ai scos permisul de conducere?

— Nu. Nu este atât de important. Mi-am căutat o garsonieră în Barmbek și pentru că am pus pe masă chiria pe trei luni înainte, am găsit-o. El oftă și continuă: Cu asta am întrerupt cercul vicios al lipsei unui acoperiș, deoarece am din nou o locuință stabilă și primesc iarăși alocație de la stat. Ba chiar și bani de chirie. Și se mai adaugă ceva de la vânzarea Mustangului.

— Asistat social! comentă în glumă Jonathan.

— Firește că acum trebuie să îmi mai caut o slujbă, după care pot spune că sper să fi depășit criza.

— Te-ai apucat să cauți?

— Da. Dar nu este simplu, nici măcar ca bucătar. Zâmbi cam amar, apoi continuă: Nimeni nu angajează un bărbat de cincizeci și patru de ani, având un CV cu o mulțime de goluri urâte. Nu o să crezi, dar nimeni nu mă crede că sunt interesat pur și simplu să fac de mâncare.

— Ai fost și la forțele de muncă?

— Astăzi asta se cheamă jobcenter. Evident că am fost. Fie doar pentru ajutorul social. Dar până acum nu au avut nimic pentru mine. El chicoti și adăugă: Adică mi-au oferit totuși ceva.

— Și?

— La o cârciumă pentru fotbaliști, la bar. Nu am considerat că ar fi un loc potrivit pentru mine să stau la robinetul cu bere.

— Nu prea, îl susținu Jonathan râzând și el. Mi-aș dori să te pot ajuta, dar la editură nu avem nici măcar o cantină. Și noi ne ocupăm din păcate de cărți, și nu de alimente.

— Vânzarea funcționează peste tot la fel, replică Leopold.

— Păi… se poticni cu răspunsul Jonathan neștiind ce să spună.

Leopold vorbise serios?

— Nicio grijă, nu vreau să îți cer de lucru. Am recunoscut că nu vreau să îmi forțez soarta și prefer să caut un job mai comod. Mai am ceva timp, mă descurc bine cu ajutorul social și ajutorul pentru chirie.

— Am să te anunț totuși dacă aud de ceva potrivit.

— Fă-o, zise Leopold, dar pe un ton de parcă ar fi vrut să adauge „Și unde să auzi tu despre așa ceva?” Și schimbă subiectul discuției: Povestește-mi și tu ce ți s-a mai întâmplat.

— O mulțime de lucruri, începu Jonathan nu fără mândrie. Am ținut cont de sfatul tău și între timp am început să joc tenis, meditez în fiecare zi, iar dimineața și seara scriu pentru ce sunt recunoscător. În ultimele două luni am fost la mare cât nu am fost până acum în cinci ani, am mari satisfacții cântând – chiar dacă numai în mașină și sub duș – și mai nou învăț limba italiană.

— Uau! Asta sună a program complet.

— Și chiar merge. Cele mai multe le fac pe lângă muncă.

— Cum merge cu editura?

— Bine, răspunse Jonathan evaziv.

— Deci totul este din nou OK?

— Nu chiar tot.

Acum Jonathan fu cel care vârî în gură o bucată mai mare de prăjitură.

— Deci nu ai făcut nicio schimbare, concluzionă Leopold.

— Sunt în curs de a o face.

— Hm…

— Ce „hm…”?

Leopold făcu un gest de lehamite cu mâna.

— Să lăsăm tema asta înainte să devin insinuant. În loc de asta, hai să mai luăm câte o prăjitură.

— Bună idee!

Jonathan tocmai se pregătea să se ridice, când privirea îi căzu pe cele două femei, care abia intraseră în cafenea. Una dintre ele era înaltă și suplă, și avea bucle roșii, pe când cealaltă era cu un cap mai scundă, avea o figură foarte feminină și în contrast cu asta o tunsoare scurtă și ciufulită.

Jonathan N. Grief se simți ca lovit în cap cu o măciucă.

Sau ca și cum în interiorul lui s-ar fi aprins un foc de artificii.

Ca și cum ar fi fost iarăși de patru ani și ar fi descoperit sub pomul de Crăciun pistele-jucărie pentru mașinile de curse Carrera.

De parcă mama lui l-ar fi strâns în brațe și i-ar fi șoptit ușor la ureche „Nicolino”.

Suna atât de absurd: el, Jonathan N. Grief, își dădu seama că era îndrăgostit. Și habar nu avea de cine.

Pentru că această femeie incredibil de frumoasă, cu păr roșu, nici nu apucă bine să intre în cafenea, că și plecă, ieșind din câmpul lui vizual. Ca din reflex, Jonathan se ridică de pe scaun câțiva centimetri și vru să împingă masa într-o parte pentru a alerga după acea femeie, dar vocea lui Leopold îl readuse la realitate:

— Alo, ce s-a întâmplat?

— Poftim?

— Arăți de parcă ai fi văzut o fantomă.

— Ăăă… nu… nimic, se bâlbâi el fixând în continuare cu privirea ușa de la intrare.

Leopold se întoarse și el.

— Cine este?

— Nimeni. Am avut doar impresia că am recunoscut pe cineva.

— Și de aceea ești alb ca varul?

— Chiar așa?

— Alb ca un perete.

— Hm…

Jonathan mai ezită un moment. Apoi se ridică brusc, împinse masa, care aproape se răsturnă, și se năpusti afară. Îi era indiferent dacă se cuvenea ori nu, dar dacă în ultimele săptămâni învățase ceva, învățase să spună „da” vieții. Și din acest motiv el trebuia neapărat să descopere cine era femeia aceasta, care tocmai ieșise din cafenea. Cu riscul de a se face de râs.

Sub privirile mirate ale celorlalți clienți, Jonathan ajunse la ușă, o deschise și dintr-un salt fu pe trotuar. Privi în stânga – nimic. Privi în dreapta – nimic. Cu inima bătând să îi sară din piept alergă până la primul colț, dar nu era nici aici vreo urmă a femeii cu bucle roșii. Încercă la capătul celălalt al străzii, dar tot fără succes.

Se întoarse agale spre cafenea, rămânând câteva minute afară, cu speranța că poate femeia se va întoarce.

Ceea ce nu se întâmplă.

În loc de asta în spatele lui se deschise ușa localului și răsună vocea lui Leopold:

— Nu intri? Ori vrei să nu plătești consumația? Nu este nevoie, eu am făcut invitația.

Fără să vrea, Jonathan izbucni în râs.

— Îmi povestești ce s-a întâmplat? întrebă Leopold după ce se așezară din nou la masă și Jonathan continua să râdă. Aș vrea și eu să râd.

— Este absurd, răspunse Jonathan fornăind.

— La ce te referi?

— M-am îndrăgostit.

— Îndrăgostit?

— Da. Așa este, m-a apucat.

— Cred că nu prea înțeleg. Tu te-ai îndrăgostit? Chiar acum ori…?

— Da, repetă Jonathan. Tocmai intrase aici o femeie. Doar m-am uitat la ea și bummm…!

— Pe bune?

— Da, pe bune. Bummm, bang, poc!

— De care anume?

Leopold se întoarse, lungi gâtul și își plimbă privirea prin cafenea.

— Asta-i problema, explică Jonathan care se puse iarăși pe râs. A ieșit imediat și parcă a înghițit-o pământul, nu am mai prins-o.

— Fir-ar!

— Chiar așa.

— Ți se întâmplă des?

— Ce?

— Ei, păi, să te îndrăgostești brusc.

Jonathan continuă să râdă.

— Nu, niciodată! De fapt, eu nu cred în dragostea la prima vedere. Clătină din cap amuzat de sine și adăugă: Dar această femeie avea ceva… Ah, nici nu știu, sună total prostește.

— Mie îmi plac poveștile prostești.

— Mie nu. Până acum…

Jonathan tăcu și îl privi pe Leopold cu ochii mari.

— Acum ce mai este?

— Sarasvati!

— Ce legătură are ghicitoarea în cărți cu asta?

— Consilieră în probleme de viață, îl corectă Jonathan.

— Oricum, dar cum de te-ai gândit la ea?

— Ea mi-a prezis că anul acesta voi întâlni femeia cu care probabil că mă voi căsători.

— Și chiar crezi asta? Că tocmai ea era?

— Habar nu am. Jonathan ridică din umeri. Nu mai știu ce să mai cred. Dar un lucru este clar: viața mea a luat-o razna de când am găsit agenda. Chipul lui se lumină imediat. Ia stai, am o idee!

— Care ar fi aceea?

— Calendarul! Asta este! Toate au o legătură. Calendarul, cafeneaua, femeia pe care tocmai am văzut-o, totul se întrepătrunde!

— Nu înțeleg.

— Este în regulă, o luăm încet: de ce suntem noi aici?

— Ăăă… Leopold îl privea nedumerit. Pentru că am venit împreună?

— Greșit! strigă Jonathan.

— Greșit?

— Noi suntem aici, pentru că așa scria în agendă. Oricine a scris-o – el ori ea – aniversează astăzi ziua de naștere și voia să o sărbătorească aici.

— Ba pardon, dar eu cred că nu înțeleg. Ce vrei să îmi spui cu asta?

— Dar este foarte simplu! Jonathan sări de pe scaunul său și adăugă: Am să-l întreb pe fiecare client de aici, dacă nu cumva astăzi își aniversează ziua de naștere.

— Și chestia asta cu ce te ajută?

— Procedura excluderii! strigă Jonathan. Dacă niciunul dintre cei de aici nu are azi aniversarea zilei de naștere, s-ar putea ca femeia pe care am văzut-o să fie aceea!

— Aceea care ce?

— Cea care astăzi își aniversează ziua nașterii și care se ascunde în spatele literei H. Și în același timp este și cea care a scris calendarul.

Jonathan era entuziasmat de ideea sa.

— Jonathan!

— Da.

— Aiurezi.

— Nu este adevărat. Exclus.

— Deci ce înțeleg eu: dacă aici nu se află nimeni care își aniversează astăzi ziua nașterii, s-ar putea ca această femeie, de care tu te-ai amorezat tam-nisam, să fie și proprietara agendei.

— Exact!

— Dar chiar dacă ea este, nu te duce nici măcar cu un pas mai departe. Pentru că tu nu ai idee cui îi aparține agenda.

— Exact, confirmă din nou Jonathan.

Leopold oftă.

— Atunci nu înțeleg la ce îți folosește să găsești femeia.

— Acum nici eu nu știu, mărturisi Jonathan zâmbind. O să mă gândesc la asta când va veni momentul. Așa cum se spune atât de frumos: *Don't cross the bridge until you come to it.*

— Aha!

54
Hannah
Vineri, 16 martie, ora 15:47

— Hannah! Hannah! Hannah!

Nici nu trecu bine pragul, că patru pici se și repeziră la Hannah și i se agățară de picioare.

— Hei! Nu atât de furtunoși, că mă dați jos! strigă ea, în timp ce se lupta cu lacrimile.

Trecuseră trei luni de când nu mai fusese aici. Pentru niște copii mici era o eternitate, la vârsta lor era ceva similar cu zece ani. Și cu toate acestea, fu întâmpinată de protejații ei cu atâta căldură, de parcă pentru ei ar fi fost cel mai important om din lume.

În înduioșarea ei era amestecat și un sentiment de rușine. Ea pur și simplu îi părăsise pe acești copii, care atârnau acum de ea. Se îngropase în locuința ei și se afundase în autocompătimire. Uitând astfel complet de ce se întâmpla în viață. De exemplu, de bucuria și fericirea oferite zi de zi din partea acestor copii – și pe care ea le-o întorcea cu toată plăcerea! Da, Simon fugise. Dar asta nu îi dădea ei nici pe departe dreptul să facă același lucru oamenilor pentru care ea era atât de importantă.

Înainte ca Hannah să se adâncească mai mult în autoreproșuri, două brațe o cuprinseră strâns din spate. Nu își putu reține o lacrimă în colțul ochiului stâng. Știa cine era, nu mai trebuia să se întoarcă.

— Mama!

Se întoarse totuși.

— Scumpa mea! Mama îi vorbi tremurând și îi mângâie obrazul cu o mână. Sunt atât de fericită că ești aici!

— V-ați descurcat cu micii pungași și fără mine, nu? încercă Hannah să glumească.

Dar chiar și vocea ei se rupse și trebui să își adune puterile pentru a nu urla sub privirile copiilor, care urmăreau scena cu interes. Mai ales că Sybille, în mod normal un model de vitalitate, arăta la fel de zdruncinată cum se simțea și Hannah. Părul ei roșu, moștenit și de fiica ei, părea mat și avea mai multe șuvițe cărunte decât își amintea Hannah. Era palidă și ochii ei verzi își pierduseră strălucirea. Hannah fu din nou cuprinsă de un acces de rușine – asta era opera ei?

— La mulți ani! îi spuse mama încet, strângând-o încă o dată lângă ea. Acum va fi din nou bine, îi șopti ea la ureche.

— Da, răspunse tot în șoaptă Hannah. Așa va fi. În fond astăzi este ziua mea de naștere! spuse ea îndepărtându-se de mama ei și zâmbind încrezătoare.

În acest moment decise că așa va fi: era aniversarea ei. Cea de-a doua naștere. Începutul vieții ei de „după Simon”. Nu va admite să fie altceva.

55
Jonathan
Vineri, 16 martie, ora 17:33

— Hm… Se pare că am ajuns la pod. Cum trecem acum de partea cealaltă?

Împreună cu Leopold, Jonathan întrebase fiecare client din Lütt Café dacă întâmplător își sărbătorea astăzi ziua de naștere. Chestionase și personalul de serviciu dacă cineva rezervase o masă astăzi pentru o aniversare. Apoi se postaseră la ușă și, cum intra cineva, îl întrebau în ce zi s-a născut. De fiecare dată răspunsul nu era cel așteptat.

Acum ședeau pe o bancă, pe malul canalului Isebek, după ce proprietarul cafenelei le ceruse politicos, după o jumătate de oră, să nu mai deranjeze clienții localului. În schimb, consumația lor va fi acoperită de el, motiv pentru care plecaseră imediat. Jonathan vru să protesteze, să invoce drepturile lui cetățenești, dar fu atenționat de către Leopold.

— Aici are prioritate dreptul domestic al stăpânului casei, idiotule!

Și Leo îl trăsese după el afară.

— Măcar acum știm că femeia cu părul roșu ar putea fi cea care astăzi își sărbătorește ziua de naștere și căreia i-a aparținut agenda, zise Jonathan.

— Grozav! Așa cum am mai spus, ne aflăm în fața podului și trebuie să îmi zici cum trecem dincolo.

— Habar nu am, recunoscu Jonathan. Dar eu trebuie să o găsesc!

— Dumnezeule, vorbești ca Romeo!

— Și mă simt exact ca Romeo!

— Atunci știi cum se sfârșește. În caz că nu cunoști piesa lui Shakespeare, află că deloc bine. Așa că uită de roșcovană și îndrăgostește-te de alta.

— Tu nu înțelegi, se răsti Jonathan.

Leopold ridică mâinile în semn de apărare.

— Oh, scuze, *Herr* Grief! Firește că cineva ca mine nu are idee despre ce este iubirea. Eu sunt doar un aurolac bătrân și smintit.

— Nu cred asta, ripostă împăciuitor Jonathan. Dar dacă în urmă cu câteva săptămâni eu eram ferm convins că soarta și predestinarea și tot balamucul acesta sunt prostii…

— …crezi că femeia pe care ai văzut-o pentru aproximativ cinci secunde de la mare distanță îți este predestinată? îi încheie Leopold fraza.

— Ah, nici eu nu știu. Jonathan oftă. Sunt total răvășit. Parcă în mintea mea gândurile joacă ping-pong. Niciodată nu m-am mai simțit așa.

— Ai noroc. Eu în cea mai mare parte a timpului mă simt astfel.

— Foarte nostim!

— Dar este adevărat.

— Mă rog, când mama a dispărut complet, exact așa a fost. Jonathan mai oftă încă o dată și continuă: Se pare că toate femeile importante pentru mine se evaporă.

— Nu exagera! Te-ai îndrăgostit pe neașteptate, OK. Dar nu poți spune că este importantă.

— Ai dreptate.

Jonathan își fixa cu privirea pantofii, pentru că nu voia să se uite la Leopold. Se simțea ca un școlar de doisprezece ani după un test rasolit la matematică.

— De ce a întins-o mama ta?

— În Hamburg nu s-a simțit bine și a vrut să se întoarcă în patria ei, Italia.

— Pentru așa ceva nu se părăsește copilul, spuse indignat Leopold.

— Poate că nu, dar uite că mama mea a făcut-o.

— Și după aceea nu ai mai auzit nimic de ea și nu ai mai văzut-o?

— Ba da, în primii ani. Venea în vizită și eu am fost de câteva ori în Italia. Dar pe urmă…

— Pe urmă ce?

— Când aveam treisprezece ani, i-am scris o carte poștală idioată, care a îndepărtat-o pentru totdeauna de mine. Un gen de aiureală puberală.

— După care „tăcere în eter”?

— Absolută, confirmă Jonathan. Nu am mai auzit nimic despre ea.

— Regret, dar nu îmi pot imagina ca o carte poștală neroadă a unui și mai nerod adolescent să aibă asemenea urmări.

— Hm… Jonathan ridică din umeri. Mult timp mi-am pus și eu astfel problema. Dar la un moment dat am devenit indiferent.

— Tatăl tău ce a spus despre asta?

— Tata? Jonathan râse disprețuitor. Tu nu îl cunoști. Nu a spus absolut nimic despre asta și până de curând nici nu i-a mai pronunțat numele. Abia acum, în demența lui, vorbește de ea, și chiar crede că fosta lui asistentă ar fi mama mea.

El ridică ochii și-l privi chiorâș pe Leopold.

— Toate acestea sună oarecum a familie disfuncțională.

— Uite cine vorbește! ripostă Jonathan. Dar cu copiii tăi ce este? Ții legătura cu ei?

— Din păcate nu. Dar nu pentru că nu aș vrea eu.

— Ci…?

— Pentru că nu am voie.

— Oho!

— Interdicție temporară. Ca rezultat al carierei mele de bețiv prea des euforic. El strânse pumnii. Dar îți jur: imediat ce mă voi ține bine pe picioare, voi lupta pentru dreptul de a-mi vedea copiii, ca să pot deveni din nou un adevărat tată.

— Ah, scuză-mă, dar nu sunt majori?

— Nu. Tim are treisprezece ani, Sarah cincisprezece. Și mai înainte ca tu să îți ridici sprâncenele până la cărare: da, sunt un tată bătrân.

— Oricum ești tată, bătu în retragere Jonathan.

— Poți deveni și tu.

— Piui!

— Așa este. Cine vrea un holtei putred de bogat, cu vilă în Innopark și cu editură proprie?

— De editură să nu mai vorbim!

— OK. Atunci să ne întoarcem la femei. Ce-i cu fosta ta soție?

— Ce să fie cu ea?

— Păi, tocmai ai zis că toate femeile importante pentru tine s-au evaporat. Ea a dispărut pur și simplu?

— Tina? Ea există și împreună cu cel de-al doilea soț se bucură din plin de fiica lor. Ba chiar îmi trimite de fiecare 1 ianuarie urări pentru Anul Nou.

— Drăguț din partea ei!

— Da, așa este. Asta dacă fac abstracție de faptul că al doilea soț al ei, Thomas, a fost cel mai bun prieten al meu. Eu personal aș denumi „amabilitățile” ei drept compensație pentru o conștiință încărcată.

— Și ce s-a întâmplat cu Tina?

— Ce să se întâmple cu ea?

— Da, ea nu pare să se numere printre femeile tale „importante”.

— Firește că este!

— Da?

— Doar m-am căsătorit cu ea.

— Dar tu conduci și o editură care nu te interesează.

Jonathan sări indignat de pe bancă:

— Cred că mergi puțin cam departe!

Leopold râse nevinovat:

— Ceea ce este adevărat…

— Eu… eu… eu…

— Hai, așază-te înapoi pe bancă, prostuțule!

Ceea ce Jonathan N. Grief și făcu. Și nici el nu își putu explica de ce nu plecase fără a mai rosti o vorbă.

— Acum, cu mâna pe inimă, ai iubit-o pe Tina? Cu adevărat, din tot sufletul?

— Da!

Leopold îl privi mut, dar având mereu pe chip surâsul lui provocator și nevinovat.

— În orice caz am plăcut-o destul de mult.

— „Destul de”? Leopold se bătu cu ambele mâini peste coapse. Tu zici că ai plăcut-o destul de mult pe soția ta? Și te mai miri că te-a lăsat cu buza umflată?

— Între noi totul a mers bine.

— Se pare că nu atât de bine cum crezi tu.

— Hm… Jonathan cugetă un moment. Se poate, recunoscu el. Dar în clipa următoare furia îi reveni. Totuși! Să înceapă o relație tocmai cu cel mai bun prieten al meu… asta nu se face! Asta mi-a zdrobit inima!

— Aha! Cu alt individ nu ar fi fost chiar atât de dureros?

— Firește că nu!

— Păi atunci, nu este atât de rău.

— Cum adică nu este atât de rău?

— Păi, toată treaba. Tu nu ai o inimă zdrobită, ci doar un ego crispat. De asta scapi mai ușor. Trebuie doar să vrei.

— Multe mulțumiri pentru analiza dumneavoastră, dom’le psiholog!

— Oricând cu plăcere, *Herr* Grief!

— Asemenea.

O vreme rămaseră tăcuți pe bancă, unul lângă altul. Privind în apă. Pe Isebekkanal trecu pufăind un vaporaș cu excursioniști. Jonathan și Leopold se uitară în urma lui. Mai trecură și două ambarcațiuni cu câte opt vâslași, un caiac și o hidrobicicletă fără ca vreunul dintre ei să spună ceva. Abia când Jonathan descoperi o lebădă aproape de ei, pe lângă tufele de pe mal, își drese glasul și zise:

— Ai dreptate. Nu am iubit-o chiar atât. Și probabil că acesta este motivul pentru care a plecat. Că a trebuit să se întâmple tocmai cu Thomas m-a afectat cel mai mult.

— Vezi? Nici nu a fost atât de greu, spuse Leopold lovindu-l ușor cu palma pe umăr.

— În orice caz a fost mai ieftin decât *life-coach*-ul meu.

— Decât ce?

— Nu are importanță, răspunse Jonathan. În orice caz, dacă fac o comparație între senzația pe care am avut-o când am văzut-o pe femeia asta și cea trăită la prima mea întâlnire cu Tina… diferența este ca între zi și noapte.

— OK. Atunci chiar trebuie să o găsim.

— Ar fi prea frumos ca să fie adevărat.

— În opinia mea există doar două posibilități.

— Care ar fi acelea?

— Ne așezăm tabăra în față la Lütt Café până când apare, dacă nu ne vom alege mai întâi cu o interdicție de a ne apropia la mai puțin de cincizeci de metri.

— Ori…?

— Ori ne luăm după teoria ta, cum că totul are legătură cu calendarul și atunci ar trebui să căutăm acolo alte indicii.

— Cea de-a doua idee mă atrage mai mult.

— Ai obiectul la tine?

— Firește! Jonathan luă borseta din poală, o deschise și scoase agenda.

— Să ne uităm.

Leopold o deschise.

— Ei, dar este super! spuse el entuziasmat. Seara și noaptea asta o petrecem în Kiez și dimineața la șase mâncăm un sendviș cu crabi în piața de pește. „Totdeauna o idee foarte bună!”

— Grozav. Totdeauna mi-am dorit ca împreună cu vreun milion de alți oameni să mă împletic esc pașnic prin Reeperbahn. Tu o să iei firește o apă minerală cu o feliuță de lămâie, iar eu o să o găsesc garantat în învălmășeala din Hans-Albers-Platz pe femeia cu bucle roșii. Și din păcate, în final am să vomit la picioarele ei, pentru că pe lumea asta nu urăsc nimic mai mult decât crabii.

Aruncă o privire critică asupra paginii și adăugă: Și în afară de asta, dragul meu, tu te afli la pagina cu data de 22 septembrie, ceea ce nu este nici măcar poimâine.

— Nu îți pierzi umorul nici acum!

— Hai să căutăm corect.

— Asta și fac.

Leopold dădu paginile înapoi până la data curentă, studiindu-le pe fiecare cap în cap. Leopold izbucnea entuziasmat în râs de câte ori dădea de vreun fragment ce îi plăcea în mod special.

— Ia uite, ce se mai potrivește asta la tine: *„Fii atent ce gândești, pentru că gândurile vor deveni acțiuni. Fii atent la acțiunile tale, pentru că ele vor deveni obișnuințe. Fii atent la obișnuințele tale, pentru că ele te vor caracteriza. Fii atent la caracterul tău, pentru că el va deveni soarta ta”.* Este din *Talmud,* scrie aici.

— Și de ce mi s-ar potrivi mie?

— Ia gândește-te!

— Am făcut-o deja și nu pot să fiu de acord cu tine.

— Cine a pufnit când eu am fost de părere că tu ai putea încă să devii tătic?

— Și cine a fost imediat aurolacul, care în urmă cu doar câteva săptămâni s-a făcut nevăzut în miez de noapte cu o baterie de sticle? ripostă jignit Jonathan.

— Cu mențiunea pe „a fost”.

— Hai să căutăm mai departe, spuse Jonathan înainte ca între ei să se poată declanșa o nouă sfadă.

Între timp cei doi trecuseră de luna aprilie – cu morbida notă din 1 aprilie în care i se cerea să își scrie propriul necrolog. Jonathan interpretă asta ca pe o glumă de 1 aprilie, iar Leopold o găsi drept o idee fainâ.

— Ia gândește-te, zise Leo, ce ți-ar face plăcere să auzi spunându-se despre tine la înmormântarea

ta! Cum vrei să fi trăit, prin ce vrei să fi trecut? De ce ți-ar părea rău că nu ai făcut niciodată?

— Că nu te-am împins în Isebekkanal, răspunse scrâșnind din dinți Jonathan. Acum hai să citim mai departe.

Și iată, în sfârșit: în sfârșit, în sfârșit, în sfârșit găsiră. Ceva concret pe 11 mai: *Astăzi du-te la magazinul din Eppendorfer Landstraße 28c…"* – citi emoționat Jonathan – „*…unde este pregătit ceva pentru tine. Dacă iei acel ceva, mai primești altceva în plus.*

— La ce s-o referi asta?

— Vom afla curând. Mergem imediat acolo, este chiar aici, după colț.

— Dar nu suntem pe 11 mai!

— Vorbești de parcă ai fi vechiul Jonathan!

— Poftim?

— Noul Jonathan nu se mai sinchisește de așa ceva.

Cu aceste cuvinte Jonathan se ridică și o luă din loc. Leopold îl urmă, abia ținând pasul cu el.

După zece minute ajunseră la adresa din Eppendorfer Landstraße 28c. Unde constatară cu surprindere că era vorba despre un magazin de bijuterii. Și remarcară imediat că magazinul închisese la ora șase, iar ei întârziaseră șapte minute.

— Ce ghinion! zise Jonathan căutând cu privirea o sonerie.

Negăsind așa ceva, bătu energic în vitrină.

— Ce faci?

— Poate mai este cineva înăuntru.

— Da, spuse Leopold, alarma. Care va porni dacă mai bați în vitrină.

Jonathan renunță să mai bată.

— Bine. Noul Jonathan nu este chiar atât de îndrăzneț încât să riște asta. Vom reveni mâine.

— Asta nu va ajuta la nimic, spuse Leopold și arătă către tăblița de pe ușă: „Sâmbătă – închis. Deschidem luni, la ora zece".

— Ce porcărie!

— Nu face nimic, interveni lapidar Leopold. Două zile nu contează, dacă e din dragoste pentru femeia ta.

— Ha, ha!

— În orice caz mă întreb ce ar putea fi aici pentru tine. O pereche de butoni pentru manșete?

— Tu uiți că, la drept vorbind, nu este pentru mine.

— Poate o pereche șic de cercei cu ștrasuri. Îmi și imaginez ce bine ți-ar sta cu ei.

— Magazinul nu pare să vândă așa ceva.

Priviră vitrina în care erau prezentate diverse bijuterii din aur și argint. Conform micilor etichete, erau unicate confecționate manual. Cu toate că Jonathan nu se pricepea la bijuterii, îi plăcea lucrătura lor. Erau făcute cu gust și rafinament, nu precum ciurucurile sclipitoare expuse prin magazinele scumpe din centru. Și în același timp trebui să recunoască scrâșnind din dinți că astfel de ciurucuri cumpărase și el destul de des pe vremuri pentru Tina. Ori o pusese pe Renate Krug să le cumpere.

Tina îi restituise bijuteriile după divorț, cu mențiunea că oricum nu îi plăcuseră fleacurile. „Ca să vezi”, gândi acum cinic Jonathan. Între timp ea fusese cruțată de astfel de fleacuri.

Probabil că Thomas o acoperise cu giuvaiere din automatele pentru gumă de mestecat.

„Hopa!” se admonestă el, gândindu-se că ar fi trebuit să lase astea cu calm și pașnic pe banca de pe Isebekkanal. Pentru că acum își dădea seama, mulțumită noii sale vieți, că în privința divorțului era vorba mai mult despre mândrie rănită decât de o inimă frântă. Poate că nu trebuia să se mai frământe.

— Așadar, ce facem acum? îi întrerupse Leopold firul gândirii.

— Aș zice să mergem acasă. Iar luni la ora zece fix să fim prezenți aici.

— Ah, ce aiurea!
— De ce?
— Nu am să pot veni, exact atunci trebuie să fiu la jobcenter.
— Ce păcat!
— Nu fi atât de ironic!
— Departe de mine orice ironie.

56
Hannah
Luni, 19 martie, ora 8:17

Ziua de luni este cea mai bună zi pentru a începe ceva. O dietă, de exemplu. Ori un program de fitness. Sau să faci ordine în casă. Pentru astea cea mai potrivită zi este lunea. Chiar și despărțirile sunt mai ușoare lunea. Un nou început. Să devii liber și proaspăt într-o săptămână perfectă înaripează uimitor sufletul. În orice caz, Hannah fusese totdeauna ferm convinsă că așa stăteau lucrurile. În cea mai bună dintre lumi, lunea cade în ziua de 1 a lunii, dar pentru că ea nu trăia în cea mai bună dintre lumi, noul început avea să survină pe data de 19.

Deschise ușa locuinței lui Simon și trase cu putere aer în piept înainte de a face primul pas, temându-se puțin de ce ar găsi acolo. Vineri îi fusese imposibil să mănânce o prăjitură la Lütt Café și aici o aștepta o sarcină pe care nu știa dacă va fi în stare să o îndeplinească. Dar voia măcar să încerce. De capitulat, putea să capituleze oricând.

Atât Lisa, cât și părinții ei și Sören se oferiseră din nou să vină și să o ajute, dar ea îi refuzase. Pe de-o parte, Lisa și mama ei trebuiau să stea cu copiii, dacă Hannah va avea o cădere. Pe de altă parte, voia ca aici să se regăsească în liniște. Era propriul catharsis. Era o experiență care o marcase în primul rând pe ea.

Puse în hol cele patru cutii pe care le aduse și se apucă să le monteze. Își planificase trei ore pentru a aduna tot ce voia să păstreze de la Simon, lucruri pe care le va depozita pentru început în pivnița ei. La ora 12 va sosi firma care se ocupa cu golirea imobilelor, care va ridica toată mobila, lucrurile, cărțile, CD-urile și ce va mai fi nevoie, și va lăsa în urmă locuința curată ca oglinda. Mâine, Hannah îi va înmâna proprietarului cheile și cu asta

povestea se va încheia. Viața lui Simon va fi lichidată.

Mai trase o dată cu putere aer în piept. O aștepta o rundă dificilă, dar știa că trebuia să își vadă de propria viață. Trebuia să depășească momentul, nu avea de ales.

Înainte de a cerceta toate sertarele și dulapurile, se apucă să înlăture urmele distrugerilor pe care le provocase. Cel mai rău arăta bucătăria, de unde mătură pastele, fulgii de porumb și de ovăz, ceaiul, zahărul, sarea și faina, șterse marmelada de pe podea și vârî totul într-o pungă mare pentru gunoi. Aparatul de espresso nu supraviețuise și, împreună cu două plăci de gresie, luă și el direcția gunoiului.

Adună și din camera de zi tot ce era stricat și constată cu surprindere că televizorul scăpase de vandalismul ei. Scoase din rama spartă fotografia ei cu Simon și o puse în geantă, pentru că voia să o păstreze.

Prima etapă fiind terminată, luă o cutie și începu cu dormitorul. Deschise șifonierul și își plimbă privirea pe pantalonii, tricourile, puloverele, cămășile și costumele lui Simon. Închise ochii câteva momente când din haine răzbătu mirosul acestuia. Apoi trânti ușile dulapului cu un zgomot surd. De acolo nu avea nevoie de nimic, nu voia tricourile lui Simon, care să îi amintească de el. De care să se agațe urlând, ca un copilaș de animăluțul lui din pluș. Asta ar redeschide mereu rana. Și mirosul lui Simon s-ar volatiliza mult prea rapid, idee care o îngrozi.

Hannah își plimbă privirea prin încăpere. În final nu reținu nimic, nici măcar cămașa ei de noapte, aflată în sertarul de sus al comodei înguste. Și nici fotografia mare cu ea și Simon, care atârna pe o pânză deasupra patului. Pentru ce? Avea mica fotografia cu ei doi, iar un portret la scară mărită, acasă la ea, i-ar aminti de un altar. Poate pânza i-ar fi de folos cuiva, pentru a picta pe ea. Sau poate că nu. Îi era absolut indiferent.

Nici în baie, bucătărie și în camera de zi nu descoperi nimic de luat. Nu avea nevoie de instalația stereo Bang & Olufsen, nu găsea nicio întrebuințare colecției de CD-uri ale compozitorilor și interpreților britanici, din care Simon îi fredona deseori cu plăcere șlagăre. Nu. Muzica lui preferată îi trezea amintiri atât de dureroase, încât doar vederea copertelor CD-urilor o făcea să plângă.

Mai rămăsese biroul lui Simon. Reținu notebook-ul în care probabil erau și date, fotografii ori e-mailuri de care va avea nevoie mai târziu. Cu gândul la parola pe care Simon i-o încredințase, într-un moment în care era absolut conștient, dar și extrem de sentimental, zâmbi scurt – OipHMpî2099. O iubesc pe Hannah Marx până în 2099. Atunci el adăugase făcându-i cu ochiul: „Cel puțin”. Dar iubirea nu durase atât, viața lui sau mai curând sfârșitul vieții lui intervenise, din păcate.

Aruncă o privire pe birou, ca de obicei curat lună. Pe el se aflau numai un perforator, un mic capsator, cinci creioane și două cutii pentru corespondența primită și expediată. Hannah luă corespondența și o puse într-una dintre cutiile ei. Se va uita mai târziu dacă aceasta conținea documente ori scrisori importante. Apoi deschise sertarul superior al micului dulap de sub birou. Înăuntru erau articole de papetărie, precum clame, markere, o foarfecă și altele de care nu avea nevoie.

Când trase al doilea sertar, descoperi un dosar gros. Documentele, foarte multe, erau ordonate în folii transparente în două dosare. „Opera vieții lui” îndosariată cu grijă. Nu voia să arunce asta, așa că și dosarele ajunseră în cutia ei.

În ultimul sertar găsi ceva ce o făcu să i se oprească o clipă respirația. O coală albă de hârtie. Pe ea scria cu litere mari de tipar:

RÂSUL LUI HANNAH

Când o ridică, mâna îi tremura. Mai întâi observă că aceasta era doar prima pagină dintr-un teanc mare de hârtii. Scoase hârtiile cu ambele mâini, le puse pe masă și se așeză pe scaunul aflat alături.

Suspină din nou când citi textul de pe cea de-a doua pagină:

Pentru iubita mea Hannah, care crede atât de mult în mine.

Primul meu roman.

Un roman? Simon scrisese un roman? De ce nu îi spusese niciodată asta? De ce vorbise despre el ca și cum nici nu l-ar fi început, iar acum brusc avea în față acest manuscris voluminos?

Privirea îi căzu pe nota de subsol, jos, în dreapta, alături de nota privind drepturile de autor „de Simon Klamm", unde era și o dată. Patru ani! Cartea avea deja aproape patru ani, deci el trebuie să o fi scris imediat după ce se cunoscuseră, o scrisese dintr-o răsuflare, căci era vorba despre câteva sute de pagini.

Cu atât era mai mare misterul pentru care nu scăpase un cuvânt despre ea. Poate nu o considerase bună? Se simțea penibil? Căutase mai întâi o editură ca să o publice și astfel să o surprindă?

Fără să știe care ar fi fost motivul acestui secret bine și îndelung păstrat, Hannah trecu la pagina următoare și începu să citească.

Atunci când o pereche este întrebată cum s-a cunoscut, poveștile sunt de cele mai multe ori nespectaculoase. Au stat alături în autobuz. Au apucat simultan ultima pizza-salami din frigider. Trei ani la rând lucraseră în același birou înainte de a se fi aprins scânteia dintre ei. Ori la o petrecere se

ciocniseră accidental și unul dintre ei se alesese cu o pată de vin roșu pe haine.

Dacă vrei să afli ce i-a atras, auzi răspunsuri ca „El avea niște mâini atât de frumoase” ori „În rochia ei de vară arăta atât de bine, că m-a dat gata” și „Am descoperit treptat că aveam atât de multe în comun”.

La fel a fost și între Hannah și mine. Ne-am întâlnit prima dată când m-am dus să îmi iau finul de botez de la grădinița la care ea lucra ca educatoare. Nespectaculos. În mod cert pentru cei din jur. Însă pentru mine, în clipa în care am văzut-o, s-a deschis ușa spre un nou univers. Și nu buclele ei roșii, nici minunații ei ochi verzi ori chipul drăguț nu mi-au schimbat atunci complet viața. Nu, nu acestea, ci râsul ei.

Un râs care nu se poate descrie. Dacă ar trebui totuși să o fac, aș face-o astfel: imaginați-vă un om care emană atâta dragoste, căldură și bucurie, de parcă ar vrea să îmbrățișeze întreaga lume – și care chiar poate să o facă. Cam așa ceva. Așa este râsul lui Hannah.

Hannah citea și citea, paginile parcă zburau în fața ochilor ei. Nu putea să conceapă, nu putea să înțeleagă că Simon ascunsese cartea de ea. Și în timp ce ba izbucnea în râs, ba plângea surprinsă de întorsăturile luate de roman (pentru că, deși începutul era povestea ei, după câteva pagini Simon pătrunsese într-o lume a fanteziei), ba devenea furioasă, pentru că o descria ca băgăreață și egocentrică, ba era din nou emoționată, când povestea despărțirea de mama lui. Dar în timp ce toate aceste sentimente fierbeau în ea, ea simțea mai ales mândria. Era mândră de Simon, de ceea ce făcuse el aici. De faptul că reușise totuși să își îndeplinească marele său vis, acela de a fi scriitor,

indiferent dacă volumul era sau nu era publicat. Și în același timp Hannah se simțea și nemărginit de tristă că aflase asta abia acum, după moartea lui.

Era trecut de ora cinci, când Hannah citi ultima frază. De la o vreme stătea pe podea, pentru că venise firma care golea locuința. Trei tineri evacuaseră tot ce era în jurul ei și îi aruncaseră câteva priviri reprobatoare, pentru că era complet adâncită în citit și rămăsese cu manuscrisul și cutiile ei într-un colț. Nu o interesa ce gândeau cei trei despre ea, romanul lui Simon o captivase total.

Îl găsea un roman bun. Cu adevărat bun. Nu doar pentru că Simon o descrisese pe ea și pentru că în el era cumva vorba despre ei, ci pentru că… da, chiar era bun.

Citea ultimele cuvinte. Răzvrătită și râzând cu lacrimi. Pentru că ultimele cuvinte erau „Da, vreau!” Nenorocitul acesta de sinucigaș își terminase cartea cerând-o în căsătorie! Ficțiune și realitate.

Puse teancul de hârtii deoparte și se gândi la ce trebuia să facă. Să vâre manuscrisul într-una dintre cutiile ei, să îl depoziteze în pivniță și din când în când să își amintească oftând că Simon scrisese această frumoasă poveste? Să îl ardă ritualic? Ori să îl trimită unei edituri? Avea voie să facă asta? Din punct de vedere legal, dar și moral? Simon nu voise să îl publice din moment ce îl trântise într-un sertar și nu îi pomenise de el?

Habar nu avea cum era bine să facă.

Oricum trebuia să rezolve imediat o problemă. Acum „primise” cererea în căsătorie. Corect era să o rezolve cu verighetele.

Hannah luă telefonul mobil, căută numărul magazinului de bijuterii din Eppendorfer Landstraße și îl formă.

— Bernadette Carlsen! se prezentă proprietara după ce telefonul sună de două ori.

— Alo, *Frau* Carlsen! Sunt Hannah Marx.

— Ah, alo, răspunse bucuroasă femeia. Deci ați aflat?

— Ce să aflu?

— Ei, că s-a rezolvat! Femeia râse. Mă bucur mult pentru dumneavoastră!

— Nu înțeleg. La ce vă referiți?

— Ce să mai zic? Bernadette Carlsen părea extrem de amuzată. Prietenul dumneavoastră a fost azi-dimineață aici și a cumpărat inelele! Nu a șovăit nicio secundă când i le-am arătat, le-a cumpărat pe loc. I-am dat și plicul.

— Ce? Hannah simți că i se face rău. Nu se poate așa ceva!

— Ba da, la început și eu m-am mirat, pentru că dumneavoastră spuneați că va veni pe 11 mai. Dar el a zis că era atât de curios, că nu a mai vrut să aștepte până atunci.

— Dar este imposibil! strigă Hannah mai tare decât ar fi dorit.

— Ăăă… se auzi în receptor vocea femeii, de data asta cam speriată. Am făcut vreo greșeală? Ar fi trebuit să aștept până pe 11 mai ca să îi dau inelele și plicul? Îmi pare rău, eu nu…

— Nu se poate, o întrerupse Hannah, pentru că prietenul meu este mort.

Bernadette Carlsen nu spuse nimic.

— A murit, înțelegeți? zise Hannah ceva mai calmă. De aceea este imposibil ca el să fi cumpărat inelele.

— Acum chiar că nu mai înțeleg nimic.

— Nici eu. De aceea vă sunam acum, ca să vă spun să nu mai rezervați inelele.

— Da, dar… Femeia se blocă. Cine a fost bărbatul care a venit mai devreme în magazinul meu?

— Și eu aș vrea să știu asta! L-ați întrebat cum se numește?

— Nu, firește că nu. M-am gândit că este prietenul dumneavoastră. Avea agenda cu el, mi-a arătat mențiunea și pentru mine totul a fost clar.

— Cum arăta?

— Hm… bine, aș zice. Înalt, păr negru, puțin grizonant. Treizeci și ceva de ani, poate puțin peste patruzeci. Avea ochi extrem de albaștri, izbitor de albaștri.

— OK, asta corespunde.

— Cu ce corespunde?

— Nu este atât de important, zise Hannah.

— Atunci nu este atât de rău că am vândut inelele?

— Nu, de fapt nu.

— M-am liniștit. Hannah o auzi respirând adânc, după care *Frau* Carlisen adăugă: Cât despre prietenul dumneavoastră îmi pare tare rău, nici nu știu ce să spun.

— Este în regulă, nici nu se poate spune ceva despre asta.

— Hm… atunci…

— Vă rog să nu vă faceți probleme din cauza asta.

— OK, atunci vă doresc să… să depășiți cu bine aceste momente.

— Mulțumesc.

Convorbirea telefonică se încheie. Hannah rămase ghemuită pe podea privind în gol. Ce se petrecea aici? Nu doar că tocmai descoperise că Simon scrisese de mult timp o carte și o ascunsese de ea. Nu, era vorba despre un individ care avea agenda și care respecta cele scrise în ea.

Iar descrierea făcută de Bernadette Carlsen corespundea cu cea pe care Sarasvati o făcuse „clientului” ei. Și mai ales corespundea bărbatului care vineri, la Lütt Café – deci la un moment și într-un loc prevăzut de calendar – o fixase cu privirea în așa fel încât parcă o transformase. El trebuie să fi fost, ea era sigură de asta.

Nu putea fi o întâmplare, era imposibil. Se petrecea ceva! Și chiar dacă asta nu i-l va putea aduce înapoi pe Simon, acum Hannah voia cu orice chip să descopere despre ce era vorba!

Bun. Bărbatul trăia acum „anul perfect” al lui Simon. Iar ea habar nu avea cine era. Știa un singur lucru ori mai exact două. Primul era că acesta nu se afla doar în posesia agendei, dar acum avea și inelele de logodnă gândite pentru Simon. Indiferent de ce avea de gând cu ele. Și al doilea: pe 11 mai, la ora 20:00 acesta va fi la Da Riccardo.

Și ce o să pățească…

57
Jonathan
Luni, 19 martie, ora 18:23

Da, Jonathan N. Grief avea conștiința încărcată. Pentru că mințise. Asta nu îi stătea în fire, până acum nu i se mai întâmplase așa ceva. Dar nu putuse să facă altcumva. Așa că aprecie drept o minciună scuzabilă faptul că se dăduse față de vânzătoarea de la magazinul de bijuterii drept altcineva. Că susținuse cu tupeu că ar fi proprietarul agendei și deci îndreptățit să accepte ce i se lăsase acestuia. Asta trebuise să afirme, nu-i așa? În fond era vorba despre… despre… Despre ce era vorba, de fapt?

Nici măcar nu era sigur că toată povestea avea legătură cu femeia de la cafenea. Ar fi părut cam ciudat să îi spună vânzătoarei: „Eu sunt cel pentru care au fost comandate inelele de logodnă, dar, întâmplător, nu mi-ați putea spune cine le-a comandat? Cumva o femeie cu părul roșu? Și dacă tot vorbim despre asta, nu îi cunoașteți cumva numele și numărul de telefon? Aș dori să o sun pe viitoarea mea logodnică!”

Stând în fotoliul său, se întreba dacă nu cumva nu era în toate mințile alergând după o himeră. Acum se afla în posesia a două inele, care evident nu îi erau destinate. Este adevărat că le plătise din banii proprii, deși în clipa în care femeia îi spusese că acestea costau exact cinci sute de euro, își dăduse pe loc seama de ce fuseseră lăsați acei bani în agendă. Totuși, avea mustrări de conștiință. Nu se face să cumperi inelele altuia. Pe banii lui ori ai ei, distracția trebuia să se încheie.

Pe Jonathan îl mustra conștiința și gândindu-se la plicul pe care vânzătoarea i-l înmânase odată cu inelele. În cursul dimineții umblase încoace și încolo prin casă, revenind mereu în birou. Se așeza în fotoliu și lua plicul încă nedeschis în mână.

Ceea ce părea bizar, pentru că ajunsese atât de departe, încât nu mai avea nicio importanță dacă o făcea sau nu. Dar secretul corespondenței era secretul corespondenței și clapa plicului era lipită și greu de dezlipit. Oare funcționa trucul pe care îl citise în copilărie în povestirile polițiste, cum că o scrisoare se putea deschide fără a lăsa urme, dacă o țineai deasupra aburilor?

Clătină din cap. Gândea ca un copil de doisprezece ani și, dacă o ținea tot așa, curând devenea un caz pentru psihiatrie. Chiar dacă pentru psihiatria juvenilă, cum își permise el să glumească.

Tocmai era pe punctul de a rupe clapa plicului după un „Ce ar putea fi?" spus cu voce tare, când telefonul de pe birou sună. Se desprinse suduind din fotoliu. Când să rezolve problema, intervenea deranjul ăsta!

— Jonathan Grief! strigă el scurt în telefon.

— Markus Bode! Bună seara!

— Ce este?

Managerul lui nu răspunse imediat, ci întrebă după câteva secunde de ezitare:

— Scuze, deranjez?

— Nu, răspunse Jonathan pe un ton ce sugera clar inversul. Cu ce vă pot ajuta? adăugă el ca un compromis.

— Voiam doar să întreb când treceți pe la editură. Anul contabil se încheie în curând și m-am gândit că…

— Curând, îi tăie vorbele Jonathan.

— Poftim?

— Cum ziceați dumneavoastră: curând. Deci nu acum.

— Dar, *Herr* Grief, eu…

— Regret, *Herr* Bode, dar chiar acum nu am timp.

— În regulă, se auzi cam ezitant din telefon. Atunci sunați…

— Așa am să fac. Bună seara!

Jonathan puse telefonul în furcă.

Pufni. Inima i-o luă razna. De fapt ar trebui să ridice imediat telefonul, să îl sune pe manager și să se scuze pentru comportamentul imposibil. Asta era alienare mintală. El, Jonathan N. Grief, era evident bolnav mintal. Tensiunea lui interioară era imensă, aproape insuportabilă, nu se mai recunoștea. Ce se întâmpla cu el, ce i se întâmplase în ultimele săptămâni?

Înainte să se hotărască dacă să îl sune pe Bode sau să telefoneze la psihiatrie și să ceară politicos să fie ridicat, pe motiv că era un caz urgent, apucă plicul și îl deschise.

Același scris ca în agendă:

Deci ai cumpărat inelele. Mă bucur imens! Vei afla cât de mult în seara aceasta, la Da Riccardo. Am rezervat masa noastră pentru ora 20:00.

Te iubesc!

H.

H.! Din nou H.! H., H., H., Haaaaaaa! Dar și Da Riccardo. Un loc concret. Și o oră exactă. Ha, ha! Oricum azi nu era azi. Ci peste șase săptămâni. Pe 11 mai!

Totuși, Jonathan va trebui să sune la psihiatrie, nu va rezista atât.

Dar înainte de a se lăsa sedus de fapta lui disperată, îi veni o idee, și anume că ar fi mai bine să sune la Da Riccardo. Pentru că o masă rezervată era o masă rezervată – iar rezervarea se face de regulă pe un nume, nu-i așa?

După cinci minute Jonathan era din nou foarte mulțumit. Se așezase în fața laptopului, găsise pe internet restaurantul italienesc Da Riccardo, sunase și de la un domn, din fericire, lipsit de discreție primise informația că până în prezent exista o singură rezervare pentru 11 mai. O masă pentru

două persoane. Pe numele Marks, nume pe care amabilul domn i-l dictase și pe litere. Deci H. Marks.

Jonathan intră din nou pe Google. H. Marks. În Hamburg. Nu putea fi atât de greu. H… Poate de la Helga? Nu, pentru acest nume femeia pe care o văzuse la cafenea era prea tânără. Nu se putea ști la ce s-or fi gândit unii părinți când și-au botezat copilul, tocmai aici în frumosul cartier Harvestehude. Dar Helga era exclus. De asemenea, numele Hannelore și Hedwig. Ce nume de femei mai începeau cu H?

Dădu un clic pe lexiconul cu prenume. Hadburga? Hadelinde? Hadwine? De groază!

Un sfert de oră mai târziu le alese pe următoarele: Hanna. Ori Hannah. Heike. Helene. Henrike. Hilke – acesta era specific Nordului Germaniei.

Înapoi la Google, de data aceasta pentru a căuta fotografii.

După cinci ore Jonathan N. Grief era nu doar nemulțumit, ci și disperat. Dăduse clic pe 10.000 de fotografii și pe 80.000 de pagini, dar nici în spatele prenumelor Hanna (h), Heike, Helene, Henrike, Helga, Hedwig, Hannelore, Hadburga, Hadelinde, Hadwine – verificase și nume din Absurdistan și căutase chiar și Helewidis, Heilgard și alte câteva ciudățenii –, urmate de Marks nu se ascundea femeia căutată de el. Sau simplu: nu figura în rețea. În orice caz nu o putea găsi. Nu așa.

Epuizat, Jonathan puse capul pe birou, lângă laptop. Și în secunda următoare dormea tun.

58
Hannah
Luni, 19 martie, ora 23:07

— Tu crezi că a fost într-adevăr o idee bună?

Hannah o privea parcă îndoindu-se pe Lisa, care ședea în dreapta ei, în Twingo.

— Nu, răspunse aceasta râzând.

— Poftim? Și de ce o spui abia acum?

— A fost doar o glumă, dădu înapoi Lisa. Îmi pare rău.

— Omule, nu mai spune că îți pare rău, ci dacă ideea a fost bună ori rea!

— Daaa! A fost bună! Este bună! Și în plus, acum este prea târziu, obiectul se află în cutia poștală. Nu mai putem face nimic.

— Ah, fir-ar! Ar fi trebuit să ne gândim mai mult, a fost mult prea spontan!

— Nu a fost așa. Tu spui mereu că trebuie să îți urmezi instinctul, ceea ce ai și făcut.

— Asta așa este.

— Și ce mare lucru s-ar putea întâmpla?

— Să se întoarcă Simon în mormânt?

— De ce nu? Nu înțeleg de ce ți-a tăinuit asta.

— Hm…

— Exact, hm… Și acum dă-i drumul, trebuie să mă culc.

Hannah porni motorul și conduse mașina pe breteaua spre Falkensteiner Ufer. Avea dreptate Lisa, nu trebuia să se mai gândească dacă procedase bine ori nu, dacă tot o făcuse.

De la locuința lui Simon se dusese direct la prietena ei, îi relatase povestea cu inelele și îi arătase manuscrisul secret al lui Simon. Lisa rămăsese la fel de uimită ca ea și fusese de părere că Hannah trebuia neapărat să se ducă la rendez-vouz-ul de pe 11 mai de la Da Riccardo, ca să îl întrebe pe tipul care avea acum agenda și inelele dacă este întreg la minte.

Apoi analizase povestea cu manuscrisul. Aleseseră cea mai cunoscută editură din Hamburg, se duseseră la Gașcă, unde Lisa copiase cele 323 de pagini la bătrânul lor aparat, în timp ce Hannah redactase un text scurt, dar emoționant.

Personal/confidențial pentru manager – scrisese la indicația Lisei pe plicul mare în care introdusese copia manuscrisului.

— Pentru a avea prestanța necesară, decisese prietena ei.

Așa că romanul lui Simon, purtând titlul *Râsul lui Hannah*, se afla de cinci minute în cutia poștală a editurii Griefson & Books.

Hannah coti pe Falkensteiner Ufer și apăsă accelerația, înainte ca îndoielile încă existente să le facă să se întoarcă și să încerce să spargă cutia poștală a editurii respective.

59
Jonathan
Luni, 30 aprilie, ora 9:03

Jonathan reușise oarecum. Depășise luna aprilie, fără a-și pierde complet uzul rațiunii. Îl ajutase și agenda (nu, nu își scrisese propriul necrolog, ci doar se limitase la a nota scurt în rubrica pentru observații a agendei: *Jonathan N. Grief a fost un om bun. Odihnească-se în pace!* Pe parcursul ultimelor săptămâni Leopold îi devenise un prieten veritabil. Prin încurajări a la „Așteptarea după un lucru îl face mai interesant” (șterpelită de la Andy Warhol, cum recunoscuse el), „vagabondul”, cum îi spunea Jonathan în glumă, avusese mai multă influență asupra vieții lui interioare decât probabil toți terapeuții. Jonathan devenise un maestru al stăpânirii de sine. Aproape.

Mai puțin cu Markus Bode, care îl pisa mereu cu „trebuie să discutăm”, iar el nu știa ce să facă.

Asta până când încercă să câștige puțin timp și îi spuse că mai vrea să aștepte după martie încă un trimestru, pentru a vedea evoluția situației. Pentru a nu lua o decizie pripită, pe care ar regreta-o mai târziu. Sau cam așa ceva.

Dar Jonathan își dădu seama că nu îi putea spune simplu managerului său: „Opriți-vă, bătrânul meu nu mai înțelege nimic și se duce să mănânce prăjituri cu „soția” lui. Eu sunt bâtă la afaceri, iar dumneavoastră nu ar trebui să vă faceți griji!”

Jalnic. Și absolut de neînțeles. Mă rog frumos, ce l-a complexat? Ce l-a făcut atât de temător, atât de șovăitor, de… de… incapabil de a se decide? Că doar era un bărbat matur, inteligent, nu-i așa?

Ca de atâtea ori ședea și în această dimineață la masa din sufragerie, cu o cafea și un croasant, și se întreba care era de fapt problema lui. Și nu știa.

Știa doar că în sinea sa exista ceva; o fisură, o lipsă, un… un…

„Te gândești prea mult”, i-ar fi tăiat-o Leo. Dar acesta nu era acum aici, din fericire, obținuse în urmă cu două săptămâni o slujbă ca bucătar la o cafenea în Hamburg și probabil că în acest moment tocmai pregătea cele mai bune jumări de ouă din oraș.

Jonathan deschise oftând agenda la ziua de astăzi. Ce simpatic! Ca și cum cineva (cea care concepuse calendarul?) ar fi privit peste umărul lui. Cele scrise pentru azi se potriveau perfect situației. Și lui Leopold, care tocmai pregătea ouăle.

> *Fă-ți un inventar interior!*
>
> *Știi programul Alcoolicilor anonimi? Nu? Păcat, pentru că cei 12 pași cu care ei combat dependența s-ar potrivi tuturor oamenilor pentru a-și trăi viața fericiți. Cel mai important punct din program este inventarierea interioară și mai ales inventarierea lipsită de teamă. Se face astfel: așază-te și gândește-te ce greșeli ai făcut în viață. Pe cine ai rănit, cui i-ai făcut rău; unde nu ai fost corect – chiar și cu tine însuți. Ce mai ai de împărțit cu alții? Fii foarte cinstit, oricât de greu ți-ar fi! Apoi încearcă să repari aceste greșeli. Încearcă să înlături toate neclaritățile. Și din acest moment comportă-te cinstit, franc cu tine însuți și cu ceilalți. Ce îți va aduce asta? Pacea interioară. Imposibilitatea de a fi rănit. Și înainte de toate eliberarea. Eliberarea de orice teamă.*

Jonathan citi iar și iar cele scrise. Și încă o dată. Dar mesajul rămânea la fel de clar. Oricum îl suceai, oricum îl învârteai, era negru pe alb: invitația la acțiune.

Încă de la discuția avută cu Leo pe malul Isebekkanal, Jonathan rămăsese cu teama că în viața lui era un mic amănunt pe care ar trebui să îl rezolve ori să îl clarifice. Doar că încăpățânarea îl împiedicase până acum să treacă la fapte. Pentru că, deși între timp aflase că exagerase puțin cu simțul dreptății, era necesar să recunoască, să recunoască față de sine și față de UN ALTUL. Așa era corect.

Se ridică hotărât de pe scaun și se duse în birou la telefon. Ridică receptorul. Abia atunci își aminti că ea nu avea număr de fix și apucă telefonul mobil și formă.

— Jonathan? se auzi o voce mirată de femeie.

El își drese glasul:

— Da, alo, Tina.

— Ce surpriză!

— Da, ăăă… Știu.

— Ce s-a întâmplat de mă suni?

— Voiam să mă scuz.

— Să te scuzi? Și cu o urmă de mirare ea întrebă: Pentru ce?

— Pentru nedreptatea pe care ți-am făcut-o.

— Tu?

— Da.

— Nu știu la ce te referi. Ce s-a întâmplat?

— Da, zise el, apoi reveni: Adică nu. Nu s-a întâmplat nimic.

— Și atunci?

Ea râse.

— Mi-am dat seama de ceva.

— Sună interesant.

— Mi-am dat seama că toată furia resimțită în ultimii ani față de tine și de Thomas este o prostie.

Tăcere. Apoi și mai mirată:

— Chiar așa?

— Da. Tu nu m-ai părăsit pentru cel mai bun prieten al meu. Ai plecat pentru că nu te-am iubit cum trebuia.

Din nou tăcere. Apoi Tina îl corectă:

— Am plecat pentru că noi nu ne-am iubit cum trebuia.

— Noi? repetă surprins Jonathan.

— Da, Jonathan. Ne-am înșelat mult timp încercând să fim o pereche grozavă, pentru că era de bonton. Doar că ne lipsea iubirea adevărată. Pe asta am căutat-o eu totdeauna și când mi-am dat seama că nu există a trebuit să plec.

— Sincer?

— Sincer.

— Și de ce nu mi-ai spus?

— Am încercat, dar pur și simplu nu am avut acces la tine.

— Nu?

— Nu, Jonathan. Ea râse din nou, de data aceasta cam trist. Dar sunt foarte, foarte bucuroasă că m-ai sunat și că mi-ai spus asta. Oftă și adăugă: Poate că pentru tine nu este totul pierdut.

— Adică?

— Adică este drăguț din partea ta. Drăguț.

— Înțeleg, zise el, dar de fapt nu pricepuse nimic.

— Și altfel, ce mai faci?

— Grozav, răspunse el. OK, papa este tot mai dement, dar asta este mai curând o binecuvântare decât un blestem. La editură totul este ca înainte și, în afară de asta…

El se blocă. Nu. Nu îi va spune asta.

— În afară de asta…? insistă Tina.

— În afară de asta am întâlnit o femeie, într-adevăr, super.

Minciuna nu era TOTALĂ. O întâlnise oarecum. Femeia cu părul roșu. Și dacă avea noroc, o va reîntâlni curând.

— Ce frumos! exclamă Tina. Sper că de data aceasta va fi cea potrivită pentru tine.

— Da. Și eu sper.

— Trebuie să închid, Tabea mă sâcâie. Mi-a făcut plăcere să te aud. Cu bine!

— Cu bine! răspunse și el. După care adăugă: Și îmi pare rău că nu am răspuns niciodată la felicitările tale de Anul Nou.

Dar ea deja închisese.

Totuși, Jonathan se simțea bine. Se ascultă pe sine. De fapt, se simțea chiar tare bine. Trăia ceva ce s-ar fi putut numi „liniște interioară”. Și nici nu fusese așa de greu, și nici nu duruse. O prostie. Adevărată prostie!

Cuprins de entuziasm, apucă iarăși telefonul. De data aceasta pentru a o suna pe asistenta lui, Renate Krug, ca să îi fixeze imediat o întâlnire cu Markus Bode. Era timpul să se vadă cu el și să schimbe câteva vorbe sincere. Dacă și asta va merge precum discuția cu Tina, ce mare lucru putea să se întâmple?

— Ce bine că ați sunat! îi veni Renate Krug în întâmpinare. Tocmai voiam să vă sun și eu! Markus Bode a trecut două minute pe aici și…

— Ce coincidență! o întrerupse înveselit Jonathan. Ca să vezi, soarta! Voiam să îmi stabiliți o întâlnire cu el.

— …și și-a dat demisia, termină asistenta ceea ce avusese de spus.

— Poftim?

— Și-a dat demisia, *Herr* Grief. Markus Bode tocmai a fost la mine în birou și și-a depus demisia în scris.

60
Hannah
Vineri, 11 mai, ora 19:53

Agitată. Furioasă. Năucă. Tristă. Curioasă. Temătoare.

Așa era Hannah când, cu aproape zece minute mai devreme, luase loc la masa rezervată pe numele Marx la Da Riccardo.

Sosise, așadar, momentul adevărului. Va afla cine era bărbatul care de aproape o jumătate de an se vântura în oraș cu agenda lui Simon. Spera că el avea să apară, deoarece nu îi mai dădea pace întrebarea: „Cine era?”

Ea și Lisa discutaseră mereu despre ce fel de om normal poate fi cel căruia i-a venit ideea ca atunci când a găsit o agendă – în loc de a o preda simplu poliției, biroului de obiecte găsite ori altcuiva – să își ordoneze viața după calendarul acesteia. Inclusiv să cumpere INELELE DE LOGODNĂ ale altcuiva! Și nu le trecuse prin cap niciun motiv pentru care cineva să facă asta, așa că trăseseră concluzia că nu putea fi vorba despre un om normal, ci doar de un nebun.

Inițial, Lisa insistase să o însoțească în această seară la Da Riccardo, pentru că nu voia ca prietena ei cea mai bună să devină victimă a unui potențial criminal cu drujbă. Dar după câteva discuții Lisa se lăsă convinsă că probabilitatea era relativ redusă ca într-o seară de vineri, într-un restaurant foarte popular, deci sub privirile a diverși martori, Hannah să fie omorâtă. Totuși, o pusese să promită că îi dă un semn din oră în oră.

— Altfel chem poliția! o amenințase Lisa. Sau vin eu personal!

Între timp citise și prietena ei romanul lui Simon. Fusese și ea la fel de entuziasmată ca Hannah, deci nu i se păruse doar ei că era o carte bună.

Hannah nu auzise nimic despre editura Griefson & Books, de aceea era puțin dezamăgită. Nu se pricepea la piața editorială, dar s-ar fi așteptat ca după șase săptămâni să i se dea o veste. De fapt, sperase chiar la un telefon de genul „Vă trimitem imediat un contract!”

Nu pentru bani, nu! Nici nu știa dacă putea ridica pretenții (și nici nu voia), ci pentru că era de părere că romanul lui Simon merita să fie publicat măcar după moartea lui.

Ca de atâtea ori, Hannah se gândea la povestea pusă de prietenul ei pe hârtie. O poveste de iubire atât de frumoasă! Ochii i se umplură din nou de lacrimi. O poveste atât de frumoasă și, din păcate, neadevărată.

Tocmai vru să scoată o batistă din poșetă, când draperia de la micul separeu fu dată la o parte.

Hannah ridică privirea.

El era. Exact în fața ei. Bărbatul cu ochi albaștri și păr negru înspicat. Era tipul care o fixase cu privirea în cafenea atât de ciudat, chipul lui și-l amintea foarte bine.

Și acum o fixa cu privirea, care îi tremura nesigură.

— Bună seara, spuse el încet. Numele meu este Jonathan Grief. Dumneavoastră sunteți *Frau* Marks?

Ea împinse scaunul puțin înapoi, se ridică și îi ieși în întâmpinare.

— Hannah, se prezentă ea.

61
Jonathan
Vineri, 11 mai, ora 19:55

Jonathan simțea că îi tremură genunchii, când la ora opt fără cinci minute coborî din mașină în fața restaurantului italian Da Riccardo. Inima îi bătea să îi spargă pieptul și îi era neclar cum va putea, în această stare, să depășească următoarele cinci minute – ca să nu mai vorbim de seara întreagă pe care o spera. În orice caz încă nu era sigur dacă peste câteva clipe se va afla în fața femeii cu părul roșu, femeia de la cafenea. Nu știa dacă H. Marks era aceea și, dacă într-adevăr era, nu știa dacă se afla în restaurant.

De aceea era nervos cum nu mai fusese niciodată. Și totuși, nu intra în discuție să se întoarcă, deoarece de prea mult timp și cu prea mare ardoare așteptase acest moment.

În ultimele zile nu putuse să se gândească pe îndelete la fatala zi de 11 mai. Ultimele două săptămâni, după surprinzătoarea retragere a lui Markus Bode, se dovediseră a fi extrem de obositoare. De atunci Jonathan fusese în fiecare zi la editură. Pe de-o parte, pentru a se arăta în fața echipei, pe de altă parte, pentru a se acomoda cu munca pe care o prestase până atunci fostul manager. Măcar cât de cât.

După ce Renate Krug îl informase despre demisia lui Markus Bode, Jonathan se repezise la editură și năvălise în biroul managerului. Îi vorbise cât se poate de convingător, îi oferise mai mulți bani, o nouă mașină de firmă, conducerea întregii firme, la nevoie și masaj zilnic la birou, dar fără niciun succes.

— Nu mai vreau, răspunsese managerul. Și asta nu are de-a face numai cu faptul că de ani buni mă simt ca o paiață, care exact ca dumneavoastră sunt

o prelungire a brațului tatălui dumneavoastră, care oricum nu are voie să decidă ceva…

— Dar, îl întrerupsese Jonathan, ce vreți să spuneți mai exact cu „paiață” și cu „exact ca dumneavoastră”?

Bode își împachetă liniștit mai departe lucrurile pe birou și adăugă:

— Soția mea și cu mine ne-am dat seama că nu mai merge așa.

— Poftim? întrebase mirat Jonathan. Dumneavoastră și soția dumneavoastră? Credeam…

— Ne-am împăcat.

— Chiar? Cum așa?

Jonathan sperase ca intervenția lui să pară mai curând de bucurie decât de groază. Chiar se bucura principial. Era frumos ca perechile să se împace, însă faptul că acesta era motivul demisiei lui Bode mai mult îl îngrozea decât îl bucura.

— Mda… răspunsese managerul – ex-managerul – … așa este în viață: criza ca șansă, știți deja. Pe parcursul unei lungi discuții, soția mea mi-a explicat ieri că încă mă mai iubește, dar că nu crede că mai putem forma o familie, pentru că de ani buni trudesc din greu doar pentru slujbă. Bode râse, apoi adăugă: Așa cum am mai spus, pentru o slujbă, care… dar să o lăsăm așa.

— Și asta ce înseamnă?

— Time-out. Împreună cu copiii facem o călătorie în jurul lumii.

— O călătorie în jurul lumii? Cu copiii?

— Momentul este ideal, peste doi ani cel mai mare începe școala și nu se mai poate.

— Dar pentru asta nu trebuie să demisionați!

— Ba da. Și nu intenționez să revin. Caut altceva mai puțin stresant.

— Ei, totuși! Nici aici nu este un stres așa mare.

— Ah, *Herr* Grief, spusese Markus Bode și îl bătuse prietenește pe Jonathan pe umăr. Dacă veți prelua atribuțiile mele, veți înțelege rapid despre

ce vorbesc. Îi făcu cu ochiul și continuă: Imediat ce revin din călătorie, ne vom putea relua cu plăcere partidele de tenis. Chiar mă bucur să câștig contra dumneavoastră.

— Ăăă… Jonathan rămăsese fără replică. Dar… dar… când plecați? Nu din editură vreau să spun.

— Imediat.

— Imediat? Păi, cum…

— Sunt aici de mai bine de cincisprezece ani, deci am la dispoziție un termen de preaviz de șase luni. Dacă luăm în considerare concediul și orele suplimentare pentru mai mult de o jumătate de an, cred că este OK.

— *Herr* Bode, eu…

— Rămâneți cu bine, *Herr* Grief, mai spusese Markus Bode și își luă cutia cu lucrurile personale. Vă descurcați dumneavoastră. Și încă ceva… – el arătă către un teanc de hârtii de pe birou – … acolo se află niște manuscrise excelente. Poate vă uitați prin ele?

Acestea fiind zise, Jonathan nu îl mai văzuse de atunci.

Dar gata cu această bruscă plecare a lui Bode. În aceste momente decisive, aproape fatale, Jonathan nu voia să se mai gândească la asta. OK, dacă era sincer cu sine, el nici nu prea voise să reflecteze asupra acestui lucru în ultimele zile. În editură trasase următoarea directivă: „Totul ca mai înainte”. Și fiecare să se descurce. Sau cam așa ceva.

— Asta nu miroase a bine, prorocise Leo după ce Jonathan îi relatase despre regretabila situație.

La care Jonathan reacționase:

— Tu vezi-ți de jumările tale, aurolacule!

Dar acum era la ușa restaurantului Da Riccardo. Dincolo de ușa masivă se dezvăluia localul mic, decorat cu mult bun-gust în stil italian. Erau ocupate toate mesele, Jonathan o căută emoționat cu privirea pe femeia cu părul roșu, dar nu o descoperi nicăieri. La nicio masă nu ședea o

singură persoană, ceea ce îl făcu să simtă un val de dezamăgire rece.

— *Buona sera,* îl întâmpină cu un zâmbet chelnerul. Aveți o rezervare?

— Da, răspunse descurajat Jonathan. Pe numele de Marks.

— Vă rog să mă urmați!

Chelnerul îi făcu îndatoritor un semn și porni înainte. Jonathan traversă restaurantul în urma lui și inima începu din nou să îi ticăie accelerat. Ea era totuși aici? ERA-TOTUȘI-AICI?

Chelnerul se opri în dreptul unei draperii, pe care o trase deoparte:

— Vă rog.

Acolo o văzu. Exact în fața lui. Femeia cu ochi verzi și bucle roșii. Era într-adevăr femeia de la cafenea. Își amintea foarte bine chipul ei.

Ea îl privirea inexpresiv.

— Bună seara, spuse el încet. Numele meu este Jonathan Grief. Dumneavoastră sunteți *Frau* Marks?

Ea își împinse scaunul puțin în spate, se ridică și se îndreptă spre el.

— Hannah, zise ea.

Apoi ridică mâna și îi trase o palmă răsunătoare.

62
Hannah
Vineri, 11 mai, ora 21:20

Nici în această seară Hannah nu avu privilegiul unei mese de excepție. După primirea cam „rece” pe care i-o făcu invitatului, chef-ul în persoană îi aduse un pahar cu Gavi și nu mai apăru în spatele draperiei. Probabil că o considera pe Hannah o nebună venită aici doar pentru ca în separeu să facă vreun bărbat să plângă.

După ce Hannah îi explică lui Jonathan motivația palmei, respectiv că el își însușise cadoul destinat unui decedat, acesta fu extrem de mișcat.

— Dar nu am știut nimic! Îmi pare rău! Inițial chiar am încercat să găsesc proprietarul agendei, însă, cu timpul, ceea ce dumneavoastră ați scris acolo m-a fascinat. Și vizita mea la acea ghicitoare în cărți… La un moment dat, am început să cred că soarta îmi făcuse un mare cadou. Din păcate, am devenit între timp cam insensibil la greșeli și cam fără minte, așa că am cumpărat chiar și inelele. Asta a fost firește prea de tot și vă rog să mă iertați. Dar, așa cum am mai spus, am considerat ca fiind vrerea sorții.

Din acel moment Hannah fusese dezarmată. Ce ar fi mai putut să zică?!

Și îl ascultă cu atenție pe Jonathan. El îi povesti cum găsise punga cu agenda atârnată de ghidonul bicicletei lui de Anul Nou. Îi mai spuse că scrisul îi amintise de scrisul mamei lui, care îl părăsise din copilărie. Și cum pe malul Alsterului întâlnise un Harry Potter cam confuz, despre care abia acum înțelege cine era în realitate.

Discutară îndelung și amănunțit, doar la un moment dat Hannah îi trimisese un SMS Lisei, că totul era în ordine și că nu trebuia să cheme poliția și nici să vină ea la restaurant. Și chiar era adevărat, totul era în ordine, doar că Hannah

izbucnea mereu în plâns și o făcea atât de des, încât Jonathan o apucă o dată de mână, dar îi dădu drumul imediat ce o atinse.

Clarificară și chestiunea cu numele. Ea se numea Marx, și nu Marks. Dacă Jonathan ar fi căutat pe internet o anume H. Marx, ar fi dat rapid de fotografia ei ca proprietară a Găștii. Hannah povesti despre boala lui Simon și despre teama lui, despre disperarea indusă de pierderea slujbei, la care Jonathan relată că atunci când descoperise în *Hamburger Nachrichten* știrea despre dispariția lui Simon Klamm, numele îi păruse cunoscut, pentru că citea zilnic ziarul. Și ca să vezi, din nou soarta! – fotografia prietenului lui Hannah era ruptă. Altfel cu siguranță că l-ar fi identificat pe bărbatul de pe malul Alsterului și ar fi anunțat poliția.

Au discutat ore în șir și cu toate că de fapt Hannah își propusese să îl bestelească pe „ordinarul hoț al inelelor și al agendei", pe parcursul conversației trebuise să recunoască destul de repede că îl plăcea pe Jonathan Grief. Îi plăcea felul lui de a fi stângaci și oarecum desuet. Așa cum ar spune mama ei, el avea șarm, chiar dacă unul cam ciudat.

— Am vorbit atât de mult… constată Hannah cândva după miezul nopții – …și nici nu știu măcar cu ce vă ocupați. În afară de a trăi după calendare străine. Ce profesie aveți?

— Sunt editor, răspunse Jonathan.

— Ce editați?

— Cărți.

— Nu! exclamă Hannah surprinsă.

— Ba da! insistă interlocutorul ei ceva mai nesigur.

— Jonathan Grief? Aveți vreo legătură cu Griefson & Books?

El zâmbi larg și răspunse:

— Am. Este editura mea.

— Nu se poate!

Hannah lovi tăblia mesei atât de tare și de nepotrivit unei doamne, încât paharele zăngăniră.

— Mă tem că nu pricep…

— Simon a scris un roman, îi explică ea. Am găsit manuscrisul abia după moartea lui. Ea își drese glasul și ținu un scurt moment de reculegere. *Râsul lui Hannah* este titlul lui și acum câteva săptămâni v-am pus romanul în cutia de scrisori a editurii dumneavoastră.

— Oh! Jonathan începu să se bâlbâie: Eu… deci… până acum eu… cu programul am… *Râsul lui Hannah* ați spus?

— Da, confirmă ea.

— De Simon…

— Klamm.

— Nu sunt sigur că îmi spune ceva.

El o privi parcă scuzându-se.

— L-am lăsat direct la editură. Cu sublinierea „Pentru manager”.

— Ah, așa! răspunse ușurat Jonathan. Din păcate, managerul meu și-a dat demisia, de aceea… Da, de aceea. Probabil că manuscrisul se află la lectură. Dar voi face imediat cercetări după ce ajung la editură.

— Într-adevăr? Ea îi zâmbi. Ar fi grozav dacă v-ați uita pe el.

— O voi face cu plăcere!

— Mulțumesc!

Cineva își drese glasul și draperia separeului fu trasă într-o parte. Își făcu apariția Riccardo, care se interesă politicos dacă cei doi mai doresc să comande ceva, pentru că ar dori să închidă localul, este aproape ora unu…

— Nu, mulțumesc, zise Hannah. Plecăm imediat.

Ea îl privi întrebător pe Jonathan și avu impresia că citește pe chipul lui o umbră de dezamăgire. Dar probabil că era doar în închipuirea ei.

Un sfert de oră mai târziu ieșeau în stradă. Se opriră față în față, nesiguri, neștiind cum ar trebui

să se despartă.

— Va pot conduce până acasă? spuse Jonathan arătând către mașina sa Saab parcată pe cealaltă parte a străzii. Este deja foarte târziu.

— Ar fi grozav.

Se duseră la mașină, el îi deschise galant portiera din față și ea urcă. După care trecu și el la volan.

— Încotro mergem?

Hannah ezită un moment.

— Ai putea… – se miră și ea de ce „tu” îi venise automat în acel moment pe buze – …să îmi arăți locul de pe malul Alsterului în care l-ai văzut pe Simon?

Jonathan porni motorul.

— Desigur.

63
Jonathan
Sâmbătă, 12 mai, 8:30

Manuscrisul. Unde era acest afurisit de manuscris? Jonathan răvăși neatent teancul de hârtii de pe biroul lui Markus Bode, căruia nu îi aruncase până acum nici măcar o privire. Pur și simplu nu mai avusese timp și de asta. Și nici chef.

Dar acum, după seara cu Hannah… După seara cu această minunată femeie, trebuia, da, *trebuia* să găsească acest manuscris blestemat. Deoarece era important pentru *ea.* Și devenise important și pentru el. De aceea astăzi, sâmbătă, dis-de-dimineață, se dusese la editură. Chiar nu i-ar fi picat bine ca vreunul dintre angajații lui să îl vadă așa confuz.

Jonathan nu pusese geană pe geană toată noaptea. Mereu revedea în fața ochilor seara fantastică. Firește, cu o teribilă tristețe. Așadar, ea tocmai își pierduse bărbatul vieții. Acest lucru nu era doar rău, dar mai și complica povestea. Pentru că el voise inițial să îi spună lui Hannah Marx că, din clipa în care o văzuse la cafenea, se îndrăgostise pentru vecie de ea. În mintea lui adăugase scenei amănunte romantice în cele mai diverse culori. Fusese readus cu picioarele pe pământ de la început, când ea îi explicase că l-a pălmuit fiind tulburată de moartea prietenului ei și furioasă că el abuzase de calendarul acestuia. Atunci nu i se mai păruse o idee bună să-și declarare iubirea spontan. Pentru că, firește, Hannah nu i-ar fi găsit sensul. Asta în cazul în care ar fi avut suflet. Iar Jonathan era foarte sigur că avea. După această seară era iremediabil sedus. Nu doar de înfățișarea lui Hannah, ci de toată ființa ei, de modul ei cald de a fi, de râsul ei irezistibil. Aceasta avea o fire inimaginabil de pozitivă. Iar pentru vitejia cu care înfrunta lovitura atât de grea

pe care o primise din partea sorții, el nu putea decât să își ridice pălăria.

Se gândise cum mersese cu ea noaptea pe malul Alsterului și îi arătase locul unde el și Simon purtaseră o scurtă discuție despre lebede, ca simbol al transcendentului. Hannah izbucnise iarăși în lacrimi și Jonathan o luase în brațe și o ținuse strâns, nefiind în acele momente capabil de altceva. Ea se agățase de el suspinând ca un copil. Stătuseră atât de aproape încât îi simțise bătăile inimii. Atunci el închisese ochii și își imaginase că ea se afla în brațele lui nu pentru a plânge pe altul, ci pentru că voia să fie aproape de el, Jonathan N. Grief. Prea frumos pentru a fi adevărat, dar poate că într-o zi… În definitiv, mulțumită lui Hannah, în viața lui se petrecuse ceva atât de măreț, cum el nu ar fi crezut că este posibil.

Așadar, unde se afla acel manuscris idiot? *Râsul lui Hannah* spusese ea că i-ar fi titlul. Adresat personal managerului și introdus în cutia pentru corespondență a editurii. Să fie oare pe biroul lui Bode? El îi spusese lui Jonathan că sunt acolo niște manuscrise „excelente”. Și dacă nu era excelent și nici măcar bun? Să îl fi aruncat Markus Bode în coșul de hârtii?

În general nu se proceda astfel în editură. Aici orice manuscris nesolicitat era arhivat, chiar dacă nu era interesant. În cazul acesta „arhivat” însemna că asistenta de la lecturare îl băga într-o ladă mare, care se păstra undeva în pivniță. Se și văzu preumblându-se printre șiruri nesfârșite de lăzi galbene, în lumina pâlpâitoare a unui singur tub cu neon…

Aici! Aici era! Jonathan puse emoționat mâna pe teancul de hârtii pe a cărui primă pagină scria cu litere mari *Râsul lui Hannah. Roman de Simon Klamm.*

Se așeză nerăbdător la biroul lui Markus Bode, dădu pagina de titlu deoparte și începu să citească. Nu ajunse departe. Se opri după primul paragraf.

Simți că i se face rău. Simon Klamm. Într-adevăr numele îi spunea ceva. Și, din păcate, nu ca ziarist la *Hamburger Nachrichten.* Nu. Își mai aminti ceva legat de *Râsul lui Hannah.* Ceva foarte, dar foarte neplăcut.

Sări din scaunul lui Bode, atât de violent încât îl răsturnă cu zgomot. Dar nu îi dădu nicio atenție, ci se îndreptă grăbit spre propriul birou.

În timp ce aștepta ca să se încarce programul calculatorului, bătea nerăbdător darabana cu degetele pe tăblia mesei. Spera că se înșela. Cât de mult spera! Spera, spera și iar spera.

Dar nu se înșelase. Căutarea documentului cu numele de Klamm îi dovedi asta. Găsi o scrisoare de respingere, pe care o scrisese personal, în urmă cu aproximativ patru ani, și care fusese pusă în același pachet cu *Râsul lui Hannah* și trimisă expeditorului.

Acum nu îi era doar rău. Ci foarte rău, citind încă o dată scrisoarea pe care o scrisese cu propria mână.

> *Stimate Herr Klamm,*
>
> *Ieri am început cu mare entuziasm să citesc manuscrisul primului roman al dumneavoastră. Trebuie să mărturisesc că lectura mi-a făcut mare plăcere, chiar am luat acasă seara copia, deoarece nu am vrut să întrerup lectura. Scrisul dumneavoastră este spumos, spiritual și atât de amuzant, încât te face să pierzi noțiunea timpului. Aveți un dar deosebit de a descrie eroii în așa fel încât ai impresia că stai față în față cu ei.*
>
> *Nu pot decât să spun ȚINEȚI-O TOT AȘA! Am descoperit un mare talent, ceea ce mă bucură foarte mult! Sunt nerăbdător să citesc restul manuscrisului și sper să vă cunosc curând personal.*
>
> *Astfel de autori nu întâlnești la tot pasul.*

Punct.
Paragraf.
Rând nou.

O glumiță. Stimate Herr Klamm, nu mă întind cu scrisul, sunt succint: pe biroul meu, în toată cariera mea, nu s-a aflat un manuscris atât de slab (Nu este potrivit nici măcar termenul „manuscris”, deoarece avem de-a face cu o înșiruire de cuvinte fără noimă.). Ar fi din partea mea un păcat să vă recomand să continuați să scrieți. Într-o asemenea situație eu spun: limitați-vă la ceea ce știți să faceți. Nu știu ce meserie ați învățat, dar un lucru este sigur: nu pe cea de scriitor. În aceste circumstanțe vă recomand (mai că aș scrie VĂ ROG): aruncați la coș manuscrisul dumneavoastră și VĂ ROG (acum chiar scriu) să nu uitați ca în final să goliți coșul.

Nu aștept un răspuns la această scrisoare (nu aș vrea să citesc mai mult de atât…).

Cu toată considerația,
Al dumneavoastră Jonathan N. Grief

Pe Jonathan îl luă cu cald și cu rece. Mai întâi cu cald, apoi cu rece. Pe urmă din nou cu cald. Și din nou cu rece. Rece ca gheața. Oare *chiar* scrisese el această scrisoare? Și o *expediase?*

Da, așa făcuse. Nu își putea explica în ce stare sufletească fusese atunci pentru a concepe o asemenea scrisoare jignitoare, însă trebuia să recunoască cinstit că acum, când avea în față scrisoarea de respingere, își amintea de ea.

Nici atunci nu citise mult din *Râsul lui Hannah.* După două ori trei pagini o categorisise drept „kitsch oribil”. Ceva de care lumea nu avea nevoie, oricum nu lumea literară. În final, concepuse această scrisoare și o și expediase.

De ce? De ce oare? Asta se întreba acum cu sinceritate, cum cerea „inventarierea interioară”. De ce o făcuse?

Nu mai știa, Jonathan N. Grief chiar nu avea idee. Știa numai un lucru: dacă voia să aibă o șansă cât de mică de a petrece mai mult timp cu Hannah și eventual o șansă să o cucerească, atunci ea nu trebuia să afle despre asta niciodată, NICIODATĂ.

64
Jonathan
Duminică, 20 mai

— Ia spune, nu crezi că este o mică nerozie?

— Ce este nerozie în a umbla desculț într-o poiană cu flori? Eu cred că este frumos! ripostă Hannah.

— În sine firește că *nu,* dar să treci în calendar așa ceva la „termene" nu este necesar. Așa ceva poți să faci oricând!

— Crezi? Ea îl privi scrutător. Tu când ai făcut ultima dată?

— Ăăă…

Jonathan se simți prins în cursă.

— Păi, vezi! zise ea părând foarte mulțumită. Și tocmai pentru că nu o faci „oricând" i-am fixat un termen.

— Bine, bine… mormăi el puțin rușinat și continuă să meargă prin iarbă cu picioarele goale alături de Hannah.

El nu voise să se plângă. Ba dimpotrivă! Jonathan se bucurase că ea voise să îl revadă. Și considerase principial potrivită și propunerea ei, ca viitoarea întâlnire să aibă loc conform calendarului.

Doar că a merge desculț… i se păruse ca și cum ar fi gol. Fără apărare. Nepotrivit unui bărbat.

— Hai, rață paralitică! îi strigă ea râzând, când el ocoli cu mare atenție o tufa de urzici. Cine ajunge primul jos, la toneta cu înghețată, face cinste!

Ea o și zbughi la vale.

— Cine câștigă plătește? Dar care este logica aici? îi strigă el din urmă.

— Este logica mea! îi aruncă ea peste umăr pufnind în râs.

Ah, cât îi plăcea ea! Îi plăcea cu *adevărat.* Chiar foarte mult!

Hannah
Luni, 4 iunie

— Îmi pare rău, dar eu nu mai pot. Încă puțin și explodez, declară Jonathan și, cu o expresie de greață pe chip, dădu de o parte farfuria din care mâncase o jumătate din felia de tort cu nuci Lübecker.

— Nu explodezi. Ți se face rău.

— Mi s-a făcut rău de la penultima bucată.

— Ai fi putut să spui.

— Nu am vrut să te dezamăgesc.

— Dar este aniversarea zilei tale de naștere, nu a zilei mele.

— Cum ai aflat data? vru să știe Jonathan.

În urmă cu două zile ea îl surprinsese invitându-l luni după-amiază la Lütt Café, la o cafea și o prăjitură. În calendar nu figura așa ceva pentru data de 4 iunie și Jonathan obiectase că nu putea să plece de la editură în timpul programului, dar ea insistase. Pentru că asta era prevăzut de ea în program pentru aniversări, basta!

— Am sunat la birou la tine și m-am interesat, îi răspunse ea.

Jonathan era gata să se înece cu ceaiul pe care tocmai îl sorbea.

— Ai sunat la birou? repetă el respirând cu greu.

— Da, sigur. De ce nu? îi zâmbi ea și adăugă: Amabila ta asistentă a fost deosebit de cooperantă.

— Așa, așa… zâmbi și el strengărește. Scumpa *Frau* Krug! Va trebui să am o discuție serioasă cu ea pe tema protecției datelor.

— Nu îți face probleme. Mi-a dezvăluit numai ziua, nu și anul.

— Și asta ce ar vrea să însemne? se indignă el.

— Nimic. Ea chicoti. Îi făcea plăcere să se certe cu Jonathan. Era ca un ping-pong cu capul. Ping și pong – și pong și ping. Apropo de editură: ai găsit manuscrisul lui Simon?

El se uită smerit la ea.

— Din păcate nu. Habar nu am pe unde l-o fi zvârlit Markus Bode.

— Dar pot să ți-l mai copiez o dată, asta nu este o problemă!

— Îl voi căuta și mâine, OK? Dacă nu îl găsesc, îl vei copia.

Jonathan
Duminică, 15 iulie

— Pe mine soarele nu mă deranjează, știi? explică gâfâind Jonathan. Este vorba de genele italiene.

— Dar spinarea ta pare cam roșie, zise Hannah aflată în spatele lui. Ești sigur că nu ar fi mai bine să te ung cu niște cremă?

— Nu, nu, nu este nevoie.

El simți că nu doar spinarea îi era roșie, ci și fața. Ceea ce nu era neapărat de la soarele care îl ardea de o oră, de când pluteau cu barca pe Alster. Și nu era nici de la vâslitul voinicesc și faptul că, din cauza arșiței și a efortului care îl făceau să asude, trebuise să își dezbrace tricoul după zece minute – ocazie cu care Hannah, după cum cu bucurie remarcase Jonathan, îi privise scurt, dar foarte interesată bustul, făcându-i sângele să urce în obraji. Și mai era și de la gândul că Hannah i-ar atinge pielea… Da, și atunci Jonathan N. Grief nu ar mai putea garanta nimic!

— Lectorul a făcut vreo apreciere? distruse Hannah acest moment aproape erotic.

Jonathan tresări vinovat.

— Până acum nu.

Fir-ar! Iar întreba de manuscrisul lui Simon. Prins la strâmtoare, Jonathan afirmase că îl găsise și îl predase lectorilor, deoarece „colegii de acolo îl pot judeca mai bine”.

Făcuse o gafă, pentru că Hannah se interesa la intervale regulate de stadiul lecturii. Ceea ce el

înțelegea. Ea voia să afle dacă romanul era bun sau nu. Cinstit din partea lui ar fi fost să îi fi spus de la început că îl citise și că este de părere că romanul era amuzant, dar nu pentru publicare. Însă nu voise să o dezamăgească pe Hannah.

Și ca să fie onest până la capăt, nici nu voise ca printr-o astfel de afirmație să își spulbere șansele, căci opinia aceasta ar fi putut… dăuna atitudinii ei față de el. Și desigur că se temea că ea ar fi aflat de abominabila lui scrisoare de respingere. Cu toate că el șterse imediat și definitiv din calculator datele.

Ah, de aceea Jonathan se simțea prost. Și dacă voia să își regăsească pacea interioară, era important să treacă prin viață corect și sincer.

Își propuse să îi spună cât mai curând lui Hannah că lectorul a respins romanul lui Simon. Așa trebuia să facă. Doar că nu acum, nu azi. Nu în această minunată zi de vară petrecută cu ea.

Hannah
Sâmbătă, 25 august

— Sincer, nu mă simt prea bine, șopti Lisa. Că doar nu sunt damă de companie!

— Nu așa tare! îi șopti Hannah. O să îl trezești!

— Pe el? Lisa arătă către Jonathan, care sforăia. Mi se pare că este în comă!

Hannah râse.

— Doar că este o comă cam zgomotoasă.

— Asta ce-a mai fost? întrebă Lisa. Bărbații sforăie numai pentru că trebuie să țină animalele sălbatice la distanță?

— Este bine atunci. Cine știe ce sălbăticiuni ne-ar putea altfel ataca?

— Pe plaja din St. Peter-Ording? ripostă Lisa. Ia să mă gândesc… crabii din Marea Nordului?

Hannah izbucni din nou în râs. Apoi oftă, strânse mai bine sacul de dormit în jurul ei și privi sus stelele.

— Acum serios: nu este minunat să dormi într-o asemenea noapte sub cerul liber? Cu foșnetul mării ca fundal sonor?

— Ba da, confirmă Lisa. Așa este. Oricum pentru voi ar fi fost mai frumos dacă nu m-ați fi luat și pe mine și ați fi fost aici singuri.

— Nu pot să petrec o noapte singură cu Jonathan!

— În primul rând, nu facem decât să stăm pe plajă în saci de dormit. Și apoi, de când ești atât de pudică?

— Dar nu sunt pudică!

— Ba ești!

— Nici măcar nu știu cât de mult îl plac.

— Crede-mă pe mine, îl placi foarte mult. Că eu te cunosc de câțiva ani.

Hannah tăcu câteva momente, pentru că nu știa ce să răspundă. Apoi șopti:

— Da, îmi place foarte mult. Dar sunt și răvășită. Simon este mort de mai puțin de un an.

— Da, și? zise Lisa. Peste zece ani, după ce tu și Jonathan veți avea trei copii, nimeni nu va mai întreba dacă atunci când v-ați cunoscut ați respectat toate regulile decenței și dacă te-ai reîndrăgostit după cel puțin douăsprezece luni de la moartea primului tău logodnic.

— Ah, tu!

Hannah luă un pumn de nisip și îl aruncă spre prietena ei.

— Hei! Nu este corect ce faci!

— Dar să arunci cu vorbe?!

Jonathan
Sâmbătă, 22 septembrie, ora 22:30

— Nu pot să îmi imaginez că niciodată nu ai chefuit în Kiez, spuse Hannah clătinând neîncrezătoare din cap, în timp ce se strecurau prin mulțimea de pe Reeperbahn. Este imposibil pentru un tânăr din Hamburg!

— Cu mine este posibil.

Jonathan se simți penibil, ca și cum ar fi fost prins făcând o prostie. Se gândise de multe ori la asta când calendarul îi sugera o noapte în Kiez, inclusiv la micul dejun la piața de pește. Dar nu voia să o păcălească pe Hannah.

— Nu a fost să fie, adăugă el.

— Dar ce a fost să fie pe când erai un tinerel rebel?

— Făceam alte lucruri.

— De exemplu ce? Navigai cu veliere? Jucai golf?

— Da, golf, de exemplu.

— Nu ai umblat beat criță prin St. Pauli, nu ai vomat pe undeva, nu te-ai comportat deplasat?

El se simți cuprins de iritare, se opri și o privi cu severitate pe Hannah.

— Nu, am spus-o deja! Și te rog să încetezi acum! Nu vreau să mă simt mai aiurea decât mă simt deja.

Pe chip i se citea cât era de afectat.

— Îmi pare rău, zise ea. Nu am vrut să te simți aiurea.

— Dar mă simt, ripostă el în gura mare. Ca un școlar prostuț, care nu a încercat nimic în viață.

— Eh, atunci hai, școlar prostuț! Ea îl apucă de mână și Jonathan se simți de parcă îl curentase ceva. Păi, atunci să recuperăm, ca să nu te mai simți niciodată așa.

Și râzând îl târî după ea spre Hans-Albers-Platz.

Patru ore mai târziu Jonathan constata că, în ciuda lipsei de experiență, avea stofă de pieton rutinat în Kiez. Alături de Hannah se legăna la tejgheaua barului La Paloma și răcnea împreună cu alți vreo sută de oameni *ușor* cherchelițti hituri ale lui Roland Kaiser & Co.

O oră mai târziu dansau la cârciuma Silbersack. Având în vedere înghesuiala, „dansau” nu este cuvântul potrivit, ci mai mult încercau ca două

sardine într-o cutie de conserve să se miște în același ritm cu celelalte sardine.

O oră și mai târziu Jonathan cânta la o chitară imaginară în localul Molly Malone melodia formației U2 *With or without you*, în timp ce Hannah îl susținea ca un fan înfocat.

Cu puțin înainte de ora cinci și jumătate erau în hala de pește. Fără sendvișuri de crab, dar braț la braț priveau mulțimea petrecăreață, din care făceau și ei parte.

La ora 5:34 fix Jonathan se aplecă spre Hannah, o sărută pe gură și îi șopti la ureche:

— Te iubesc.

Hannah
Duminică, 23 septembrie, ora 16.55

O făcuse. Jonathan o sărutase. Iar ea răspunsese sărutului. Scurt, dar răspunsese.

Acum ședea de două ore pe podea în locuința ei, lângă cele două cutii cu lucrurile lui Simon, pe care într-un acces de nostalgie le adusese din pivniță. Era pierdută. Răvășită. Tristă. Fericită. Îi venea ba să râdă, ba să plângă, ba pe rând, ba amândouă deodată.

Sărutul lui Jonathan fusese minunat și la declarația de dragoste i se înmuiaseră genunchii.

Dar după două secunde o năpădiseră remușcările și se desprinsese. Îi spusese că nu era pregătită, era prea devreme și că trebuia să se ducă acasă. Apoi luase singură un taxi, lăsându-l pe Jonathan în mulțimea din piața de pește. Nici măcar nu era sigură că îi înțelesese explicațiile bâiguite. Dar nu putuse să procedeze altfel. În mintea și în sufletul ei se petrecuse ceva ce o determinase să se apere plecând repede acasă.

Nu că acasă ar fi fost mai puțin confuză decât de dimineață, la puțin după ora cinci și jumătate. Își urmase simțămintele. Și cu toate acestea nu ajunsese la niciun rezultat.

Jonathan îi spusese că o iubea. Îl iubea și ea pe el? Nu. Asta înseamnă că nu i-o putea spune. Dragostea era un sentiment atât de important, atât de puternic! Unul care trebuia să evolueze. Unul care avea legătură cu încrederea, care nu apărea în câteva săptămâni. Dar era dar că ea simțea ceva față de el. Îi plăceau seriozitatea lui, modul în care ataca o problemă. Neașteptatul lui umor, care putea fi la fel de obraznic pe cât de plin de înțelegere. Și cu toate că asta nu avea nicio importanță, nu îi scăpase cum se uitau alte femei după el. Trebuia să recunoască față de sine că el arăta deosebit de bine. Și poate că această „plăcere" și „amabilitate" ar putea deveni cândva dragoste.

În orice caz numai dacă ea va permite. Dacă ea *îi* va permite. Putea să facă asta? Voia? Avea voie? Acum?

Deschise una dintre cutii, în care chiar deasupra se afla fotografia ei și a lui Simon. O vârâse acolo pentru că nu suporta să o privească. Acum se uită îndelung la ea. Fotografia ei și a celui care fusese bărbatul vieții ei.

— Ce ar trebui să fac? întrebă ea încet, trecând degetele peste chipul lui Simon. Poți să îmi spui?

Fotografia rămase, firește, mută.

Hannah se gândi la calendarul pe care i-l făcuse lui Simon. În care încercase să îl ajute să treacă peste boală și peste anul care începea. Cu toate reproșurile cu care se chinuise singură, cu toate autoflagelările privind „iluzia de a reuși", cu care după moartea lui Simon, se sfădise cu sine. Între timp se împăcase cu darul „fatal" pentru prietenul ei.

Pentru că era absurd să accepți că și-ar fi luat viața *doar din cauza asta.* Și pentru că tot ce scrisese în agendă era exact ce credea ea: fiecare zi, fiecare secundă din viață este prea valoroasă pentru a o irosi. Pentru a o îngropa sub necazuri și griji. Viața trebuia TRĂITĂ, indiferent cât durează

aceasta. Pentru că în cele din urmă niciun om nu știe când îi vine sfârșitul. Fie că este bolnav ori nu. De aceea totdeauna a contat ACUM, ASTĂZI. Ieri nu mai contează, iar mâine nu poate fi influențat de nimeni.

Deoarece Simon nu mai găsise nicio întrebuințate la acest cadou, îl lăsase „moștenire" lui Jonathan. Cu intenție ori pentru că așa voise soarta, Simon alesese tocmai ghidonul bicicletei lui Jonathan pentru a agăța punga cu agenda. Iar azi-noapte Jonathan o asigurase că pentru el calendarul avusese exact efectul pe care ea îl dorise: îl aplicase în viață „aici și acum". Mărturisirea lui făcută ușor amețit de bere fusese inutilă, deoarece avea și ea ochi ca să vadă: bucuria, spontaneitatea emanate de Jonathan imediat ce venea vorba despre agendă spuneau mai mult decât orice fraze.

Tot ceea ce se întâmplase de la ultimul An Nou încoace trebuia cu adevărat să fie *exact* așa? Trebuia să se întâmple *exact așa? Trebuia*? Și, prin urmare, era corect ca ea să dea o șansă lui Jonathan și ei? Dacă ea urma propriul sfat și nu dădea un ban pe ieri?

Scoase oftând din cutie un clasor cu lucrări ale lui Simon. Îi răsfoi articolele ca și cum ar fi căutat acolo un răspuns la întrebările ei, de parcă printre rânduri s-ar fi aflat un mesaj secret adresat ei. Dădu pagină după pagină, îi cercetă munca de o viață, de unele istorii își amintea bine, retrăia emoția cu care prietenul ei începea uneori să lucreze.

Doar pe cea mai importantă operă a lui, *Râsul lui Hannah,* o ținuse ascunsă.

Era timpul să renunțe? Să scape pur și simplu de cutii? Să arunce clasorul la coș, să arunce puținele lucruri reținute de la Simon? Să se elibereze și să înceapă o nouă viață? Ajunse la ultimele pagini ale clasorului. Aici Simon clasase documente. Diploma de bacalaureat. Diploma de licență.

Documentele de stagiatură. Certificatul de voluntariat. Toate așezate frumos în folie de plastic. O viață întreagă. O viață întreagă afurisit de scurtă.

Când dădu cu ochii de una dintre ultimele pagini, înlemni. Era o scrisoare de la o editură. *Stimate* Herr *Klamm, vă mulțumim că ne-ați trimis manuscrisul dumneavoastră* Râsul lui Hannah. *Din păcate romanul nu se încadrează în programul editurii noastre, de aceea regretăm că nu avem un răspuns pozitiv…*

Deci Simon încercase. Trimisese cartea la o editură și primise un refuz. Nu era frumos, dar probabil că nu era nici ceva neobișnuit. Ea însăși nu mai primise nicio veste de la departamentul de lectură al editurii Griefson & Books – în ciuda relațiilor ei personale cu editorul – și nici nu mai spera la un răspuns entuziasmat. Deci de asta dura totul atât de mult timp. Veștile bune vin totdeauna repede.

Hannah întoarse pagina și mai găsi un alt refuz de la o altă editură. Și încă unul. Și încă unul. Și ultima pagină din clasor era tot un refuz. Acesta era motivul pentru care Simon nu îi spusese nimic despre roman? Îi fusese rușine? Și după toate aceste refuzuri nu avusese curajul de a trimite manuscrisul mai departe altor edituri sau de a începe o altă carte? Posibil. Oricum ce însemnau patru ori cinci refuzuri? Că doar există atât de multe edituri…

Vru să închidă clasorul, când observă că trecuse cu vederea o folie. Aceasta era împăturită, deci mai greu de remarcat. Hannah întoarse fila și vru să o netezească.

Dar la vederea antetului se încruntă.

Griefson & Books?

Jonathan
Luni, 24 septembrie, ora 9:54

— Pleacă din calea mea ori nu știu ce fac!

Jonathan tresări când auzi vocea ridicată și iritată din anticamera unde se afla Renate Krug. Era a lui Hannah!

— Vă sun eu mai târziu, îi spuse el repede agentului cu care vorbea și închise telefonul.

În aceeași clipă ușa biroului se trânti de perete și în cadru apăru o Hannah agitată, nu agitată, ci furioasă. Urmată îndeaproape de Renate Krug, care abia vorbea:

— Îmi pare rău, *Herr* Grief, dumneaei pur și simplu a…

— Nu-i nimic, *Frau* Krug, încercă el să își calmeze asistenta. O cunosc pe *Frau* Marx, este în regulă. Vreți să ne lăsați singuri?

O clipă Renate Krug rămase perplexă în ușă, evident indecisă dacă să se retragă sau să cheme poliția. Lucru explicabil, pentru că în privirea lui Hannah se citea o sete de sânge care îl sperie până și pe Jonathan. De neînțeles pentru el. Da, o sărutase. Probabil că o surprinsese, dar ieșirea asta era puțin cam exagerată!

— Hannah, zise el calm ridicându-se de pe scaun imediat ce asistenta ieși din birou. Ce s-a întâmplat?

— Tu! strigă ea în loc de un răspuns.

— Eu? întrebă el nedumerit și vru să se îndrepte spre Hannah.

Dar ea urlă la el de îl făcu să încremenească.

— Porcule! Lepădătură! Lașule! Om de nimic! țipă ea de zdrăngăni geamul mat al ușii biroului.

— Hannah! repetă el. Îmi pare rău, dar nu înțeleg…

— Nu?

Din trei pași mari fu în fața biroului său. Îl privi cu scârbă și trânti pe masă o foaie de hârtie.

Jonathan își aruncă privirea pe ea. Și începu să tremure. Ar fi vrut să spună ceva. Dar știa că nu putea să spună nimic. Fu copleșit. Se întâmplase. Hannah găsise mizerabila lui scrisoare.

— Ești ultimul om, spuse ea cu voce joasă, însă foarte dar. Nu doar că m-ai mințit. Probabil, tot timpul te tăvăleai de râs pe seama mea și a ambițiilor de scriitor ale prietenului meu…

— Hannah! interveni el.

— Gura! Ai distrus o viață! I-ai luat unui om toate speranțele, doar ca să te distrezi. L-ai călcat în picioare și l-ai distrus aiurea!

— Eu…

— Gura, am zis! strigă ea, după care reveni la tonul jos. Nu vreau să te mai văd în viața mea! Niciodată! Și să îți fie dar: după ce părăsesc acum acest birou, nu vreau să mai aud nimic despre tine.

Jonathan înghiți cu noduri, dar își ținu gura. Ce mai putea să adauge? Că el însuși știa cât de îngrozitor și imposibil fusese comportamentul lui? Și cât de impardonabil?

— Și dacă îmi permiți să îți dau un ultim sfat, pentru a beneficia de o șansă minoră să *nu* ajungi în iad: fa-ți inventarul interior. Fă-o *corect!* Nu cunosc pe nimeni în lumea asta, care să aibă atâta nevoie ca tine să o facă!

Mai înainte ca el să fi putut reacționa cumva, ea ieși din birou trântind ușa cu atâta putere încât din perete se desprinse o bucățică de tencuială. Sunetul se repetă imediat, Jonathan înțelegând că ea părăsise și anticamera Renatei Krug.

O secundă mai târziu se ivi și capul asistentei în ușa întredeschisă:

— Totul este în regulă, *Herr* Grief?

El nu răspunse. În schimb, se prăbuși pe scaunul lui. Nu. Nimic nu era în ordine.

Hannah
Luni, 24 septembrie, ora 10:17

Pe tot drumul până acasă, Hannah nu făcu decât să plângă, să plângă și să plângă. Și din când în când să bată cu furie în volan. Și să accepte, pentru ca apoi să respingă imediat fiecare dintre cele

aproximativ cincisprezece apeluri telefonice pe care le primise între Blankenese și Lokstedt.

Nu va mai vorbi niciodată cu el. Își jură. Niciodată. Pentru ea Jonathan Grief era mort.

65
Jonathan
Marți, 2 octombrie, ora 11:08

Puțin după ora opt avionul în care se afla Jonathan aterizase pe aeroportul Amerigo Vespucci din Florența. Era nervos. Foarte nervos. Foarte, foarte nervos.

Jonathan N. Grief era atât de nervos, încât, ajuns în salonul Sosiri, se gândea dacă nu ar fi mai bine să își ia băgăjelul, să caute o bancă mai comodă și să stea acolo până seara când avea avionul de întors la Hamburg.

Ce îl poate aștepta aici? Probabil doar o mamă, care nici măcar nu îl va mai recunoaște. O Sofia care îl ignorase decenii la rând și care după o ceașcă de espresso călâie i-ar ura călătorie plăcută la întoarcere și toate bune pentru viitor. Asta dacă avea noroc. Dacă avea ghinion, nu va întâlni pe nimeni și va pleca frustrat. Dumnezeule, pentru ce trebuise să facă asta?

În timp ce se apropia fără tragere de inimă de ghișeul firmei de închiriat mașini, căuta în minte răspuns la o problemă: Hannah.

Pentru că era singurul lucru pe care îl mai putea face legat de ea. Calendarul cu sarcini alese de ea era sărăcăciosul rest a ceea ce fusese cândva. Rest a ceea ce *ar fi putut* să aibă. Și pentru că Hannah avea dreptate. Nu doar că el era un laș, care ar trebui să recunoască la un nou „inventar curajos” cât fusese de fals și de îngrozitor să o mintă pe Hannah cu privire la scrisoarea de respingere a romanului lui Simon. Ci pentru că, în plus, mai exista ceva foarte important ce trebuise să clarifice: el, Jonathan N. Grief, *trebuia* să afle de ce mama lui nu îl mai căutase.

Doar din cauza unei idioate cărți poștale? Scrisă de un adolescent căruia hormonii îi întunecaseră

mințile? Era acesta un motiv suficient ca o mamă să își părăsească unicul copil?

Este adevărat că Jonathan nu putea afirma cu certitudine că rămăsese unicul copil al Sofiei. Treizeci de ani erau mult, poate că el avea la Florența șapte frați vitregi și cinci surori vitrege, știut fiind că italienii erau un popor prolific.

Acest gând îl făcu să se înfioare, dar și să se bucure (între timp el se obișnuise cu noua sa schizofrenie inerentă). Avea rădăcini sudice? Era vlăstar al unui mare clan ce îl includea pe *capo dei capi,* care conducea soarta societății florentine? Fantezia i se înflăcără, dar trebui să zâmbească atunci când în biroul firmei completă formularele necesare închirierii mașinii.

La ridicatul din sprâncene al tinerei angajate din spatele ghișeului, lui Jonathan i-ar fi plăcut să îi trântească acesteia un „Știți cumva cine sunt eu?” – dar pentru asta avea nevoie de mai multe cunoștințe de limbă italiană. Și în afară de asta, nici el nu știa cine era; ori Jonathan N. Grief din Hamburg, ori succesorul ilegitim al Sofiei cea Mare, soția temutului Alfonso di Firenze, așadar… Nu, chiar de ar sta astfel lucrurile, pentru o asemenea declarație ar fi trebuit să ia mai multe ore de italiană decât cele vreo patruzeci de la cursul online. Așa că se mulțumi cu un „Mille grazie”, după care i se înmânară cheile mașinii și i se explică unde este parcată aceasta.

Zece minute mai târziu se așeza la volanul autoturismului Lancia indicat. Respiră ușurat. Până acum totul mersese strună. Era în Italia, avea o mașină cu sistem de navigație și chiar o adresă din apropiere de Florența, spre care se va îndrepta acum.

Să facă rost de ea nu se dovedise totuși așa de simplu cum crezuse. Asistenta lui, Renate Krug, refuzase inițial să i-o dea când o rugase. Nu voise nici să îi rezerve un loc la zborul pentru Florența și îi explicase că, în opinia ei, această călătorie nu ar

avea sens și că, în mod cert, mama lui nu mai locuia acolo după atâția ani.

Jonathan fusese iritat. De când cu excursiile lor „în familie", Renate Krug nu se mai comporta atât de formal ca înainte. Contraziceri ori refuzuri pe linia obligațiilor de serviciu nu sesizase totuși la ea până acum.

La început, încercase să îi explice că pentru el această călătorie era extrem de importantă din motive personale. Apoi o rugase din nou să îi dea ultima adresă a mamei sale, asigurând-o că și în cazul în care misiunea se va dovedi un eșec, garantat nu avea să facă un șoc emoțional, deoarece la cei peste patruzeci de ani ai lui era capabil să ia decizii independent și să suporte consecințele lor. Îi mărturisise și că se simțea într-un anumit fel dator să clarifice acest aspect necunoscut din biografia lui, datorită lui Hannah Marx, pe care Renate Krug o cunoscuse recent, când tânăra îl căutase la editură (dar Jonathan nu scosese o vorbă despre circumstanțele exacte ale memorabilei ei apariții, pentru că prefera să înmormânteze povestea cu scrisoarea de respingere, nu să o împărtășească și altora). În cele din urmă, când toate încercările nu au dat roade, iar Renate Krug insista asupra ideii că această călătorie nu avea sens, lui Jonathan N. Grief nu îi rămăsese decât să îi amintească asistentei că el era șeful, iar ea *nu* îi era mamă, și că, deși îi aprecia în mod deosebit opiniile, nu era totuși de acord ca ea să pună în discuție deciziile lui.

Abia după această tenace luptă Renate Krug, cu o mină acră, îi scrisese adresa și îi rezervă bilet la avion, nu fără a adăuga că în locul respectiv Jonathan nu va găsi altceva decât o baracă goală și o pădurice de chiparoși.

În curând Jonathan va afla dacă asistenta avusese dreptate, pentru că, după cum îl asigura sistemul de navigație, din aeroport până în Via di

Montececeri, în Fiesole, făceai cam o jumătate de oră.

Atunci când aflat în biroul lui de la editură Jonathan căutase prima oară pe Google adresa, îi veni să râdă și să plângă. Pentru că Monte Ceceri nu însemna altceva decât Dealul lebedelor, de pe care în secolul al XVI-lea Leonardo da Vinci făcuse prima lui încercare de zbor.

Leonardo nu îl interesa, în cazul acesta, dar lebedele!… Primul lui gând a fost să o sune pe Hannah și să îi comunice această ciudată coincidență (Lebede – Alster – Simon – *capitol).* Dar renunțase, pentru că știa răspunsul ei: nimic. Doar zgomotul receptorului pus în furcă, urmat de semnalul sonor pentru „ocupat".

Pentru ea, el devenise veșnic persona non grata, situație pe care câteva lebede nu o puteau schimba. Poate chiar dimpotrivă. Nu era nevoie de multă putere de imaginație ca să îți închipui reacția ei când i-ar reaminti momentul în care Simon fusese ultima dată văzut în viață. Nu ar fi fost o împăcare însoțită de lacrimi, ci mai curând un acces de isterie.

Și totuși, era corect că el se afla aici. Chiar dacă Hannah nu îl va ierta niciodată, iar inima lui va rămâne zdrobită până la ultima suflare – da, patosul alături de schizofrenie era de asemenea ceva nou pentru el – trebuia să facă drumul acesta până la capăt. Pentru că, dacă nu îl făcea, îi mai rămânea doar revenirea la vechea viață. Și oricum ar decurge aici lucrurile, Jonathan N. Grief nu voia asta în niciun caz.

Porni motorul și plecă în direcția indicată de navigator. Frumusețiile peisajului din stânga și din dreapta lui, colinelor domoale, chiparoșilor și pinilor verzi, măslinilor și viei nu le aruncă nici măcar o privire, deoarece era mult prea nervos pentru asta.

Pentru a-și controla nervii, recapitulă formulele de salut pregătite pentru prima întâlnire cu mama

sa. „Ciao, mamma! Sunt eu, fiul tău Jonathan. Unde ai fost atât timp?” Nu era pe deplin convins dacă trebuia să o întrebe imediat despre dispariția ei din ultimii ani. Dar de ce să se mai ferească? Mai întâi, pentru că avea zbor înapoi în această seară. Apoi, după treizeci de ani, nu trebuia să te mai împiedici de politețuri banale.

„Ciao, mamma” repeta el ca o mantra. „Ciao, ciao, mamma!” Și încă o dată: „Mamma!” Cu o mișcare energică dădu drumul aerului condiționat, pentru că ochii îi lăcrimau, în timp ce palmele umezite de sudoare strângeau volanul.

Zece minute mai târziu ajungea la intrarea în Fiesole și își continuă drumul pe străduțe înguste și întortocheate. Știa că mai fusese aici de câteva ori în copilărie, dar amintirile referitoare la mica și frumoasa localitate erau cam tot atât de adânc îngropate ca ambițiile de cântăreț și jucător de tenis. Pe ambele laturi ale străzii erau case de un galben-deschis, cu obloane verzi la ferestre și acoperișuri din țiglă roșie, iar denumiri răsunătoare ca Via Guiseppe Verdi, Via Santa Chiara sau Piazza Mino da Fiesole îl făceau să bănuiască de ce mamei lui nu îi plăcea să trăiască în Nord. Era suficient să se gândească la nume de străzi din Hamburg, precum Pepermolenbek sau Brandstwiete. În comparație cu cele dinainte, acestea te duceau cu gândul la o felie uscată de pâine de secară.

Și priveliștea aceasta! Imediat ce ajunse pe Via di Montececeri opri la marginea drumului, lângă un perete din piatră – pentru a beneficia de o ultimă amânare a momentului adevărului – și își plimbă privirea asupra văii ce se întindea în fața lui. Se văzu obligat să recunoască faptul că din vila lui din Innocentiapark, aflată în ochii agenților imobiliari din Nordul Germaniei la categoria „mai bine nu se poate”, după poziție, vedea când privea pe fereastră doar câțiva pomi și trei containere pentru colectarea deșeurilor de hârtie. Colina

lebedelor făcea cinste denumirii ei, privind de pe ea te simțeai cu adevărat înaripat. Nu era de mirare că Leonardo da Vinci fusese convins că, dacă omului îi era dat să zboare, acesta părea locul cel mai bun pentru așa ceva.

Jonathan mai înaintă puțin, pe lângă zid, opri motorul și își decuplă centura de siguranță. Înainte de a deschide portiera și a coborî, trase de câteva ori aer în piept și porni pe jos, ca să caute casa cu numărul 20.

Aceasta fu ușor de găsit. Clădirea zugrăvită, de asemenea, în galben nu părea nici dărăpănată și nici părăsită. În lădițele cu flori de sub obloanele verzi din lemn înfloreau… niște flori frumoase. Una dintre ferestrele din spatele grilajului arcuit era întredeschisă și prin ea răzbăteau sunetele unui șlagăr italian la modă.

Inima lui Jonathan N. Grief bătea să îi sară din piept în timp ce se opri în fața intrării, mai trase o dată cu putere aer în piept și apăsă butonul soneriei.

În secunda următoare muzica încetă. Jonathan auzi pași. Apoi văzu cum se răsucea mânerul sferic al broaștei. Un moment mai târziu în fața lui stătea o femeie corpolentă, în vârstă cam de șaptezeci de ani, care purta un halat fără mâneci și care îl întâmpină cu un „Și?”

Inima lui Jonathan încetă să mai bată.

Își dădu seama imediat că aceasta nu era mama sa.

— Nicolo!

Femeia îl strânse în brațe și îi acoperi fața cu sărutări.

Nu era mama lui. Dar se părea că îl cunoștea pe Jonathan.

66
Jonathan
Marți, 2 octombrie, ora 12:23

Francesca. Mătușa lui se numea Francesca. Jonathan nu știa de ce memoria lui reținuse numele de Nina sau Gina, pentru că acestea, cu toată bunăvoința, nu aveau nicio legătură cu Francesca. Dar în cele din urmă nu avea importanță. Ceea ce conta era că acum se afla cu mătușa lui în bucătăria toscană țărănească a acesteia, în față cu o farfurie cu paste aburinde. Oricărui autor i-ar fi respins fără milă la lectură această descriere-clișeu a vizitei la o rudă italiană, dar în viața reală *exact așa* se petrecea.

Abia supraviețuise euforiei revederii cu sărutări și salve verbale de neînțeles, că Francesca îl trăsese în casă și îl servise cu ceva de mâncare. Acum stăteau unul în fața celuilalt și se priveau, în timp ce Jonathan mânca un munte de paste. De fapt, nu îi era deloc foame, dar epuizându-și de la început cunoștințele rudimentare de italiană, era mai practic să aibă mereu gura plină.

După ce Jonathan golise farfuria, Francesca sări să i-o umple din nou, totuși prin gesturi și cu un bâlbâit „No, basta, grazie!” el reuși să se salveze de la un supliment.

— *Alora*, mai adăugă, apoi amuți.

Mătușa îl privea tensionată.

— Hm…

Fir-ar! Și avea atâtea întrebări… Dacă mama lui mai locuia aici. Și dacă era acasă, ceea ce nu credea, deoarece mătușa ar fi chemat-o deja. Dar nu avea sens, câteva ore de italiană nu făcuseră din el un Umberto Eco.

— *Parli tedesco*? vru să afle în neputința lui, dacă Francesca vorbea limba germană.

Ea ridică din umeri.

— *Inglese*? încercă el cu engleza.

Francesca ridică iarăși din umeri.

Tocmai se pregătea să întrebe de franceză și spaniolă, dar își aminti că pe acestea nici el nu le stăpânea.

Ce să mai încerce? Latina? Limba asta era foarte asemănătoare cu italiana. Dar cât de departe ar ajunge cu mătușa lui într-o discuție cu *veni, vidi, vici*?

— *Nicolo,* începu să vorbească Francesca. *Sono molti anni che non ci vediamo.*

El dădu din cap, deși habar nu avea ce însemna asta.

— *Come stai?*

Ha! Pe asta o înțelese, ea voia să afle ce mai face!

— *Sto abbastanza bene, grazie,* răspunse el.

Nu prea corespundea adevărului, dar era singurul răspuns la întrebare existent în lecțiile de italiană. Răspunsuri mai complexe cum ar fi: „Eh, cam așa: firma este pe ducă, papa este dement și o consideră pe secretară drept nevastă, managerul meu a demisionat, iar eu tocmai am pierdut femeia de care sunt îndrăgostit până la moarte” urmau probabil.

Era evident că așa nu o vor scoate la capăt. Dar poate că nici nu era nevoie de cuvinte mari.

— *Mamma*? spuse el pe un ton întrebător.

Mătușa ridică din sprâncene și duse o mână la gură, părând de-a dreptul șocată. Se gândise că i se adresase ei cu, „mamă”?

— *Dove è Sofia*? o luă el mai concret.

— *Che Dio la protégé*, răspunse ea. *Non ne hai idea*?

— *Oh, scusil* Ce spusese?

— *Tua madré è morta. Da molto.*

— *Scusi*? repetă el.

— *Aspetti un momento.*

Ea se ridică și ieși. Jonathan rămase mut. Unde s-o fi dus? Francesca reveni repede. Ținea în mână o fotografie, pe care o puse pe masă în fața lui.

Privi fotografia și în ochi îi apărură lacrimi.

Era placa de marmură a unui mormânt cu urne tipic italiene.

„Sofia Monticello” scria pe ea. „18.07.1952–22.08.1988”

67
Jonathan
Marți, 2 octombrie, ora 21:34

Când avionul aterizează la ora nouă și jumătate pe pista aeroportului Hamburg, Jonathan încă mai era atât de furios încât trebuia să se stăpânească, în ciuda orelor care se scurseseră, pentru a nu se duce direct la Sonnenhof, ca să îl bruftuluiască pe bătrânul din fotoliul cu rezemătoare pentru cap.

Ce minciună! Ce minciună gogonată cu care tatăl său îl lăsase să trăiască toată viața! Toți anii în care Wolfgang Grief îi ascunsese adevărul! Era suficient să se gândească la asta și îl cuprindea o furie de îi venea să se ducă glonț la tatăl lui și să îi ceară socoteală. *Frau* dr. Knesebeck nu avea decât să facă infarct ori să cheme agenții de pază, lui îi era indiferent în aceste momente.

Doar un singur lucru îl reținea pe Jonathan să pună pe loc toate lucrurile la punct: starea sănătății tatălui său.

Nu pentru că își făcea vreo grijă că tatăl lui nu va rezista accesului de furie. Ci pentru că Jonathan voia să îl surprindă într-un moment de claritate a minții, care să îi permită să înțeleagă ce îi spunea fiul lui. Iar o asemenea șansă era posibilă mai curând ziua decât în timpul nopții.

Pe de altă parte, atât de furios cum era în aceste clipe, sub impulsul tulburării, ar putea să recurgă la un act violent dacă s-ar duce direct la căminul pentru seniori. După măcar o noapte de somn, cu siguranță că nu ar mai acționa sub presiunea momentului.

Jonathan strânse pumnii, așteptând cu nerăbdare să se aprindă semnalul de desfacere a centurii de siguranță, iar avionul să ajungă în „poziția de parcare finală” – ce frumos sunau totdeauna aceste cuvinte. Trebuia să iasă, avea nevoie de aer! După

ce avea să treacă în revistă evenimentele zilei, va putea să strige.

Când el și Francesca se lămuriseră că orice comunicare ce depășea formule ca „Mai vrei să mănânci ceva?” și „Astăzi este o zi frumoasă” avea să eșueze din cauza barierei lingvistice dintre ei, Jonathan o condusese cu mașina la Deutsche Institut din Florența și acolo apelaseră la un angajat amabil. Acesta îi tradusese ceea ce Francesca avea de spus.

Povestea era pe cât de banală, pe atât de insipidă. Nici vorbă de imensul dor de Italia natală al mamei lui! Nu, adevărul arăta puțin altfel. Tatăl lui, onorabilul Wolfgang Grief, își permisese o legătură amoroasă, asta se întâmplase. Și când Sofia descoperise – ca o italiancă adevărată ce era – nu a mai acceptat să rămână soție a unui bărbat adulterin.

Firește că mătușa îl asigurase pe Jonathan că mama lui ar fi vrut să îl ia la Fiesole. Dar se gândise că viața fiului în Germania va fi mai bună. Școlarizarea, studiile ulterioare și în cele din urmă și moștenirea familiei, preluarea cândva a editurii – toate acestea dorise să i le facă accesibile fiului ei. Ea nu ar fi putut să prevadă cum vor evolua lucrurile. Însă în ziua în care a primit cartea poștală cu conținut atât de furios din partea fiului, a reținut un bilet pentru o cursă spre Hamburg, pentru a-i explica faptul că ea nu plecase „pur și simplu”. Până atunci Sofia fusese de părere că nu avea voie să îl împovăreze și pe copil cu problemele ei conjugale, dar înțelesese că acesta se credea abandonat și nu avusese altceva de făcut decât să îi expună adevărul.

Emoționată, Sofia a apăsat prea tare accelerația pe drumul spre aeroport și într-o curbă a derapat și a murit pe loc.

— Nu a mai simțit nimic, îl asigurase printre lacrimi mătușa. Chiar și translatorul a suspinat la aceste cuvinte și și-a șters nasul cu batista.

Nu a mai simțit nimic. Jonathan nu putea să spună că asta era valabil și pentru el. Ba dimpotrivă, în acel moment a simțit o mulțime de lucruri. De exemplu o durere imensă, teribilă. Din cauza anilor în care gândindu-se la mama lui, simțise acea povară din suflet, acea mânie neputincioasă izvorâtă din convingerea că îi fusese indiferent. Sau cel puțin nu fusese atât de important ca a ei *dolce vita* în Italia.

Cât de greșit gândise! Ce nedreptate pricinuise el – iarăși! – unui alt om! Și în final: toate acestea ce făcuseră din el? Un schilod emoțional, un celibatar singuratic, un atotștiutor îngâmfat. Și, în plus, un laș care nu este în stare nici măcar să se impună față de un tată cu mintea plecată cu sorcova și să își prezinte propriile opinii. De exemplu, că el nu are nimic împotriva literaturii de divertisment, că el preluase neîntrebat această idioțenie, ba chiar și-o interiorizase. Că el, dacă în sfârșit, în sfârșit era sincer cu sine, chiar îi admira pe autorii care reușiseră cu adevărat, dar *cu adevărat,* să-i miște pe cititori, să ajungă în adâncul sufletelor lor. Fie că aceștia erau un J.K. Rowling, Sebastian Fitzek ori un Simon Klamm.

Da, încă din aeroportul din Florența Jonathan începuse să citească romanul *Râsul lui Hannah* de Simon Klamm, pe care îi ceruse Renatei Krug să îl scaneze și să i-l pună pe iPad. Și oricât de mult îl durea să lectureze ce scrisese acest bărbat aproape străin despre Hannah *a lui* (chiar dacă erau chestiuni *pur fictive),* cu atât mai mult înțelegea de ce până acum abia suportase astfel de cărți. Pentru că ele puteau să *doară.* Să doară chiar foarte mult.

Nu voia să justifice prin asta scrisoarea de respingere a cărții lui Simon Klamm. Aceasta era și rămăsese o greșeală unică, impardonabilă și IMENSĂ. Dar acum el putea să recunoască față de sine de ce o făcuse. Nu pentru că manuscrisul nu era prost, ba dimpotrivă. Pentru că atunci, în necazul și în furia lui de după despărțirea de Tina,

în incapacitatea de a sări peste propria umbră și a-și îngădui niște sentimente, nu suportase să citească așa ceva. De aceea, după câteva pagini, categorisise romanul „kitsch oribil”.

Ce fel de om devenise el, Jonathan N. Grief? Firește, era exagerat să susțină că și mariajul cu Tina era un rezultat al incapacității lui emoționale. Absolut conștient alesese o femeie care i se potrivea oarecum, dar pe care în realitate nu o iubea, care – cum își spusese ea însăși? – nu venea spre el. Nu, Jonathan nu voia să meargă atât de departe, asta ar fi fost în fond doar psihologie de bucătărie.

Pe de altă parte, ce i se putea reproșa psihologiei de bucătărie? În ușa bucătăriei mătușii lui (cu un mic ocol de la masă la Deutsche Institut) aflase despre el însuși ceva, care privit retrospectiv, din punct de vedere psihologic era plin de sens.

Jonathan se îndreptă grăbit spre zona de recuperare a bagajelor. Încă nu se liniștise și vederea oamenilor care dincolo de ușa glisantă de la Sosiri făceau semne vesele spre călătorii așteptați nu contribui la îmbunătățirea dispoziției lui. Dacă ar fi avut o dorință, atunci aceea ar fi fost ca Hannah să fie aici spre a-l întâmpina.

Dar va lua singur taxiul până la casa din Innocentiapark. Nu venise nimeni să îl ia. Niciun om care să fie interesat de el. OK, asta făcând abstracție de Leo. Dar acesta încă nu avea permis de conducere.

— Alo, *Herr* Grief!

Jonathan se opri brusc și se întoarse. În fața lui se afla Renate Krug, care îi zâmbea nesigură.

— Ce faceți aici?

— Voiam să vă iau, dar mergeți atât de repede că ați trecut pe lângă mine.

— Îmi pare rău, nu mă așteptam la asta.

— Nici nu puteați să o faceți.

Încă părea nesigură.

— Atunci vă mulțumesc, zise Jonathan străduindu-se să nu o mai privească atât de fioros.

Probabil degeaba.

— Acum ați aflat?

— Ce să aflu?

— Că mama dumneavoastră este moartă.

— Dumneavoastră știați? întrebă el perplex.

Renate Krug dădu afirmativ din cap și plecă privirea.

— Da, răspunse ea încet.

— Dar cum… de ce… din ce motiv… bâigui el.

Asistenta ridică privirea.

— Jonathan, i se adresă ea doar cu prenumele, cu o voce hotărâtă. M-am temut că veți descoperi poate totul. Ori aproape tot. De aceea sunt aici. Ca să vă spun restul.

— Ce rest?

— Că eu eram. Eu eram femeia din cauza căreia mama dumneavoastră a fost nevoită să vă părăsească tatăl.

Jonathan N. Grief stătea în taxiul ce îl ducea de la aeroport acasă și se gândea. Asistenta lui se oferise să îl conducă, dar el refuzase. Voia să fie singur tocmai pentru a medita în liniște. Asupra a ceea ce Renate Krug îi spusese la o masă din bistroul din zona Sosiri a aeroportului. La o cafea pe care nu o băuseră.

Îi relatase că ea și tatăl lui trăiseră o poveste de dragoste cu ani în urmă. Nu ceva serios, doar un flirt, dar suficient ca să o rănească pe Sofia Monticello și aceasta să își părăsească soțul. Deciseseră să nu îi spună nimic „băiatului”, pentru că „era mai bine” pentru el. Nici măcar după moartea mamei, deoarece l-ar fi împovărat cu un inutil sentiment al vinovăției, el putând crede că prin prostească lui carte poștală purta responsabilitatea celor întâmplate. Toate acestea i le povestise Renate Krug. Ea îi ceruse iertare pentru purtarea ei, îi explicase că între ea și tatăl

lui Jonathan de ani buni nu mai exista nimic (ca și cum asta ar mai fi avut vreo importanță) și că ea era conștientă că săvârșise o greșeală de neiertat, greșind și față de Jonathan.

Îl rugase să nu ajungă la o confruntare cu tatăl lui, pentru că știa că acesta nu i-ar supraviețui. Îl asigurase pe Jonathan că Wolfgang Grief în adâncul sufletului era conștient de marea vinovăție ce și-o asumase. Și că el se căise de sute de ori, cu toate că nu fusese capabil să îi arate asta fiului său. Pe Jonathan nimeni nu putuse să îl învețe ce sunt sentimentele, așa cum o făcuse el. Jonathan nu știa dacă să creadă. Putea să creadă. Voia să creadă. Dar în cele din urmă mai avea asta vreo importanță?

La acestea cugeta în taxi. La ceea ce ar trebui să facă. Și era vorba despre o mulțime de lucruri. Dar pe rând. Deja se scursese atâta vreme încât câteva săptămâni nu erau suficiente. Voia să reflecteze calm.

Cu atât calm, încât odată ajuns acasă puse mâna pe telefon și îl sună pe Leopold.

— Jonathan? răspunse acesta somnoros. Ce vrei? E trecut de miezul nopții și trebuie să mă scol devreme!

— Ascultă ce îți spun, vagabondule! Mâine demisionezi de la cafenea.

— Ce să fac?

— Demisionezi!

— De ce?

— Pentru că vei deveni imediat noul meu manager la Griefson & Books.

— Jonathan?

— Da?

— Ai băut?

— Dimpotrivă. În viața mea nu am fost mai treaz.

— Dar cum va fi posibil?

— Vom vedea. Nu îți face probleme, o să am grijă să nu fie prea stresant pentru tine. Și mereu

vei avea în birou suficientă apă minerală cu lămâie.

— Glumești! Nu pot.

— Vânzarea funcționează peste tot la fel. Cine poate vinde jumări, poate vinde și cărți.

Jonathan puse receptorul în furcă înainte ca Leopold să fi avut posibilitatea să mai obiecteze. Vasăzică, asta era rezolvată. Și joi dimineața, imediat ce magazinele vor deschide după ziua de sărbătoare[4], se va duce să cumpere un calendar.

O agendă, una deosebit de frumoasă, legată în piele, pentru anul viitor.

68
Hannah
Luni, 24 decembrie, ora 12:28

Oh, bucuros, oh, binecuvântat…

Hannah aruncă o privire la ceasul de la mână. Împreună cu ștrengarii lor, care le fuseseră aduși la ora zece de părinții stresați („Trebuie să cumpărăm și cadourile și să aranjăm și pomul de Crăciun”) la ora zece, ea, și Lisa luaseră la rând cântecele clasice de Crăciun.

Copiii se distrau, doar Hannah trecea prin chinurile iadului. I se făcea rău numai la gândul acestei „sărbători a iubirii”.

Prima dată fără Simon după cinci ani. OK, el nu fusese niciodată un fan al acestei sărbători, considerând Crăciunul o pură găselniță a comerțului cu amănuntul (deși amândoi își făceau cadouri), iar pasiunea lui Hannah pentru vinul fiert și cârnații prăjiți din piețele Hamburgului, cum ar fi Santa Pauli & Co., drept un derapaj nerepetabil al gustului ei de altfel ireproșabile. Ceva care „la tot stresul inevitabil perioadei respective” nu putea lipsi.

Tocmai în acest an Hannah voise să îl oblige, cu ajutorul calendarului, să meargă împreună, cel puțin *după* Crăciun, la una dintre piețele deschise până de revelion. Voise să încerce să și-l apropie mai mult pe Simon în atmosfera romantică și specială creată de iluminatul crepuscular și muzica melancolică.

Și tocmai cu muzica melancolică trebuia Hannah să se descurce cumva acum. Încă un cântec de Crăciun lălăit de un copil și probabil va ceda.

Dar era aproape ora 13:00 și va trebui să reziste și ultima jumătate de oră. După care vor închide „prăvălia” și „gata cu distracția”. Cel puțin până pe 31 decembrie. De revelion vor avea deschis din

nou pentru părinți: „Trebuie să facem cumpărături, să facem rost de artificii, pentru că și anul acesta revelionul ne-a prins nepregătiți”, pe 1 ianuarie va fi închis, iar de pe 2 ianuarie vor lua totul de la capăt. Da, se poate spune că afacerea cu copiii a prins.

Hannah nu observă că o podidiseră lacrimile. Își dădu seama abia când Lisa i le șterse ușor cu mâna de pe față în timp ce se cânta *Maria durch ein Dornwald ging.*

Era clar că încă mai plângea cu ușurință. Cel care aproape îi fusese logodnic era mort și ea avea necazuri serioase cu dragostea. Nu, nu chiar serioase, pentru asta nu îl cunoscuse destul pe Jonathan. În plus, îi era rușine și să gândească în termeni ca „necazuri cu dragostea”, când Simon murise cu niciun an în urmă. Era mai mult… un sentiment de melancolie foarte puternic și dureros. Se simțea părăsită. Trădată de către cel pentru care simțise – chiar dacă pentru scurt timp – ceva cu totul deosebit. Pentru cineva trimis ei de soartă. Soartă neroadă! Până și poșta germană era mai de încredere!

— O să fii bine? întrebă Lisa când puțin înainte de ora două predă ultimul pici în mâinile părinților. Mă refer la Crăciun?

— Da, firește, răspunse Hannah și își șterse nasul cu mâneca. Am să mă așez sub bradul părinților mei, de unde mă voi ridica abia de revelion.

— Bun plan, o susținu Lisa zâmbind.

— Și tu?

Lisa ridică din umeri.

— Și eu voi proceda identic. Dar ne putem vedea de sărbători.

— Cu plăcere. Dacă nu vom merge la vreun târg de Crăciun!

Lisa ridică mâinile în semn de apărare:

— În niciun caz! Știu cât *urăști* asta! Cârnații prăjiți și vinul fiert… Brrrr!

Amândouă izbucniră în râs.

După zece minute erau gata să plece spre părinții lor și își îmbrăcară paltoanele. Lisa deschise ușa și ridică pachețelul aflat pe jos.

— Privește, spuse ea și i-l puse sub nas lui Hannah. Pe el este numele tău.

Într-adevăr, cineva scrisese pe pachețel *Hannah.*

— Este deja noaptea de Crăciun? încercă Hannah o glumă.

În același timp simți cum îi năvălește sângele în obraji. Pentru că recunoscuse scrisul. Era al lui Jonathan.

— Tu crezi ce cred și eu? vru să afle Lisa.

— Da, confirmă Hannah.

— Atunci desfă-l! o grăbi Lisa.

— Crezi?

— Firește, ce întrebare este asta!

— OK!

Închiseră ușa și se întoarseră în mica bucătărie, unde cu mâinile tremurânde Hannah tăie cu o foarfecă ambalajul din hârtie. Ieșiră la iveală un plic și un cadou ambalat în hârtie pentru daruri de Crăciun.

— Mai întâi cadoul! ceru nerăbdătoare Lisa.

— Nu, o contrazise Hannah. Pachețelul este *al meu,* iar eu vreau să deschid întâi plicul.

Desfăcu clapa plicului, care nu era lipită. Scoase din interior o foaie și începu să citească ce era scris pe ea.

Stimată Frau Marx,

Cu mare entuziasm am citit manuscrisul Râsul lui Hannah *al prietenului dumneavoastră Simon Klamm, din păcate decedat. Pentru mine ar fi o mare bucurie dacă mi-ați da permisiunea de a publica romanul la editura Griefson & Books, de aceea aș dori să vă fac o ofertă.*

Sunteți interesată să discutați cu mine despre asta? Eu consider romanul o carte

extraordinară. Și cred că moștenirea logodnicului dumneavoastră îi va bucura pe foarte mulți oameni.

Cu căldură, al dumneavoastră
Jonathan N. Grief

P.S. Dragă Hannah, este adevărat că am fost laș. Și un nenorocit. Aș dori să îmi cer scuze pentru ceea ce am făcut. Mă tem doar că pentru asta nu există scuze. Însă cred că măcar îți pot explica. Dacă mai dorești.

Jonathan

P.P.S. Chiar dacă tu nu dorești o explicație și nu mai vrei să mai discuți cu mine niciodată, oferta de a publica Râsul lui Hannah *rămâne valabilă!*

— Fir-ar! pufni Hannah.

— Da! comentă Lisa. Și acum, te rog, pachețelul! Imediat!

Hannah dădu din cap și rupse ambalajul. Ieși la iveală o agendă. Un calendar, în piele de culoare albastră-închis, cu tighele albe.

— Nu îmi vine să cred! strigă Lisa.

— Nici mie.

Hannah deschise agenda.

Era un calendar al anului următor. Cu adnotări pentru fiecare zi, începând cu 1 ianuarie și terminând cu 31 decembrie. Cu scrisul lui Jonathan. La fiecare dată aceeași adnotare:

1 ianuarie – Jonathan îți cere scuze
2 ianuarie – Jonathan îți cere scuze
3 ianuarie – Jonathan îți cere scuze
4 ianuarie – Jonathan îți cere scuze
5 ianuarie – Jonathan îți cere scuze…

Hannah privea uluită paginile agendei. Uluită și mută. Trase cu putere aer în piept și îl expiră. După

care închise agenda foarte încet.

— Hai, mergem la părinții noștri, îi spuse ea Lisei.

— Nu te poți duce acum la părinții tăi, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat!

— De ce? Nu s-a întâmplat nimic.

— Hannah, te rog! Ceea ce Jonathan ți-a trimis este încântător.

— Așa este, recunoscu Hannah. Dar ceea ce a făcut este de neiertat.

Lisa o privi provocator.

— Și mai exact de către cine?

— OK, de către mine. Eu nu pot scuza asta.

— Chiar așa?

Hannah se gândi un moment. După care clătină capul cu tristețe, încet:

— Nu. A făcut prea mult rău. Și pentru asta… Se întrerupse și după câteva clipe continuă: Jonathan i-a făcut ceva groaznic lui Simon prin scrisoarea lui. A rănit rău pe cineva fără motiv.

— Da, consimți Lisa. Dar în mod cert nu a fost conștient de ce face. În orice caz, asta nu mi-o pot imagina.

— Trebuie totuși să trăim cu consecințele comportamentului nostru, fiecare dintre noi. Fie că este vorba sau nu de intenție.

Lisa oftă.

— Aici ai dreptate. Totuși, eu găsesc că darul lui Jonathan este drăguț. Fie că el este om rău ori nu.

— Este drăguț, dar nu reparator.

— Te mai gândești la oferta publicării romanului?

— Poate. Încă nu știu.

Afară se despărțiră după o lungă și strânsă îmbrățișare, apoi Lisa porni spre metrou, iar Hannah se duse la mașina ei. Urcă la volan și plecă.

Zece minute mai târziu parca Twingo-ul, dar nu în fața casei părinților. Se duse la intrarea vilei cu

mai multe apartamente, căută butonul soneriei și apăsă.

Aproape că strigă de ușurare când se auzi zumzăitul broaștei electrice. Hannah urcă scările în fugă și ajunse sus respirând greu.

— Mă bucur că sunteți acasă, zise ea. Eu sunt Hannah Marx. Aveți puțin timp pentru mine? Știu, este Crăciunul, dar este ceva foarte urgent și eu…

— Firește că am timp. Intrați!

Sarasvati îi zâmbi și deschise larg ușa locuinței ei.

69
Jonathan
Joi, 27 decembrie, ora 17:28

Telefonul mobil al lui Jonathan sună, dar el nu se obosi să se ridice din fotoliu, să se ducă la masă și să verifice cine îl căuta. Hannah nu putea fi, pentru apelurile de la ea, introdusese o melodie deosebită. Iar de altcineva nu era atât de interesat încât să se deranjeze.

Tocmai se adâncise în lectura unui manuscris, pe care urma să îl publice în programul din toamna viitoare. *Inima mea atât de rece* se intitula prima carte a unei tinere autoare de talent, care îl vrăjise total.

Dacă în urmă cu o jumătate de an nici măcar nu s-ar fi atins de un roman cu acest titlu – cu atât mai puțin să îl citească – acum era mai mult decât încântat de personajele și expresiile folosite de scriitoare. Ce carte! Ce poveste! Epocală! O poveste ca o… ca o… da, la fel de captivantă ca însăși viața!

Pentru că între timp Jonathan aflase și asta: viața scria cele mai surprinzătoare povești, pentru asta era suficient să se gândească la el. Și la Hannah, care din păcate, după primirea pachețelului de Crăciun, nu luase legătura cu el și probabil că nu o va mai face nici de acum încolo. Ceea ce încă îl mai îndurera – și asta nu avea nici cea mai mică legătură cu faptul că nu va putea publica romanul *Râsul lui Hannah.* Nu, lui i se rupea inima că nu va mai auzi niciodată personal râsul lui Hannah.

Oftă și se adânci din nou în lectura romanului *Inima mea atât de rece.* Gândurile lui o luară iarăși razna când acțiunea cărții ajunse la final, în care eroul principal află despre trădarea groaznică a iubitei lui.

Acum nu se mai gândea la Hannah, ci la tatăl său. Într-adevăr, așa cum îl rugase Renate Krug, nu

discutase cu el despre ceea ce aflase în Italia. Decisese că era destul că aflase. Ca să își explice problemele emoționale și să le rezolve. Ceea ce nu îl ajuta în privința lui Hannah, dar poate era valabil pentru restul vieții. Cel puțin la editură cifrele preliminare ale programului primăvară/vară nou conceput împreună cu Leopold păreau de-a dreptul îmbucurătoare.

În ceea ce îl privea pe tatăl lui, Jonathan nu îi mai purta pică. Nu, mai curând îi era milă de el. Pentru că era nevoit a trăi cu sine – și în plus, în momentele de revenire în realitate, să își dea seama că decădea spiritual tot mai mult. Renate Krug se ocupa cu adevărat înduioșător de el. Jonathan o pensionase anticipat și astfel fosta lui asistentă putea să meargă toată ziua la Sonnenhof pe post de „Sofia".

Telefonul mobil sună iarăși. Jonathan lăsă morocănos manuscrisul deoparte și se ridică. Cine insista atât, mai ales într-una din zilele dintre ani? Dacă nu era ceva important, atunci…

— Alo, Jonathan. Sunt Lisa, prietena lui Hannah, auzi el o șoaptă.

Oh! *Era* important.

— Ăăă… da? întrebă el cu inima cât un purice.

— Suntem în Marie-Jonas-Platz, în Eppendorf, se auzi vocea tot atât de încet.

— Da, și?

— La Târgul de Crăciun!

— Nu înțeleg nimic.

— Uită-te în calendar, caraghiosule!

Un moment Jonathan nu știu cum să ia spusele prietenei lui Hannah. Apoi prinse cu ambele mâini agenda albastră de pe birou. Căută pagina cu ziua de 27 decembrie.

Timpul cel mai potrivit pentru cârnăciorii prăjiți din târgul de Crăciun este DUPĂ Crăciun. Atunci dispare tot stresul zilelor de sărbătoare și în sfârșit ai timp pentru

reculegere. De aceea te duci la ora cinci în Eppendorf, în Marie-Jonas-Platz. Dacă refuzi, te leg în caruselul pentru copii și te las să te învârtești până o să îți dai seama ce grozav este în târgurile de Crăciun!

— Să mă duc acolo? întrebă Jonathan cu voce tremurată.

— Că doar nu ești complet neghiob și bleg, cum zice mereu Hannah. Da, tontule!

— Dar Hannah nu vrea să mă vadă, eu îi…

— Prostii! Din cauza ta s-a dus special la Sarasvati și a pus-o să îi dea în cărți. Din păcate, i-a zis doar ceva de genul „Dacă trebuie, așa va fi". Hm… și acum eu trebuie să mă ocup ca în sfârșit să se întâmple ceva cu voi doi!

— Tu crezi că Hannah vrea asta?

În receptor se auzi un oftat nu tocmai feminin.

— Ieri i-am șterpelit mobilul lui Hannah, am notat numărul tău și împotriva voinței ei am târât-o aici, ca în sfârșit soarta să își facă treaba și eu să nu mai aud lamentările ei groaznice. Așa că mișcă-ți încoace odată afurisitul tău de dos de editor! *Pronto*, dacă-mi este permis!

— OK, sunt pe drum!

Jonathan închise telefonul.

Și se puse pe fugă. Cum era. În blue-jeans, tricou și pantofi de casă zbură în jos pe trepte, dădu de perete ușa casei și se îndepărtă în fugă în întunecata zi de decembrie.

Pentru că frigul în acest moment îi era indiferent lui Jonathan.

70
EPILOG
Hannah
Luni, 31 decembrie, ora 18:28

— Grozav! spuse Lisa în timp ce așeza ultimele scăunele pe una dintre măsuțe, pentru ca ea și Hannah să poată mătura și astfel să facă dispărute ultimele urme ale dezastrului rămas după copii. Organizaseră cu cei mici o „petrecere” de revelion, inclusiv o bătălie cu șerpi gonflabili și confetti. Mai sunt doar cinci ore și jumătate până la Noul An!

— Da, și? întrebă Hannah în timp ce strângea într-o pungă de gunoi resturile de la bufetul cu prăjituri.

— Cum adică „și”? îi întoarse Lisa întrebarea aruncându-i o privire plină de reproș.

— Îmi pare rău, dar nu pricep ce vrei să spui.

— Bineînțeles că nu pricepi! ripostă Lisa bosumflată. După asta tu te duci cu Jonathan să mâncați și să beți voioși și să sărbătoriți venirea Noului An, numai eu rămân singură!

— Poate vrei să vii cu noi?

— La întâlnirea voastră? Vezi să nu! răspunse Lisa privind-o îngrozită.

— Dar nu este nicio întâlnire, o corectă Hannah. Nu am ajuns încă până acolo. Sau oricum nu eu. Îl plac pe Jonathan, asta-i tot. Ce va fi mai apoi vom vedea.

— Dacă aș sta cu voi la masă, aș avea o vagă idee de ce va fi, ripostă Lisa și zâmbi. În niciun caz nu veți evolua într-o direcție romantică.

— Nu fi proastă! Mie îmi convine dacă vii. Și lui Jonathan.

— În ceea ce îl privește pe Jonathan, nu aș prea crede. Chiar de ar fi gentelmanul perfect. Și nici eu nu cred că este OK. În plus, nu îmi arde să fiu singură în seara asta. Toată vâlva asta de revelion

este o pacoste pentru mine, de cele mai multe ori mă culc înainte de miezul nopții.

— Păi, atunci chiar nu înțeleg care-i problema.

— Problema este că în curând anul se sfârșește!

— Corect. Și începe altul. Ca în fiecare an.

— Și eu nu am cunoscut pe nimeni! izbucni Lisa.

Lui Hannah abia acum îi căzu fisa.

— Fir-ar! De-asta uitasem complet! Te referi la faptul că Sarasvati ți-a spus că vei întâlni un bărbat chiar anul acesta.

— Exact.

Lisa făcu iar mutra ei bosumflată.

— Ah, scumpo! Hannah lăsă să îi scape din mână punga cu gunoi, se duse la prietena ei și o îmbrățișă. Atunci cu siguranță că se va întâmpla în anul ce vine, o asigură ea pe Lisa mângâind-o pe spate.

— Nu pricep asta, pentru că Sarasvati nu s-a înșelat niciodată până acum, șopti ea sprijinindu-se de umărul lui Hannah.

— Poate că a avut o zi proastă.

— Da, foarte spirituală gluma.

— Sau… Hannah se gândi câteva momente și adăugă:…sau s-a gândit la un alt fel de an.

— Ce?

Lisa înălță capul și o privi iritată pe prietena ei.

— Se prea poate. De exemplu, după calendarul chinezesc. Sau cel indian? Calendarul gregorian? Nu are importanță, în orice caz există calendare în care noul an începe abia la sfârșitul lui ianuarie sau chiar în februarie. Sau cam așa ceva.

Lisa pufni în râs:

— Grozav! Atunci înseamnă că mă voi îndrăgosti de un chinez?

— Ori de un gregorian. Ce o fi, o fi.

— Drăguț din partea ta că încerci să mă consolezi. Lisa oftă. Dar eu cred că în viitor ar trebui să îmi investesc banii într-o bursă online

pentru parteneri, în loc de ședințe de tarot, dacă vreau să cunosc vreodată pe cineva.

— Ba deloc! Gândește-te la mulțimea de „puiul mamei” cu burta umflată de bere care roiesc pe-aici! Și în plus ești mult prea pesimistă, că doar anul încă nu s-a încheiat.

— Exact. Probabil că pe drumul spre casă, mă voi împiedica de bărbatul visurilor mele.

— Ar fi posibil.

Cineva bătu la ușă, iar Hannah și Lisa se întoarseră. Prin geamul de la intrare se deslușea silueta încotoșmănată a unui bărbat, care cerea prin gesturi precipitate să i se dea drumul înăuntru.

— Astăzi am închis! îi strigă Lisa.

Bărbatul strânse mâna înmănușată ca la o rugăciune și schiță un gest de îngenunchere.

— O fi vreun tătic, care a uitat ceva aici? presupuse Hannah și se îndreptă spre ușă.

— Ori cineva care vrea să dea o lovitură la noi! strigă Lisa după ea.

— Evident! Unul care a pus ochii pe resturile de ciocolățele morfolite, ripostă Hannah și deschise ușa.

— Mulțumiri! rosti gâfâind bărbatul în timp ce intra și își scotea căciula și fularul. De sub ele ieși la iveală un tip de-a dreptul disperat, cu urechi cam clăpăuge și păr lung. Probabil o frizură destinată să îi acopere urechile. Mina lui tristă contrasta cu ochii căprui ca ai unui baset, care ținea neapărat să facă hopa sus pe sofa alături de stăpâna lui, deși știa bine că nu avea voie. Nostim.

— Cu ce vă putem ajuta? îl întrebă Hannah.

Tipul nu o învrednici nici măcar cu o privire, având ochi exclusiv pentru Lisa. Și nu mai scoase un sunet. Ca și cum i-ar fi capsat cineva gura.

— Alo! Hannah îl privi iritată. Ținuse neapărat să intre și acum tăcea? Ce doriți?

— Poftim? El întoarse capul către ea. Scuze, eu… așadar, eu sunt…

— Da, ce este?

Hannah îi aruncă Lisei o privire amuzată, ocazie cu care constată că prietena ei se afla sub efectul unei stări de șoc asemănătoare cu a bizarului individ.

— Ăăă… voiam să întreb… vă rog să îmi spuneți dacă aveți deschis în prima săptămână din ianuarie! Și dacă mai aveți un loc pentru o fetiță de patru ani!

— Aveți noroc, răspunse Hannah. Numai mâine avem închis, de pe data de 2 ianuarie vom fi aici și mai putem accepta încă un copil.

— Slavă Domnului! oftă bărbatul. Între timp își mutase privirea iarăși spre Lisa. Mi-ați salvat viața!

— Chiar așa? întrebă Hannah.

Mister Baset dădu din cap.

— Da, am un proiect extrem de important pe care trebuie să îl termin până săptămâna viitoare. De fapt, mama voia să se ocupe de fiica mea, deoarece la cămin se deschide abia pe 6 ianuarie. Dar azi a alunecat pe ghețuș și a pățit-o rău. Acum este în spital cu fractură la picior.

— Ce ghinion! interveni și Lisa în discuție.

Dar pe un ton nu prea compătimitor.

— Că bine ziceți! spuse bărbatul și îi zâmbi Lisei atât de larg, de parcă mama sa nu s-ar fi aflat la secția ortopedie a unui spital, ci tocmai se căsătorise cu câștigătorul premiului de câteva milioane la loto din Antile.

— Așa că suntem bucuroase că vă putem ajuta, spuse Lisa cu boticul ei bosumflat-dulce.

— Nici nu vă imaginați cât de ușurat mă simt. El coborî atât privirea, cât și vocea și continuă: Știți, eu sunt părinte singur.

Aha! Hannah trebui să facă un mare efort pentru a nu izbucni în hohote de râs.

— Bine, atunci dau fuga în birou, ca să aduc un formular, explică ea și îi lăsă singuri pe cei doi.

— Cum o cheamă pe micuța dumneavoastră? o auzi ea întrebând pe Lisa.

— Luzie, răspunse el.

— Ce nume drăguț! Și eu aș boteza-o așa pe fata mea, dacă aș avea una.

— Da, într-adevăr?

Hannah se pocni cu palma peste gură, ca să își înăbușe râsul. Asta chiar era nebunie curată!

În vreme ce căuta formularul pentru înscrieri, se corectă. Nu, nu era o nebunie. Era frumos.

La fel de frumos ca faptul că ea va petrece cu Jonathan această seară, de care, ca să fie cinstită cu sine, se bucura deja foarte mult. Ce bine că Lisa îi refuzase oferta de a veni cu ea. Hannah îi trimise un scurt și mut salut lui Simon. Acolo, sus în nori sau oriunde s-ar fi aflat: nu mi-o lua în nume de rău, sufletul meu. Eu nu mi-aș fi imaginat că în anul acesta mă voi îndrăgosti. În fond tu mi-ai dorit-o. Și tu știi ce spun eu: Ai grijă la ce te gândești!

Mulțumiri

Aș dori să le mulțumesc următorilor:

Bettina Steinhage, lectorul meu de la Lübbe. Mi-ai spus că vei colabora cu mine cu plăcere totdeauna. După acest prim proiect pot spune doar: Eu aș dori să colaborez cu tine FOARTE DES! Mulțumesc, mulțumesc, MULȚUMESC! Ești GROZAVĂ!

Wibke Bode. Nu doar o minunată prietenă, ci și o doctoriță excepțională, care mi-a fost alături cu sfatul în toate chestiunile de natură medicală.

verișoarei mele Heike Lorenz, pentru brainstormingul de pe canapeaua mea. Ce bine că exiști în viața mea!

prietenei mele Sybille Schrödter, pentru discuțiile pe tema fericirii.

prietenei și colegei mele Jana Voosen, pentru comentariile și propunerile ca lector.

Alexandra Heneka, minunatul meu dramaturg – ce ar fi fost poveștile mele fără sprijinul tău?

Holger Vehren de la biroul pentru presă al poliției Hamburg, pentru sfaturile de specialitate permanent stimulatoare.

Regine Weisbrod, un superlector, care m-a însoțit în dezvoltarea structurii intrigii.

dr. Petra Eggers, cea mai bună agentă a tuturor timpurilor. Nimic altceva de adăugat.

Jutta Verständig, pentru consilierea în materie de tarot. Și pentru ședința privată.

echipei de la *Laufwerk Hamburg* (www.laufwerk-Hamburg), care mi-a explicat amănuntele de natură sportivă necesare în scena introductivă cu Jonathan, inclusiv viteza alergării și frecvența cardiacă.

verișoarei mele Caroline Dimpker, lui Nicole Dolif și Adriano Liotta de la *Mamma Leone* din Eppendorfer Weg – Hamburg pentru poleirea rudimentarelor mele cunoștințe de limbă italiană.

întregii echipe excepționale de la Lübbe, și anume Klaus Kluge, Claudia Müller, Torsten Gläser, Stefanie Folie, Marco Schneiders și Christian Stüwe. Ce frumos că ați crezut atât de mult în mine!

producătoarei Anja Hauser, pentru încântătoarea organizare.

fiicei mele Luzie. De fiecare dată când îmi zâmbește, știu ce înseamnă viața. În orice caz viața mea.

Matthias Willig. Mulțumesc pentru tot. PENTRU TOT! Și mai ales că mi-ai atras atenția asupra vorbelor lui Erhard F. Freitag: „Ceea ce se brodește se potrivește. Și ce se potrivește se brodește”.

Mulțumiri speciale îi adresez lui Sebastian Fitzek, care a fost atât de amabil încât mi-a permis să îl prezint ca megastar în romanul meu. Mulțumesc, Sebastian! Chiar ești un megastar!

Și încă o remarcă: scrisoarea de refuz la care se face referire în roman, provenită de la un lector, este un document real. Dar nu deconspir autorul (spun doar că el ori ea – cine știe? – a devenit apoi autor de mare succes) și nici lectorul în cauză.

Și ca să evit speculațiile: NU am fost eu sărmanul care a găsit această scrisoare în cutia lui poștală.

Last not least: Mulțumiri mamei mele și tatălui meu.

Fără voi nu aș fi existat eu.

„Un roman de dragoste relaxant și plăcut, care cucerește prin inteligență. O carte romantică, dar nu siropoasă. Un real succes."

New Westphalian

„O poveste minunată, plină de speranțe, visuri și suferință."

ANN-SOPHIE SCHNITZLER

„O carte greu de lăsat din mână. Mai multe întâmplări grozave, înlănțuite într-o poveste deosebită."

DAVID J. WEIGEL

„Steffi: Ce gen de carte considerați că este *Anul tau perfect*?

Wiebke Lorenz: Aș dori să fie percepută ca un basm modern. Un basm modern despre destin."

(Fragment dintr-un interviu acordat *Steffis Bucher Bloggeria* în noiembrie 2016)

9 786068 905730
www.raobooks.com

{1} Nota lectorului: Dragi librari, această prejudecată larg răspândită este, firește, o aiureală. De ce există lectori care le amintesc autorilor cu blândețe când se apropie termenul de livrare (deadline-ul)? De-aia. În plus, eu aud deja surlele și trâmbițele. Așa că puteți avea toată încrederea că în final cartea va avea 432 de pagini foarte drăguțe. (Poate chiar 448 - asupra acestei chestiuni va trebui să ne punem de acord.)

{2} Klamm (germ.) = strâmtorat (din punct de vedere financiar).

{3} *Reeperbahn sosesc. Stradă fremătătoare unde pot...*

{4} 3 octombrie - Ziua Națională a Germaniei (n.red.)

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI 5

1 Jonathan Luni, 1 ianuarie, ora 7:12 8

2 Hannah Cu două luni în urmă Duminică, 29 octombrie, ora 8:21 16

3 Jonathan Luni, 1 ianuarie, ora 8:18 26

4 Hannah În urmă cu două luni, Duminică, 28 octombrie, ora 12:47 36

5 Jonathan Luni, 1 ianuarie, ora 9:20 41

6 Hannah În urmă cu două luni, Duminică, 28 octombrie, ora 13:24 46

7 Jonathan Marți, 2 ianuarie, ora 11:27 52

8 Hannah În urmă cu două luni, Luni, 30 octombrie, ora 10:47 60

9 Jonathan Marți, 2 ianuarie, ora 15:10 64

10 Hannah În urmă cu două luni Luni, 30 octombrie, ora 16:53 75

11 Jonathan Marți, 2 ianuarie, ora 16:04 79

12 Hannah În urmă cu două luni Luni, 30 octombrie, ora 19:23 84

13 Jonathan Luni, 2 ianuarie, ora 18:56 90

14 Hannah În urmă cu două luni Luni, 30 octombrie, ora 19:53 103

15 Jonathan Marți, 2 ianuarie, ora 20:17 110

16 Hannah În urmă cu 14 zile, Marți, 19 decembrie, ora 16:47 119

17 Jonathan Miercuri, 3 ianuarie, ora 9:11 126

18 Hannah În urmă cu 15 zile Marți, 19 decembrie, ora 19:56 131

19 Jonathan Miercuri, 3 ianuarie, ora 10:47 142

20 Hannah În urmă cu 15 zile, Marți, 19 decembrie, ora 21:23 145

21 Jonathan Miercuri, 3 ianuarie, ora 16:44 150

PARTEA A DOUA 154

21 Jonathan Miercuri, 3 ianuarie, ora 16:44 155

22 Hannah Cu 15 zile mai înainte Marți, 19 decembrie, ora 23:17 159

23 Jonathan Miercuri, 3 ianuarie, ora 17:04 163

24 Hannah Cu 15 zile în urmă, Marți, 19 decembrie, ora 23:52 170

25 Jonathan Miercuri, 3 ianuarie, ora 17:46 178
26 Hannah În urmă cu 14 zile Miercuri, 20 decembrie, ora 1:01 185
27 Jonathan Miercuri, 3 ianuarie, ora 18:32 199
28 Hannah Cu 4 zile în urmă Duminică, 31 decembrie, ora 23:59:59 210
29 Jonathan Joi, 4 ianuarie, ora 10:07 219
30 Hannah În aceeași zi, Joi, 4 ianuarie, ora 10:53 222
31 Jonathan Joi, 4 ianuarie, ora 11:16 234
32 Hannah În aceeași zi, Joi, 4 ianuarie, ora 16:14 240
33 Jonathan Joi, 4 ianuarie, ora 16:56 245
34 Hannah Vineri, 5 ianuarie, ora 6:53 254
35 Jonathan Vineri, 5 ianuarie, ora 6:15 256
36 Hannah Miercuri, 10 ianuarie, ora 23:51 264
37 Jonathan Duminică, 14 ianuarie, ora 9:11 266
38 Hannah 14 ianuarie, duminică, ora 17:14 270
39 Jonathan Duminică, 14 ianuarie, ora 18:23 272
40 Hannah Duminică, 14 ianuarie, ora 18:48 275
41 Jonathan Duminică, 14 ianuarie, ora 18:50 278
42 Hannah Luni, 15 ianuarie, ora 8:05 282
43 Jonathan Luni, 15 ianuarie, ora 8:33 287
44 Hannah Luni, 15 ianuarie, ora 9:59 295
45 Jonathan Luni, 15 ianuarie, ora 12:03 297
46 Hannah Luni, 15 ianuarie, ora 13:19 301
47 Jonathan Luni, 15 ianuarie, ora 18:08 304
48 Hannah Miercuri, 24 ianuarie, ora 12:03 308
49 Jonathan Vineri, 16 martie, ora 14:23 313
50 Hannah Vineri, 16 martie, ora 14:17 319
51 Jonathan Vineri, 16 martie, ora 14:51 326
52 Hannah Vineri, 16 martie, ora 15:23 328
53 Jonathan Vineri, 16 martie, ora 15:11 331
54 Hannah Vineri, 16 martie, ora 15:47 342
55 Jonathan Vineri, 16 martie, ora 17:33 344
56 Hannah Luni, 19 martie, ora 8:17 354
57 Jonathan Luni, 19 martie, ora 18:23 363

58 Hannah Luni, 19 martie, ora 23:07 367
59 Jonathan Luni, 30 aprilie, ora 9:03 369
60 Hannah Vineri, 11 mai, ora 19:53 374
61 Jonathan Vineri, 11 mai, ora 19:55 376
62 Hannah Vineri, 11 mai, ora 21:20 380
63 Jonathan Sâmbătă, 12 mai, 8:30 384
64 Jonathan Duminică, 20 mai 389
65 Jonathan Marți, 2 octombrie, ora 11:08 402
66 Jonathan Marți, 2 octombrie, ora 12:23 408
67 Jonathan Marți, 2 octombrie, ora 21:34 411
68 Hannah Luni, 24 decembrie, ora 12:28 418
69 Jonathan Joi, 27 decembrie, ora 17:28 424
70 EPILOG Hannah Luni, 31 decembrie, ora 18:28 427
Mulțumiri 432